

Е Л Джеймс

ПЕТДЕСЕТ НЮАНСА ПО-ТЪМНО

Забранявана и отричана, но неизменно обичана, трилогията „Петдесет нюанса“ е попкултурен феномен, който завладя света!

— *Ню Йорк Таймс* —

Е. Л. ДЖЕЙМС
ПЕТДЕСЕТ НЮАНСА ПО-
ТЪМНО

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

„ПЕТДЕСЕТ НЮАНСА“ РАЗБИВА ВСИЧКИ РЕКОРДИ!

Трилогията достигна 30 млн. тираж по света — една от най-бързо продаваните поредици, като остави зад себе си романите на Дан Браун и Дж. К. Роулинг.

Е. Л. Джеймс: „Напълно съм изумена от успеха на моите книги!“.

ПЕТДЕСЕТ НЮАНСА ПО-ТЪМНО

Изплашена от ексцентричните сексуални наклонности и мрачни тайни на Крисчън, Анастейжа скъсва с него, за да започне нова кариера в американско издателство.

Но копнежът продължава да владее всяка нейна мисъл и когато той ѝ предлага нов договор, тя не може да му устои. Страстната им връзка отново се разпалва. Скоро Ана научава за изтерзаното минало на своя наранен, напрегнат и властен господин Петдесет нюанса повече, отколкото е смятала за възможно. Докато Крисчън се бори с вътрешните си демони, Ана трябва да се изправи пред гнева и завистта на жените, с които той е бил преди, и да вземе най-важното решение в живота си.

Решение, което може да вземе единствено сама...

На З. и Дж. Безграничната ми любов е ваша винаги

БЛАГОДАРНОСТИ

Безкрайно съм благодарна на Сара, Кей и Джейда. Благодаря ви за всичко, което направихте за мен.

Искам да изкажа огромна благодарност на Кейтлин и Кристи, които се намесиха и изгладиха на пръв поглед непоправимото.

Благодаря и на Нийл, мой съпруг, любим и най-добър приятел (през повечето време).

Едно голямо браво за всички от прекрасни по-прекрасни жени по цял свят, с които имах удоволствието да се запозная, откакто се заех с тази задача, и които вече наричам приятелки. Сред тях са Ейл, Алекс, Ейми, Андия, Анджела, Азусайна, Бабс, Бий, Белинда, Бетси, Бранди, Брит, Карълайн, Дон, Гуен, Хана, Джанет, Джен, Кати, Кейти, Кели и другата Кели, Лиз, Манди, Маргарет, Наталия, Никол, Нора, Олга, Пам, Полин, Райна, Райци, Райка, Риан, Рут, Стеф, Сузи, Таша, Тейлър и Уна. Благодаря и на всички онези талантиливи, забавни и всеотдайни (жени и мъже), с които се запознах онлайн. Вие знаете кои сте.

Благодаря и на Морган и Джен за всичко свързано с „Хийтман“.

И накрая благодаря на редакторката си Джанин. Върхът си. Това е.

ПРОЛОГ

Той се върна. Мама или спи, или отново ѝ е лошо.

Скривам се и се свивам на топка под масата в кухнята. Между пръстите си виждам мама. Заспала е на канапетото. Отпуснала е ръка върху отровназеления губер, а той е с високите си ботуши с лъскави катарамии, надвесил се е над мама и крещи.

Удря мама с колан. „Ставай! Ставай! Откачена мръсница си ти. Просто една откачена мръсница. Най-обикновена откачена мръсница. Обикновена откачена мръсница. Да, ти си откачена мръсница.“

Мама хлипа и ридае. „Престани. Моля те, престани.“ Мама не пици. Мама се свива на топка.

Запушвам ушите си и затварям очи. Звучите заглъхват.

Той се обръща и аз виждам ботушите му, докато трополи към кухнята. Все още стиска колана. Опитва се да ме намери.

Навежда се и се ухилва. Смърди гадно. Вони на цигари и алкохол. „Ето те и теб, дребно лайненце.“

Буди го сърцераздирателен писък. *Господи!* Плувнал е в пот, сърцето му бие до пръсване. „Какво става, мама му стара?“ Изправя се в леглото и изпъва гръб, стиска челото си с ръце. „Мама му стара. Върнаха се. Аз пицях.“ Поема си дълбоко дъх, за да се успокои, опитва се да освободи мислите и ноздрите си от миризмата на евтин бърбън и застоялата смрад на цигари „Кемъл“.

1.

Преживях и третия ден след Крисчън Грей и първия ми ден на работа. Добре че беше тя да ме поразсее. Времето отлетя сред мъгла от нови лица, напрегната работа и господин Джак Хайд. Господин Джак Хайд... той ми се усмихва, сините му очи искрят, когато опира ръце на бюрото ми.

— Великолепна работа, Ана. Двамата с теб ще станем страхотен екип.

Незнайно как успях да извия устни в подобие на усмивка.

— Тръгвам си, стига да нямаш нищо против — прошепнах.

— Не, разбира се, вече е пет и половина. До утре.

— Лека нощ, Джак.

— Лека нощ, Ана.

Грабнах си чантата, намъкнах сакото и се отправих към вратата. Вдъхнах дълбоко въздуха на ранна вечер в Сиатъл. Той все още не успяваше да запълни празнотата в гърдите ми, зейнала от събота сутринта, болезнена бездна, която непрекъснато ми напомняше какво съм изгубила. Тръгнах към автобусната спирка с наведена глава, забола поглед в краката си, и не спирах да мисля какво ще бъде без любимата ми Уанда, старата ми „костенурка“... или аудито.

Затръшнах вратата на тази мисъл. „Стига. Не мисли за него.“ Разбира се, че можех да си позволя автомобил — една хубавка новичка кола. Но пък той беше небивало щедър и при тази мисъл усетих как в устата ми се събира горчилка. Преглътнах и се опитах да прогоня подобни мисли и да не ги допускам. Не биваше да мисля за него. Нямах желание да ревна отново — не и на улицата.

Апартаментът беше празен. Кейт ми липсваше и си я представях как лежи на някой плаж в Барбадос и пие студен коктейл. Включих плоскоекранния телевизор, за да може шумът да запълни вакуума и да се зальжа, че имам компания, макар че нито слушах, нито гледах. Седнах и забодох поглед в тухлената стена. Бях напълно изтръпнала. Чувствах единствено болка. Колко още трябваше да търпя това?

Звънецът на вратата ме стресна, изтръгна ме от мъката и сърцето ми трепна. Кой ли е? Натиснах домофона.

— Доставка за госпожица Стийл — обясни отегчен безпльтен глас и разочарованието ме притисна. Обзета от пълно безразличие, слязох долу и заварих млад мъж, който мляскаше шумно с дъвка, стиснал в ръка дълъг кашон. Подписах се и отнесох пратката горе. Беше изненадващо лека. Вътре имаше двацет и четири дългостеблени бели рози и картичка.

„Честит първи ден на работа.
Дано да е минал добре.
Благодаря ти за глайдера. Трогнат съм.
Вече е поставен на видно място на бюрото ми.“

Крисчън

Не можех да откъсна поглед от картичката. Бездната в гърдите ми ставаше все по-дълбока. Нямах никакво съмнение, че това е изпратено от асистента му. Едва ли Крисчън имаше нещо общо. Тази мисъл ми причини ужасна болка. Погледнах розите — толкова бяха красиви, че не намерих сили да ги хвърля в боклука. Като добро момиче отидох в кухнята, за да извадя ваза.

Вече си имах рутина: ставане, ходене на работа, плач, спане. Поточно казано, опитвах се да спя. И в сънищата не можех да избягам от него. Преследваха ме и сивите огнени очи, и безпомощният поглед, и лъскавата немирна коса. А пък музиката... колко много музика — не издържах, когато чуя музика. Внимавах и я избягвах на всяка цена. Потръпвах дори от безсмислените песнички в рекламите.

Не разговарях с никого — нито с мама, нито с Рей. В момента не бях в състояние да водя безсмислени разговори. Нямах никакво желание. Превърнах се в отделна бойна единица, в опустошена, разкъсвана от военни действия земя, където не вирее нищо, а мрачният хоризонт се е снишил. Да, така е. Докато бях на работа, можех да съм безлична, но ако поговорех с мама, знаех, че ще рухна, а ако рухна, може и да не успея да се изправя.

Никак не ми се ядеше. До обяд в сряда успях да изям чаша кисело мляко. От петък не бях хапвала нищо друго. За момента живеех с новооткритата си поносимост към кафе с мляко и диетична кола. Кофеинът ме ободряваше, но също така изостряше нервите ми.

Джак започна непрекъснато да се върти около мен, да ме дразни, да задава лични въпроси. Той пък какво искаше? Държах се любезно, но предпочитах да го държа на разстояние.

Седнах и започнах да преглеждам купчината писма до него, доволна, че мога да се поразсея от слугинската работа. Имейлът ми изпиука и бързо проверих кой е.

Мама му стара. Имейл от Крисчън. „Не може да бъде, не и тук... не и на работното ми място.“

Подател: Крисчън Грей

Относно: Утре

Дата: 8 юни 2011, 14:05

До: Анастейжа Стийл

„Скъпа Анастейжа,

Прости ми, че те притеснявам, докато си на работа. Надявам се да върви добре. Получи ли цветята ми?

Сетих се, че утре в галерията е откриването на изложбата на приятеля ти, и съм сигурен, че не ти е останало време да си купиш автомобил, а пътят е дълъг. Ще ми бъде много приятно да те закарам, стига да искаш.

Уведоми ме своевременно.“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Очите ми плувнаха в сълзи. Скочих от бюрото и се втурнах към тоалетната, за да се скрия в някоя от кабинките. Изложбата на Хосе. Съвсем бях забравила за нея, а му бях обещала да отида. По дяволите, Крисчън беше прав: как ще отида?

Притиснах челото си с ръка. Защо не ми беше звънял Хосе? Всъщност защо никой не ми беше звънял? Бях толкова разсеяна, че дори не бях забелязала, че мобилният ми мълчи.

По дяволите! Каква глупачка! Разговорите все още бяха пренасочени към блакберито. Мама му стара! Всичките обаждания бяха отивали при Крисчън, освен ако не беше изхвърлил блакберито. Как беше намерил имейл адреса ми?

Той знаеше кой размер обувки нося, така че един имейл адрес едва ли го бе затруднил особено.

Щях ли да мога отново да се видя с него? Щях ли да понеса срещата? Искях ли да го видя отново? Затворих очи, отпуснах глава назад и усетих как ме пронизват мъката и копнежът. Естествено, че исках.

Може би... просто се колебаех дали да не му кажа, че съм си променила мнението... Не, не, не и не. Не можех да бъда с човек, на когото му доставя удоволствие да ми причинява болка, с човек, който не може да ме обича.

Мъчителни спомени пробягваха в главата ми — държим се за ръце, целуваме се, ваната, нежността му, чувството му за хумор, тъмният му замислен сексапилен поглед. Бяха минали пет дни, цели пет дена на агония, които ми се сториха като цяла вечност. Вечер заспивах разплакана и ми се искаше да не си бях тръгвала, искаше ми се той да е различен, да сме заедно. Колко ли още щеше да продължи това омразно чувство? Намирах се в ада.

Опитах се да се овладеея. Той ми липсваше. Наистина много ми липсваше... Обичах го. Всичко беше съвсем просто.

„Анастейжа Стийл, на работа си!“ Трябваше да съм силна, но исках да отида на изложбата на Хосе, а мазохистката, свила се дълбоко в мен, копнееше да види Крисчън. Поех си дълбоко дъх и се върнах на бюрото си.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Утре

Дата: 8 юни 2011, 14:25

До: Крисчън Грей

„Здравей, Крисчън,

Благодаря за цветята; прекрасни са.

Ще съм ти много благодарна, ако ме закараш.

Благодаря ти.“

Анастейжа Стийл
Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Погледнах телефона и забелязах, че разговорите ми са все още пренасочени към блакберито. Джак беше на съвещание, затова звъннах бързо на Хосе.

— Здравсти, Хосе. Ана се обажда.

— Здравсти, забраванке. — Гласът му звучеше толкова топло и приветливо, че бе достатъчен отново да ме накара да ревна.

— Не мога да говоря дълго. Откриването по кое време е утре?

— Значи ще дойдеш? — попита развълнувано той.

— Разбира се. — Усмихнах се истински за пръв път от пет дни.

Първата ми истинска усмивка оттогава.

— В седем и половина.

— Ще дойда. Дочуване, Хосе.

— Чао, Ана.

Подател: Крисчън Грей

Относно: Утре

Дата: 8 юни 2011, 14:27

До: Анастейжа Стийл

„Скъпа Анастейжа,

В колко часа да те взема?“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей

Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Утре

Дата: 8 юни 2011, 14:32

До: Крисчън Грей

„Изложбата на Хосе се открива в 19:30. В колко предлагаш?“

Анастейжа Стийл
Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей
Относно: Утре
Дата: 8 юни 2011, 14:34
До: Анастейжа Стийл
„Скъпа Анастейжа,
До Портланд има доста път. Ще те взема в 17:45.
Нямам търпение да се видим.“

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: Утре
Дата: 8 юни 2011, 14:45
До: Крисчън Грей
„Ще те чакам.“

Анастейжа Стийл
Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Боже, ще се видя с Крисчън! За пръв път от пет дни настроението ми стана малко по-поносимо и си позволих да се запитам как се е чувствал той.

Дали му бях липсвала? Може би не по начина, по който той ми липсваше на мен. Дали вече бе намерил някоя друга, достатъчно

покорна, с която да ме замести? Мисълта беше толкова болезнена, че веднага я пропъдих. Погледнах купчината кореспонденция, която трябваше да обработя за Джак, и се заех. Същевременно се опитах за пореден път да пропъдя Крисчън от ума си.

Вечерта се въртях в леглото, мяхах се, опитвах се да заспя и за пръв път от доста време не заспах с плач.

Представях си лицето на Крисчън, каквото беше последния път, когато го заряхах. Измъченото му изражение не ми даваше мира. Спомнях си, че той не искаше да ме пусне, което ми се стори странно. Защо да оставам, след като отношенията ни бяха в пълна безизходица? И двамата заобикаляхме важни въпроси — моя страх от наказание, неговия от... от какво? Може би от любов?

Обърнах се и прегърнах възглавницата, изпълнена с непреодолима тъга. Той си мислеше, че не заслужава да бъде обичан. Защо се чувстваше по този начин? Дали имаше нещо общо с възпитанието му? Може би с рождената му майка, надрусаната курва? Мислите ме измъчваха до малките часове, когато напълно изтощена най-сетне се унесох в неспокоен сън.

Денят се влачеше нетърпимо бавно, а Джак бе отвратително внимателен. Сигурно беше заради тъмнолилавата рокля на Кейт и ботушите с черни точета, които откраднах от гардероба ѝ, но сега не исках да мисля за това. Реших да отида да си купя прилични дрешки веднага щом получа първата заплата. Роклята ми стоеше по-свободно, отколкото преди, но въпреки това се преструвах, че не забелязвам.

Най-сетне стана пет и половина, аз грабнах сакото и чантата си и се опитах да се успокоя. „След малко ще го видя.“

— Да не би да имаш среща? — попита Джак, когато мина покрай бюрото ми на излизане.

— Да. Не. Не е точно среща.

Той изви вежда. Очевидно бях събудила интереса му.

— Гадже ли?

Изчервих се.

— Не, просто приятел. Старо гадже.

— Ако искаш, утре след работа да изпием по чашка. Първата ти седмица беше блестяща, Ана. Трябва да я отпразнуваме. — Той се усмихна, а аз се почувствах неловко.

Той бръкна в джобовете си и излезе през двойната врата. Намръщих се на гърба му. На чашка с шефа. Май не е много разумно.

Поклатих глава. Преди това трябваше да преживея вечерта с Крисчън Грей. Как точно ще стане? Отправих се бързо към тоалетната за последни приготовления.

Огледах продължително и внимателно лицето си в огромното огледало на стената. Както обикновено бях бледа, с тъмни кръгове под очите. Изглеждах изпита, измъчена. Прииска ми се да умеех да си слагам грим. Мацнах малко спирала и молив за очи с надеждата да не съм толкова безцветна. Вързах си косата и тя увисна на артистична опашка на гърба ми. След това си поех дълбоко дъх. Това би трябвало да е достатъчно.

Минах нервно през фоайето, усмихнах се и магнах с ръка на Клер на рецепцията. Двете с нея май щяхме да станем приятелки. Джак — разговаряше с Елизабет — се усмихна широко и ми отвори вратата.

— След теб, Ана.

— Благодаря. — Усмихнах се смутено.

Тейлър чакаше на тротоара. Отвори задната врата на автомобила. Стрелнах колебливо Джак с поглед. Той беше зяпнал слисано джипа ауди.

Качих се на задната седалка и се озовах до него — Крисчън Грей — облечен със сив костюм, без вратовръзка, бялата риза разкопчана на врата. Сивите му очи блестяха.

Устата ми пресъхна. Той изглеждаше великолепно, като изключим, че ме наблюдаваше намръщено. *Защо?*

— Кога си яла за последно? — сряза ме, докато Тейлър затваряше вратата след мен.

По дяволите!

— Здравей, Крисчън. И аз се радвам да те видя.

— Не желая да чувам острия ти език. Отговори ми. — Очите му блестяха.

Мама му стара!

— Ами... На обяд хапнах кисело мляко. А, да, изядох и един банан.

— Кога за последен път си яла истинска храна? — попита остро той.

Тейлър се настани зад волана, запали и се вля в трафика.

Вдигнах поглед и забелязах, че Джак ми маха с ръка, сякаш можеше да ме види през тъмните прозорци. Махнах му и аз.

— Кой е този? — сопна се Крисчън.

— Шефът ми. — Стрелнах с поглед красивия мъж до мен и забелязах, че устата му е стисната в тънка линия.

— Та питах кога за последен път си яла нормална храна.

— Крисчън, това изобщо не ти влиза в работата — отсякох. Чувствах се невероятно смела и дръзка.

— Влиза ми в работата всичко, което правиш. Отговори ми.

„Изобщо не ти влиза в работата.“ Изпъшках отчаяно и извъртях очи към тавана, а той присви своите. За пръв път от много време ми идваше да се изсмея. Опитах се да потисна напирания кикот. Лицето на Крисчън поомекна, докато аз се стараех да остана сериозна, и някакво подобие на усмивка пробяга по красивите му изваяни устни.

— Е? — настоя той с по-мек глас.

— Паста alla vongole^[1], миналия петък — отговорих аз.

Той затвори очи. Беше побеснял. После по лицето му премина нещо като съжаление.

— Ясно. — Гласът му не изразяваше нищо. — Отслабнала си с поне два килограма и половина, може би дори повече. Моля те, Анастейжа, храни се.

Сведох поглед към преплетените пръсти в скута ми. Как бе възможно винаги да ме кара да се чувствам като непослушно дете?

Той се размърда и се обърна към мен.

— Как си? — попита. Гласът му бе тих и нежен.

„Как ли? Смазана съм...“ Преглътнах.

— Ако ти кажа, че съм добре, ще те излъжа.

Той си пое рязко въздух.

— И аз съм така — прошепна и стисна ръката ми. — Липсваш ми.

О, не! Кожа до кожа.

— Крисчън, аз...

— Ана, моля те. Трябва да поговорим.

„Ще се разплача! О, не!“

— Крисчън, аз... моля те... плаках толкова много — прошепнах. Мъчех се да овладея чувствата си.

— Недей, любима, недей. — Подръпна ръката ми и преди да се усетя се озовах в скута му. Той ме прегърна, зарови нос в косата ми. — Нямах представа колко много ми липсваше, Анастейжа...

Исках да се отскубна от ръцете му, но той ме беше прегърнал здраво. Притиснал ме беше към гърдите си. Усетих, че се разтопявам. „Точно така, това е моето място.“

Отпуснах глава на гърдите му и той обсипа косата ми с целувки. Ухаеше на лен, на омекотител за дрехи, на душ гел и на любимия ми аромат — на Крисчън. За момент си позволих да се потопя в илюзия, че всичко ще е съвсем наред, и усетих как измъчената ми душа се успокоява.

След няколко минути Тейлър отби до тротоара, въпреки че все още бяхме в града.

— Ела. — Крисчън ме измести от скута си. — Стигнахме.

Какво?!

— Горе има хеликоптерна площадка. — И кимна към сградата, сякаш за да обясни.

Разбира се. „Чарли Танго“. Тейлър отвори вратата и слязох. Той ми се усмихна топло и доброжелателно и се почувствах в безопасност. Усмихнах му се и аз.

— Трябва да ти върна кърпичката.

— Задръжте я, госпожице Стийл, с най-добри пожелания.

Изчервих се. Крисчън заобиколи колата и ме хвана за ръка.

Погледна любопитно Тейлър, който издържа погледа му съвсем спокойно, без да разкрие нищо.

— Девет? — каза му Крисчън.

— Добре, господине.

Крисчън кимна, обърна се и ме поведе през двойните врати в просторното фоайе. Наслаждавах се на ръката му и на дългите опитни пръсти, преплетени с моите. Отново усетих познатото чувство — привлечена съм също като Икар към слънцето. Веднъж вече се изгорих, а ето че съм отново с него.

Пред асансьорите той натисна копчето и аз го стрелнах с поглед и забелязах, че по устните му трепка загадъчна полуусмивка. Когато вратата се отвори, той пусна ръката ми и влязохме.

Вратата се затвори и аз се осмелих да го погледна за втори път. Той също ме гледаше и усетих как между нас прехвърчат искри. Почти осезаеми. Имах чувството, че мога да ги вкуса, докато пулсират и ни привличат един към друг.

— Господи — ахнах, зашеметена от това първично плътско привличане.

— И аз го усещам — отвърна той, очите му бяха полупритворени и напрегнати.

Желанието напираше в слабините ми, тъмно, смъртоносно. Той стисна ръцете ми и прокара палци по кокалчетата; усетих как мускулите ми се свиват и потръпнах от удоволствие.

„Как е възможно да прави подобно нещо с мен?“

— Моля те, Анастейжа, не си прехапвай устната — прошепна той.

Вдигнах поглед към него и отпуснах устната си. Желаех го.

Желаех го веднага, в асансьора. Как иначе?

— Знаеш какво ми причиняваш — прошепна той.

О, значи все още му въздействах. Богинята в мен се размърда, след като се беше цупила пет дни.

Неочаквано вратата се отвори и магията се разпиля. Бяхме на покрива. Духаше вятър и въпреки че бях със сако, ми стана студено. Крисчън ме прегърна, придърпа ме към себе си и двамата забързаха към „Чарли Танго“ в средата на хеликоптерната площадка. Перките бавно се въртяха.

Висок рус мъж с квадратна челюст и тъмен костюм скочи от хеликоптера, стисна ръката на Крисчън и изкрепя над шума на роторите:

— Готов е за излитане, господине. Оставям го във ваши ръце.

— Проверено ли е всичко?

— Да, господине.

— Ще го прибереш към осем и половина, нали?

— Разбира се, господине.

— Тейлър те чака долу.

— Благодаря, господин Грей. Безопасен полет до Портланд. Мадам. — Поклони ми се. Без да ме пуска, Крисчън кимна, наведе се и ме поведе към вратата на хеликоптера.

Щом се качихме, закопча предпазните колани и ги затегна. Погледна ме многозначително и ми отправи загадъчната си усмивка.

— Така ще седиш — измърмори. — Държа да подчертая, че много ми харесваш с този колан. Не пипай абсолютно нищо.

Изчервих се като рак и той прокара показалец по бузата ми, преди да ми подаде слушалките. „И аз искам да те докосна, но ти няма да ми позволиш.“ Намръщих се. Да не говорим, че беше стегнал коланите толкова много, че едва успях да помръдна.

Той седна, сложи си колана и започна задължителната проверка. Всичко умееше. Невероятно привлекателно! Сложи си слушалките и щракна един ключ. Перките се завъртяха по-бързо и ме оглушиха.

Обърна се към мен.

— Готова ли си, любима? — чух гласа му в слушалките.

— Да.

Отправи ми момчешката си усмивка. Леле, от колко отдавна не я бях виждала.

— Кула Сий Так, тук „Чарли Танго“ Голф-Голф-Еко Хотел с разрешение за полет до Международно летище Портланд. Потвърдете. Край.

Безпътният глас на диспечера отговори и даде инструкции.

— Разбрано, кула, „Чарли Танго“ готов. Край. — Крисчън щракна два ключа, стисна лоста и хеликоптерът бавно и гладко се издигна във вечерното небе.

Сиатъл и стомахът ми останаха някъде в ниското, но пък имаше достатъчно за гледане.

— Вече гонихме изгрева, Анастейжа, сега идва ред на залеза — чух гласа му в слушалките. Обърнах се и го зяпнах изненадано.

Това пък какво беше? Как бе възможно да изрича подобни романтични неща? Той се усмихна и аз не успях да потисна срамежливата си усмивка.

— Освен вечерното слънце има и много друго за гледане — продължи той.

Последния път, когато летяхме към Сиатъл, беше тъмно, но тази вечер гледката беше великолепна, буквално неземна. Намирахме се

сред най-високите здания и се издигахме все по-високо.

— „Ескала“ е там. — Той посочи. — „Боинг“ е ето там, вижда се и кулата „Спейс Нийдъл“.

Проточих врат.

— Никога не съм ходила там.

— Ще те заведе... можем да похапнем там.

— Крисчън, ние скъсахме.

— Знам. Въпреки това мога да те заведе и да похапнем. —

Погледна ме гневно.

Реших да не го ядосвам.

— Много е красиво, благодаря ти.

— Наистина е впечатляващо, нали?

— Впечатляващо е, че можеш да го направиш.

— Ласкаете ли ме, госпожице Стийл? Аз съм човек с много умения и таланти.

— Това ми е добре известно, господин Грей.

Видях, че се подсмива. За пръв път от дни усетих как се успокоявам. Може пък да не беше чак толкова зле.

— Как е на новата работа?

— Добре, благодаря. Интересно е.

— Какво представлява шефът ти?

— Става. — Как можех да кажа на Крисчън, че Джак ме кара да се чувствам неловко?

Крисчън ме погледна.

— Какво не е наред?

— Освен очевидното, нищо друго.

— Очевидното ли?

— О, Крисчън, понякога си адски задръстен.

— Задръстен? Аз? Не ми харесва тонът ви, госпожице Стийл.

— Още по-зле.

По устните му трепна усмивка.

— Липсваше ми острият ти език, Анастейжа.

Ахнах и ми се прииска да изкрещя: „Липсваше ми — целият ми липсваше — не само езикът!“. Но мълчах и гледах през подобното на стъклен аквариум предно стъкло на „Чарли Танго“. Летяхме на юг. Залезът беше от дясната ни страна, слънцето се бе снишило към

хоризонта — огромно, огненооранжево — и аз отново се превръщах в Икар, който лети прекалено близо до него.

Мракът ни преследваше и по небето блиска плащ от опалово, розово и аквамарин, преплетени както умее единствено майката природа. Вечерта беше хладна, ясна, светлините на Портланд трепкаха, намигаха, приветстваха ни.

Крисчън кацна на хеликоптерната площадка на същата необикновена сграда от кафяви тухли в Портланд, от която излетяхме преди по-малко от три седмици.

Та колко време са три седмици? Въпреки това имах чувството, че съм познавала Крисчън цял живот. Той се занимаваше с „Чарли Танго“, щракаше разни ключове, роторите спряха и най-сетне чувах в слушалките само собственото си дишане. Хм. За секунда си припомних случката с Томас Талис. Пребледнях. Точно сега няхах никакво желание да мисля по този въпрос.

Крисчън разкопча колана си и се приведе, за да разкопчае и моя.

— Добре ли пътувахте, госпожице Стийл? — Гласът му беше мек, очите му блестяха.

— Да, господин Грей, благодаря — отвърнах любезно.

— Да вървим да видим снимките на момчето. — Подаде ми ръка, аз я поех и слязох от „Чарли Танго“

Побелял мъж с брада се приближи, широко усмихнат. Познавах го от миналия път.

— Здравей, Джо — каза Крисчън и пусна ръката ми, за да се ръкува с него. — Стивън ще дойде да го вземе между осем и девет.

— Дадено, господин Грей. Мадам. — Кимна ми. — Автомобилът ви чака. А, да, асансьорът не работи, налага се да слезете по стълбите.

— Благодаря, Джо.

Тръгнахме към стълбището.

— Добре че етажите са само три, иначе тези токчета щяха да ти създават проблеми — недоволно каза Крисчън.

— Не ти ли харесват?

— Много ми харесват, Анастейжа. — Погледът му потъмня и имах чувството, че ще каже още нещо, но той само изхъмка. — Ела. Ще слизаме бавно. Не искам да паднеш и да си счупиш врата.

Седяхме, потънали в мълчание, докато шофьорът ни откарваше към галерията. Безпокойството ми бе превключило на най-висока скорост и вече разбирах, че времето, прекарано в „Чарли Танго“, е било окото на бурята. Крисчън беше мълчалив, замислен... дори изпълнен с нервно очакване; предишното ни приятно настроение вече беше изчезнало. Искях да кажа толкова много неща, но пътуването бе твърде кратко. Крисчън гледаше умислено през прозореца.

— Хосе ми е просто приятел — прошепнах.

Крисчън се обърна и ме погледна, очите му бяха потъмнели, подозрителни, не издаваха нищо. Устата му — о, да, устата му ме разсейваше, неканен образ. Спомних си какво усещах, когато докосваше всяко мое местенце. Кожата ми пламна. Той се намести на седалката и се намръщи.

— Тези красиви очи изглеждат твърде големи на лицето ти, Анастейжа. Моля те, кажи ми, че ще хапнеш нещо.

— Добре, Крисчън, ще хапна нещо — отвърнах автоматично.

— Говоря сериозно.

— Я виж ти. — Не успях да скрия сарказма си. Колко нагъл беше този тип — прекарал ме беше през ада през последните няколко дни. Не, грешка. Аз сама се бях прекарала през ада. Не, не бях аз. Той го беше направил. Поклатих объркано глава.

— Не искам да се карам с теб, Анастейжа. Искам да се върнеш и искам да си здрава — каза той.

— Нищо не се е променило. — „Ти си все същият.“

— Да поговорим на връщане. Вече стигнахме.

Автомобилът спря пред галерията и Крисчън слезе, като ме остави безмълвна. Отвори ми вратата, за да слеза, и аз протегнах крак.

— Защо го направи? — попитах. Гласът ми бе по-висок, отколкото очаквах.

— Какво да съм направил? — Крисчън ме погледна слисано.

— Казваш нещо такова, а след това просто спиращ.

— Анастейжа. Ти искаше да дойдем. Нека разгледаме изложбата, след това ще поговорим. Нямам никакво желание за скандал напред улицата.

Огледах се. Беше прав. Наоколо имаше прекалено много хора. Стиснах устни, а той ме погледна гневно.

— Добре — казах нацупено. Той стисна ръката ми и ме поведе към сградата.

Влязохме в преустроен склад — тухлени стени, подове от тъмно дърво, бели тавани и бели тръби. Просторно и модерно. Доста хора се мотаеха, пиеха вино и се възхищаваха на работата на Хосе. Неприятностите се стопиха и разбрах, че Хосе е осъществил мечтата си. „Браво, Хосе, страхотен си!“

— Добър вечер и добре дошли на изложбата на Хосе Родригес — посрещна ни млада жена, облечена в черно, с много къса кестенява коса, яркочервено червило и огромни халки на ушите. Удостои ме с кратък поглед, след това задържа очи много по-дълго от необходимото върху Крисчън, после пак се обърна към мен, примигна и се изчерви.

Смръщих чело. „Той е мой!“ — поне беше. Постарах се да не се мръщя. Тя се овладя и пробва отново:

— Значи това си ти, Ана. Много държим на мнението ти. — Усмихна се, подаде ми една брошура, посочи отрупаната с напитки и хапки маса до стената и се отдалечи.

— Познаваш ли я? — намръщи се Крисчън.

Поклатих глава, бях озадачена.

Той сви разсеяно рамене.

— Какво ще пиеш?

— Бяло вино, ако обичаш.

Той отново се намръщи, но все пак тръгна към бара.

— Ана!

Хосе се промъкваше през множеството.

Леле боже! Хосе с костюм! Изглеждаше добре. И щастлив. Прегърна ме, притисна ме силно. Едва се сдържах да не избухна в сълзи. Приятелят ми, единственият ми приятел, докато Кейт я нямаше. Очите ми се напълниха със сълзи.

— Ана, много се радвам, че успя да дойдеш — каза той, после ме пусна и започна да ме оглежда.

— Какво?

— Добре ли си? Изглеждаш някак странно. *Dios mio*^[2], отслабнала си!

Замигах бързо, за да пропъдя сълзите, *не него*.

— Добре съм, Хосе. Просто много се радвам да те видя. Честито.
— Гласът ми потрепери, когато забелязах загрижеността, изписала се на лицето му, но се стегнах и се овладях.

— Как дойде? — попита той.

— Крисчън ме докара — отвърнах предпазливо.

— Така ли? — Усмивката на Хосе се стопи. — Той къде е? — И се намръщи.

— Отиде за напитки. — Огледах се за Крисчън и видях, че си говори с някакъв човек на опашката. Обърна се към мен и погледите ни се срещнаха. За момент бях като парализирана, не откъсвах очи от невъзможно красивия мъж, който ме наблюдаваше с неразгадаемо изражение. Погледът му ме прогаряше.

Мили боже... Този красавец искаше да се върна при него! Дълбоко в мен се разгоря сладка радост.

— Ана! — Гласът на Хосе ме върна към действителността. — Много се радвам, че дойде... Виж, искам да те предупредя...

Неочаквано госпожица Много-къса-коса-и-яркочервено-червило цъфна при нас и го прекъсна.

— Хосе, журналистката от „Портланд Принтс“ дойде. Ела. — И ми се усмихна любезно.

— Страхотно, нали? За славата говоря. — Хосе се усмихна широко и в отговор аз също се усмихнах — той беше невероятно щастлив. — Ще се видим по-късно, Ана. — Целуна ме по бузата и тръгна към една млада жена, застанала до висок слаб фотограф.

Снимките на Хосе бяха навсякъде, някои бяха огромни. Имаше и черно-бели, и цветни. Много от пейзажите бяха приказно красиви. На една от снимките, правени край езеро около Ванкувър, беше ранна вечер и розови облаци се отразяваха в неподвижната вода. За кратко се пренесох сред тази тишина и спокойствие. Невероятно.

Крисчън застана до мен и ми подаде чашата вино.

— Става ли за нещо? — попитах с напълно естествен глас.

Той ме погледна недоумяващо.

— За виното питам — поясних.

— Не. На подобни събития рядко сервират нещо добро. Момчето обаче има забележителен талант, нали? — Крисчън също се възхищаваше на снимката с езерото.

— Защо иначе щях да го моля да те снима? — В гласа ми нахлу гордост.

Очите му бавно се преместиха от снимката към мен.

— Крисчън Грей? — Фотографът от „Портланд Принтс“ пристъпи към Крисчън. — Позволете да ви снимам.

— Разбира се. — Намръщаното лице на Крисчън се изглади и той ме дръпна до себе си. Фотографът ни погледна и дори не прикри изненадата си.

— Благодаря ви, господин Грей. — Щракна няколко снимки. — Госпожица... — започна любопитно.

— Ана Стийл — отвърнах.

— Благодаря ви, госпожице Стийл. — И забърза нанякъде.

— Потърсих твои снимки с гаджета в интернет, но не открих нито една — казах. — Затова Кейт беше решила, че си гей.

Устните на Крисчън потрепнаха в нещо като усмивка.

— Това обяснява нетактичния ти въпрос. Не, Анастейжа, нямам гаджета, ти си единственото. Това обаче ти е известно. — Гласът му беше тих и много искрен.

— Значи никога не си... — огледах се нервно, за да съм сигурна, че никой не ни подслушва. — Никога не извеждаш подчинените си кукли?

— Понякога ги извеждам. Но не излизаме като двойка на среща. Обикновено на пазар. — Той сви рамене, без да откъсва очи от мен.

„Значи сте си стояли в залата за игри.“ Червената стая на болката в апартамента му. Не знаех какво да кажа.

— Само ти, Анастейжа — прошепна той.

Изчервих се и сведох поглед към ръцете си. По свой начин той държеше на мен.

— Струва ми се, че силата на приятеля ти е в пейзажите, не в портретите. Ела да пообиколим.

Докато разглеждахме снимките, забелязах, че една двойка ми кима, усмихваха ми се широко, сякаш ме познават. Сигурно защото бях с Крисчън. Но ето че някакъв млад мъж открито ме зяпаше. Какво ставаше?

Завихме зад ъгъла и едва сега разбрах защо ме гледат странно. На отсрещната стена бяха закачени седем огромни снимки — мои.

Зяпнах ги недоумяващо, напълно слисана, и кръвта се оттече от лицето ми. Та това бях аз — нацупена, засмяна, намръщена, сериозна, весела. Всичките в близък план, до една черно-бели.

Мама му стара! Спомних си, че когато идваше на гости, Хосе си играеше с фотоапарата, докато го извеждах и се правех на негов шофьор и асистентка. Мислех, че просто си щрака. Не предполагах, че ме е снимал, без да подозирам.

Крисчън не откъсваше очи, беше като омагьосан, очите му се местеха от една снимка към друга.

— Май не съм единственият — почти изръмжа той и забелязах, че е свил устни.

Беше ядосан.

— Извинявай. — Прониза ме със светлите си очи. След това тръгна към рецепцията.

Сега пък какво ставаше? Наблюдавах недоумяващо, докато той разговаряше с госпожица Много-къса-коса-и-червено-червило. После извади портфейла си и ѝ подаде кредитна карта.

Мама му стара! Изглежда, купуваше някоя от снимките.

— Здравсти. Ти си музата. Снимките са великолепни — стресна ме гласът на млад мъж с гъста руса коса. Усетих нечия ръка на лакътя си и разбрах, че Крисчън се е върнал.

— Вие сте късметлия — обърна се русият рошльо към Крисчън, който го прониза със студен поглед.

— Точно така — отвърна и ме дръпна настрана.

— Да не купи някоя моя снимка? — попитах.

— Някоя ли? — изсумтя той, без да откъсва очи от снимките.

— Защо, две ли купи?

Той присви очи.

— Купих ги всичките, Анастейжа. Не искам разни непознати да те зяпат, докато си кукуват самички вкъщи.

Бях готова да се изкискам.

— Значи предпочиташ да си ти, така ли? — подхвърлих подигравателно.

Той ме погледна недоволно, стреснат от дързостта ми. Стори ми се обаче, че се опитва да скрие колко се забавлява.

— Честно казано, да.

— Перверзник — казах шепнешком и прехапах долната си устна, за да скрия напиратцата усмивка.

Той не се и опита да скрие колко му е весело. Поглади замислено брадичката си.

— Много точна преценка, Анастейжа. — Поклати глава и в очите му заблестяха весели искрици.

— Бих продължила обсъждането, но съм подписала декларация за поверителност.

Той въздъхна, погледна ме и очите му потъмняха.

— Нямах представа какво ми се иска да направя с тази твоя голяма уста — измърмори.

Ахнах, защото знаех много добре какво има предвид.

— Невъзпитан тип. — Стараех се да покажа колко съм шокирана и успех. Той нямаше ли задръжки?

Крисчън се подсмихна, след това се намръщи.

— Изглеждаш спокойна и напълно естествена на тези снимки, Анастейжа. Не те виждам често в такава светлина.

Какво? Леле! Смяна на темата — сигурно за заблуда — от игриво към сериозно.

Изчервих се и сведох очи. Той пъхна пръст под брадичката ми, вдигна главата ми и аз вдишах рязко.

— Искам да си толкова спокойна и с мен — прошепна той. Вече нямаше и следа от хумор в гласа му.

Дълбоко в мен радостта се раздвижи. „Как е възможно?“ Че ние имахме достатъчно проблеми.

— В такъв случай престани да ме заплашваш — сопнах се.

— А ти се научи да общуваш и ми кажи какво чувстваш — сопна се в отговор той и очите му блеснаха.

Поех дълбоко дъх.

— Крисчън, ти искаш да съм подчинена. Това е основният проблем. Дължи се на определението „подчинен“, което ми пусна в един имейл. — Млъкнах и се опитах да си припомня точната формулировка. — Доколкото си спомням, синонимите бяха, цитирам: „зависим, подвластен, низш, послушен, покорен“. Не бива да те поглеждам. Не бива да разговарям с теб без твое позволение. Какво друго очакваш? — изсъсках.

Той се намръщи, а аз продължих:

— Много е объркващо, когато съм с теб. Не искам да ти се противопоставям, но пък ти харесваш „острия ми език“. Искаш покорство, освен в случаите, когато решиш, че не го искаш, за да ме накажеш. Просто не знам как да се държа с теб, когато сме заедно.

Той присви очи.

— Както винаги добре казано, госпожице Стийл. — В гласа му се прокрадна студенина. — Ела да похапнем нещо.

— Тук сме само от половин час.

— Вече видя снимките, поговори с момчето.

— Хосе. Казва се Хосе.

— Успя да поговориш с Хосе — мъжа, който последния път, когато го видях, се опита да си навре езика в стиснатата ти устичка, докато ти беше пияна и готова да си изповръщаш червата — изръмжа той.

— Никога не ме е удрял обаче — изсъсках пак.

Крисчън се намръщи и от всяка негова пора бликна ярост.

— Това беше удар под кръста, Анастейжа! — прошепна заплашително.

Пребледнях. Той прокара ръка през косата си, настръхнал от ярост, която едва успяваше да овладее. Аз го наблюдавах не по-малко гневно.

— Смятам да те заведа на вечеря. Ти се топиш пред очите ми. Намери момчето и се сбогувай.

— Моля те, нека останем още малко.

— Не. Върви веднага. Сбогувай се.

Изгледах го ледено и усетих как кръвта ми кипва. Господин Скапаняк-и-маниак-на-тема-власт-и-контрол. Добре че бях ядосана. По-добре ядосана, отколкото разревана.

Откъснах очи от него и се огледах за Хосе. Той разговаряше с няколко млади жени. Тръгнах към него, като обърнах гръб на моя ненаситник. Само защото ме е довел тук, трябва ли да правя всичко, което каже? Той за какъв се мисли, по дяволите?

Момичетата попиваха всяка дума на Хосе. Едната ахна, когато се приближих. Очевидно ме беше познала от снимките.

— Хосе.

— Ана. Извинете, момичета. — Хосе се ухили, прегърна ме и на мен ми стана забавно — изключителният Хосе впечатлява дамите.

— Май си ядосана — отбеляза той.

— Трябва да тръгвам — измърморих нещастно.

— Че ти току-що дойде.

— Знам, но Крисчън трябва да се връща. Снимките са фантастични, Хосе. Невероятно талантлив си.

Лицето му грейна.

— Много гот, че се видяхме.

Прегърна ме и ме завъртя във въздуха, а аз видях Крисчън в другия край на галерията. Мръщеше се, че съм в ръцете на Хосе. Тъкмо затова, нарочно, прегърнах Хосе през врата. Имах чувството, че Крисчън ще се пръсне. Погледът му потъмня, стана зловец и той бавно се насочи към нас.

— Благодаря ти, че ме предупреди за моите снимки, Хосе.

— Извинявай, Ана. Трябваше да ти кажа. Харесаха ли ти?

— Ами... Не знам — отвърнах искрено, объркана от въпроса.

— Всичките са продадени, което означава, че някой ги е харесал. Направо велико, нали? Лицето ти вече е известно. — Притисна ме още по-близо до себе си, когато Крисчън пристъпи към нас и ме погледна възмутено, макар че Хосе не успя да го види.

Хосе ме пусна.

— Обаждай се, Ана. А, господин Грей, добър вечер.

— Много съм впечатлен, господин Родригес — отвърна ледено любезно Крисчън. — Извинявайте, но не можем да останем, защото трябва да се връщаме в Сиатъл. Анастейжа, готова ли си? — И стисна ръката ми.

— Чао, Хосе, и още веднъж честито. — Целунах го бързо по бузата и преди да се усетя, Крисчън ме повлече навън. Знаех, че кипи от гняв, но и аз кипях от гняв.

Той огледа бързо улицата, първо на едната, след това на другата страна, пое наляво, бутна ме в една тъмна алея и ме притисна към стената. Обхвана лицето ми между дланите си и ме принуди да погледна пламналите му решително очи.

Ахнах, когато ме зацелува гневно, жестоко. Зъбите ни се сблъскаха, езикът му нахлу в устата ми.

Желанието експлодира в тялото ми като заря на Четвърти юли и аз заотвърщах на целувката му с не по-малко страст, ръцете ми се вплитаха в косата му, стискаха силно. Той изпъшка, дрезгав сексапилен

звук, изригнал дълбоко от гърлото му, който отекна в мен, и ръката му се плъзна по тялото ми чак до дупето, пръстите му се впиха в плътта ми през роклята.

Вложих всичкото нетърпение и болка от последните дни в тази целувка, обвързвах го със себе си... и тогава се сетих — в този момент на заслепяваща страст — че и той прави съвсем същото, чувства същото.

Той прекъсна целувката. Беше задъхан. Очите му блестяха от желание, разпалваха кипналата във вените ми кръв.

— Ти си само моя — изръмжа той, натъртваше на всяка дума. Пусна ме и се наведе, опря ръце над коленете си, сякаш е участвал в маратон. — За бога, Ана!

Облегнах се на стената, също задъхана, и се опитах да овладее бурната реакция на тялото си, да открия някакво спокойствие, равновесие.

— Извинявай — прошепнах, когато усетих, че съм възвърнала дъха си.

— Има защо. Знам какво правеше. Искаш ли фотографа, Анастейжа? Очевидно е, че той те иска.

Поклатих виновно глава.

— Не. Той ми е просто приятел.

— През целия си живот на съзнателен човек се опитвам да избягвам крайности в чувствата. Докато ти... ти събуждаш у мен напълно непознати чувства. Много е... — той се намръщи, докато се опитваше да намери думата — притеснително. Обичам контрола, Ана, а когато съм с теб, той просто... — Очите му блестяха. — Просто се изпарява. Прокара ръка през косата си и си пое дълбоко дъх. — Ела, трябва да поговорим. А ти трябва да ядеш.

---

[1] С миди (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Мили боже (исп.). — Б.пр. ↑

2.

Почти ме натика в някакъв малък уютен ресторант.

— Тук става — измърмори. — Нямаме много време.

И според мен ресторантът ставаше. Дървени столове, ленени покривки, стени в същия цвят като стаята за забавления на Крисчън — наситено кървавочервено — по стените безразборно закачени огледала в златни рамки, бели свещи и малки вази с бели рози. Гласът на Ела Фицджералд припяваше тихо за нещото наречено любов. Изключително романтична обстановка.

Сервитьорът ни заведе до маса за двама в приятно сепаре и аз седнах, изпълнена с нервно очакване какво ще каже Крисчън.

— Нямаме много време — обясни той на сервитьора още докато сядахме. — И за двамата говежда пържола, средно опечена, сос беарнез, ако имате, пържени картофи и зеленчуци по преценка на готвача. И ми донесете листата с вината.

— Веднага, господине. — Сервитьорът, очевидно стъписан от компетентността на Крисчън, заситни към кухнята. Крисчън остави блакберито си на масата. Господи, аз нямах ли право на глас?

— Ами ако не ми се яде пържола?

Той въздъхна.

— Не започвай отново, Анастейжа.

— Не съм дете, Крисчън.

— Тогава престани да се държиш като дете.

Имах чувството, че ми е ударил шамар. Това ли се очертаваше — напрегнат остър разговор въпреки романтичната обстановка, без сърца и цветя?

— Значи излиза, че се държа като дете, защото не искам пържола, така ли? — попитах, като се опитвах да скрия колко ми е мъчно.

— Не. Защото нарочно се опитваш да ме накараш да ревнувам. Детинска работа. Не уважавах чувствата на приятеля си и затова го

подвеждаш по този начин. — Крисчън стисна устни и вдигна намръщено поглед, когато сервитьорът се върна с листата с вината.

Изчервих се — не се бях замисляла дори за миг по този въпрос. Горкият Хосе. Изобщо не исках да го подвеждам. Неочаквано ме обзе срам и ужас. Крисчън беше прав — бях постъпила необмислено и безотговорно.

— Ще избереш ли вино? — попита Крисчън и изви очаквателно вежди — самото олицетворение на арогантността. Много добре знаеше, че не разбирам нищичко от вина.

— Ти избери — отвърнах нацупено, но смирено.

— Два чаши шираз от долината Бароса, ако обичате.

— Предлагаме вино само на бутилки, господине.

— Тогава бутилка — сопна се Крисчън.

— Разбира се, господине. — Човекът се отдръпна обидено. Не го винях.

Намръщих се на Крисчън. Какво го тормозеше? Със сигурност аз бях причината и скритата някъде дълбоко в мен богиня се надигна, макар и сънена, протегна се и се усмихна.

— Много си кисел.

Той ме погледна с безразличие.

— Интересно защо.

— Не е зле да сложиш начало с подходящия тон за интимен и честен разговор за бъдещето, не мислиш ли? — Усмихнах се мило.

Той стисна устни в тънка линия, ала след това, почти с нежелание, устните му се извиха и разбрах, че се опитва да потисне усмивката си.

— Извинявай.

— Приемам извинението и с удоволствие държа да те информирам, че не съм решила да стана вегетарианка от последния път, когато ядохме заедно.

— Тъй като е последният път, когато си яла, ми се струва, че въпросът е спорен.

— Пак същата дума, „спорен“.

— Спорен — повтори той, погледът му омекна и в очите му заблестяха весели искрици. Прокара ръка през косата си и отново стана сериозен. — Ана, последния път, когато говорихме, ти ме напусна. И сега съм... неспокоен. Казах ти, че искам да се върнеш при

мен, а ти... ти не ми отговори. — Погледът му беше толкова напрегнат, изпълнен с очакване, а пък прямотата му бе просто покоряваща. Какво, за бога, да отговоря на подобни думи?

— Липсваше ми... много ми липсваше, Крисчън. Последните няколко дни бяха... трудни. — Преглътнах и усетих как буцата в гърлото ми набъбва, докато в ума ми нахлуваше споменът за отчаянието и мъката, които ме обзеха, след като го напуснах.

Изминалата седмица беше най-ужасната в живота ми, болката бе почти неопишуема. Не бях изпитвала нищо подобно. Само че действителността напомняше за себе си, оставяше ме без дъх.

— Нищо не се е променило. Не мога да съм каквато искаш да бъда — успях да изрека въпреки буцата в гърлото.

— Ти си точно каквато искам — отвърна той с безкрайно съчувствие и разбиране.

— Не, Крисчън, не съм.

— Разстроена си заради онова, което се случи последния път. Аз се държах глупаво, а ти... Ти също. Защо не измислиш по-подходяща дума, Анастейжа? — Тонът му се промени, сега говореше така, сякаш ме обвинява.

„Какво?! Смяна на посоката?“

— Отговори ми.

— Не знам. Бях... не бях на себе си. Опитвах се да бъда каквато искаш ти, опитвах се да потисна болката и направо се побърках. Просто... забравих — промълвих и свих гузно рамене.

„Дали пък не можем да избегнем това късане на сърца?“

— Забравила си! — ахна той ужасено, стисна ръба на масата и ме погледна гневно. Свих се пред този поглед.

Ето, че отново побесня. Богинята в мен също ме стрелна с гневен поглед. „Видя ли, сама си навлече всичко!“

— Как да ти имам доверие? — попита дрезгаво той. — Как?

Сервитьорът донесе виното. Двамата с Крисчън не откъсвахме очи един от друг — сини се взират в сиви. И двамата бяхме изпълнени с неизказани обвинения. Сервитьорът отвори бутилката и наля глътка в чашата на Крисчън. Той посегна автоматично, отпи и отсеке:

— Добро е.

Сервитьорът ни наля внимателно, остави бутилката на масата и побърза да се спаси някъде. Крисчън не ме изпускаше от поглед дори

за секунда. Аз се предадох първа, откъснах очи от неговите, вдигнах чашата и отпих огромна глътка. Почти не усетих вкуса.

— Извинявай — прошепнах. Чувствах се глупаво. Бях си тръгнала, защото прецених, че сме несъвместими, а ето че той твърдеше, че съм можела да го спра.

— Защо ми се извиняваш? — попита стреснато той.

— Задето не използвам специалните думи.

Той затвори очи, сякаш изпитваше облекчение, и промърмори:

— Можехме да избегнем цялото това страдание.

— На мен ми се струва, че си съвсем добре. — Дори повече от просто добре. Приличаше на себе си, както винаги.

— Външният вид лъже — отвърна тихо той. — Изобщо не съм добре. Имам чувството, че слънцето е залязло и вече пети ден не е изгрявало, Ана. Попаднах във вечна нощ.

Слисах се от признанието му. „Господи, същото е и при мен!“

— Каза, че няма да си тръгнеш никога, а при първата трудност се изнесе.

— Кога съм казала, че няма да си тръгна никога?

— Докато спеше. Това бяха най-успокояващите думи от много отдавна, Анастейжа. Накараха ме да се отпусна.

Усетих как сърцето ми се сви и посегнах към чашата.

— Каза, че ме обичаш — прошепна той. — Това в миналото ли е вече? — Гласът му бе тих, напрегнат.

— Не, Крисчън, не е.

Стори ми се толкова уязвим, когато въздъхна.

— Добре — прошепна.

Бях шокирана от признанието му. Нещо у него се беше променило. Преди, когато му казах, че го обичам, той се ужаси.

Сервитьорът дойде пак, остави бързо чиниите ни и пак побърза да се отдалечи.

Леле боже! Храна.

— Яж — нареди Крисчън.

Знаех, че съм гладна, но в момента стомахът ми се беше свил. Седях срещу единствения мъж, когато някога бях обичала, а обсъждането на несигурното ни бъдеще съвсем не бе предпоставка за добър апетит. Погледнах неуверено порцията.

— Господ ми е свидетел, Анастейжа, ако не ядеш, ще те преметна на коляното си тук, в ресторанта, и това няма да има абсолютно нищо общо със секса. Яж!

„Тъй ли, Грей?“ Подсъзнанието ми не откъсваше очи от мен. Беше напълно съгласно с господин Петдесет нюанса.

— Добре, ще ям. Не е нужно още отсега да вдигаш ръка, за да раздаваш правосъдие.

Той не само че не се усмихна, ами продължи да ме гледа ядно. С огромно нежелание взех ножа и вилицата. Боже, пържолата беше невероятно вкусна! Бях гладна, невероятно гладна. Сдъвках, преглътнах и забелязах как той се отпусна.

Вечеряхме в мълчание. Пуснаха друга музика. Сега пееше жена с нежен глас и думите ѝ ехтяха в мислите ми: никога няма да съм същата, след като той влезе в живота ми.

Погледнах любимия си. Ядеше и ме наблюдаваше. Глад, копнеж и безпокойство, съчетани в един разгорещен поглед.

— Знаеш ли кой пее? — Опитвах се да поведя по-нормален разговор.

Крисчън за миг се заслуша.

— Не... но е добра, която и да е.

— И на мен ми харесва.

Най-сетне той се усмихна с познатата ми загадъчна усмивка. Какво ли замисляше?

— Кажи? — настоях аз.

Той поклати глава и каза тихо:

— Яж.

Бях изяла половината храна в чинията си. Не можех да погълна и хапка повече. Как да му го обясня?

— Не мога повече. Ядох ли достатъчно, за да е доволен господинът?

Той ме погледна безизразно, без да отговори, след това си погледна часовника.

— Наистина преядох — добавих и отпих от великолепното вино.

— След малко трябва да тръгваме. Тейлър вече е в града, а и ти трябва да ставаш рано за работа.

— Ти също.

— Аз мога да мина с много по-малко сън от теб, Анастейжа. Добре поне, че хапна нещо.

— Няма ли да се върнем с „Чарли Танго“?

— Не, нали пих. Тейлър ще ни откара. Освен това така ще си само моя за няколко часа. И ще можем да си поговорим.

Значи това бил планът му.

Крисчън викна сервитьора за сметката, след това посегна към блакберито, позвъни и каза само:

— „Льо Пикотен“, Северозападно Трето авеню.

Затвори.

— Колко си груб с Тейлър, а и с повечето хора.

— Просто минавам направо на въпроса, Анастейжа.

— Тази вечер така и не мина на въпроса, да не говорим за направо. Нищо не се е променило, Крисчън.

— Искам да ти предложа нещо.

— Всичко това започна с предложение.

— Беше различно.

Сервитьорът се върна и Крисчън му подаде кредитната си карта, без дори да погледне сметката. Телефонът му иззвъня и той погледна екранчето.

Значи предложение. И сега какво? В главата ми се разиграваха два сценария: отвличане или да работя за него. Нещо не се връзваше. Крисчън приключи с плащането и каза:

— Хайде. Тейлър е отвън.

Станахме и той ме хвана за ръка.

— Не искам да те изгубя, Анастейжа. — Целуна нежно кокалчетата ми и докосването на устните му разтърси цялото ми тяло.

Аудито ни чакаше. Крисчън ми отвори вратата. Качих се и потънах в плюшената седалка. Той заобиколи от страната на шофьора. Тейлър слезе и двамата проведеха кратък разговор. Това не беше обичайният им протокол. Обзе ме любопитство. Какво ли обсъждаха? След малко и двамата се качиха и аз погледнах Крисчън, който гледаше напред с напълно безизразно лице.

Позволих си да разгледам за кратко профила му: правия нос, изваяните пълни устни, косата, паднала по челото. Не беше писано този божествен мъж да е мой.

Тиха музика изпълни колата, великолепно изпълнение, което не познавах. Тейлър се насочи към магистрала 1–5 и Сиатъл.

Крисчън се обърна към мен.

— Както вече ти казах, Анастейжа, имам предложение.

Погледнах нервно към Тейлър.

— Тейлър не може да те чуе — увери ме Крисчън.

— Как така?

— Тейлър — повиши глас Крисчън. Тейлър не отговори. Крисчън го повика отново и отново нямаше отговор. Крисчън се пресегна напред, потупа го по рамото и Тейлър си свали слушалките, които не бях забелязала.

— Да, господине?

— Благодаря, Тейлър. Няма нищо. Продължавай.

— Добре, господине.

— Сега доволна ли си? Той слуша айпода си. Пучини. Все едно че го няма.

— Ти нарочно ли го накара да го направи?

— Да.

Господи!

— Добре, какво е предложението ти?

Неочаквано Крисчън стана решителен и делови. Леле боже! Предстоеше сделка. Бях цялата внимание.

— Първо обаче искам да те попитам нещо. Предпочиташ ли обикновена сладникава връзчица без никакво изчанчено чукане?

Зяпнах.

— Изчанчено чукане ли? — успях да попитам.

— Да. Изчанчено чукане.

— Не мога да повярвам, че го каза.

— Да, но го казах. Отговори ми — настоя спокойно той.

Изчервих се. Богинята в мен бе паднала на колене, събрала беше длани, умоляваше ме.

— Харесвам изчанченото ти чукане — отговорих тихо.

— Така си и мислех. Какво тогава не ти харесва?

„Че не мога да те докосна. Че ти се наслаждаваш на болката ми, на впиването на колана в плътта ми...“

— Заплахата за жестоко и необичайно наказание.

— Това пък какво означава?

— Имаш какви ли не пръчки, камшици и джаджи и те ме плашат до смърт. Не искам да ги използваш върху мен.

— Добре, без камшици и пръчки... и без колани — добави подигравателно той.

Погледнах го изумено.

— Да не би да поставяш някакви ограничения?

— Просто се опитвам да те разбера, да добия ясна представа за онова, което харесваш и не харесваш.

— Като цяло, Крисчън, на теб ти доставя удоволствие да ми причиняваш болка, която трудно преглъщам. Правиш го, защото си преценил, че съм прекрачила някаква невидима произволна граница.

— Съвсем не е произволна. Правилата са определени.

— Не искам никакви правила.

— Никакви ли?

— Никакви — отсякох, макар сърцето ми да се беше качило в гърлото. Накъде ли биеше?

— И нямаш нищо против, ако те напляскам?

— С какво ще ме напляскаш?

— С това. — Той вдигна ръка.

Наместих се притеснено на седалката.

— Не бих казала. Особено с онези сребърни топчета... — Добре че беше тъмно: лицето ми гореше и гласът ми пресекваше, като си припомнях онази нощ. *Да... Бих го направила отново.*

Той се подсмихна.

— Да, беше забавно.

— Дори повече от забавно — прошепнах.

— Ще понесеш ли малко болка?

Свих рамене.

— Сигурно. — Накъде биеше с тези въпроси? Нивото ми на страх скочи нагоре с няколко степени по скалата на Рихтер.

Той поглади брадичката си и каза замислено:

— Анастейжа, искам да започнем отново. Да започнем с обикновената сладникава връзчица и може би, след като ми имаш повече доверие, а аз се уверя, че си искрена и ми казваш всичко, ще продължим напред и ще се отпуснем с някои от нещата, които обичам да правя.

Зяпнах го напълно слисана, в главата ми не се мяркаше нито една мисъл — все едно компютърът ми се е сринал напълно. Стори ми се, че е неспокоен, но не го виждах ясно в полумрака. Най-сетне имах чувството, че разбирам.

Той искаше светлина, но можех ли да искам от него да направи това за мен? А пък аз не обичах ли мрака? Поне понякога. Спомени за нощта с Томас Галис нахлуха в мислите ми.

— Ами наказанията?

— Никакви наказания. Абсолютно никакви.

— Ами правилата?

— Никакви правила.

— Абсолютно никакви ли? Но ти имаш известни нужди и...

— От теб се нуждая много повече, Анастейжа. Последните няколко дни бяха истински ад. Всичките ми инстинкти нашепват да те оставя на мира, защото не те заслужавам... Снимките на момчето... Сега разбирам в каква светлина те възприема. Спокойна, красива, не че не си красива и сега, но докато седиш до мен, виждам болката ти. Много ми е трудно, след като знам, че аз съм човекът, който те е накарал да се почувстваш по този начин... Аз обаче съм егоист. Желая те още откакто падна в офиса ми. Ти си изящна, откровена, топла, силна, с чувство за хумор, възхитително невинна; списъкът е безкраен. Изпитвам истинско страхопочитание към теб. Желая те и мисълта, че ще паднеш в обятията на друг, е като нож в тъмната ми душа.

Устата ми пресъхна. Леле боже! Ако това не беше признание в любов, не знам какво друго можеше да е. Думите буквално избликнаха от мен — бентът се отприщи.

— Крисчън, защо мислиш, че имаш тъмна душа? Никога не бих казала подобно нещо. Тъжна може би, но ти си добър човек. Това го виждам... ти си щедър, мил си и никога не си ме лъгал. А пък и аз не съм се престарала... Миналата събота изживях истински шок. Беше като внезапно събуждане. Разбрах, че си се старал да ме глезиш и че аз не мога да бъда човекът, който искаш да бъда. След като си тръгнах, ми светна, че физическата болка, която си ми причинявал, е много по-незначителна от болката да те изгубя. Искам да те зарадвам, да ти доставя удоволствие, но е много трудно.

— Ти непрекъснато ми доставяш удоволствие — прошепна той.
— Колко пъти трябва да ти го повтарям?

— Никога не знам какво мислиш. Понякога си толкова затворен... като остров си. Плашиш ме. Затова си мълча. Просто не знам в каква посока ще поеме настроението ти. То се лашка от север на юг и после обратно само за наносекунда. Много е объркващо. Ти не ми позволяваш да те докосна, а на мен много ми се иска да те обичам.

Той примига в мрака, предпазливо, поне така ми се стори, и аз усетих, че не мога да му устоя повече. Разкопчах колана и се настаних в скута му, с което го изненадах. Хванах лицето му с длани.

— Обичам те, Крисчън Грей. А ти си готов да направиш всичко това за мен. Не те заслужавам и много се извинявам, че не мога да направя всички тези неща за теб. Може би с времето... не знам... но, да, приемам предложението ти. Къде да подпиша?

Той ме прегърна и ме притисна до себе си.

— О, Ана — въздъхна и зарови нос в косата ми.

Седяхме прегърнати и слушахме музиката — успокояващо изпълнение на пиано — която сякаш отразяваше настроението в автомобила, прекрасното спокойствие след буря. Опитах да се наместя в него и отпуснах глава на рамото му. Той нежно ме погали по гърба.

— Докосването е трудно за мен, Анастейжа — прошепна.

— Знам. И ми се иска да разбере защо е така.

Той въздъхна и продължи тихо:

— Детството ми беше кошмарно. Един от сводниците на надрусаната курва... — Млъкна, тялото му се напрегна: припомняше си нещо ужасяващо. — Това го помня. — Потръпна.

Сърцето ми се сви, като си спомних белезите от изгоряло по гърдите му. „О, Крисчън!“ Прегърнах го по-силно през врата.

— Тя нараняваше ли те? Майка ти. — Гласът ми беше тих, потреперваше от напирани сълзи.

— Не. Поне не помня. Просто не се интересувахте от мен. Не ме защитавахте от сводника си. — Изсумтя. — По-скоро аз се грижех за нея. Когато тя се самоуби, бяха необходими цели четири дни, докато ни намерят и съобщят... това го помня ясно.

Не успях да сдържа ужасеното си ахване. Мама му стара. В гърлото ми се надига горчилка.

— На това му се вика гнуснярска работа — прошепнах.

— До ента степен.

Притиснах устни до врата му, търсех и предлагам утеха и същевременно си представях малко мърляво момченце със сиви очи, изгубено, самотно, изправило се до тялото на мъртвата си майка.

„О, Крисчън!“ Вдъхвах аромата му. Ухаеше божествено, любимата ми миризма на света.

Когато се събудих, вече бяхме в Сиатъл.

— Здравсти — тихо каза Крисчън.

— Извинявай — прошепнах, примигнах и се протегнах. Все още бях в ръцете му, в скута му.

— Мога цял живот да те гледам как спиш, Ана.

— Казах ли нещо?

— Не. Почти до вас сме.

Виж ти.

— Значи няма да ходим у вас?

— Няма.

Погледнах го.

— Защо?

— Защото утре си на работа.

— Хм. — Нацупих се.

— Да не би да си намислила нещо?

Размърдах се.

— Може и да съм.

Той избухна в смях.

— Анастейжа, няма да те докосна отново, не и преди да ме помолиш.

— Какво?!

— Така ще започнеш да споделяш с мен. Следващия път, когато се любим, ще трябва да ми кажеш точно какво искаш, при това в най-малки подробности.

— Така ли? — Той ме премести от скута си, защото Тейлър вече спираше пред апартамента ми. Крисчън слезе и отвори вратата.

— Приготвил съм ти подарък. — Мина зад автомобила, отвори багажника и извади огромна кутия, опакована с подаръчна хартия. Това пък какво беше, дяволите да го вземат?

— Отвори я, като се прибереш.

— Ти няма ли да влезеш?

— Не, Анастейжа.

— Кога ще те видя?

— Утре.

— Шефът ми иска да изляза с него на по чашка.

Крисчън се намръщи.

— Така ли? — В гласа му се прокрадна заплаха.

— За да отпразнуваме първата ми седмица — добавих бързо.

— Къде?

— Не знам.

— Мога да те взема оттам.

— Добре... Ще ти пусна имейл или есемес.

— Добре.

Изпрати ме до вратата на фоайето и изчака, докато извадих ключовете си от чантата. Докато отключвах, хвана брадичката ми и проправи пътечка с целувки от ъгълчето на окото ми до ъгълчето на устата.

От мен се изтръгна приглушен стон, вътрешностите ми се разтопиха и потекоха.

— До утре — каза той с въздишка.

— Лека нощ, Крисчън. — Желанието в гласа ми беше неприкрито.

Той се усмихна.

— Влизай веднага — нареди и аз пресякох фоайето с тайнствения пакет в ръка.

— До скоро, сладурче — подвикна той, след това се обърна и с лека, въздушна походка се върна при автомобила.

Щом влязох в апартамента, отворих подаръка и открих вътре моя лаптоп „Макбук Про“, блакберито и още една правоъгълна кутия. Това пък какво беше? Разкъсах сребърната хартия и видях елегантен кожен калъф.

Отворих го. Беше айпод. Мили боже... истински айпод! На екрана се виждаше бяла картичка с почерка на Крисчън.

„Анастейжа — това е за теб.

Знам какво искаш да чуеш.

Оставям музиката да говори вместо мен.“

Крисчън

Разполагах с направен от Крисчън Грей музикален микс, замаскиран като последен модел айпод. Поклатих неодобрително глава заради безумната цена, но тайничко си признах, че много ми харесва. Джак си имаше в офиса, така че знаех как се използва.

Включих го и ахнах, когато видях образа: малък модел глайдер. Господи! Та това беше същият „Бланик L-23“, който му подарих, качен на стъклен пиедестал, поставен върху нещото, което наричах бюрото на Крисчън в офиса му. Не можех да откъсна очи.

„Сглобил го е!“ Наистина го беше сглобил. Спомних си, че беше споменал нещо в бележката с цветята. Усетих, че ми се вие свят, и разбрах, че е мислил много над подаръка.

Плъзнах стреличката в дъното на екрана, за да го отключа, и отново ахнах. Показа се снимка на нас с Крисчън на дипломирането ми. Същата снимка беше поместена в „Сиатъл Таймс“. Крисчън изглеждаше страхотно красив, а аз се усмихвах от ухо до ухо — „Да, той е само мой!“.

Плъзнах пръст и иконите се смениха, на съседния екран се появиха няколко нови. Приложение киндъл ап за четене на книги, електронни издания, уърдс — каквото и да е това.

„Британската библиотека ли?“ Докоснах иконата и се появи меню: ИСТОРИЧЕСКА КОЛЕКЦИЯ. Прегледах надолу и избрах: РОМАНИ ОТ 18-И И 19-И ВЕК. Следваше ново меню. Докоснах заглавието: „Американецът“ от Хенри Джеймс. Отвори се нов прозорец и ми предложи сканирано копие на книгата. Майко мила — беше издание от 1879-а и аз го имах на айпода си! Той ми беше купил Британската библиотека и тя вече беше на мое разположение с едно докосване.

Излязох бързо, защото знаех, че мога да потъна в това приложение за цяла вечност. Забелязах и приложение „страхотна храна“ и извъртях очи, но едновременно с това се усмигнах; новинарско приложение, приложения за времето... но в бележката му се споменаваха нещо за музика. Върнах се на главния екран, докоснах иконката айпод и се появи плейлист. Прегледах бързо песните и

списъкът ме накара да се усмихна. Томас Талис — нямаше да го забравя скоро. Нали го бях слушала два пъти, докато той ме налагаше с камшик и ме чукаше.

„Уичкрафт“. Усмивката ми стана още по-широка — танц в просторната стая. Парчето Бах-Марчело — „а, не, то е твърде тъжно за настроението ми в момента“. Хммм. Джеф Бъкли — „да, чувала съм за него“. „Сноу Пътрол“ — любимата ми банда — и песента „Принципи на страстта“ на „Енигма“. Типично в стила на Крисчън. Следващата се наричаше „Обладаване“... „Да, напълно в стила на моя ненаситник.“ Имаше още няколко, които не знаех.

Избрах песен, която привлече погледа ми, и я пуснах. „Опитай“ на Нели Фуртадо. Тя запя и гласът ѝ се стелеше като копринен шал около мен, обгръщаше ме. Отпуснах се на леглото.

Да не би това да означаваше, че Крисчън е склонен да опита? Дали щеше да пробва тази нова връзка? Думите на песента ме опиваха. Гледах право в тавана и се опитвах да си обясня този чудесен обрат. Липсвах му. Сигурно имаше някакви чувства към мен. Нямаше как иначе. И айподът, и песните, и приложенията — да, той държеше на мен. Наистина държеше на мен. В сърцето ми нахлу надежда.

Песента свърши. Очите ми бяха пълни със сълзи. Бързо се прехвърлих на следващата — „Ученият“ на „Колдплей“ — една от любимите групи на Кейт. Знаех парчето, но никога не се бях заслушвала в думите. Затворих очи и оставих думите да ме докоснат, да заструят през мен.

Сълзите ми рукнаха. Не успях да ги спра. Ако това не беше извинение, не знам какво друго можеше да е. „О, Крисчън!“

Да не би това да беше покана? Дали щеше да отговори на въпросите ми? „Да не би да влагам прекалено много в цялата тази работа? Сигурно прекалявам.“

Избърсах сълзите със замах. Трябваше да му пусна имейл, за да му благодаря. Скочих от леглото, за да взема проклетата машинка.

„Колдплей“ продължаваха да пеят. Седях с кръстосани крака на леглото. Лаптопът се включи и влязох в нета.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: АЙПОД

Дата: 9 юни 2011, 23:56
До: Крисчън Грей
„Отново ме разплака.
Айподът страшно ми хареса.
Песните страшно ми харесаха.
Обичам те.
Благодаря.
Лека нощ.“

Ана хх

Подател: Крисчън Грей
Относно: Айпод
Дата: 10 юни 2011, 00:03
До: Анастейжа Стийл
„Радвам се, че ти е харесал. Купих и за мен.
Ако бях с теб, щях да пресуша сълзите ти с целувки.
Само че не съм, затова заспивай.“

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Отговорът му ме накара да се усмихна — все още му беше приятно да командва, типично в негов стил. Дали това щеше да се промени? В този момент разбрах, че се надявам да си остане същото. Харесвах го такъв — властен — стига да успееш да му се опълча, без да се страхувам от наказание.

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: Господин Мърморко
Дата: 10 юни 2011, 00:07
До: Крисчън Грей

„Звучите както обикновено, господин Грей — властен, малко напрегнат и донякъде недоволен.

Има нещо, което би променило това. Но пък ти не си тук, не искаш да остана при теб, очакваш да ти се моля...

Мечтай си, господинчо.“

Ана хх

PS: Освен това забелязвам, че си включил и „Стокърс Антъм“ с „Всяка глътка въздух, която поемеш“. Чувството ти за хумор ми допада, въпросът е дали господин Флин знае.

Подател: Крисчън Грей

Относно: Зен спокойствие

Дата: 10 юни 2011, 00:10

До: Анастейжа Стийл

„Моя най-скъпа и любима госпожице Стийл. Понякога и в сладникавите връзки се случва някой да бъде напляскан. Обикновено по взаимно съгласие и в сексуален контекст... но аз ще съм напълно доволен да направя изключение.

Сигурно ще останеш облекчена, когато научиш, че доктор Флин също се наслаждава на чувството ми за хумор.

Сега върви да спиш, тъй като утре няма да имаш време да наваксаш.

И между другото — ще ме молиш, бъди сигурна. Нямам търпение моментът да настъпи.“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: Лека нощ и сладки сънища
Дата: 10 юни 2011, 00:12
До: Крисчън Грей

„След като ме молиш толкова мило, а сладката ти заплаха ми се понрави, ще се сгуша с айпода, който бе така любезен да ми подариш, и ще заспя, докато преравям Британската библиотека и слушам музиката, която разкрива предостатъчно.“

А. xxx

Подател: Крисчън Грей
Относно: Последна молба
Дата: 10 юни 2011, 00:15
До: Анастейжа Стийл
„Сънувай ме.“
х

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Да те сънувам ли, Крисчън Грей? Винаги.

Облякох си бързо пижамата, измих си зъбите и се пъгнах в леглото. Сложих слушалките, измъкнах спадналия балон „Чарли Танго“ изпод възглавницата и го притиснах до гърдите си.

Преливах от радост, по лицето ми се бе разляла широка глупава усмивка. Ето такава промяна може да донесе един ден. Дали ще успея да заспя?

Хосе Гонзалес запя нежна мелодия, присъедини се хипнотичният глас на китара и аз се унесох, докато се питах как успя светът да стане отново прекрасен само за една вечер и дали не трябва и аз да подготвя подобен микс за Крисчън.

3.

Единственото хубаво в това да съм без кола беше, че в автобуса на път за работа можех да включа слушалките в айпода си, който бе на сигурно място в чантата ми, и да слушам всички прекрасни мелодии, които ми бе дал Крисчън. Когато стигнах в издателството, лицето ми бе нелепо ухилено.

Джак вдигна поглед към мен и ахна.

— Добро утро, Ана. Направо... сияеш. — Думите му ме объркаха. „Крайно неуместно!“

— Спах добре, благодаря, Джак. Добро утро.

Веждите му се свъсиха.

— Моля те, прочети ги и подготви отзиви за тях до обяд. — И ми подаде четири ръкописа. Като видя ужасеното ми изражение, прибави: — Само първите глави.

— Разбира се. — Усмигнах се облекчено и Джак също ми се усмигна. Широко.

Включих компютъра, за да започна работа, докато си допивам латето и изяддам един банан. Имах имейл от Крисчън.

Подател: Крисчън Грей

Относно: И Бог да ми е на помощ...

Дата: 10 юни 2011, 08:05

До: Анастейжа Стийл

„Много се надявам, че си закувала.

Нощес ми липсваше.“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Стари книги...

Дата: 10 юни 2011, 08:33

До: Крисчън Грей

„Докато ти пиша, ям банан. Не съм закувала от няколко дни, така че това е напредък. Обичам приложенията на Британската библиотека — започнах да чета «Робинзон Крузо»... и разбира се, обичам те.

А сега ме остави на мира — опитвам се да работя.“

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей

Относно: Само това ли яде?

Дата: 10 юни 2011, 08:36

До: Анастейжа Стийл

„Можеш повече. Ще имаш нужда от много енергия, за да ме молиш.“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Напаст

Дата: 10 юни 2011, 08:39

До: Крисчън Грей

„Господин Грей, опитвам се да работя, за да си изкарвам прехраната. И ще молиш *ти!*“

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей
Относно: Точно така!
Дата: 10 юни 2011, 08:36
До: Анастейжа Стийл
„Е, госпожице Стийл, аз обичам
предизвикателствата...“

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: Отегчена...
Дата: 10 юни 2011, 16:05
До: Крисчън Грей
„Броя мухите.
Как си?
Какво правиш?“

Анастейжа Стийл
Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей
Относно: За твоите мухи
Дата: 10 юни 2011, 16:15
До: Анастейжа Стийл
„Трябваше да дойдеш на работа при мен.
Нямаше да броиш мухи.“

Сещам се за някои неща, които би могла да правиш...
Занимавам се с еднообразните сливания и придобивания.

Скука.

Електронната ти поща в СИП се следи.“

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Уф, мамка му! Нямах представа. А той откъде знаеше, по дяволите? Намръщено проверих имейлите, които си бяхме разменили, като ги изтривах в движение.

Точно в пет и половина Джак се изправи до бюрото ми. Петък беше ден, свободен от официалния дрескод, затова той носеше дънки и черна риза.

— На по чашка, Ана? Обикновено обръщаме набързо по една в бара отсреща.

— Кой „ние“? — попитах обнадеждено.

— Повечето... Ще дойдеш ли?

По неизвестна причина, която нямах желание да анализирам прекалено детайлно, ме обзе облекчение.

— С удоволствие. Как се казва барът?

— „Петдесет“.

— Майтапиш се.

Джак ме погледна учудено.

— Не се майтапя. Някакво особено значение ли има за теб това число?

— Не, извинявай. Ще дойда.

— Какво ще пиеш?

— Бира.

— Супер.

Отидох в тоалетната и пратих имейл на Крисчън от блакберито си.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Там ти е мястото

Дата: 10 юни 2011, 17:36

До: Крисчън Грей

„Отиваме в бар, който се казва «Петдесет».

Мога да изровя цяла мина от импровизации на тази тема.

С нетърпение очаквам да ви видя там, господин Грей.“

А. х

Подател: Крисчън Грей

Относно: Рискове

Дата: 10 юни 2011, 17:38

До: Анастейжа Стийл

„Миньорството има изключително много професионални рискове.“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей

Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Какви рискове?

Дата: 10 юни 2011, 17:40

До: Крисчън Грей

„С други думи?“

Подател: Крисчън Грей

Относно: Просто...

Дата: 10 юни 2011, 17:42
До: Анастейжа Стийл
„Наблюдение, госпожице Стийл.
До скоро.
По-добре рано, отколкото късно, бебчо.“

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Погледнах се в огледалото. Каква разлика само за един ден! Бузите ми бяха добили цвят, очите ми блестяха. Ефектът на Крисчън Грей. Един малък имейл двубой с него оказваше тъкмо такова въздействие върху момичетата. Ухилих се на огледалото и изпънах светлосинята си риза — онази, която ми бе купил Тейлър. Днес носех и любимите си дънки. Повечето жени в службата носеха или дънки, или клоширани поли. Щеше да се наложи да отделя пари за една-две клоширани поли. Може би щях да го направя този уикенд, като осребря чека, който ми бе дал Крисчън за Уанда, моята мила костенурка.

Щом излязох от сградата, чух името си.

— Госпожица Стийл?

Обърнах се. Една млада жена предпазливо се приближи до мен. Приличаше на призрак — толкова бледа и странно безизразна.

— Госпожица Анастейжа Стийл? — повтори тя. Лицето ѝ бе неподвижно, въпреки че говореше.

— Да?

Жената спря на метър от мен. Гледаше ме. Аз също я гледах — като хипнотизирана. Коя беше? Какво искаше?

— Да? — повторих. Откъде знаеше името ми?

— Просто исках да ви видя. — Гласът ѝ бе зловещо мек. Също като мен, тя имаше тъмна коса, рязко контрастираща със светлата ѝ кожа. Очите ѝ бяха кафяви като бърбън, но безжизнени. В тях нямаше абсолютно никакъв живец. Красивото ѝ бяло лице бе набраздено от скръб.

— Съжалявам, поставяте ме в неудобно положение — казах, като се мъчех да не обръщам внимание на предупредително побилите ме

тръпки. Отблизо тя изглеждаше странно, размъкната, неподдържана. Дрехите ѝ бяха с два номера по-големи, отколкото трябва, включително марковият ѝ шлифер.

Тя се засмя, странен фалшив грак, който само подхрани безпокойството ми.

— Какво повече имате от мен? — попита тъжно.

Безпокойството ми се превърна в страх.

— Съжалявам... коя сте вие?

— Аз ли? Никоя. — Тя вдигна ръка, прокара пръсти през дългата си до раменете коса и ръкавът на шлифера ѝ се набра, разкривайки лекъосан бинт на китката ѝ.

„Мама му стара!“

— Приятен ден, госпожице Стийл. — Жената се обърна и се отдалечи.

Останах вцепенена на мястото си, загледана след крехката ѝ фигура, докато тя не се изгуби сред минавачите.

„Какво беше това?“

Объркана, пресякох улицата към бара, като се опитвах да проумея случилото се, а подсъзнанието ми надигна грозната си глава и ми изсъска: „Тя има нещо общо с Крисчън“.

„Петдесет“ беше просторен безличен бар със знаменца и плакати на баскетболни отбори по стените. Джак беше на бара с Елизабет, втория главен редактор Кортни, двама от отдел „Финанси“ и Клер от „Обслужване“. Клер беше с вечните си сребърни обеци-халки.

— Здравсти, Ана! — Джак ми подаде бутилка бира.

— Наздраве... благодаря — измънках, все още потресена от срещата си с Призрачното момиче.

— Наздраве. — Чукнахме се с шишетата и той продължи разговора си с Елизабет. Клер ми се усмихна мило и попита:

— Е, как си след първата седмица?

— Добре, благодаря. Всички сте много мили.

— Днес изглеждаш много по-щастлива.

— Понеже е петък — побързах да отговоря. — Ти... какво ще правиш през уикенда?

Моят патентован метод за разсейване поддържа. Спаси ме. Оказа се, че Клер има шестима братя и сестри и ще ходи на голямо семейно събиране в Такома. Тя се разприказва, а аз си дадох сметка, че не съм разговаряла с жена на моята възраст, откакто Кейт замина за Барбадос.

Разсеяно се запитах как ли е Кейт... и Елиът. Да не забравя да питам Крисчън дали се е чувал с него. А пък Итън, братът на Кейт, се връщаше идния вторник и щеше да отседне в нашия апартамент. Крисчън сто на сто нямаше да е доволен. Избутах срещата със странното Призрачно момиче на заден план.

Елизабет ми подаде втора бира.

— Благодаря.

С Клер се разговаряше много лесно — тя обичаше да говори — и още преди да се усетя, вече бяха на третата бира благодарение на единия от „Финанси“.

Когато Елизабет и Кортни си тръгнаха, Джак се присъедини към нас с Клер. Къде беше Крисчън? Единият от „Финанси“ заговори за нещо с Клер.

— Смяташ ли, че взе правилното решение, като дойде при нас, Ана? — Гласът на Джак беше гальовен и той беше застанал малко прекалено близо. Бях забелязала обаче, че го прави с всички.

— Седмицата беше много приятна, благодаря, Джак. Да, мисля, че взех правилното решение.

— Ти си изключително умно момиче, Ана. Ще стигнеш далече.

Изчервих се.

— Благодаря. — Какво друго да кажа?

— Далече ли живееш?

— До Пайк Маркет.

— Значи сме почти съседи. — Усмихна се, приближи се още повече, облегна се на бара и почти ме приклещи на мястото ми. — Имаш ли планове за уикенда?

— Ами... хм...

Усетих го, преди да го видя. Сякаш цялото ми тяло бе настроено към неговото присъствие: отпусна се и се възпламеняваше едновременно — странна вътрешна двойственост — и ме изпълваше онова странно пулсиращо електричество.

Крисчън праметна ръка през раменете ми в привидно небрежна проява на нежност — но аз знаех, че не е само това. Той предявяваше

претенции за собственост — и в този случай аз ги посрещнах с радост. Лекичко ме целуна по косата и прошепна:

— Здравей, бибчо.

Обзе ме облекчение, чувство за сигурност и възбуда. Той ме притегли към себе си и аз вдигнах поглед към него. Той безизразно наблюдаваше Джак. След това отново насочи вниманието си към мен и ми отправи дяволита усмивка, последвана от бърза целувка. Беше с тъмносиньото си сако на тънки райета, дънки и бяла риза. Направо да го изям.

Джак неловко се отмести назад.

— Джак, това е Крисчън — измънках извинително. Защо се извинявах, по дяволите? — Крисчън, това е Джак.

— Аз съм гаджето — каза Крисчън, докато се ръкуваха, с лека усмивка, която всъщност не стигаше до очите му. Погледнах Джак, който мислено преценяваше прекрасния мъжествен екземпляр пред себе си.

— Аз съм шефът — арогантно отвърна Джак. — Ана спомена само за бивше гадже.

„Уф, мамка му. Не бива да играеш на тази игра с господин Петдесет нюанса.“

— Е, вече не съм бивш — хладнокръвно отвърна Крисчън. — Хайде, бибчо, да вървим.

— Останете да пийнете нещо с нас — лицемерно го покани Джак.

Идеята едва ли беше добра. Защо ли беше толкова неловко?

Погледнах Клер, която, естествено, зяпаше Крисчън с отворена уста и откровено плътско одобрение. Дали някога щях да престана да обръщам внимание на въздействието му върху другите жени?

— Имаме си програма. — Той се усмихва загадъчно.

Нима? По тялото ми пробягаха тръпки на очакване.

— Може би някой друг път — прибави Крисчън. — Хайде — каза ми и ме хвана за ръка.

— До понеделник — казах на Джак, Клер и двамата от „Финанси“ и като полагах всички усилия да не обръщам внимание на недоволната физиономия на Джак, излязох с Крисчън.

Тейлър беше на волана на аудито, което чакаше до тротоара.

— Защо ми се стори, че си мерите оная работа? — попитах Крисчън, докато той ми отваряше вратата.

— Защото си беше точно така — измърмори той и ми отправи загадъчната си усмивка, после затвори вратата.

— Здравей, Тейлър — казах аз и погледите ни се срещнаха в огледалото.

— Госпожице Стийл — отвърна той с топла усмивка.

Крисчън се настани до мен, хвана ръката ми и леко целуна кокалчетата на пръстите ми.

— Привет — каза тихо.

Бузите ми пламнаха. Знаех, че Тейлър ни чува, и се благодарях, че не вижда изпепеляващия, възпламеняващ бикините ми поглед, който ми отправи Крисчън. Трябваше да призова на помощ целия си самоконтрол, за да не се хвърля върху него направо на задната седалка.

„О, задната седалка... хмм.“

— Привет — прошепнах с пресъхнала уста.

— Какво ти се прави тази вечер?

— Нали каза, че сме имали програма?

— А, аз знам какво ми се прави, Анастейжа. Питам какво ти се прави на *теб*.

Излъчих му го без думи.

— А, виждам — с лукаво похотлива усмивка каза той. — Значи... молене. У нас ли искаш да молиш, или у вас? — Наклони глава настрани и ми отправи своята ужасно секси усмивка.

— Много сте самонадеян, господин Грей. Но този път можем да идем у нас. — Бавно си прехапах устната и лицето му помръкна.

— Тейлър, към госпожица Стийл, ако обичаш.

— Да, господине — отговори шофьорът.

— Е, как мина денят ти? — попита Крисчън.

— Добре. Твоят?

— Добре, благодаря.

Нелепо широката му усмивка беше огледало на моята. Той отново целуна ръката ми.

— Изглеждаш прелестно.

— Ти също.

— Шефът ти, Джак Хайд, бива ли го в работата му?

Леле! Каква внезапна промяна на темата! Намръщих се.

— Защо? Пак ли мерене на оная работа?

— Този човек иска да ти смъкне гащичките, Анастейжа — иронично каза Крисчън.

Изчервих се и нервно погледнах към Тейлър.

— Е, той нека си иска каквото му скимне... Защо изобщо водим този разговор? Знаеш, че не проявявам никакъв интерес към него. Той ми е само шеф.

— Точно това е въпросът. Той иска нещо, което е мое. Затова трябва да знам дали го бива в работата му.

Свих рамене.

— Да, струва ми се. — Накъде клонеше с всичко това?

— Е, по-добре да те остави на мира, иначе ще се озове по задник на тротоара.

— О, Крисчън, какви ги говориш? Той не е направил нищо нередно... — И все пак... Стоеше прекалено близо до мен.

— Ако направи нещо, веднага ми кажи. Това се нарича „тежка аморална простъпка“ — или „сексуален тормоз“.

— Просто пихме по чаша след работа.

— Сериозно. Само да направи нещо — и е вън.

— Нямах такава власт. — Честно! И преди да му забеля очи, прозрението ме връхлетя като товарен камион. — Нали, Крисчън?

Той ми отпрати загадъчната си усмивка.

— Ти купуваш издателството! — прошепнах ужасено.

В отговор на паниката в гласа ми усмивката му изчезна.

— Не точно.

— Купил си го. СИП. Вече.

Крисчън премигна предпазливо.

— Възможно е.

— Купил ли си го, или не си?

— Купих го.

„Какво пък, по дяволите?“

— Защо? — ахнах уплашено. О, това вече беше прекалено.

— Защото мога, Анастейжа. Искам да гарантирам сигурността ти.

— Но нали каза, че няма да се месиш в кариерата ми!

— И няма.

Рязко измъкнах ръката си от неговата.

— Крисчън... — Не намирах нужните думи.

— Сърдиш ли ми се?

— Да. Разбира се, че ти се сърдя. — Кипнах. — Тъй де, кой отговорен бизнес ръководител взима решения въз основа на това с кого се чука в момента? — Пребледнях и нервно хвърлих поглед към Тейлър, който стоически не ни обръщаше внимание.

Мамка му! Само какъв момент за повреда на филтъра между мозъка и устата!

Крисчън отвори уста, после я затвори и ми се намръщи. Взирахме се гневно един в друг. Атмосферата в колата се вледени от неизречени думи и потенциални обвинения.

За щастие неловкото ни пътуване не трая дълго и Тейлър спря пред моя апартамент.

Измъкнах се от аудито, без да чакам да ми отворят вратата. Чух как Крисчън измърмори на Тейлър:

— Мисля, че ще е добре да изчакаш тук.

Усещах го зад себе си, докато ровех в чантата си за ключовете.

— Анастейжа — каза той, сякаш съм диво животно, което трябва да укроти.

Поех дъх и се обърнах към него. Толкова му бях сърдита, че гневът ми бе осезаем — нещо мрачно, заплашващо да ме задуши.

— Първо, от известно време не сме се чукали — от много отдавна, имам чувството — и второ, исках да се занимавам с издателска дейност. СИП е най-печелившото от четирите издателства в Сиатъл, но е на върха и ще изпадне в стагнация — трябва да започне да се разклонява.

Гледах го ледено. Очите му бяха напрегнати, дори заплашителни, обаче адски секси. Можех да се изгубя в суровите им дълбини.

— Значи сега си мой шеф — изсумтях.

— Формално съм шеф на шефа на твоя шеф.

— Формално това също е тежка аморална простъпка — фактът, че се чукам с шефа на шефа на моя шеф.

— И в момента се караш с него. — Крисчън свъси вежди.

— Защото е пълен задник — изсъсках.

Той отстъпи назад и ме изгледа удивено. „Уф, мамка му!“ Дали не прекалих?

— Задник ли? — промълви и изражението му се развесели.

„По дяволите! Бясна съм ти, не ме размивай!“

— Да. — Мъчех се да запазя морално оскърбления си вид.

— Задник?! — повтори Крисчън. На устните му вече трепкаше усмивка.

— Не ме размивай, когато съм ти бясна! — извиках.

И той се усмихна, ослепителна двайсет и четири каратова американска усмивка, и аз не можах да се овладеея и също се разсмях. Как да не се поддавам на радостта, която виждах в усмивката му?

— Това, че се хиля като луда, не значи, че не съм ти адски сърдита — измърморих задъхано, като се мъчех да спра да се кикотя като гимназиална мажоретка. „Въпреки че никога не съм била мажоретка“ — помислих си горчиво.

Той се наведе към мен и ми се стори, че ще ме целуне, но не го направи. Зарови нос в косата ми и вдиша дълбоко.

— Както винаги, госпожице Стийл, вие сте неочаквана. — Изправи се и ме погледна. В очите му танцуваше смях. — Е, ще ме поканиш ли вътре, или ще ме изпъдиш, задето съм упражнил демократичното си право на американски гражданин, предприемач и потребител да си купя каквото си искам, по дяволите?

— Разговарял ли си с доктор Флин за това?

Той се засмя.

— Ще ме поканиш ли, или няма, Анастейжа?

Опитах се да си придам възмутен вид — хапането на устните помага — но се усмихвах, докато отворях вратата. Крисчън се обърна, махна на Тейлър и аудито потегли.

Странно бе Крисчън Грей да е в жилището ми. Апартаментът сякаш беше прекалено малък за него.

Още му бях сърдита — неговото дебнене нямаше граници. Хрумна ми, че сигурно затова му е известно и за следенето на електронната поща в СИП. Сигурно знаеше повече от мен за издателството. Отвратително!

Какво да правя? Защо той изпитваше такава нужда да гарантира сигурността ми? За бога, нали съм възрастен човек... *е, почти*. Какво да направя, за да го успокоя?

Докато го гледах как крачи из стаята като хищник в клетка, гневът полека ме напусна. Присъствието му тук, в дома ми, след като си бях мислила, че всичко между нас е свършило, ме разтапяше. Обичах го и сърцето ми беше изпълнено с опияняващ възторг. Крисчън се оглеждаше, преценяваше обстановката.

— Приятна квартира.

— Родителите на Кейт са й я купили.

Крисчън разсеяно кимна и дръзките му сиви очи се спряха върху моите, впиха се в тях.

— Тъъ... искаш ли нещо за пиене? — попитах нервно.

— Не, Анастейжа, благодаря. — Очите му потъмняха.

Защо бях толкова нервна?

— Какво ти се прави, Анастейжа? — меко попита той и пристъпи към мен, диво и възбуждащо. — Знам на мен какво ми се прави — прибави тихо.

Заотстъпвах, докато не се блъснах в бетонния кухненски остров.

— Още съм ти сърдита.

— Знам. — Крисчън ми отпрати дяволита извинителна усмивка и аз се разтопих... Е, може и да не му бях чак толкова сърдита.

— Искаш ли нещо за ядене? — попитах.

Той бавно кимна.

— Да. Теб. — Всичко надолу от кръста ми се стегна. Съблазняваше ме дори само гласът му, но този поглед, този лаком поглед, който ми казваше: „Искам те веднага...“. Божичко!

Крисчън застана пред мен, без да ме докосва, вторачен в очите ми, и ме окъпа в топлината, излъчваща се от тялото му. В мен пробяга тъмно желание. Почти се задушавих от горещина, чувствах се обърквана, краката ми омекнаха. Искях го.

— Яла ли си днес? — прошепна той.

— Изядох един сандвич на обяд — успях да кажа. Не ми се приказваше за храна.

Крисчън присви очи.

— Трябва да се храниш.

— В момента наистина не съм гладна... за храна.

— А за какво сте гладна, госпожице Стийл?

— Струва ми се, че знаете, господин Грей.

Той се наведе и аз пак си помислих, че ще ме целуне, ала не го направи.

— Да те целуна ли искаш, Анастейжа? — съвсем тихо прошепна в ухото ми.

— Да — промълвих.

— Къде?

— Навсякъде.

— Ще се наложи да си малко по-конкретна. Предупредих те, че няма да те докосна, докато не ме помолиш и не ми кажеш какво да правя.

Бях изгубена — той не играеше честно.

— Моля те — прошепнах.

— За какво ме молиш?

— Да ме докоснеш.

— Къде, бебчо?

Беше толкова мъчително близо, уханието му беше опияняващо. Протегнах ръка и Крисчън веднага се отдръпна.

Не, не — каза укорително и изведнъж очите му тревожно се разшириха.

— Какво има? — „Не... ела!“

— Не. — Той поклати глава.

— Изобщо ли? — Не можех да скрия копнежа в гласа си.

Крисчън ме погледна неуверено и колебанието му ме окуражи. Пристъпих към него и той отново се отдръпна, вдигна ръце с дланите напред, отбранително, но усмихнато.

— Виж, Ана. — Това беше предупреждение. Той сприхаво прокара пръсти през косата си.

— Понякога нямаш нищо против — отбелязах жално. — Дали да не взема маркер и да обозначим забранените зони?

Крисчън повдигна вежди.

— Добра идея. Къде ти е спалнята?

Кимнах в съответната посока. Нарочно ли променяше темата?

— Взимаш ли си хапчетата?

„Уф, мамка му. Хапчетата.“

При моето изражение лицето му уни.

— Не — изпъсках.

— Ясно. — Той стисна устни. — Хайде да идем да хапнем нещо.

— Нали щяхме да си лягаме? Искам да си легна с теб!

— Знам, бибчо. — Крисчън се усмихна и изведнъж се хвърли към мен, сграбчи ме за китките и ме притегли в обятията си, притисна тялото си към моето.

— Трябва да ядеш, аз също — прошепна. Гледаше ме с изгарящите си очи. — А и... очакването е ключът към съблазняването, а в момента много си падам по забавеното задоволяване.

„Ха, и откога?“

— Вече съм съблазнена и си искам задоволяването сега. Моля те. — Почти хленчех.

Крисчън ми се усмихна нежно.

— Храни се. Много си слаба. — Целуна ме по челото и ме пусна. Това беше игра, част от някакъв зъл замисъл. Намръщих му се.

— Още съм ти сърдита, че си купил СИП, а сега съм ти сърдита и защото ме караш да чакам. — Нацупих се.

— Ти си една сърдита женичка, така ли? Ще се почувстваш по-добре, след като хапнеш добре.

— Знам след какво ще се почувствам по-добре.

— Анастейжа Стийл, смаян съм. — Говореше малко подигравателно.

— Стига си ме дразнил. Не играеш честно.

Той потисна усмивката си, като прехапа долната си устна. Беше просто възхитителен... закачливият Крисчън, който си играе с моето либидо. Ако бях по-добра прелъстителка, щях да знам какво да направя, но ми пречеше това, че не мога да го докосвам.

Богинята в мен присви очи и се замисли. Трябваше да поразговорим по този въпрос.

С Крисчън се гледахме — аз възбудена, смутена и изпълнена с копнеж, а той спокоен и весел за моя сметка — и се сетих, че вкъщи няма нищо за ядене.

— Мога да стотвя нещо — само че ще трябва да идем на пазар.

— На пазар?

— Да.

— Нямах ли храна тук? — Лицето му стана сурово.

Поклатих глава. Пфу, изглеждаше доста сърдит.

— Тогава да вървим на пазар — строго каза той, обърна се и тръгна към вратата.

— Кога за последен път си бил в супермаркет?

Крисчън — следваше ме послушно с кошница в ръка — се огледа.

— Не си спомням.

— Госпожа Джоунс ли ти пазарува?

— Мисля, че Тейлър ѝ помага. Не съм сигурен.

— Китайска кухня обичаш ли? Става бързо.

— Китайска кухня звучи добре. — Крисчън се ухили. Несъмнено се бе досетил за тайния ми мотив за бързо хранене.

— Отдавна ли работят при теб?

— Тейлър от четири години. И госпожа Джоунс е горе-долу оттогава. Защо нямаш нищо за ядене у вас?

— Знаеш защо — измърморих и се изчервих.

— *Ти* ме напусна, да не си забравила? — неодобрително каза Крисчън.

— Знам — отвърнах тихо. Не исках да си спомням.

Стигнахме на касата и мълчаливо застанахме на опашката.

„Ако не го бях напуснала, щеше ли да ми предложи мекия вариант?“ — помислих си разсеяно.

— Имаш ли нещо за пиене? — върна ме в настоящето въпросът му.

— Бира... ако не се лъжа.

— Ще взема вино.

Божичко. Не бях сигурна какво вино продават в „Ърнис“. Крисчън се върна с празни ръце и отвратена физиономия.

— Наблизо има приличен магазин за алкохол — казах бързо.

— Ще видя какво предлагат.

Може би просто трябваше да идем у тях — тогава нямаше да имаме всички тези проблеми. Изпратих го с поглед, докато решително и с изящно спокойствие излизаше от супермаркета. Две влизащи жени спряха и го зяпнаха. „О, да, изпивайте с очи моя Петдесет нюанса“ — унило си помислих.

Исках го бързо в леглото ми, но Крисчън се правеше на интересен. Сигурно така би трябвало да се държа и аз. Богинята в мен

неистово закима в знак на съгласие. И докато си чаках реда на опашката, измислихме план. Хмм...

На връщане от супермаркета Крисчън носеше торбите с покупки. Изглеждаше странно. Нищо общо с обичайния му шефски вид.

— Видът ти е много... домашен — казах, когато влязохме в апартамента.

— Досега никой не ме е обвинявал в това — иронично отвърна той и остави торбите на кухненския остров. Докато аз ги изпразвах, той извади бутилка бяло вино и започна да търси тирбушон.

— Обстановката още е нова за мен. Мисля, че тирбушонът е в онова чекмедже ей там. — Посочих с брадичка.

Струваше ми се толкова... нормално. Двама души се опознават, вечерят. И в същото време толкова странно. Страхът, който винаги изпитвах в негово присъствие, беше изчезнал. Вече бяхме правили заедно толкова много неща — изчервих се само като си помислих за тях — и все пак едва го познавах.

— За какво мислиш? — извади ме от унеса ми Крисчън, докато оставяше раираното си сако на дивана.

— За това колко малко те познавам.

Очите му омекнаха.

— Познаваш ме повече от всеки друг.

— Съмнявам се. — Госпожа Робинсън се появи неканена и напълно нежелана в ума ми.

— Вярно е, Анастейжа. Аз съм изключително затворен човек.

Подаде ми чаша бяло вино.

— Наздраве.

— Наздраве — отвърнах и отпих глътка.

Той прибра шишето в хладилника и попита:

— Искаш ли помощ?

— Не, няма нужда... седни.

— С удоволствие ще ти помогна. — Изражението му беше искрено.

— Можеш да нарежеш зеленчуците.

— Аз не готвя — осведоми ме той и подозрително погледна ножа, който му подадох.

— Предполагам, че не ти се налага. — Поставих пред него дъската за рязане и няколко червени чушки. Крисчън ги зяпна смутено.

— Никога ли не си рязал зеленчуци?

— Не.

Ухилих се.

— Смейеш ли ми се?

— Това явно е нещо, което аз мога, а ти — не. Да си го признаем, Крисчън — за пръв път ти е. Ето, ще ти покажа.

Допрях се до него и той се отдръпна. Богинята в мен забеляза и се ухили.

— Ето така. — Нарязах една чушка, като внимателно отделих семето.

— Изглежда съвсем лесно.

— Не би трябвало да те затрудни — подметнах иронично.

Той ме погледна безизразно, после се зае със задачата си, а аз продължих да приготвям пилешките късчета. Крисчън започна да реже, предпазливо, бавно. „Божичко, ще останем в кухнята цяла нощ!“

Измих си ръцете и взех китайския тиган, олиото и другите необходими неща, като многократно се отърквах в него — с хълбок, лакът, гръб, ръце. Леки, привидно невинни докосвания. Всеки път той се вцепеняваше.

— Знам какво правиш, Анастейжа — каза сърдито, все още зает с първата чушка.

— Нарича се „готвене“, струва ми се. — Изпърхах с клепки. Взех друг нож, застанах до него, обелих и нарязвах чесън, лукчета и зелен фасул, като непрекъснато се отърквах в него.

— Много те бива — измърмори той, когато започна втората чушка.

— В рязането ли? — Пак му изпърхах с мигли. — Дългогодишна практика. — За пореден път се отърках в него, сега със задник. И отново го накарах да се вцепени.

— Ако го направиш още веднъж, Анастейжа, ще те опъна направо на пода.

Леле! Действаше.

— Първо ще трябва да ме помолиш.

— Предизвикваш ли ме?

— Може би.

Крисчън бавно остави ножа. Очите му пламтяха. Наведе се покрай мен и изключи котлона. Олиото в тигана почти незабавно спря да пращи.

— Май ще ядем по-късно — каза той. — Прибери пилето в хладилника.

Никога не бях очаквала да чуя такива думи от Крисчън Грей — и само той можеше да ги произнесе толкова възбуждащо, адски възбуждащо. Взех купата с пилешките хапки, доста неуверено я покрих с една чиния и я прибрах в хладилника. Когато се обърнах, той беше до мен.

— Е, ще ме молиш ли? — прошепнах и го изгледах смело в потъмняващите очи.

— Не, Анастейжа. — Крисчън поклати глава. — Няма да има молене. — Гласът му беше мек, съблазняващ.

Стояхме и се взирахме един в друг, изпивахме се с очи — атмосферата между нас се наелектризира, почти пропукваше, ние мълчахме и само се гледахме. Прехапах устна, когато желанието за този мъж откъснато ме завладя, възпламени кръвта ми, задъха ме, събра се между бедрата ми. Виждах реакциите си отразени в неговата поза, в очите му.

Крисчън ме сграбчи за дупето и ме притегли към себе си. Ръцете ми посегнаха към косата му. Устните му се впиха в моите. Той ме блъсна в хладилника и чух неясно протестиращото издрънчаване на бутилки и буркани вътре, докато езикът му намираще моя. Простенах в устата му и едната му ръка се зарови в косата ми. Зацелувахме се яростно.

— Какво искаш, Анастейжа? — промълви Крисчън.

— Теб — отвърнах задъхано.

— Къде?

— В леглото.

Той се откъсна от мен, грабна ме на ръце и бързо, сякаш без никакво усилие, ме отнесе в спалнята. Остави ме да стъпя до леглото, наведе се и включи лампата на нощното шкафче. Припряно се огледа и спусна кремавите завеси.

— А сега? — попита тихо.

— Люби ме.

— Как?

„Божичко!“

— Трябва да ми кажеш, бебчо.

„Мама му стара!“

— Съблечи ме. — Вече се задъхвах.

Той се усмихна, закачи с показалец деколтето на ризата ми и ме притегли към себе си.

— Добро момиче — прошепна и без да откъсва пламтящите си очи от моите, бавно започна да разкопчава ризата ми.

Колебливо поставих длани на бицепсите му, за да запазя равновесие. Той не възрази. Ръцете му бяха безопасно място. Когато приключи с копчетата, го пуснах, за да смъкне ризата през раменете ми. Тя падна на пода. Пръстите му се насочиха към дънките ми, разкопчаха копчето, смъкнаха ципа.

— Кажи ми какво искаш, Анастейжа. — Очите му тлееха, устните му бяха полуотворени, дишането му — плитко и ускорено.

— Целувай ме от тук до тук — промълвих и прокарах показалец от ухото и надолу по гърлото си. Той отметна косата ми от огневата линия и се наведе, полагаше леки сладостни целувки по линията, очертана от пръста ми, после обратно.

— Дънките и бикините ми — промълвих и Крисчън се усмихна до гърлото ми, преди да коленичи пред мен. О, чувствах се невероятно могъща. Той внимателно ми смъкна дънките и бикините, докато си събувах обувките. Останах само по сутиен. Крисчън спря и ме погледна въпросително, но не се изправи.

— А сега, Анастейжа?

— Целувай ме — прошепнах.

— Къде?

— Знаеш къде.

— Къде?

О, той нямаше милост! Засрамена, бързо посочих между бедрата си и той лукаво се ухили. Затворих очи, унижена и в същото време невъобразимо възбудена.

— С удоволствие — засмя се Крисчън. Започна да ме целува и даде воля на езика си, на своя носец наслада ловък език. Изпъшках и вплетох пръсти в косата му. Той не спря, езикът му обикаляше клитора ми, влудяваше ме, още и още, все в кръг... „Аххх... минали са само... колко?... О...“

— Крисчън, моля те — умолявах го. Не исках да свърша първа.
Силите щяха да ме напуснат.

— Какво ме молиш, Анастейжа?

— Да ме любиш.

— Тъкмо това правя — прошепна той и лекичко ми подухна.

— Не. Искам те в мен.

— Сигурна ли си?

— Моля те.

Крисчън не спираше сладостното си, прелестно изтезание.
Простенах високо.

— Крисчън... моля те.

Той се изправи и ме погледна. Влажните му устни свидетелстваха за моята възбуда.

„Толкова е възбуждащо...“

— Е? — попита Крисчън.

— Какво? — Задъхвах се. Взирах се в него с отчаян копнеж.

— Още съм облечен.

Зяпнах го смутено.

Да го съблека ли? Да, мога. Протегнах ръце към ризата му и той се отдръпна.

— О, не — смъмри ме. Мамка му, имаше предвид дънките си.

А, това ми даде една идея. Богинята в мен ликуваше. Коленичих пред него. Доста несръчно и с треперещи пръсти му разкопчах копчето и му смъкнах ципа, после дръпнах надолу дънките и боксерките му и той изскочи на свобода. Леле!

Погледнах нагоре към лицето му през мигли и Крисчън отвърна на погледа ми с... Трепет? Страхопочитание? Изненада?

Изу дънките и си събу чорапите. Хванах члена му, стиснах го силно и започнах да движа ръка така, както ми бе показвал. Крисчън изпъшка и се напрегна, дишаше през зъби. Бавно го поех в устата си и засмуках — силно. Ммм, какъв вкус!

— Охх. Ана... хей, по-полека!

Той нежно обхвана главата ми и аз го поех по-дълбоко, стисках устни колкото мога по-силно, като внимавах да не забия в него зъбите си, и засмуках.

— Мамка му! — ахна той.

О, това прозвуча толкова прекрасно, вдъхновяващо и секси, че го направих отново, налагах го още по-дълбоко и завъртях език. Хмм... Чувствах се като Афродита.

— Стига, Ана. Край.

Направих го пак — „Моли, Грей, моли!“ — и още веднъж.

— Разбрах те, Ана — изсумтя Крисчън през зъби. — Не искам да свърша в устата ти.

Направих го още веднъж и той се наведе, хвана ме за раменете, изправи ме на крака и ме метна на леглото. Изхлузи ризата си, после се наведе към захвърлените си дънки и като добро момче извади станиолова опаковка. Задъхваше се също като мен.

— Свали си сутиена — заповяда ми.

Надигнах се и се подчиних.

— Легни. Искам да те гледам.

Легнах и го загледах, докато бавно си слагаше презерватива. Искях го ужасно. Крисчън се взря в мен и облиза устните си.

— Невероятна гледка си, Анастейжа Стийл. — Наведе се и бавно изпълзя над мен, като ме целуваше навсякъде. Целуваше гърдите ми, дразнеше зърната ми, а аз стенех и се гърчех под него. И изведнъж Крисчън спря.

„Не... Недей. Искам те.“

— Крисчън, моля те...

— За какво ме молиш? — прошепна той между гърдите ми.

— Искам те в мен.

— Веднага ли?

— Моля те!

Като продължаваше да ме гледа, той разтвори краката ми с коляно и се плъзна отгоре ми. И без да откъсва очи от моите, възхитително бавно потъна в мен.

Затворих очи и се наслаждавах на пълнотата, на остроото усещане за неговото обладаване, инстинктивно повдигала таза си, за да го посрещна, да се слея с него. Стенех високо, почти плачех. Крисчън се измъкна и съвсем бавно отново ме изпълни. Пръстите ми се заровиха в буйната му коприна коса и той сладостно бавно пак влезе и излезе от мен...

— По-бързо, Крисчън, по-бързо... моля те.

Той ме погледна триумфално и ме целуна силно, после наистина започва да се движи — *грубо, безпощадно... о, мамка му* — и разбрах, че това няма да продължи много. Крисчън налагаше бесен ритъм. Аз също започвах да го ускорявам, налягах се под него.

— Хайде, бебчо — задъха се Крисчън. — Давай.

Думите му ме отприщиха и аз избухвах, разкошно, вцепеняващо, пръсках се на милиони късчета около него, и той ме последва, като викаше името ми.

— Ана! Мамка му, Ана! — Строполи се отгоре ми и зарови лице в шията ми.

4.

Когато лудостта ме напусна, отворих очи и погледнах лицето на мъжа, когото обичах. Изражението му беше меко, нежно. Той потърка носа си в моя, надигна се на лакти, стисна ръцете ми отстрани на главата ми. Тъжно си помислих, че го прави, за да не го докосвам. Крисчън леко ме целуна по устните и се надигна от мен...

— Това ми липсваше...

— И на мен — прошепнах.

Крисчън ме хвана за брадичката и ме целуна. Страстна, настойчива целувка, умоляваща за... какво? Не знам. Бях без дъх.

— Не ме напускай повече. — Взираше се в очите ми. Лицето му бе ужасно сериозно.

— Няма — отвърнах тихо и му се усмигнах. Усмивката, която получих в отговор, беше ослепителна — облекчение, възторг и детинска радост, слети в един пленителен поглед, който може да разтопи и най-студеното сърце. — Благодаря ти за айпода.

— Няма защо, Анастейжа.

— Коя е любимата ти песен от компилацията?

— Виж, това ще ме издаде. — Крисчън се ухили. — Я ставай да ми сготвиш нещо за ядене, моме. Умирам от глад. — И рязко се надигна и ме дръпна.

— „Моме“ ли? — изкисках се.

— Моме. Ядене. Моля.

— Щом толкова любезно ме молите, ваше величество, веднага се заемам.

Докато изпълзявах от леглото, разместих възглавницата си и отдолу се показа спадналият балон. Крисчън посегна към него и ме погледна озадачено.

— Балонът си е мой. — Чувствах се собственически, докато взимах халата си и го обличах. „Божичко... защо трябваше да го намира?“

— В леглото ти? — измърмори той.

— Да. — Изчервих се. — Правеше ми компания.

— Щастливец е този „Чарли Танго“ — изненадано каза Крисчън. „Да, сантиментална съм, Грей, защото те обичам.“

— Мой си е балонът — повторих, врътнах се и отидох в кухнята, като го оставих ухилен до уши.

Седяхме на персийския килим на Кейт, ядяхме с клечки сготвеното в китайския тиган пиле с нудълси от бели порцеланови паници и пиехме охладено пино гриджо. Крисчън бе облегнал на дивана разрошената си от скорошното чукане коса, дългите му крака бяха изпънати напред. Беше обул дънките си и бе облякъл ризата си. От айпода му тихо звучеше Буена Виста Соушъл Клъб.

— Така е добре — одобрително каза той и лапна късче пиле.

Седях по турски до него, ядях лакомо, обзета от невероятен глад, и се възхищавах на босите му крака.

— Обикновено готвя аз. Кейт не я бива много.

— Майка ти ли те е научила?

— Не точно. — Свъсих вежди. — Докато проявя интерес да се уча, майка ми вече живееше с третия си мъж в Мансфийлд, Тексас. А Рей... Е, ако не бях аз, щеше да я кара на препечен стар хляб и готова храна.

— Защо не остана при майка си в Тексас?

— С мъжа й Стив... не се спогаждахме. И ми липсваше Рей. Бракът й със Стив не трая дълго. Освести се, струва ми се. Тя никога не говори за него — прибавих тихо. — Мисля, че това е мрачна част от живота й, за която изобщо не сме приказвали.

— И ти остана при втория си баща във Вашингтон?

— За кратко живях в Тексас. После се върнах при Рей.

— Оставам с впечатлението, че ти си се грижила за него — тихо отбеляза Крисчън.

— Така излиза. — Свих рамене.

— Свикнала си да се грижиш за хората.

Напрегнатият му глас привлече вниманието ми и аз го погледнах.

— Какво има? — попитах сепната от странното му изражение.

— Искам да се грижа за теб. — Очите му сияеха от някаква неизвестна емоция.

Сърдечният ми ритъм се ускори.

— Забелязах — прошепнах. — Просто го правиш странно.

На челото му се събраха бръчки.

— Не знам как по друг начин.

— Още съм ти сърдита, че си купил СИП.

Той се усмихна.

— Знам. Но това, че си ми сърдита, бебчо, няма да ме спре.

— Какво ще кажа на колегите си, на Джак?

Крисчън присви очи.

— Онзи скапаняк по-добре да внимава.

— Крисчън! — сгълчах го. — Той ми е шеф.

Крисчън силно стисна устни. Приличаше на непослушен хлапак.

После каза:

— Не им казвай.

— Какво да не им казвам?

— Че издателството е мое. Подписахме предварителния договор вчера. Това ще остане в тайна четири седмици, докато ръководството не направи някои промени в СИП.

— О?... Ще ме уволнят ли?

— Искрено се съмнявам — иронично отговори Крисчън.

Намръщих се.

— Ако напусна и си намеря нова работа, и другата компания ли ще купиш?

— Нали не мислиш да напускаш? — Изражението му се промени, отново стана предпазливо.

— Възможно е. Не съм сигурна, че ми оставяш голям избор.

— Да, ще купя и другата компания — категорично отвърна той.

Отново му се намръщих. Бях в пълна безизходица.

— Не ти ли се струва, че мъничко прекаляваш с покровителството си?

— Да. Напълно съзнавам, че изглежда така.

— Да се обърнем към доктор Флин — измърморих.

Той остави празната си паница и ме погледна безизразно. Въздъгнах. Не исках да се караме. Станах и посегнах да взема паницата му.

— Искаш ли десерт?

— Страхотна идея! — Ухили ми се сладострастно.

— Аз ли? — „Защо пък да не съм аз?“ Богинята в мен се сепна от дрямката си и се надигна, наострила слух. — Имаме сладолед, Ванилов. — Изкисках се.

— Наистина ли? — Крисчън се ухили още по-широко. — Бихме могли да направим нещо с него.

„Какво нещо?“

— Може ли да остана? — попита Крисчън, докато се изправяше грациозно.

— Предполагах, че имаш точно това намерение.

— Позна. Къде е сладоледът?

— Във фурната. — Усмихнах му се мило.

Той килна глава настрани и въздъхна.

— Сарказмът е най-нисщата форма на остроумие, госпожице Стийл. — Очите му искряха.

„Уф, мамка му. Какво е намислил?“

— Може пак да те преметна на коляното си.

Оставих паниците в мивката.

— Носиш ли онези сребърни топчета?

Крисчън опипа джобовете на ризата и на дънките си.

— Колкото и да е странно, не. В службата няма голямо търсене.

— Много се радвам да го чуя, господин Грей. Струва ми се, казахте, че сарказмът е най-нисщата форма на остроумие.

— Е, Анастейжа, новият ми девиз е: „Ако не можеш да ги победиш, предай се и мини към тях“.

Зяпнах го. Не можех да повярвам. Той ми се ухили с отвратително самодоволство, отвори фризера и извади голямата кутия ванилов сладолед „Бен & Джери“.

— Ще свърши идеална работа. — Погледна ме с потъмнели очи. — Бен, Джери и Ана. — Изговаряше всяко име бавно, натъртено.

Леле-мале! Ченето ми май беше увиснало до пода. Крисчън отвори чекмеджето с приборите и извади една лъжица. Погледна ме. Очите му бяха премрежени. Езикът му се плъзна по горните му зъби. О, този език!

Усещах, че се задушavam. Във вените ми бушуваше страст — тъмна и необузdana. Значи ще се позабавляваме с храна.

— Надявам се, че ти е топло — прошепна той. — Ще те разхладя ето с това. Ела. — Протегна ръка и аз му подадох моята.

В спалнята той остави сладоледа на нощното шкафче, смъкна покривката от леглото, вдигна възглавниците и струпа всичко на пода.

— Нали имаш чисти завивки?

Кимнах. Наблюдавах го като хипнотизирана. Той взе хеликоптера.

— Не си играй с моя балон — предупредих го.

Тъгълчетата на устните му се извиха в полуусмивка.

— Не бих си и помислил да го направя, бебчо, но много ми се иска да си поиграя с теб и тези завивки.

Едва овладях конвулсиите на тялото си.

— Искам да те завържа.

„О!“

— Добре — промълвих.

— Само ръцете ти. За леглото. Искам да си неподвижна.

— Добре — повторих. Не бях способна на нищо повече.

Крисчън се приближи, без да откъсва очи от моите.

— Ще използваме ето това. — Хвана колана на халата ми, с възхитително възбуждащи бавни движения развърза възела и го изтегли.

Халатът ми се разтвори. Стоях парализирана под жаркия му поглед. След миг Крисчън го смъкна от раменете ми. Халатът се свлече в краката ми.

Бях съвсем гола пред него. Той погали лицето ми и докосването му отекна в дълбините на слабините ми.

— Легни на леглото, по гръб — прошепна той. Очите му бяха потъмнели и прогаряха дупки в моите.

Подчиних се. Стаята бе забулена в сумрак, нарушаван само от меката светлина на нощната лампа.

По принцип не понасям енергоспестяващи крушки, адски са мъждиви, но сега бях гола с Крисчън и се радвах на приглушената светлина. Той стоеше до леглото, вперил очи в мен.

— Мога да те гледам цял ден и цяла нощ, Анастейжа — каза Крисчън и с тези думи се качи на леглото и ме възседна.

— Вдигни си ръцете над главата — заповяда.

Изпълних заповедта и той завърза колана за лявата ми китка, после го прокара през металните решетки на таблата. Опъна го силно и

лявата ми ръка се изпъна над мен. След това завърза и дясната ми китка и здраво стегна колана.

Когато свърши, видимо се отпусна. Искаше ме обездвижена. Така не можех да го докосвам. Хрумна ми, че не го е докосвала и никоя от неговите подчинени — нещо повече, че те изобщо не са имали такава възможност. Че той винаги е контролирал нещата. От разстояние. И че затова харесва своите правила.

Крисчън се наведе и ме целуна бързо по устните. После се изправи и изхлузи ризата през главата си. Събу си дънките и ги пусна на пода.

Остана божествено гол. Богинята в мен направи троен аксел и устата ми изведнъж пресъхна. Тялото му притежаваше класическа красота: широки мускулести плещи, тесен ханш — обърнат триъгълник. Очевидно тренираше. Можех да го съзерцавам цял ден и цяла нощ. Крисчън ме хвана за глезените и бързо и рязко ме дръпна надолу. Ръцете ми се изпънаха и не бях в състояние да се движа.

— Така е по-добре — прошепна той.

После взе кутията сладолед, качи се на леглото и отново ме възседна. Много бавно отвори капака и заби лъжицата в сладоледа.

— Хмм... още е доста твърд. — Повдигна вежди. Загреба лъжица сладолед и го лапна. — Разкошен е. — Облиза устните си. — Направо е изумително колко е вкусен обикновеният стар ванилов сладолед. — Погледна ме и ме подразни: — Искаш ли?

Беше толкова невероятно възбуждащ, млад и безгрижен, както седеше върху мен и ядеше сладолед, с блестящи очи и грейнало лице. О, какво ще прави с мен, по дяволите? Като че ли не знаех. Кимнах срамежливо...

Крисчън загреба втора лъжица и ми я поднесе. Отворих уста, но той бързо лапна сладоледа.

— Прекалено е вкусен, за да го дяля с друг. — Усмихна се дяволито.

— Хей — понечих да протестирам.

— Какво, госпожице Стийл, да не би да обичате сладолед?

— Да — отговорих по-агресивно, отколкото искам, и напразно се опитах да го отхвърля от себе си.

Той се засмя.

— Ставаме сприхави, а? Ако бях на твое място, щях да се въздържа.

— Сладолед — умолявах аз.

— Е, понеже днес ми доставихте такова удоволствие, госпожице Стийл... — Крисчън се смили и ми подаде друга лъжица. Този път ми позволи да я изям.

Прииска ми се да се изкикотя. Той наистина се забавлява и доброто му настроение е заразно. Крисчън загреба още една лъжица сладолед и ми я поднесе, след това пак. „Добре, стига.“

— Хмм, така поне съм сигурен, че ядеш — като те храня насила. Може и да свикна с това.

Подаде ми нова лъжица. Този път останах със затворена уста и поклатих глава. Крисчън държеше лъжицата над мен и разтопеният сладолед капеше по гърлото ми, по гърдите ми. Той се наведе и съвсем бавно го изблиза. Тялото ми се възпламени от копнеж.

— Ммм. От вас е още по-вкусно, госпожице Стийл.

Опъвах колана на халата си и леглото зловещо проскърца, но не ми пукаше — изгарях от желание, то ме поглъщаше. Крисчън гребна нова лъжица сладолед и го остави да капе по гърдите ми. После го размаза с opakото на лъжицата по гърдите и зърната ми.

„О... студено!“ Зърната ми щръкваха и се втвърдиха под ваниловия мраз.

— Студено ли е? — тихо пита Крисчън и се наведе да оближе и изсмуче целия сладолед от мен. Устните му бяха горещи в сравнение с хладната сладост.

Това е изтезание. Сладоледът започна да се топи и стича на вадички по леглото. Устните му продължиха бавното си мъчение, смучеха силно, потриваха се нежно в кожата ми... „О, моля те!...“ Задъхах се.

— Искаш ли още? — И преди да успея да приема или отхвърля предложението му, езикът му се озовава в устата ми, студен и ловък, с вкус на Крисчън и ванилия. Великолепно.

И тъкмо започнах да свиквам с усещането, той отново се надигна и прокара лъжица сладолед по корема и в пъпа ми, където остави голяма бучка. „О, тук е още по-ледено, но колкото и да е странно, пари.“

— Виж сега, и преди си го правила. — Очите му блестяха. — Ще трябва да си съвсем неподвижна, иначе цялото легло ще стане в сладолед. — Целуна гърдите ми и силно засмука зърната ми, после проследи сладоледовата вадичка надолу по тялото ми, смучеше ме и ме ближеше.

И аз се опитвах, опитвах се да лежа неподвижно, въпреки шеметната комбинация от студ и неговото възпламеняващо докосване. Ала хълбоците ми неволно започнаха да се движат, въртеливо се поклащаха под свой собствен ритъм, попаднали под неговата ледена ванилова магия. Той се спусна по-ниско и изяде сладоледа от корема ми, въртеше езика си в и около пъпа ми.

Изстенах. „Мамка му!“ Студено е, горещо е, мъчително е, но Крисчън не спря. Продължи надолу по тялото ми, в срамните ми косми, по клитора ми. Извиках високо.

— Шшт, сега — прошепна Крисчън и докато вълшебният му език облизваше ванилията, аз тихичко пъшках.

— О... моля те... Крисчън.

— Знам, бебчо, знам — промълви той и езикът му не преставаше да прави вълшебства. Не спря, просто не спря, и тялото ми се издигаше — все по-високо и по-високо. Крисчън плъзна пръст в мен, после втори, и мъчително бавно ги вкарваше и изкарваше.

— Ето тук — произнесе той и ритмично галеше предната стена на вагината ми, без да спира разкошното си безмилостно близане и смучене.

Неочаквано изригнах в умопомрачителен оргазъм, който изключи всичките ми сетива и заличи случващото се извън тялото ми. Гърчех се и стенех. „Майка му стара. Адски бързо беше.“

Смътно съзнавах, че Крисчън е престанал с игрите си. Надвесил се е над мен, нахлузва си презерватив и прониква в мен, силно и бързо.

— О, да! — изпъшка, когато се блъсна в мен. Лепкав е — остатъците от стопения сладолед са се размазали и по двама ни. Усещането е странно разсейващо, но не можеш да се съсредоточи върху него за повече от няколко секунди, тъй като Крисчън внезапно се измъкна от мен и ме преобърна.

— Така — прошепна и отново влезе в мен, ала не започна веднага обичайния си груб ритъм. Наведе се напред, развърза ръцете ми и ме изправи, тъй че почти седнах отгоре му. Дланите му се

плъзнаха към гърдите ми и той ги обгърна, лекичко подръпваше зърната ми. Простенах и отметнах глава към рамото му. Крисчън зарови лице в шията ми и започна да ме хапе, докато свиваше хълбоци, възхитително бавно, и ме изпълваше отново. И отново.

— Знаеш ли колко много означаваш за мен? — промълви в ухото ми.

— Не — изпъшках аз.

Крисчън се усмихна, долепил устни до шията ми, пръстите му обгърнаха брадичката и гърлото ми и стиснаха силно за миг.

— Знаеш, разбира се. Няма да те пусна.

Простенах, когато увеличи бързината.

— Ти си моя, Анастейжа.

— Да, твоя съм — задъхах се аз.

— Аз се грижа за това, което е мое — изсъска той и ме ухапа по ухото.

Извиках.

— Точно така, бибчо, искам да те чувам. — Едната му ръка се плъзна около кръста ми, а другата ме хвана за задника, и Крисчън проникна в мен по-силно, което ме кара отново да извикам. И грубият ритъм започна. Дишането му стана все по-дрезгаво, неравномерно, също като моето. Усещах познатото ускоряване в себе си. *Пак!*

Аз съм само усещане. Ето какво прави с мен той — взима тялото ми и го обладава толкова цялостно, че не мисля за нищо друго, освен за него. Вълшебството му е могъщо, опияняващо. Аз съм пеперуда, попаднала в мрежата му, неспособна и нежелаеща да избяга. „Аз съм негова... напълно негова.“

— Хайде, бибчо — изръмжа Крисчън през зъби и по даден знак, като неопитна магьосница, каквато съм, свърших едновременно с него.

Лежах свита на кълбо в прегръдките му върху лепкавите чаршафи. Гърдите му бяха притиснати към гърба ми, носът му — заровен в косата ми.

— Това, което изпитвам към теб, ме плаши — прошепнах аз.

Той се вцепени, после тихо отвърна:

— И мен, бибчо.

— А ако ме напуснеш? — Тази мисъл е ужасяваща.

— Никъде няма да ходя. Струва ми се, че никога няма да ти се наситя, Анастейжа.

Обърнах се и го погледнах. Изражението му беше сериозно, искрено. Целунах го нежно. Той се усмихна и протегна ръка да отметне косата ми зад ухото.

— Никога не съм се чувствал така, както когато си тръгна, Анастейжа. Ще направя всичко, за да не изпитам пак същото. — Думите му прозвучаха страшно тъжно, дори смаяно.

Отново го целунах. Искях някак си да разведря атмосферата, ала Крисчън го направи вместо мен.

— Ще ме придружиш ли утре на летния бал на баща ми? С благотворителна цел е, организира го всяка година. Обещах да отида.

Усмихнах се и изведнъж изпитах свенливост.

— Ще дойда, разбира се. — Уф, мамка му. Нямам какво да облека.

— Какво има?

— Нищо.

— Кажи ми — настоя той.

— Нямам какво да облека.

Крисчън за миг изглеждаше неловко.

— Не се сърди, обаче всички онези дрехи за теб още са вкъщи. Сигурен съм, че все ще има някоя подходяща рокля.

Свих устни.

— Виж ти, наистина ли? — казах сардонично. Тази вечер не исках да се караме. Трябва да взема душ.

Момичето, което приличаше на мен, стоеше пред СИП. Я чакай — това съм аз. Бледа и немита, с прекалено големи дрехи. Вторачих се в нея и установих, че носи мои дрехи — доволна, здрава.

— Какво повече имаш от мен? — питах я.

— Коя сте вие?

— Никоя... А ти коя си? И ти ли си никоя?...

— Значи сме две — тихо, гонят ни, нали знаете... — Тя ми се усмихна, бавна, зла гримаса, приличаше на маска, и е толкова вледеняваща, че започнах да пищя.

— Господи, Ана! — Крисчън ме разтърси и ме събуди.

Бях объркана. „У дома съм... в мрака... в леглото с Крисчън.“

Разтърсих глава в опит да проясня ума си.

— Добре ли си, бебчо? Сънуваше кошмар.

— О!

Той включи лампата и тя ни окъпа в мъждивата си светлина.

Гледаше ме загрижено.

— Момичето — прошепнах.

— Какво момиче?

— Когато днес си тръгнах, пред СИП имаше едно момиче.

Приличаше на мен... но не съвсем.

Крисчън се вцепени. Лицето му пребледня.

— Кога беше това? — смаяно прошепна той. Надигна се, седна на леглото и се взря в мен.

— Когато си тръгнах днес следобед — повторих. — Познаваш ли я?

— Да. — Той прокара пръсти през косата си.

— Коя е?

Крисчън стисна устни и не отговори.

— Коя е? — настоях.

— Лийла.

Преглътнах мъчително. Бившата подчинена! Крисчън ми разказваше за нея преди да летим с безмоторния самолет. Усетих, че се напругам. Какво му ставаше?

— Момичето, което е качило „Токсичен“ на айпода ти ли?

Той ме погледна тревожно.

— Да. Каза ли ти нещо?

— Каза: „Какво повече имате от мен?“ и когато я попитах коя е, отговори: „Никоя“.

Крисчън затвори очи, сякаш изпитваше болка. Какво се беше случило? Какво означаваше за него тя?

Настръхнах. „Ами ако тя означава много за него? Може би му липсва? Знам толкова малко за предишните му... хм, връзки.“ Тя сигурно бе имала договор и беше правила каквото иска той, давала му беше доброволно от каквото се нуждае.

„О, не — а аз не мога!“ От тази мисъл започна да ми се гади.

Крисчън се измъкна от леглото, нахлузи дънките си и отиде в дневната. Хвърлих поглед към будилника и установих, че е пет сутринта. Изгърколих се от кревата, облякох си бялата риза и го последвах.

Мамка му, говореше по телефона.

— Да, пред СИП, вчера... привечер — каза тихо. Обърна се към мен, докато отивах към кухнята, и ме попита: — Кога точно?

— Към шест без десет — измънках. На кого се обаждаше по това време? Какво беше направила Лийла? Крисчън предаде информацията, без да откъсва очи от мен. Изражението му бе мрачно и сериозно.

— Разбери как... Да... Едва ли, но пък аз не бих си и помислил, че може да го е направила. — Затвори очи, сякаш изпитваше болка. — Не знам какво ще стане... Да, ще разговарям с нея... Да... Знаем... Провери и ми съобщи. Просто я открий, Уелч — тя е в беда. Открий я. — И затвори.

— Искаш ли чай? — попитах. Чай, отговорът на Рей за всякаква криза и единственото нещо, с което той се справяше в кухнята. Напълних чайника.

— Всъщност предпочитам да си легна пак. — Погледът му ми показва, че няма намерение да спи.

— Е, аз пък имам нужда от чай. Ще изпиеш ли една чаша с мен? — Искях да знам какво става. Нямах да се оставя да отклонят вниманието ми със секс.

Той нервно прокара пръсти през косата си.

— Да — отговори Крисчън, но виждах, че е ядосан.

Сложих вода на печката и приготвих чашите и чайника. Тревогата ми бе достигнала опасно равнище. Дали щеше да ми каже какъв е проблемът? Или трябваше да се разровя сама?

Усещах очите му върху себе си — усещах неувереността и гнева му. Погледнах го и видях в очите му страх.

— Какво има? — попитах тихо.

Той поклати глава.

— Няма ли да ми кажеш?

Крисчън въздъхна и затвори очи.

— Не.

— Защо?

— Защото не би трябвало да те засяга. Не искам да се замесваш в това.

— Не би трябвало, само че ме засяга. Тя ме е намерила и ме заговори пред службата. Откъде знае за мен? Откъде знае къде работя? Смятам, че имам право да знам какво става.

Той отново прокара пръсти през косата си. Излъчваше раздражение, сякаш водеше някаква вътрешна борба.

— Моля те — казах тихо.

— Добре — примирено отвърна той. — Нямам представа как те е намерила. Може да е по снимката ни от Портланд, не знам. — Отново въздъхна и усетих, че раздражението му е насочено към самия него.

Чаках търпеливо. И налях кипналата вода в чайника. Крисчън крачеше нервно. След малко продължи:

— Докато бяхме с теб в Джорджия, Лийла се появила вкъщи без предупреждение и направила сцена на Гейл.

— Коя е Гейл?

— Госпожа Джоунс.

— Какво искаш да кажеш с това, че е „направила сцена“?

Той се вторачи в мен преценяващо.

— Кажи ми. Ти криеш нещо. — Говорех по-настъпателно, отколкото бих искала.

Крисчън примигна.

— Ана, аз... — И млъкна.

— Моля те.

Той въздъхна примирено.

— Направила опит да си пререже вените.

— О, не! — Това обясняваше бинта на китката ѝ.

— Гейл я завела в болницата. Но Лийла напуснала преди да успее да отида там.

Мамка му. Какво означаваше това? Самоубийство? Защо?

— Психологът, който се срещнал с нея, го определи като типичен зов за помощ. Смята, че не я заплашва сериозна опасност — „на една крачка от суицидната идеация“, така се изрази. Обаче аз не съм убеден. Оттогава се опитвам да я намеря и да ѝ осигуря нужната помощ.

— Казала ли е нещо на госпожа Джоунс?

Крисчън ме погледна. Изглеждаше адски неловко.

— Нищо особено — отговори, но знаех, че не ми казва всичко.

Започнах да наливам чая. Значи Лийла иска да се завърне в живота на Крисчън и решава да привлече вниманието му с опит за самоубийство. „Леле... страшничко.“ Но ефикасно. Крисчън си тръгва от Джорджия, за да е до нея, но тя изчезва преди неговото пристигане? Адски странно.

— И не можеш да я намериш, така ли? А роднините й?

— Те не знаят къде е. Мъжът й също.

— Мъжът й ли?

— Да, тя е омъжена от две години — разсеяно отвърна той.

„Какво?!“

— И е била с теб въпреки че е омъжена?! — „Мама му стара!“

Крисчън наистина не знаеше граници.

— Не! Мили боже, не! Тя беше с мен преди почти три години.

После ме напусна и скоро след това се омъжи.

„Аха.“

— Тогава защо сега се опитва да привлече вниманието ти?

Крисчън тъжно поклати глава.

— Не знам. Успяхме да установим само, че преди четири месеца е избягала от мъжа си.

— Да се доизясним. Тя не е твоя подчинена от три години, така ли?

— От около две и половина.

— И е искала повече.

— Да.

— Но ти не си искал.

— Да.

— Затова те е напуснала.

— Да.

— Тогава защо сега идва при теб?

— Не знам. — Но гласът му ми подсказа, че поне има предположение.

— Обаче подозираш...

Очите му се присвиха от гняв.

— Подозирам, че има нещо общо с теб.

С мен ли? Какво можеше да иска от мен? „Какво повече имате от мен?“

Взрях се в него, разкошно гол от кръста нагоре. Имах го — той беше мой. Ето какво имах... и все пак тя приличаше на мен — същата тъмна коса и светла кожа. Тази мисъл ме накара да се намръщя. „Да... какво повече имам аз?“

— Защо не ми каза вчера? — тихо попита Крисчън.

— Забравих. — Свих рамене извинително. — Нали се сецаш, в бара след работа в края на първата ми работна седмица. Твоето появяване там и вашият... тестостеронов двубой с Джак, и после, когато дойдохме тук. Изплъзна ми се от ума. Имаш навика да ме караш да забравям разни неща.

— Тестостеронов двубой ли? — Устните му потрепнаха.

— Да. Меренето на ония работи.

— Ще ти дам аз един тестостеронов двубой.

— Не предпочиташ ли чаша чай?

— Не, Анастейжа. Не предпочитам.

Очите му ме изгаряха, изпепеляваха ме с онзи негов поглед, който казваше: „Искам те, и то веднага“. „Мамка му... адски е възбуждащо.“

— Забрави за нея. Ела. — Той ми протегна ръка.

Хванах я и богинята в мен направи тройно задно салто.

Събудих се, защото ми беше топло. Бях се обвила около голия Крисчън Грей. Въпреки че спеше дълбоко, той ме притискаше към себе си. През завесите се процеждаше мека утринна светлина. Главата ми беше върху гърдите му, кракът ми бе преплетен с неговия, ръката ми лежеше върху корема му.

Надигнах глава, уплашена, че може да го събудя. Изглеждаше млад и спокоен в съня — и беше мой.

„Хмм...“ Протегнах ръка и колебливо погалих гърдите му, прокарах върховете на пръстите си през космите му и той не се размърда. Не можех да повярвам напълно. Той беше мой — за още няколко безценни мига. Нежно целунах един от белезите му. Крисчън тихо простена, но не се събуди, и аз се усмихнах. Целунах друг и очите му се отвориха.

— Привет. — Ухилих му се гузно.

— Привет — предпазливо отвърна той. — Какво правиш?

— Гледам те. — Плъзнах пръсти по тясната ивица косъмчета, която се разширяваше към срамните му косми. Той хвана ръката ми, присви очи, после ми отправи сияйната усмивка на спокойния Крисчън и аз се отпуснах. Тайното ми докосване си оставаше тайно.

„О... защо не ми даваш да те докосвам?“

Той внезапно се качи отгоре ми, прикова ме към матрака, дланите му бяха върху моите — предупреждаваше ме. Потърка нос в моя.

— Струва ми се, че вършите нещо нередно, госпожице Стийл — обвини ме, но усмивката му не изчезна.

— Обичам да върша нередни неща с теб.

— Наистина ли? — попита той и леко ме целуна по устните. — Секс или закуска? — Очите му бяха тъмни, палави. Еректиралият му член се спусна към мен и аз повдигнах таз, за да го посрещна.

— Добър избор — прошепна Крисчън до гърлото ми, докато оставяше диря от целувки към гърдите ми.

Стоях пред скрина, вирах се в огледалото и се опитвах да убедя косата си да приеме някакво подобие на прическа — всъщност тя просто беше прекалено дълга. Бях по дънки и тениска. Току-що взелият душ Крисчън се обличаше зад мен. Лакомо гледах тялото му.

— Колко често тренираш? — попитах.

— Всеки работен ден. — Той почна да си закопчава дънките.

— Какво правиш?

— Тичане, тежести, кикбокс. — Крисчън сви рамене.

— Кикбокс ли?

— Да, имам личен треньор, бивш претендент за олимпийски медал. Казва се Клод. Много е добър. Ще ти хареса.

Обърнах се да го погледна. Той започна да закопчава бялата си риза.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще ми хареса?

— Ще ти хареса като треньор.

— Защо ми е личен треньор? Ти ще ме поддържаш във форма.

Той бавно се приближи и ме прегърна. Потъмняващите му очи срещнаха моите в огледалото.

— За онова, което съм намислил, бебчо, те искам във форма. Трябва да наваксаш.

Изчервих се, когато в ума ми нахлуха спомени от залата за игри. Да... Червената стая на болката е изтощителна. Ще ме пусне ли пак там? Искам ли пак там?

„Естествено, че искаш!“ — изкрещя богинята в мен.

Взирах се в неговите непроницаеми, хипнотизиращо сиви очи.

— Знаеш, че искаш — прошепна ми той.

Изчервих се и в ума ми оскърбително и неканено се вмъкна нежеланата мисъл за Лийла. Стиснах устни и Крисчън ми се намръщи.

— Какво има?

— Нищо. — Поклатих глава. — Добре, ще се срещна с Клод.

— Наистина ли? — Лицето му грейна. Изражението му ме накара да се усмихна. Приличаше на току-що спечелил от лотарията, въпреки че сигурно никога не си беше купувал билет — нямаше нужда.

— Да, божичко — щом това те прави щастлив — присмях му се аз.

Той ме стисна в прегръдката си и ме целуна по бузата.

— Нямах си и представа колко — прошепна. — Е, какво ти се прави днес? — Зарови нос в косата ми и ме полазиха възхитителни тръпки.

— Искам да се подстрижа и... хм... Трябва да осребря един чек и да си купя кола.

— Аха — разбиращо каза Крисчън и прехапа долната си устна. После свали едната си ръка от мен, бръкна в джоба на дънките си и измъкна ключа за аудито.

— Тук е — каза тихо. Изражението му беше неуверено.

— Какво искаш да кажеш? — Майчице, въпросът ми прозвуча сърдито. Мамка му. Наистина бях сърдита. „Как е посмял?!“

— Тейлър я докара вчера.

Отворих уста, после я затворих и повторих процеса два пъти, но бях онемяла. Той ми връщаше колата. Защо не го бях предвидила? Е, тази игра може да се играе и от двама. Бръкнах в задния джоб на дънките си и извадих плика с неговия чек.

— Ето, това тук е твое.

Крисчън ме погледна въпросително, после позна плика, вдигна ръце и се отдръпва.

— А, не. Парите са си твои.

— Не са. Искам да купя колата от теб.

Изражението му рязко се промени. Лицето му се разкриви от ярост. Да, от ярост!

— Не, Анастейжа. И парите са твои, и колата — изсумтя той.

— Не, Крисчън. Парите са мои, колата е твоя. Ще я купя от теб.

— Подарих ти я за завършването на университета.

— Ако ми беше подарил писалка, щеше да е подходящ подарък за завършване. Ти ми подари ауди.

— Наистина ли искаш да се караме за това?

— Не.

— Добре, ето ключовете. — Той ги остави върху скрина.

— Нямах това предвид!

— Край на разговора, Анастейжа. Не прекалявай.

Намръщих му се, после ме осени вдъхновение. Взех плика, скъсах го на две, после пак, и пуснах парчетата в кошчето за смет. О, страхотно удоволствие!

Крисчън ме наблюдаваше безизразно, но знаех, че току-що съм запалила фитила и трябва да се отдалеча на безопасно разстояние. Той поглади брадичката си.

— Предизвикателна сте, както винаги, госпожице Стийл. — Думите му прозвучаха иронично. Крисчън се обърна и отиде в другата стая. Не очаквах такава реакция. Предполагах, че ще се развихри истински Армагедон. Погледнах се в огледалото, свих рамене и реших да завържа косата си на опашка.

Любопитството ми беше възбудено. Какво правеше там? Отидох и го видях да говори по телефона.

— Да, двайсет и четири хиляди долара. Директен превод.

Погледна ме безизразно.

— Добре... в понеделник ли? Отлично... Не, това е всичко, Андреа.

И рязко затвори.

— Депозирани в банковата ти сметка, в понеделник. Не си играй с мен. — Беше кипнал, обаче на мен не ми пукаше.

— Двайсет и четири хиляди долара!? — почти изкрещях. — И откъде знаеш номера на банковата ми сметка?

Гневът ми го изненада.

— Знам всичко за теб, Анастейжа.

— Не е възможно колата ми да е струвала дваайсет и четири хиляди долара.

— Съгласен съм с теб, но човек трябва да познава пазара, зависи дали купуваш, или продаваш. Някакъв побъркан искал тази катафалка и бил готов да плати такава сума. Очевидно е класика. Питай Тейлър, ако не ми вярваш.

Озъбих му се и той ми се озъби в отговор: двама сърдити упорити глупаци, които се зъбят един на друг.

И усетих привличането, електричеството помежду ни, което осезаемо ни теглеше един към друг. Крисчън изведнъж ме грабна, блъсна ме във вратата, устата му бе върху моята, едната му ръка върху дупето ми ме притискаше към слабините му, другата му бе на тила ми. Пръстите ми се вплетоха в косата му, стискаха силно, държаха го при мен. Тялото му се сливаше с моето, превземаше ме, дишането му беше напрегнато. Чувствах го. Искаше ме и аз бях опиянена и замаяна от възбуда, че има нужда от мен.

— Защо, защо ме предизвикваш? — промълви Крисчън между две жарки целувки.

Кръвта ми кипеше. Винаги ли щеше да ми оказва такова въздействие? И аз на него?

— Защото мога. — Бях останала без дъх. По-скоро усещах, отколкото виждах усмивката му до шията ми. Той притисна чело към моето.

— Господи, искам да те взема сега, но презервативите ми свършиха. Не мога да ти се наситя! Ти си влудяваща, влудяваща жена.

— И ти ме влудяваш — прошепнах аз. — Във всяко отношение.

Крисчън поклати глава.

— Хайде да идем да закусваме някъде. И знам едно място, където можеш да се подстрижеш.

— Добре — съгласих се и скандалът приключи просто ей така.

— Аз ще платя. — Изпреварих го и взех сметката.

Той се намръщи.

— Тук човек трябва да е бърз, Грей.

— Права си — кисело призна той, макар да ми се стори, че ме иронизира.

— Не се ядосвай толкова. Сега съм с двайсет и четири хиляди долара по-богата, отколкото бях сутринта. Мога да си позволя... — погледнах сметката — двайсет и два долара и шейсет и седем цента за закуска.

— Благодаря — неохотно каза Крисчън. О, пак онзи намусен хлапак.

— А сега къде?

— Наистина ли искаш да се подстрижеш?

— Да, само ме виж.

— На мен ми изглеждаш великолепно. Винаги.

Изчервих се и погледнах сплетените си в скута пръсти.

— А и довечера трябва да ходим на бала на баща ти.

— Не забравяй, че облеклото е официално.

— Къде ще бъде?

— В дома на родителите ми. Вдигнали са шатра.

— Точно за каква благотворителност става дума?

Крисчън неловко потърка длани в бедрата си.

— Това е програма за възстановяване на наркозависими родители с малки деца, казва се „Да се справим заедно“.

— Благородна кауза — казах тихо.

— Хайде, да вървим. — Той стана и ми протегна ръка, слагайки край на разговора. Поех я и той стегна пръстите си около моите.

Странно. Толкова беше демонстративен в някои отношения и в същото време толкова затворен в други.

Утрото беше прекрасно, меко. Слънцето сияеше и във въздуха ухаеше на кафе и прясно изпечен хляб.

— Къде отиваме?

— Изненада.

Уф, добре. Всъщност не обичам изненади.

Извървахме две преки. Магазините определено ставаха все по-скъпи. Още не бях имала възможност да ги обиколя, но тук бяхме на една крачка от моята квартира. Кейт щеше да е доволна. Имаше множество малки бутици, които щяха да удовлетворят модните й

изисквания. Всъщност и аз трябваше да си купя някоя и друга клоширана пола за работа.

Крисчън спря пред голям лъскав козметичен салон и ми отвори вратата.

Казваше се „Есклава“. Вътре всичко бе в бяло и кожени мебели. На чисто бялата рецепция седеше русокосо момиче в чисто бяла униформа.

— Добро утро, господин Грей — весело поздрави момичето и бузите му поруменяха, докато му пърхаше с клепки. Ефектът на Грей. Но тя го познаваше! Откъде?

— Здравей, Грета.

И той я познаваше. Каква беше тази работа?

— Както обикновено ли, господине? — любезно попита тя. Сложила си бе съвсем малко розово червило.

— Не — побърза да отговори Крисчън и нервно се озърна към мен.

Както обикновено? Какво означаваше пък това?

„Мама му стара! Това е шестото правило, за проклетия козметичен салон. Всички онези глупости за обезкосмяването... пфу!“

Тук ли беше водил и другите си подчинени? И Лийла? Как трябваше да го разбирам, по дяволите?

— Госпожица Стийл ще ти каже какво иска.

Погледнах го гневно. Той въвеждаше Правилата тихомълком. Съгласих се с личния тренъор — а сега и това?

— Защо тук? — изсъсках.

— Този салон е мой, наред с още три такива.

— Твой ли? — ахнах. Виж, това беше неочаквано.

— Да. Страничен бизнес. Както и да е, тук можеш да получиш каквото искаш, при това за сметка на заведението. Всякакви масажи: шведски, шиаци, горещи камъни, точкова терапия, бани с водорасли, масаж на лицето, всички онези неща, които обичат жените — тук се прави абсолютно всичко. — И махна пренебрежително с ръка.

— И обезкосмяване ли?

Той се засмя.

— Да, и обезкосмяване. На всякакви места — прошепна заговорнически, наслаждаваше се на смущението ми.

Изчервих се и погледнах Грета, която ме наблюдаваше въпросително.

— Искам да се подстрижа.

— Разбира се, госпожице Стийл.

И се взря в компютърния екран, цялата розово червило и енергична немска ефикасност.

— Франко ще се освободи след пет минути.

— Франко става — успокоително ми каза Крисчън. Опитах се да го проумея. Крисчън Грей, президент на холдинг, да е собственик на верига козметични салони.

Погледнах го и видях как пребледнява — вниманието му бе привлечено от нещо или от някого. Обърнах се да видя накъде гледа. В дъното на салона се беше появила лъскава платинена блондинка. Затвори вратата и заговори една от фризьорките.

Платинената блондинка беше висока, с хубав тен, прелестна, между трийсет и пет и четирийсет и няколко — трудно беше да се каже. Носеше същата униформа като Грета, но в черно. Изглеждаше зашеметяващо. Косата ѝ сияеше като нимб, подстригана в стил боб. Обърна се, видя Крисчън и му се усмихна — ослепителна усмивка на топло приветствие.

— Извинявай — припряно измърмори Крисчън.

Бързо мина през салона, без да обръща внимание на фризьорите, всичките в бяло, и стажантите на мивките, и отиде при нея, прекалено далеч от мен, за да чуя разговора им. Платинената блондинка го поздрави с очевидна привързаност, целуна го по бузите, хвана го за ръце и двамата заговориха оживено.

— Госпожице Стийл?

Рецепционистката Грета се опитваше да привлече вниманието ми.

— Един момент. — Наблюдавах Крисчън като хипнотизирана.

Платинената блондинка се обърна, погледна ме и ми отправи ослепителна усмивка, като че ли ме познава. Любезно ѝ отговорих със същото.

Крисчън изглеждаше разстроен. Убеждаваше я нещо и тя отстъпи, вдигна ръце и му се усмихна. Той също ѝ се усмихна — явно се познаваха добре. Навярно работеха заедно отдавна. Може би тя

беше управителката на салона — в края на краищата имаше авторитетен вид.

И тогава мисълта ме връхлетя като парен локомотив и разбрах дълбоко в себе си, интуитивно. Знаех коя е. „Заше метяваща, по-възрастна, красива.“

Това беше госпожа Робинсън.

5.

— Грета, коя е жената, с която разговаря господин Грей? — Тялото ми се опитваше да напусне сградата. Настръхнало беше от опасение и подсъзнанието ми крещеше да го послушам. Обаче гласът ми бе съвсем равнодушен.

— А, това е госпожа Линкълн. Двамата с господин Грей са собственици на салона — с готовност сподели Грета.

— Госпожа Линкълн? — Мислех, че госпожа Робинсън е разведена. А може би се беше омъжила повторно за някой нещастен мухльо.

— Да. Обикновено не идва тук, но днес една от колежките е болна и тя я замества.

— Знаете ли малкото име на госпожа Линкълн?

Грета ме погледна намръщено и сви яркорозовите си устни, усъмнила се в моето любопитство. Мамка му, сигурно бяха прекалила.

— Елена — почти неохотно отвърна тя.

Заля ме странно облекчение, че шестото ми чувство не ме е подвело.

Двамата още бяха увлечени в разговор. Крисчън говореше бързо, а Елена кимаше разтревожено. После успокоително го погали по ръката и прехапа долната си устна. Повторно кимване и Платинената блондинка ме погледна и ми отпрати успокоителна и малко притеснена усмивка.

Гледах я смаяно. Как беше могъл да ме доведе тук?

Тя прошепна нещо на Крисчън и той хвърли бегъл поглед към мен, после пак се обърна към нея и ѝ каза нещо. Елена кимна. Предположих, че му пожелава успех, но умението ми да чета по устните не е особено добре развито.

Той се върна при мен. Лицето му беше потъмняло от безпокойство. „Така и трябва.“ Госпожа Робинсън изчезна в задната стая и затвори вратата.

Крисчън се намръщи.

— Какво има? — Гласът му беше напрегнат, предпазлив.

— Защо не ме запозна? — Гласът ми прозвучава студено, сурово. Крисчън зяпна. Изглеждаше така, сякаш съм измъкнала килимчето изпод краката му.

— Но аз си мислех...

— За интелигентен човек понякога си... — Не бях в състояние да намеря нужните думи. — Искам да си вървя.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Съжалявам, Ана. Не знаех, че тя ще е тук. Никога не идва. Откри нов салон в Брейвърн Сентър и обикновено е там. Днес една от жените се разболяла.

Обърнах се и тръгнах към вратата.

— Няма да ни трябва Франко, Грета — каза Крисчън и ме последва навън.

Налагаше се да потисна желанието си да избягам. Искях да избягам бързо и надалеч. Плачеше ми се. Просто трябваше да се махна от цялата тази шибания.

Крисчън безмълвно крачеше до мен, докато се опитвах да осмисля всичко това. Благоразумно не направи опит да ме докосне. Умът ми вреше от въпроси, неполучили отговор. Щеше ли да си признае най-после този майстор на увъртането?

— Тук ли си водил подчинените си? — изръмжах.

— Някои да — тихо отвърна той.

— Лийла?

— Да.

— Салонът изглежда съвсем нов.

— Наскоро го ремонтирахме.

— Ясно. Значи госпожа Робинсън познава всичките ти подчинени.

— Да.

— Те знаеха ли за нея?

— Не. Никоя. Само ти.

— Но аз не съм твоя подчинена.

— Да, определено не си.

Спрях и се обърнах към него. Очите му бяха разширени. От страх? Устните му обаче бяха свити в тънка безкомпромисна линия.

— Разбираш ли колко е извратено това? — Гледах го гневно, гласът ми беше тих.

— Да. Съжалявам. — Имаше благоприличието да изглежда разкаян.

— Искам да се подстрижа, за предпочитане някъде, където не си чукал нито персонала, нито клиентелата.

Той потрепери.

— Така че ако ме извиниш...

— Няма да избягаш. Нали? — попита той.

— Не, просто искам да се подстрижа, по дяволите. Някъде, където да мога да си затворя очите, някой да ми измие косата и да забравя за всичкия този багаж, който те придружава.

Той прокара пръсти през косата си и каза тихо:

— Мога да наредя на Франко да дойде у нас или у вас.

— Тя е много привлекателна.

Крисчън примига.

— Да, така е.

— Още ли е омъжена?

— Не. Разведе се преди пет години.

— Защо не си с нея?

— Защото между нас всичко свърши. Казал съм ти. — Изведнъж се намръщи, вдигна показалец и извади блакберито от джоба на самото си. Сигурно беше завибрирало, защото не го чух да звъни.

— Да, Уелч? — изсумтя Крисчън, после заслуша. Бяхме спрели на Второ авеню и аз гледах свежозелените иглички на една млада лиственица.

Покрай нас щъкаха хора, забързани по съботните си задължения и несъмнено размишляващи над собствените си лични драми. Запитах се дали сред тях има бивши подчинени, които те причакват пред службата, зашеметяващи бивши доминантки и един мъж, който не признава американските закони за право на личен живот.

— Загинал в автомобилна катастрофа ли? Кога? — прекъсна унеса ми Крисчън.

О, не! Кой? Заслушах се по-внимателно.

— Това копеле ни отрязва за втори път. Сто на сто знае. Абсолютно никакви чувства ли не изпитва към нея? — Крисчън отвратено поклати глава. — Започва да ми се изяснява... не... това

обяснява защо, но не и къде. — Той се огледа, сякаш търсеше нещо, и се улових, че повтарям действията му. Нищо обаче не привлече вниманието ми. Наоколо имаше само купувачи, трафик и дървета.

— Тя е тук — продължи Крисчън. — Наблюдава ни... Да... Не. Две или четири, денонощно... Още не съм се заел с това. — Погледна ме.

„С какво да се заеме?“ Намръщих се и изражението на Крисчън стана предпазливо.

— Какво... — прошепна той и пребледня. — Ясно. Кога?... Наскоро ли? Но как?... Не е ли проверявано?... Ясно. Прати ми по имейла името, адреса и снимки, ако имаш... денонощно, още от следобед. Установи връзка с Тейлър.

И затвори.

— Е? — попитах сприхаво. Ще ми каже ли?

— Уелч се обади.

— Кой е Уелч?

— Моят съветник по сигурността.

— Аха. Какво се е случило?

— Лийла напуснала мъжа си преди три месеца и избягала с човек, който преди четири седмици загинал в автомобилна катастрофа.

— О!

— Скапаният психолог трябваше да го научи — гневно възкликна той. — Скръб, точно за това става дума. Хайде. — Подаде ми ръка и аз автоматично посегнах да я хвана, но се отдръпнах.

— Чакай малко, разговаряхме за „нас“. За нея, за твоята госпожа Робинсън.

Лицето му стана сурово.

— Тя не е „моята госпожа Робинсън“. Можем да поговорим за това вкъщи.

— Не искам да идвам у вас. Искам да се подстрижа! — извиках. Ако успееш да се съсредоточи само върху това...

Той отново измъкна блакберито от джоба си и набра някакъв номер.

— Грета? Искам Франко вкъщи след час. Помоли госпожа Линкълн... Добре. — Затвори. — Ще дойде в един.

— Крисчън!... — От устата ми се разхвърчаха слюнки от яд.

— Анастейжа, Лийла явно е получила психотичен пристъп. Не знам дали преследва теб или мен и докъде е готова да стигне. Ще идем у вас, ще вземем нещата ти и можеш да останеш при мен, докато я намерим.

— Защо да идвам у вас?

— За да мога да осигуря безопасността ти.

— Но...

Той гневно ме прекъсна:

— Ще дойдеш вкъщи даже да се наложи да те влача за косата.

Зяпнах го... не вярвах на ушите си. Петдесет нюанса във всички цветове на дъгата!

— Мисля, че го приемаш прекалено сериозно.

— Напротив. Можем да продължим този разговор вкъщи. Хайде.

Скръстих ръце и го погледнах предизвикателно. Това вече беше прекалено.

— Няма — отвърнах упорито. Не биваше да отстъпвам.

— Можеш да вървиш доброволно, иначе ще те нося. Както предпочиташ, Анастейжа.

— Няма да посмееш. — Намръщих му се. Определено нямаше да направи сцена на Второ авеню.

Той ми се усмихна, ала усмивката не стигна до очите му.

— О, бебчо, и двамата знаем, че ако ми хвърлиш ръкавицата, ще я приема с огромно удоволствие.

И изведнъж протегна ръце, грабна ме за бедрата и ме повдигна. И ме праметна през рамо още преди да съм се усетила.

— Пусни ме! — изпицях аз. О, страхотно беше да пицця.

Той тръгна по Второ авеню, без да ми обръща внимание. Здравно обвил бедрата ми с едната си ръка. А с другата ме плесна по дупето.

— Крисчън! — извиках. Хората ни зяпаха. Можеше ли да е по-унизително? — Пусни ме! Ще вървя сама! Ще вървя сама!

Той ме пусна и още преди да се е изправил, аз отпраших към квартирата си, без да му обръщам внимание. Бях кипнала от яд. Естествено, Крисчън ме настигна за секунди, но аз продължавах да го игнорирам. Какво да направя? Страшно бях ядосана, но дори не бях сигурна от какво — причините бяха толкова много.

Докато вървях към вкъщи, съставях наум списък:

1. За носенето през рамо — недопустимо за човек над шестгодишна възраст.

2. За завеждането ми в салона, на който е собственик заедно с бившата си любовница — как може да е толкова глупав?!

3. На същото място, където е водил своите подчинени — пак същата глупост.

4. Задето изобщо не съзнава, че идеята не е добра — а би трябвало да е интелигентен човек.

5. Задето има луди бивши гаджета. Мога ли да го обвинявам за това? Толкова съм бясна, че мога, да.

6. Задето знае номера на банковата ми сметка — това вече си е живо преследване.

7. За купуването на СИП — той има повече пари, отколкото здрав разум.

8. Задето настоява да остана при него — заплахата от Лийла трябва да е по-сериозна, отколкото е смятал... вчера не спомена за такова нещо.

И тогава ме осени. Нещо се беше променило. Какво можеше да е? Спрях и Крисчън спря с мен.

— Какво е станало? — попитах настойчиво.

Той свъси вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— С Лийла.

— Вече ти обясних.

— Не си. Има още нещо. Вчера не настояваше да дойда у вас. Какво е станало?

Той се размърда неловко.

— Крисчън! Кажи ми!

— Вчера е успяла да получи разрешение за носене на оръжие.

„Уф, мамка му.“ Погледнах го, примигнах и усетих, че кръвта се оттича от лицето ми. Ами ако искаше да го убие? „Не!“

— Това означава, че може да си купи оръжие — успях да кажа.

— Ана. — Гласът му бе пълен със загриженост. Той сложи ръце на раменете ми и ме притегли към себе си. — Съмнявам се, че тя ще

направи някоя глупост, обаче... просто не искам да поемам такъв риск с теб.

— Опасността не е за мен... Ами ти? — прошепнах.

Крисчън ми се намръщи, а аз го прегърнах и силно го притиснах към себе си, заровила лице в гърдите му. Той очевидно нямаше нищо против.

— Да вървим — тихо каза Крисчън и ме целуна по косата. И цялата ми ярост изчезна — но не беше забравена. Просто беше отстъпила пред опасността с него да се случи нещо лошо. Самата мисъл за това беше непоносима.

Набързо събрах малко багаж в едно куфарче и сложих лаптопа, блакберито, айпода и балона „Чарли Танго“ в раницата си.

— И „Чарли Танго“ ли ще идва? — попита Крисчън.

Кимнах и той ми се усмихна снизходително.

— Итън се връща във вторник — казах аз.

— Итън? Кой Итън?

— Братът на Кейт. Ще отседне тук, докато си намери квартира в Сиатъл.

Крисчън ме гледаше безизразно, но забелязах нахлулия в очите му лед.

— Е, добре, че ще си при мен. Така той ще е по-нашироко.

— Не знам дали има ключове. Ще трябва да го чакам тук.

Той не каза нищо.

— Това е всичко — казах. — Готова съм.

Крисчън взе куфара ми и излязохме. Улових се, че се озъртам през рамо, докато заобикаляхме отзад към паркинга. Не знам дали ме беше обзела параноята, или някой наистина ме наблюдаваше. Крисчън отвори дясната врата на аудито и каза:

— Качвай се.

— Няма ли аз да карам?

— Не. Аз ще карам.

— Не одобряваш ли как шофирам? Само не ми казвай, че знаеш колко съм изкарала на писмения изпит... Не бих се изненадала при твоята склонност към следене. — Може би знаеше, че едва съм издържала теста.

— Качвай се в колата, Анастейжа — гневно изсумтя той.

— Добре. — Припряно се вмъкнах в купето. „Честно, успокой се, моля ти се.“

Може би и той изпитваше същото неспокойно усещане. Че ни наблюдава някакъв тъмен субект — е, светла брюнетка с кафяви очи, която има удивителна прилика с моя милост и, напълно възможно, носи огнестрелно оръжие.

Крисчън потегли.

— Всичките ти подчинени ли бяха брюнетки?

Той се намръщи.

— Да. — Гласът му прозвуча неуверено. Предположих, че си мисли: „Накъде клони с това?“.

— Просто се чудех.

— Казах ти. Предпочитам брюнетките.

— Госпожа Робинсън не е брюнетка.

— Сигурно тъкмо затова — отвърна той. — Завинаги ме е отвратила от блондинките.

— Майтапиш се.

— Да. Майтапя се — сопна се Крисчън.

Безизразно се зазяпах през прозореца. Навсякъде виждах брюнетки, обаче нито една от тях не беше Лийла.

Значи харесва само брюнетки. Защо ли? Дали извънредно ефектната, въпреки че беше стара, госпожа Робинсън наистина го беше отвратила от блондинките? Поклатих глава — този извратен Крисчън Грей!

— Разкажи ми за нея.

— Какво те интересува? — Гласът му се опитваше да ме предупреди да се откажа.

— Разкажи ми за деловите ви отношения.

Той видимо се отпусна, доволен, че ще говори за работа.

— Аз съм само финансов партньор. Бизнесът с козметични салони не ме интересува особено, обаче тя го направи успешен. Аз само инвестирах и ѝ помогнах да започне.

— Защо?

— Дължах ѝ го.

— О?

— Когато напуснах Харвард, тя ми даде назаем сто бона, за да започна бизнес.

„Мамка му... пък е и богата.“

— Защо напусна университета?

— Не беше за мен. Изкарах две години. За съжаление родителите ми не проявиха такова разбиране.

Намръщих се. Господин Грей и д-р Грейс Тревелиан да не са одобрили... Не си го представях.

— Явно не си сбъркал, че си напуснал. Какво следваше?

— Политология и икономика.

Хмм... логично.

— Значи тя е богата, а? — измърморих.

— Тя беше отегчена съпруга на старец, Анастейжа. Мъжът ѝ беше богат — една от големите риби в търговията с дървен материал. — Ухили ми се хищно. — Не ѝ даваше да работи. Нали разбираш, контролираше живота ѝ. Някои мъже са такива.

— Стига бе! Няма мъж, който да иска да контролира живота на жена си! — Едва ли бях в състояние да придам повече сарказъм на отговора си.

Крисчън се ухили още по-широко.

— И тя ти даде назаем парите на мъжа си, така ли?

Той кимна и по устните му плъзна дяволита усмивчица.

— Ужасно.

— Той си получи своето — отвърна навъсено Крисчън, докато влизахме в подземния гараж на „Ескала“.

„О?“

— Как?

Крисчън поклати глава, сякаш пропъжда особено противен спомен, и паркира до джипа ауди „Куатро“.

— Хайде. Франко ще дойде скоро.

В асансьора Крисчън ме погледна и попита делово:

— Още ли ми се сърдиш?

— Много.

Той кимна.

— Добре. — И се загледа право пред себе си.

Тейлър ни чакаше във фойето. Как винаги разбираше кога и къде? Взе куфара.

— Уелч обаждал ли се? — попита Крисчън.

— Да, господине.

— И?

— Всичко е уредено.

— Чудесно. Как е дъщеря ти?

— Добре е, благодаря, господине.

— Радвам се. Чакаме един фризьор, ще дойде в един — Франко Делука.

— Госпожице Стийл. — Тейлър ми кимна.

— Здравей, Тейлър. Дъщеря ли имаш?

— Да, госпожице Стийл.

— Колко е голяма?

— На седем.

Крисчън ме погледна нетърпеливо.

— Живее при майка си — поясни Тейлър.

— О, разбирам.

Той се усмихна. Неочаквано. Тейлър да е баща? Последвах Крисчън в хола, заинтригувана от тази информация.

Огледах се. Не бях идвала тук, откакто си тръгнах.

— Гладна ли си?

Поклатих глава. Крисчън ме погледна и се отказа да спори.

— Трябва да се обадя по телефона. Настанявай се.

— Добре.

Той изчезна в кабинета си и ме остави да стоя в грамадната художествена галерия, която наричаше свой дом, и да се чудя какво да правя.

„Дрехи!“ Взех раницата си, качих се в спалнята си и проверих в дрешника. Беше пълен — всичко съвсем ново, с етикетите. Три дълги официални рокли, три до коленете и още три всекидневни. Сигурно струваха цяло състояние.

Погледнах етикета на една от дългите рокли: две хиляди деветстотин деветдесет и осем долара. „Мамка му!“ Свлякох се на пода.

Не че е в мой стил. Стиснах главата си с ръце и се опитах да осмисля последните няколко часа. Защо, о, защо се влюбих в човек,

който си е направо побъркан — красив, адски секси, по-богат от Крез и луд, та дрънка?

Извадих блакберито от раницата и се обадох на майка.

— Ана, скъпа! Отдавна не сме се чували. Как си, мила?

— Ами...

— Какво има? Още ли не сте се сдобрили с Крисчън?

— Сложно е, мамо. Мисля, че е луд. Това е проблемът.

— Разкажи ми. Мъжете понякога просто не можеш ги разбра.

Боб се чуди дали е трябвало да се пренасяме в Джорджия.

— Какво?!

— Да, говори за връщане във Вегас.

О, и другите си имаха проблеми. Не само аз.

Крисчън се появи на прага.

— Тук ли си? Помислих, че си избягала. — Облекчението му беше очевидно.

Вдигнах ръка, за да му покажа, че говоря по телефона.

— Извинявай, мамо, трябва да свършвам. Ще ти се обадя пак.

— Добре, мила. Обичам те!

— И аз те обичам, мамо.

Затворих и го погледнах. Той се намръщи.

— Защо се криеш тук?

— Не се крия. Отчаяна съм.

— Отчаяна?

— От всичко това, Крисчън. — Махнах към дрехите.

— Може ли да вляза?

— Дрешникът си е твой.

Той отново се намръщи, влезе и седна по турски срещу мен.

— Това са просто дрехи. Ако не ти харесват, ще ги върна.

— Труден си за издържане, знаеш ли?

Крисчън се почеса по брадичката... по наболата си брадичка.

Сърбяха ме пръстите да го докосна.

— Знаем. Мъча се — промълви.

— Много си мъчен.

— Вие също, госпожице Стийл.

— Защо го правиш?

Очите му се разшириха и предпазливият му вид се завърна.

— Знаеш защо.

— Напротив, не знам.

Крисчън прокара пръсти през косата си.

— Голяма досадница си.

— Можеш да имаш чудесна подчинена брюнетка. Която ще те пита: „Какво точно желаете, господине?“, стига, разбира се, да си й позволил да говори. Тогава защо аз, Крисчън? Просто не мога да го проумея.

— Ти ме караш да гледам по друг начин на света, Анастейжа. Не ме искаш заради парите ми. Даваш ми... надежда — прошепна той.

Какво?! Господин Загадъчния се завръща?

— Надежда за какво?

Крисчън сви рамене.

— За още. — Гласът му беше гърлен и тих. — И си права. Свикнал съм жените да правят точно каквото им казвам, и то веднага. Това бързо се изтърква. В теб има нещо, Анастейжа, което ме зове на някакво дълбоко, непонятно равнище. Като сирена. Не мога да ти устоя и не искам да те изгубя. — Хвана ръката ми. — Не бягай, моля те — имай малко вяра в мен и малко търпение. Моля те.

Изглеждаше толкова уязвим... Наведох се напред и нежно го целунах по устните.

— Добре. Вяра и търпение. Това мога да понеса.

— Чудесно. Защото Франко е тук.

Франко беше дребен мургав гей. Веднага го харесах.

— Толкова красива коса! — възторгна се той с безобразен, навярно престорен италиански акцент. Сто на сто от Балтимор или някъде там, обаче ентусиазмът му беше заразен. Крисчън ни заведе в банята, припряно излезе и донесе стол от стаята.

— Ще ви оставя насаме — измърмори той.

— Grazie, господин Грей. — Франко се обърна към мен. — Вена, Анастейжа, какво ще правим с теб?

Крисчън седеше на дивана, потънал в някакви таблици. В хола се носеше тиха класическа музика. Страстно пееше жена и изливаше

душата си с песента. Направо да ти секне дъхът. Крисчън вдигна поглед и се усмихна.

— Видя ли! Нали ти казах, че ще му хареса! — възкликна въодушевено Франко.

— Изглеждаш възхитително, Ана — оценяващо заяви Крисчън.

— Моята работа тук е приключена — възкликна фризьорът.

Крисчън се изправи и пристъпи към нас.

— Благодаря, Франко.

Франко ме грабна в съкрушителна прегръдка и ме целуна по бузите.

— Никога не позволявай на никой друг да те подстригва, bellissima Ана!

Засмях се, засрамена от фамилиарността му. Крисчън го изпрати до вратата и се върна.

— Радвам се, че я остави дълга — каза той, докато идваше към мен с грейнали очи, и хвана един кичур между пръстите си.

— Толкова е мека — продължи. Гледаше ме. — Още ли ми се сърдиш?

Кимнах и той се усмихва.

— Точно за какво ми се сърдиш?

Извъртях очи към тавана.

— Целия списък ли искаш да чуеш?

— Списък ли има?

— При това дълъг.

— Може ли да го обсъдим в леглото?

— Не. — Нацупих му се детински.

— Тогава на обяд. Гладен съм, и не само за храна. — Ухили ми се сладострастно.

— Няма да позволя да ме отвлечеш със секс.

Крисчън потисна усмивката си.

— Какво конкретно ви безпокои, госпожице Стийл? Изплюйте камъчето.

„Добре.“

— Какво ме безпокои ли? Ами, сериозно нарушеното ми от теб право на личен живот, фактът, че ме заведе на някакво място, където работи твоята бивша любовница и където си водил да се обезкосмяват всичките си любовници, че се отнесе грубо с мен на улицата като че ли

съм шестгодишна — и отгоре на всичко позволи на твоята госпожа Робинсън да те докосне! — Гласът ми се беше издигнал до кресчендо.

Той повдига вежди и доброто му настроение се стопи.

— Страхотен списък! Но само за да изясним още веднъж — тя не е *моята* госпожа Робинсън.

— Тя може да те докосва — натъртих.

Крисчън сви устни.

— Защото знае къде.

— Какво означава това?

Той прокара пръсти през косата си и за миг затвори очи, сякаш търсеше някакво божествено напътствие. Преглътна мъчително.

— С теб нямаме никакви правила. Никога не съм имал връзка без правила и никога не знам къде ще ме докоснеш. Това ме изнервя. Твоето докосване... — Млъкна, за да намери думи. — То просто означава повече... много повече.

„Повече ли?“ Отговорът му беше абсолютно неочакван, обърка ме и онази думичка с голямото значение отново увисна помежду ни.

Моето докосване означавало... повече. Как да устоя, когато ми говори такива неща? Сивите очи търсеха моите, боязливо.

Колебливо протегнах ръка и боязънта прерасна в тревога. Крисчън отстъпи назад и аз отпуснах ръка.

— Желязна граница — прошепна той. Изглеждаше измъчен, дори паникьосан.

Нямаше как да не изпитам смазващо разочарование.

— Ти как щеше да се чувстваш, ако не можеше да ме докосваш?

— Опустошен и онеправдан — незабавно отговори Крисчън. „О, милият ми!“ Поклатих глава, усмихнах му се успокоително и той се отпусна.

— Някой ден ще трябва да ми обясниш защо точно тази граница е желязна.

— Някой ден — повтори Крисчън и за стотна от секундата като че ли се освободи от уязвимостта си.

Как можеше да превключва толкова бързо? Не познавах непостоянен човек.

— Та да продължим с твоя списък. За нарушаването на правото ти на личен живот. — Устните му се свиха, докато размишляваше.

— Защото знам номера на банковата ти сметка ли?

— Да. Това е възмутително!

— Правя пълна проверка на всичките си подчинени. Ще ти покажа. — Обърна се и тръгна към кабинета си.

Покорно го последвах. Бях смаяна. Той извади от една заключена кантонерка кафява папка. На етикета бе отпечатано: АНАСТЕЙЖА РОУЗ СТИЙЛ.

Мама му стара! Гневно се вторачих в него.

Той извинително сви рамене, после каза тихо:

— Можеш да я вземеш.

— О, божичко, адски съм ти благодарна! — изсумтях. Запрелиствах папката. Той имаше копие на акта ми за раждане, за бога, моите железни граници, на трудовия ми договор — Господи! — номера на социалната ми осигуровка, биография, сведенията от трудовата ми книжка.

— Значи знаеше, че работя в „Клейтън“.

— Да.

— Не е било съвпадение. Не си се отбил случайно.

— Да.

Чудех се дали да се ядосам, или да се чувствам поласкана.

— Това е извратено. Разбираш ли го?

— Аз не го приемам така. Трябва да внимавам с това, което правя.

— Но това са лични данни!

— Аз не злоупотребявам с тази информация. Всеки може да се сдобие с нея, ако поиска, Анастейжа. За да владее положението, ми трябва информация. Винаги съм действал така. — Изражението му беше сдържано, непроницаемо.

— Напротив, злоупотребяваш с нея. Депозира в сметката ми двайсет и четири хиляди долара, които не желяех.

Той силно стисна устни.

— Нали ти казах: толкова взе за колата ти Тейлър. Невероятно, знам, но е така.

— Но аудито...

— Анастейжа, имаш ли представа колко печеля?

Изчервих се.

— Защо да имам? Аз нямам нужда да знам банковия ти баланс, Крисчън.

Очите му омекнаха.

— Знам. Това е едно от нещата, които обичам в теб.

Изглеждах го смаяно. „Обича в мен ли?“

— Печеля приблизително сто хиляди долара на час, Анастейжа.

Зяпнах. Това са неприлично много пари.

— Двайсет и четири хиляди долара са нищо. Колата, книгите, дрехите — те са нищо. — Гласът му беше мек.

Гледах го. Той наистина нямаше представа. Невероятно.

— Ако беше на мое място, как щеше да се почувстваш от цялата тази... щедрост? — попитах.

Той ме изгледа безизразно — и ето, тъкмо това беше с две думи неговият проблем — съпричастност или пълната ѝ липса. Помежду ни увисна мълчание.

Накрая Крисчън сви рамене.

— Не знам. — Изглеждаше искрено слиян.

Сърцето ми се разтопи. Ето го — разковничето на неговите петдесет нюанса, определено. Той не можеше да се постави на мое място. Е, вече знаех.

— Не е приятно. Тъй де, ти си много щедър, но се чувствам неловко. Казвала съм ти го достатъчно често.

Крисчън въздъхна.

— Искам да ти дам целия свят, Анастейжа.

— Трябваш ми само ти, Крисчън. Без никакви добавки.

— Те са част от сделката. Част от която съм аз.

Уф, така нямаше да стигнем доникъде.

— Ще ядем ли? — попитах. Това напрежение помежду ни беше изтощително.

Той се намръщи.

— Естествено.

— Ще сготвя.

— Добре. Хладилникът е твой.

— Госпожа Джоунс не работи ли през уикендите? Искаш да кажеш, че събота и неделя я караш на сандвичи?

— О, не.

— А какво ядеш?

Крисчън въздъхна.

— Моите подчинени готвят, Анастейжа.

— Ох, разбира се. — Изчервих се. Как можеше да съм толкова глупава! Усмихнах му се мило. — Какво ще благоволи да обядва господинът?

— Каквото сготви мадам — отвърна той сърдито.

Проучих внушителното съдържание на хладилника и се спрях на омлет по испански. Даже имаше варени картофи — идеално. Бързо и лесно. Крисчън още беше в кабинета си, несъмнено се ровеше в личния живот на някоя нещастна нищо неподозираща глупачка и събираше информация. Тази мисъл беше неприятна и остави в устата ми горчив вкус. Той наистина прекаляваше.

Исках музика, ако ще готвя — и нямаше да готвя като подчинена! Отидох при камината и взех айпода на Крисчън. В него сто на сто още имаше парчета, избрани от Лийла — ужасяваше ме дори самата мисъл за това.

„Къде е тя? — запитах се. — Какво иска?“

Потреперих. Какво наследство! Не бях в състояние да го проумея.

Скролнах дългия списък. Исках нещо весело. Хмм, Бионсе — не ми се струваше да е по вкуса на Крисчън. „Лудо влюбена“. О, да! Много подходящо. Натиснах клавиша за повторение и включих на външни високоговорители.

С танцуваща походка се върнах в кухнята, взех една купа, отворих хладилника и извадих яйцата. Счупих ги и започнах да ги разбивам, като през цялото време танцувах.

Повторно атакувах хладилника, взех картофи, шунка и — да! — грах от фризера. Всичко щеше да ми влезе в работа. Сложих един тиган на котлона, налях малко зехтин и продължих да бия яйцата.

Само Крисчън ли беше такъв? Може би всички мъже са като него, жените ги озадачават. Просто не знам. Навярно не откривах топлата вода.

Щеше ми се Кейт да беше тук, тя със сигурност щеше да знае. Вече много се бавеше на Барбадос. Трябваше да се прибере в края на седмицата след извънредната си ваканция с Елиът. Зачудих се дали двамата още се желаят като отначало.

„Едно от нещата, които обичам в теб.“

Спрях да бия яйцата. Той го беше казал. Това означаваше ли, че има още неща? Усмивнах се за пръв път, откакто бях видяла госпожа Робинсън — истинска, искрена, широка усмивка.

Крисчън ме прегърна изотзад и ме сепна.

— Интересен избор на музика — измърка той, докато ме целуваше под ухото, после зарови нос в тила ми и вдиша дълбоко. — Косата ти ухае божествено.

Под лъжичката ми се надигна желание. „Не!“ Изхлузих се от прегръдката му.

— Още съм ти сърдита.

Крисчън се намръщи.

— Докога ще продължаваш така? — попита и прокара пръсти през косата си.

Свих рамене.

— Поне докато се нахраня.

Устните му трепнаха весело. Той се обърна, взе дистанционното от плота и изключи музиката.

— Ти ли си качил тази песен в айпода? — попитах.

Той поклати глава, намръщи се и разбрах, че е била тя — Призрачното момиче.

— Не смяташ ли, че се е опитвала да ти каже нещо?

— Е, като се замисля, сигурно е било така — призна той.

Доказателство. За липсата на съпричастност. Подсъзнанието ми скръсти ръце и отвратено зацъка с език.

— Защо песента още е на айпода?

— Харесва ми. Ако искаш, ще я изтрия.

— Не, няма нищо. Обичам да готвя на музика.

— Какво обичаш да слушаш?

— Изненадай ме.

Той отиде при айпода, а аз отново се заех с биенето на яйцата.

След малко стаята се изпълни с божествено сладостния емоционален глас на Нина Симоне. Една от любимите песни на Рей: „Ще те омагьосам“.

Изчервих се и се обърнах към Крисчън. Какво се опитваше да ми каже? Та той отдавна ме беше омагьосал. О, божичко... видът му се бе променил, лекомислието беше изчезнало, очите му бяха по-тъмни, напрегнати.

Наблюдавах го хипнотизирана, докато той бавно като хищник, какъвто си беше, се приближаваше към мен в такт със страстния ритъм на музиката. Бос, само с разпасана бяла риза, дънки и зноен вид.

Нина изпя „ти си мой“ и в този миг Крисчън стигна до мен. Намеренията му бяха ясни.

— Крисчън, моля те — прошепнах. Телта за яйцата в ръката ми беше излишна.

— За какво ме молиш?

— Не го прави.

— Какво да не правя?

— Това.

Стоеше пред мен и ме гледаше.

— Сигурна ли си? — прошепна той, взе телта от ръката ми и я остави в купата с яйцата. Сърцето ми се беше качило в гърлото. „Не го искам... искам го... ужасно.“ Толкова дразнещ, възбуждащ, желан. Откъснах очи от хипнотизиращия му поглед.

— Искам те, Анастейжа — промълви Крисчън. — Обожавам, мразя и въпреки това обожавам да се карам с теб. Всичко това е съвсем ново за мен. Трябва да знам, че всичко е наред. Не ми е известен друг начин.

— Чувствата ми към теб не са се променили — отвърнах тихо.

Близостта му беше непреодолима, вълнуваща. Ето го познатото привличане, всичките ми синапси ме тласкат към него, богинята в мен е на върха на своята страстност. Вторачена в космите, които се подаваха от разкопчаната му риза, прехапах долната си устна, безпомощна, разкъсвана от желание — исках да опитам вкуса му.

Толкова близо — ала не ме докосваше. Усещах топлината му с кожата си.

— Няма да те докосна, докато не кажеш „да“ — каза той. — Но точно сега, след тази адски отвратителна сутрин, ми се иска да потъна в теб и просто да забравя всичко друго, освен нас.

„О, божичко... Нас!“ Вълшебното съчетание, едно кратичко, но могъщо местоимение, което сключва сделката. Вдигнах глава и се взрях в красивото му сериозно лице.

— Ще те докосна по лицето — прошепнах и видях изненадата в очите му, преди да кимне. Почти незабележимо.

Вдишах ръка, погалих го по бузата, прокарах пръсти по наболата му брада. Крисчън затвори очи и издиша, отпусна лице в шепите ми.

Наведе се бавно и устните ми автоматично се повдигнаха, за да срещнат неговите.

— Да или не, Анастейжа? — прошепна той.

— Да.

Устата му меко се долепи до моята, принуди устните ми да се разтворят, ръцете му ме обгръщаха, притегляха ме към него. Дланта му се плъзна нагоре по гърба ми, пръстите му се заровиха в косата на тила ми, а другата ръка притисна дупето ми и ме прилепи към него. Изстенах.

— Господин Грей. — Тейлър се прокашля и Крисчън веднага ме пусна.

— Да, Тейлър? — Гласът му беше леден.

Отворих очи и видях Тейлър на вратата на хола. Изглеждаше притеснен. С Крисчън като че ли безмълвно си казаха нещо.

— В кабинета ми — каза Крисчън след миг и Тейлър бързо тръгна натам.

— Ще го отложим за по-късно — прошепна ми Крисчън, преди да го последва.

Дълбоко си поех дъх, за да се овладеея. Можех ли поне за малко да му устоя? Поклатих глава, отвратена от себе си и признателна за намесата на Тейлър, въпреки че изпитвах срам.

Зачудих се какво се е налагало да прекъсва в миналото Тейлър. Какво ли е виждал? Не исках да мисля за това. Обядът. Ще приготвя обяда.

Започнах да режа картофите. Какво искаше Тейлър? Лийла ли беше причината да дойде?

Двамата се появиха след десет минути. Омлетът тъкмо беше готов. Крисчън изглеждаше угрижен.

— Ще ги инструктирам в десет — каза на Тейлър.

— Ще сме готови — отговори Тейлър и си тръгна.

Взех две затоплени чинии и ги сложих на кухненския остров.

— Обяд?

— Да, благодаря — отвърна Крисчън, докато се настаняваше на едно от високите столчета. Наблюдаваше ме внимателно.

— Проблем ли има?

— Не.

Намръщих се. Не искаше да ми каже. Сложих храната и седнах до него, примирена, че ще остана в неведение.

— Вкусно е — одобрително промърмори Крисчън, след като опита омлета. — Искаш ли вино?

— Не, благодаря. — „Докато съм до теб, главата ми трябва да е бистра, Грей.“

Наистина беше вкусно, въпреки че не бях чак толкова гладна. Но ядях, понеже знаех, че в противен случай Крисчън ще се заяжда. Накрая той наруши замисленото ни мълчание и включи класическото парче, което бях слушала преди това.

— Какво е това? — попитах.

— Кантелуб, „Песните на Оверн“. Тази се казва „Байлеро“.

— Прекрасна е. На какъв език е?

— На старофренски — всъщност на окситански.

— Ти знаеш френски, разбираш ли я? — В ума ми нахлуха спомени за безупречния френски, на който говореше на вечерята у родителите му...

— Някои думи, да. — Крисчън се усмихна, видимо отпуснат. — Това беше мантрата на майка ми: „музикален инструмент, чужд език, бойно изкуство“. Елиът знае испански, ние с Мия — френски. Елиът свири на китара, аз — на пиано, Мия — на чело.

— Леле-мале! А бойните изкуства?

— Елиът тренира джудо. Когато беше на дванайсет, Мия тропна с крак и се отказа. — Споменът го накара да се усмихне.

— Ще ми се и моята майка да беше толкова организирана.

— Доктор Грейс е страхотна, когато се отнася за успехите на децата ѝ.

— Сигурно много се гордее с теб. Аз бих се гордяла.

По лицето му пробяга сянка и той за миг като че ли се притесни. Погледна ме предпазливо, сякаш е навлязъл в непознати води.

— Реши ли какво ще носиш довечера? Или трябва да дойда и да ти избира нещо? — Гласът му изведнъж бе станал безцеремонен.

„Леле! Май е сърдит. Защо? Какво съм казала?“

— Хм... още не съм. Сам ли избра всичките онези дрехи?

— Не, Анастейжа. Дадох списък и ръста ти на една консултантка в „Нийман Маркъс“. Би трябвало да ти станат. Просто за информация,

за тази вечер и следващите няколко дни съм поръчал извънредна охрана. Смятам, че това е разумна мярка, като се има предвид, че поведението на Лийла е непредсказуемо и че тя е в неизвестност някъде по сиатълските улици. Не искам да излизаш сама. Съгласна?

Примигнах.

— Съгласна. — „Какво стана с: «Трябва да те имам сега», Грей?“.

— Добре. Ще ги инструктирам. Не би трябвало да се забавя много.

— Тук ли са?

— Да.

„Къде?“

Крисчън вдигна чинията си, остави я в мивката и излезе. Какво ставаше, по дяволите? Той беше като няколко различни личности в едно тяло. Това не е ли симптом за шизофрения? Трябваше да проверя в Гугъл.

Почистих чинията си, бързо я измих и се върнах в *моята* спалня, като взех папката с етикет АНАСТЕЙЖА РОУЗ СТИЙЛ. Отново огледах дългите рокли. А сега де? Коя от трите?

Лежах на леглото и гледах лаптопа, айпода и блакберито. Толкова много техника! Заех се да прехвърля плейлиста на Крисчън от айпода на лаптопа, после отворих Гугъл, за да посърфирам в Мрежата.

— Какво правиш? — тихо попита Крисчън от вратата.

За миг се паникьосах. Дали да му покажа уебсайта, в който съм влязла — „Множествена личност: симптоми“?

Крисчън се изтегна до мен и погледна дисплея.

— Специално ли четеш този сайт? — осведоми се небрежно.

Безцеремонният Крисчън беше изчезнал — завръщаше се шеговитият Крисчън. Как да вървя в крак с това, по дяволите?

— Проучване. На една сложна личност. — Отправих му възможно най-безизразния си поглед.

Устните му потрепнаха в усмивка.

— Каква сложна личност?

— Моят личен проект.

— Сега личен проект ли станах? Допълнително занимание? Може би научен експеримент? Пък аз си мислех, че съм всичко. Обиждате ме, госпожице Стийл.

— Откъде знаеш, че си ти?

— Налучквам.

— Истината е, че ти си единственият извратен и непостоянен маниак на тема контрол, когото познавам интимно.

— Мислех, че съм единственият човек, когото познаваш интимно. — Той повдигна вежди.

Изчервих се.

— Да. Точно така е.

— Успя ли вече да стигнеш до някакви заключения?

Изтегна се беше до мен, отпуснал глава на лакътя си. Изражението му беше меко, дори весело.

— Смятам, че се нуждаеш от сериозна терапия.

Крисчън се пресегна и нежно прибра косата зад ушите ми.

— Аз пък смятам, че се нуждая от теб. Заповядай. — И ми подаде червило.

Намръщих се озадачено. Червилото бе курвенски червено, изобщо не беше моят цвят.

— Това ли искаш да си сложа?

Той се засмя.

— Не, Анастейжа, освен ако ти не искаш. Не съм сигурен, че е твоят цвят — довърши иронично.

Седна по турски на леглото и изхлузи ризата през главата си. „О, божичко.“

— Идеята ти за пътна карта ми допада.

Погледнах го неразбиращо. Каква пътна карта?

— Забранените зони — отвърна той.

— А, аз се шегувах.

— Аз пък не се шегувам.

— Искаш да чертая по теб с червило ли?

— Измива се. Макар и трудно.

Това означаваше, че мога свободно да го докосвам. На устните ми заигра смаяна полуусмивка.

— Какво ще кажеш за нещо по-постоянно? Например перманентен маркер?

— Мога да си направя татуировка. — Очите му заблестяха шеговито.

Крисчън Грей с татуировка? Загрозяваща прелестното му тяло, когато и без това вече имаше толкова много белези, и то не само в буквалния смисъл? Категорично не!

— Никакви татуировки! — Засмях се, за да скрия ужаса си.

— Тогава давай с червилото — ухили се Крисчън.

Изключих компа и го преместих настрани. Можеше да се окаже забавно.

— Ела. — Той протегна ръце към мен. — Седни отгоре ми.

Изух си обувките, надигнах се и изпълзях до него. Той се отпусна по гръб на леглото, но със свити колене.

— Облегни се на краката ми.

Покатерих се върху него и го възседнах, както бе наредил. Очите му бяха разширени и предпазливи. Но му беше и забавно.

— Изглеждаш доста... въодушевена — отбеляза иронично.

— Винаги съм жадна за информация, господин Грей, а и това означава, че ще се отпуснеш, защото ще знам къде минават границите ти.

Крисчън поклати глава, като че ли не можеше съвсем да повярва, че ще ми позволи да чертая по тялото му.

— Отвори червилото — нареди ми.

О, превключил беше на командорски режим. Обаче не ми пукаше.

— Подай ми ръката си.

Подадох му лявата си ръка.

— Дясната. С червилото. — Крисчън завъртя очи.

— Очи ли ми въртиш?

— Аха.

— Държете се изключително грубо, господин Грей. Познавам някои хора, които стават адски агресивни, когато им въртят очи.

— Виж ти. — Гласът му беше ироничен.

Подадох му ръката с червилото и той изведнъж се надигна. Озовахме се нос до нос.

— Готова ли си? — попита Крисчън с тих шепот, който накара всичко в мен да се свие и да се напрегне. „О, божичко!“

— Да — успях да кажа. Близостта му бе съблазнителна, уханието му се смесваше с аромата на моя душ гел. Той насочи ръката ми нагоре по извивката на рамото си.

— Натисни — прошепна Крисчън и устата ми пресъхна, докато водеше ръката ми надолу, от горния край на рамото си, покрай ставата и надолу отстрани на гърдите. Червилото оставяше широка яркочервена следа. Той спря в основата на гърдния си кош и зави през корема си. Напрегна се и се взря, привидно безизразно, в очите ми, ала под невъзмутимия му вид съзирах напрежението му.

Отвращението му беше под строг контрол, зъбите му бяха стиснати, очите му присвити.

— И нагоре от другата страна — промълви, когато червилото бе по средата на корема му, и пусна ръката ми.

Повторих огледално линията, която бяхме начертали от лявата му страна. Опиянявах се от доверието, което ми оказваше, но това чувство бе помрачено от факта, че можех да преброя свидетелствата за болката му. Седем малки кръгли бели белега осейваха гърдите му и гледката на това ужасяващо и зловещо оскверняване на красивото му тяло бе мъчителна. Кой би направил такова нещо на дете?

— Ето, готово. — Опитвах се да овладея емоциите си.

— Не, не е — отвърна Крисчън и с дългия си показалец начерта линия около основата на шията си. Проследих я с аленото червило. Когато свърших, се взрях в сивите дълбини на очите му.

— А сега на гърба — прошепна той и се размърда, за да слеза от него, после се завъртя и седна по турски с гръб към мен.

— Прокарай по гърба ми линия, успоредна на тази на гърдите ми. — Гласът му беше нисък и дрезгав.

Изпълних нареждането и пресякох с алена черта гърба му през средата, като в същото време преброих още белези, обезобразяващи прекрасното му тяло. Общо девет.

„Мамка му!“ Трябваше да се боря с непреодолимата потребност да целуна всеки от тях и да спра сълзите, напирани в очите ми. Що за звяр го беше направил? Главата му беше наведена и тялото му напрегнато, докато довършвах кръга около гърба му.

— И около врата ли? — промълвих.

Крисчън кимна. Начертах под линията на косата му нова линия, която се свързваше с тази в основата на шията му.

— Свърших — прошепнах. Струваше ми се, че той носи странна жилетка с телесен цвят, поръбена с курвенско червени ленти.

Раменете му се отпуснаха и той бавно се обърна към мен.

— Това са границите — каза тихо. Очите му бяха тъмни, зениците му разширени... от страх ли? Или от желание? Искаше ми се да му се нахвърля, но се овладях и го погледнах удивено.

— Те не ми пречат. В момента ми се иска да се нахвърля върху теб — промълвих.

Той ми се усмихна дяволито и протегна ръце в безмълвен жест на съгласие.

— Е, госпожице Стийл, целият съм ваш.

Изписах от детинска радост и се катапултирах в прегръдките му, като го повалих по гръб. Той се разсмя като момче, изпълнен с облекчение, че премеждието е свършило. Някак си се озовах под него.

— А сега да се върнем на онова, което отложихме — заяви Крисчън и устата му отново намери моята.

6.

Зарових пръсти в косата му, устата ми трескаво се притискаше към устата му, поглъщаше го, наслаждаваше се на допира на езика му. И той правеше същото. Райско блаженство.

Изведнъж той ме повдигна, хвана тениската ми, изхлузи я през главата ми и я хвърли на пода.

— Искам да те усещам — каза лакомо, докато дланите му се плъзгаха зад гърба ми, за да разкопчат сутиена ми. С едно плавно движение той е свален и запратен настрани.

Той отново ме притисна върху леглото и устните и дланта му се насочиха към гърдите ми. Пръстите ми потънаха в косата му.

Крисчън лапна едното ми зърно между устните си и силно го дръпна.

Извиках от пробягалото по тялото ми усещане, което напрягаше всички мускули около слабините ми.

— Да, бeбчо, искам да те чувам — прошепна той, притиснат към разгорещената ми кожа.

Божичко, вече го исках в себе си. С устата си Крисчън си играеше със зърното ми, подръпваше го, караше ме да се гърча, извивам и копнея за него. Усещах неговото желание, примесено с... Какво? Благоговение? Сякаш ме боготвори!

Той ме възбуждаше с пръсти, зърното ми се втвърдяваше и удължаваше под ловките му докосвания. Ръката му се насочи към дънките ми и Крисчън сръчно ги разкопча, смъкна ципа, бръкна под бикините ми, плъзна пръстите си по срамните ми устни.

Дъхът му стана дрезгав, когато пръстът му проникна в мен. Повдигнах таза си към дланта му и той започва да ме гали по-бързо.

— О, бeбчо — промълви той, надвеси се над мен и напрегнато се взря в очите ми. — Страшно си влажна. — Гласът му бе изпълнен с почуда.

— Искам те — прошепнах аз.

Устата му отново се сля с моята и усещах отчаяната му жажда, потребността му от мен.

Това е нещо ново — никога не е било така, освен може би когато се прибрах от Джорджия — и аз си припомних думите му от по-рано... „Трябва да знам, че всичко е наред. Не ми е известен друг начин.“

Ясно. Да знам, че му оказвам такова въздействие, че мога да му дам утеха... Той се надигна, хвана дънките ми и ми ги събу, а после и бикините.

Без да откъсва очи от моите, Крисчън се изправи, извади станиолово пакетче от джоба си и ми го подхвърли, после смъкна дънките и боксерките си с едно-единствено бързо движение.

Нетърпеливо разкъсах пакетчето и когато той отново легна до мен, бавно му нахлузих презерватива. Той хвана двете ми ръце и се претъркулна по гръб.

— Ти си отгоре — нареди и ме придърпа върху себе си. — Искам да те виждам.

Той ме насочи и аз колебливо се отпуснах върху него. Очите му се затвориха и тазът му се надигна да ме посрещне, изпълваше ме, разтягаше ме, когато издиша, устата му образува идеален кръг.

О, невероятно е — да го обладавам, да ме обладава.

Държеше ръцете ми и не знаех дали е за да ми помага да пазя равновесие, или да ми попречи да го докосвам, въпреки че вече имах пътна карта.

— Великолепно е — прошепна той.

Пак се изправих, замаяна от властта, която имах над него, и наблюдавах как Крисчън Грей бавно се разпада под мен. Той пусна китките ми и ме хвана за хълбоците, а аз поставих длани върху предмишниците му. Резкият му тласък ме накара да извикам.

— Точно така, бебчо, усети ме — напрегнато пъшкеше Крисчън.

Отметнах глава назад и направих каквото ми е наредил.

Движех се — отразявах неговия ритъм в идеална симетрия — парализирайки всякакви мисли и логика. Аз съм само усещане, потънало в тази бездна от удоволствие. „Нагоре и надолу... отново и отново... О, да...“ Отворих очи, погледнах го, дишането ми бе накъсано. Той също ме гледаше с пламтящи очи.

— Моята Ана — промълви Крисчън.

— Да — отвърнах дрезгаво. — Вечно твоя.

Крисчън простена високо, пак затвори очи и отметна глава назад. Видът на разпадащия се Крисчън е достатъчен, за да подпечата съдбата ми — свърших шумно, изтощително, светът шеметно се завъртя около мен и аз се строполясах върху него.

— О, бебчо — изпъшка той и също свърши, стискайки ме неподвижно и после ме пусна.

Главата ми беше в забранената зона на гърдите му, бузата ми притисната към твърдите му косми. Бях задъхана, тялото ми излъчваше топлина, съпротивлявах се на желанието да го целуна.

Просто лежах върху него и си поемах дъх. Той погали косата ми и дланта му се плъзна надолу по гърба ми, милваше ме, докато дишането му се успокояваше.

— Невероятно си красива.

Повдигнах глава и го погледнах скептично. Крисчън ми се намръщи в отговор и рязко седна на леглото, което ме изненада, но ръката му светкавично ме подхвана. Вкопчих се в бицепса му и се озовах лице в лице с него.

— Красива си — бавно и натъртено повтори той.

— А ти понякога си изумително мил. — Нежно го целунах.

Крисчън ме повдигна и се измъкна изпод мен. Потреперих.

Той се наведе и лекичко ме целуна.

— Нямаш представа колко си привлекателна, нали?

Изчервих се. Защо продължаваше с това?

— Всички момчета, които те преследваха — това не ти ли подсказва нещо?

— Момчета ли? Какви момчета?

— Списък ли искаш? — Крисчън се намръщи. — Фотографът е направо луд по теб, онова момче в магазина, по-големият брат на съквартирантката ти. И шефът ти — злобно прибави той.

— О, Крисчън, това просто не е истина.

— Повярвай ми. Желаят те. Искат нещо, което е мое. — Той ме притегли към себе си и аз сложих ръце на раменете му, зарових пръсти в косата му и го изгледах весело.

— Мое — повтори Крисчън и очите му проблеснаха собственически.

— Да, твое — успокоих го усмихнато. Той се укроти. Чувствах се напълно удобно гола в скута му на ярката светлина на съботния следобед. Кой да си го помисли? Червените линии се виеха по разкошното му тяло. Забелязах обаче няколко размазани петна по покривката и за миг се зачудих какво ще си помисли за тях госпожа Джоунс.

— Линията още е непокътната — прошепнах и храбро плъзнах показалец по рамото му. Той се вдърви и примигна. — Искам да се отправя на пътешествие.

Крисчън ме погледна скептично.

— В апартамента ли?

— Не. Мислех си за картата на съкровищата, която нарисовахме върху теб. — Сърбяха ме пръстите да го докосна.

Веждите му изненадано се вдигнаха и той примигна неуверено. Потърках носа си в неговия.

— И точно в какво ще се изразява това, госпожице Стийл?

Вдигнах длан от рамото му и прокарах пръсти надолу по лицето му.

— Просто искам да те докосвам навсякъде, където ми е позволено.

Крисчън улови показалеца ми със зъби и нежно го ухапа.

— Ох! — възкликнах негодуващо и той се ухили. От гърлото му се разнесе тихо ръмжене.

— Добре — каза и пусна пръста ми, но в гласа му долових страх. — Почакай. — Наведе се зад мен, отново ме повдигна, смъкна презерватива и безцеремонно го пусна на пода до леглото.

— Мразя ги тези неща. Ще ми се да повикам доктор Грийн да ти направи инжекция.

— Да не смяташ, че най-известната гинеколожка в Сиатъл ще дотича веднага?

— Мога да съм много убедителен — прошепна той и прехвърли косата зад ухото ми. — Франко се е справил страхотно. Харесват ми тези пластове.

„Какво?!“

— Стига си променял темата.

Крисчън пак ме премести върху себе си и аз го възседнах, облегната на повдигнатите му колене, с крака от двете страни на

хълбоците му. Той се отпусна по гръб и се опря на лакти.

— Хайде, докосвай — каза сериозно. Изглеждаше нервен, но се опитваше да го скрие.

Без да откъсвам очи от неговите, протегнах ръка и прокарах показалец под червената линия, по изящно изваяните му коремни мускули. Той потрепери и аз спрях.

— Не е задължително да го правя.

— Не, няма нищо. Просто изисква известно... пренастройване от моя страна. Отдавна никой не ме е докосвал — промълви Крисчън.

— А госпожа Робинсън? — Думите изскочиха неканени от устата ми и колкото и да е удивително, успях да не допусна цялата си горчивина и жлъч в гласа си.

Той кимна. Очевидно му беше неловко.

— Не ми се говори за нея. Това ще развали доброто ти настроение.

— Ще го преживея.

— Не, Ана. Ти се вбесяваш винаги, щом спомена за нея. Миналото ми си е минало. То е факт. Не мога да го променя. Имам късмет, че ти нямаш минало, защото иначе щях да се побъркам.

Намръщих му се, но не исках да се караме.

— Да се побъркаш ли? Повече от това?! — Усмихнах се с надеждата да разсея напрежението между нас.

Устните му потрепнаха.

— Да се побъркам за теб — прошепна той.

Сърцето ми се изпълни с радост.

— Да повикам ли доктор Флин?

— Едва ли се налага — лаконично отвърна Крисчън.

Отново плъзнах пръсти по кожата на корема му. Той пак се вцепени.

— Обичам да те докосвам. — Пръстите ми се спуснаха към пъпа му, после надолу по пътечката от косми. Устните му се разтвориха и дишането му се промени, очите му потъмняха и еректиралият му член се раздвижи и потрепери под мен. „Мамка му. Втори рунд.“

— Пак ли? — промълвих.

Крисчън се усмихна.

— О, да, госпожице Стийл, пак.

Какъв превъзходен начин да прекараш събота следобед! Стоях под душа и разсеяно се миех, като внимавах да не намокря завързаната си на опашка коса и размишлявах за последните няколко часа.

Днес Крисчън ми бе разкрил много неща. Бях като зашеметена, докато се опитвах да асимилирам цялата информация и да анализирам наученото: за заплатата му — „леле-мале, той е червив от пари, а за толкова млад човек това просто е невероятно“ — и досиетата, които има за мен и за всичките си подчинени брюнетки. Чудех се дали всички са в онази кантонерка.

Подсъзнанието ми сви устни и поклати глава: „Даже не си и помисляй да ходиш там“. Намръщих се. „Само ще надникна...“

После и Лийла — в неизвестност, може би въоръжена — и нейният отвратителен музикален вкус, отразяващ се върху парчетата, които още бяха в неговия айпод. Нещо повече, госпожа Робинсън Педофилката — не можех да я разбера, а и не исках. Не исках тя да е призрак със сияйна коса в нашата връзка. Крисчън беше прав — когато си помислех за нея, наистина ставах неконтролируема, тъй че навярно беше по-добре изобщо да не го правя.

Излязох от душа и се избърсах, и изведнъж ме обзе неочакван гняв.

Но кой не би станал неконтролируем?! Кой нормален здравомислещ човек би направил такова нещо с едно петнайсетгодишно момче? До каква степен „заслугата“ за неговата извратеност принадлежеше на нея? Не я разбирах. И въпреки това той твърдеше, че му била помогнала. Как?

Замислих се за белезите му, материална проява на едно ужасяващо детство и отвратителен спомен за психическите белези, които сигурно носеше Крисчън. Милият ми тъжен Крисчън. Днес ми каза толкова прекрасни неща. „Луд е по мен.“

Взирах се в отражението си и се усмихвах при спомена за думите му, сърцето ми отново преливаше от щастие. Глупаво се ухилих до уши. Навярно можеше да се получи. Но докога щеше да изтърпи Крисчън, без да пожелае да ме смаже от бой, задето съм пресеякла някаква невидима граница?

Усмивката ми изчезна. Това бе неизвестната величина. Това бе надвисналата над нас сянка. Извратените глупости, да, това го мога, но

повече?

Подсъзнанието ми ме гледаше неразбиращо и за пръв път не се опита да ме вразуми със сарказми. Отидох в спалнята да се облека.

Крисчън се приготвяше долу, вършеше там каквото вършеше, и спалнята бе само моя. Освен всичките рокли в дрешника имах цели чекмеджета, пълни с ново бельо. Избрах черно бюстие-корсет, на чийто етикет пишеше 540 долара. Поръбен със сребърно като филигран и с него вървяха високо изрязани бикини. И чорапи до бедрото в естествен цвят, невероятно фини, чиста коприна. „Леле, какво усещане за... изящество... и сексапил...“

Тъкмо посягах към роклята, когато най-неочаквано влезе Крисчън. „Хей, можеше да почукаш!“ Застана неподвижно и се вторачи в мен с блестящи, жадни очи. Цялата поруменях. Носеше бяла риза и черен панталон, яката на ризата му бе разкопчана. Виждах червената линия — още беше там. Крисчън не откъсваше поглед от мен.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господин Грей? Предполагам, че идвате с някаква цел, а не само глупаво да ме зяпате.

— Адски ми е приятно да ви зяпам глупаво, благодаря, госпожице Стийл — мрачно каза той, направи няколко крачки напред и продължи да ме изпива с поглед. — Напомнете ми да пратя благодарствено писмо на Керълайн Актън.

Намръщих се. „Коя е пък тази, по дяволите?“

— Консултантката в „Нийман“ — отговори на неизречения ми въпрос Крисчън.

Побиха ме тръпки.

— Аха.

— Направо ми грабна вниманието.

— Виждам. Какво искаш, Крисчън? — Измерих го с поглед.

Той ми отвърна с дяволитата си усмивка и извади сребърните топчета от джоба си, с което ме накара да изтръпна. Мамка му! Да ме напляска ли иска? Сега? Защо?

— Не е каквото си мислиш — побърза да ме успокои Крисчън.

— А какво? — прошепнах.

— Помислих си, че тази вечер можеш да си ги сложиш.

И докато осмислях тази идея, значението на думите му увисна между нас.

— На приема ли? — Бях шокирана.
Той бавно кимна и очите му потъмняха.

„Божичко!“

— Ще ме пляскаш ли после?

— Не.

Бодна ме мимолетно разочарование.

Крисчън се подхилваше.

— Искаш ли?

Мъчително преглътнах. Просто не знаех.

— Е, уверявам те, че няма да те докосна по този начин даже да ме умоляваш.

„О! Това е нещо ново.“

— Искаш ли да поиграем на тази игра? — продължи той и ми подаде топчетата. — Винаги можеш да ги извадиш, ако стане нетърпимо.

Взирах се в него. Изглеждаше лукаво съблазнителен — раздърпан, с рошава от неотдавнашното чукане коса, очи, в които танцуваха еротични мисли, устните му извити в секси усмивка.

— Добре — съгласих се тихо. „По дяволите, да!“ Богинята в мен си беше възвърнала дар слово и крещеше до небето.

— Добро момиче — ухили се Крисчън. — Ела да ти ги сложа, но първо си обуй обувките.

Обувките ли? Обърнах се и погледнах гълъбовосивите велурени обувки с тънки токчета, бяха в тон с избраната от мен рокля.

„Достави му това удоволствие!“

Той протегна ръка да ме подкрепи, докато вмъквах ходила в обувките на Кристиан Лубутен, жив обир за 3295 долара. Станах почти петнайсет сантиметра по-висока.

Крисчън ме отведе до леглото, но не седна, а отиде при единствения стол в стаята, взе го и го премести пред мен.

— Когато кимна, се наведи и се хвани за стола. Разбра ли? — Гласът му беше пресипнал.

— Да.

— Добре. Сега си отвори устата — нареди той все така тихо.

Подчиних се, като си мислех, че ще постави топчетата в устата ми, за да ги овлажня. Не, Крисчън пхна вътре показалеца си.

„О...“

— Смучи — нареди той. Вдигнах ръце, хванах ръката му и изпълних заповедта — виждаш ли, мога да съм послушна, когато искам.

„Има вкус на сапун... хмм.“ Смуча силно и съм възнаградена, когато очите му се разширяват, устните му се разтварят и той рязко си поема дъх. С това темпо няма да имам нужда от лубрикант. Той лапна топчетата, докато духах на пръста му и описвах кръгове с език около него. Когато се опита да го издърпа, аз го ухапах със зъби.

Крисчън се ухили, после поклати глава да ме смъмри и аз го пуснах. Той кимна и аз се наведох и се хванах от двете страни на стола. Крисчън издърпа бикините ми настрани и съвсем бавно пъкна показалец в мен, като лекичко го завъртя. Не можах да се сдържа и от устните ми се изтръгна стон.

Крисчън измъкна пръста си и много внимателно пъкна в мен топчетата едно по едно. Когато приключи, върна бикините ми на място и ме целуна по гърба. Прокара длани от глезените до бедрата ми и нежно ме целуна точно над ръбовете на двата чорапа.

— Имате невероятно красиви крака, госпожице Стийл — прошепна.

После се изправи, хвана ме за хълбоците и притисна дупето ми към себе си. Усетих еректиралния му член.

— Може да те обладая така, когато се приберем, Анастейжа. Вече можеш да се изправиш.

Бях замаяна, свръхвъзбудена от тежестта на топчетата, които шаваха в мен. Крисчън се наведе зад мен и ме целуна по рамото.

— Купих ти ги за галапредставлението миналата събота. — Плъзна ръка покрай мен и разтвори шепа. В дланта му лежеше червена кутийка с надпис „Картие“ на капака. — Но ти ме напусна и нямах възможност да ти ги дам.

„О!“

— Сега имам втори шанс — промълви Крисчън. Гласът му беше скован от скрита емоция. Нервен.

Колебливо взех кутийката и я отворих. Вътре лъщяха обеци, всяка с по четири диаманта, един отгоре, после известно разстояние, след това три, висящи на равни интервали. Красиви, прости, класически. Точно такива бих си избрала и аз, ако някога имам възможност да пазарувам в „Картие“.

— Прелестни са — прошепнах и тъй като бяха обеци на нашия втори шанс, веднага се влюбих в тях. — Благодаря ти.

Крисчън се отпусна, все така притиснат към мен. Напрежението изостави тялото му и той отново ме целуна по рамото.

— Сребристата сатенена рокля ли ще носиш?

— Да. Одобряваш ли?

— Разбира се. Ще те оставя да се приготвиш. — И излезе без нито дума повече.

Бях се озовала в алтернативна вселена. Младата жена, която ме гледаше от огледалото, бе достойна за тържествено посрещане. Дългата ѝ до пода сребриста сатенена рокля с голи рамене беше просто зашеметяваща. Може би самата аз щях да пиша на Керълайн Актън. Освен всичко друго роклята бе удобна и подчертаваше извивките на тялото ми.

Косата ми падаше на меки вълни около лицето ми и се разсипваше по раменете към гърдите ми. От едната страна я прехвърлих зад ухото си, за да разкрия обеците на нашия втори шанс. Почти не си бях сложила грим и имах естествен вид. Молив, туш, малко розов руж и бледорозово червило.

Всъщност няхах нужда от руж. Бях леко зачервена от постоянното мърдане на сребърните топчета. Да, те щяха да гарантират, че довечера лицето ми ще има същия цвят. Поклатих глава на дързостта на еротичните му идеи, наведох се да взема сатенената си наметка и сребристата си чантичка и се отправих в търсене на моя господин Петдесет нюанса.

Той бе в коридора, застанал с гръб към мен, и разговаряше с Тейлър и още трима мъже. Техните изненадани одобрителни изражения го предупредиха за появата ми и той се обърна.

Устата ми пресъхна. Изглеждаше зашеметяващо... Черен официален костюм, черна папийонка — и когато ме погледна, изражението му стана благоговейно. Приближи се и ме целуна по косата.

— Анастейжа. Изглеждаш поразително.

Изчервих се от този комплимент пред Тейлър и другите мъже.

— Чаша шампанско преди да тръгнем?

— Да — измънках прекалено бързо.

Крисчън кимна на Тейлър, който излезе във фоайето заедно с тримата си колеги.

Отидохме в хола и Крисчън извади шампанско от хладилника.

— Това охранителите ли са? — попитах аз.

— Телохранители. Ръководи ги Тейлър, той има и такава подготовка. — Крисчън ми подаде висока чаша шампанско.

— Разностранна личност.

— Така е. — Той се усмихна. Изглеждаш прелестно, Анастейжа. Наздраве. — Вдигна чашата си и се чукнахме. Шампанското беше бледорозово и възхитително свежо и леко.

— Как се чувстваш? — попита го. Очите му пламтяха.

— Чудесно, благодаря. — Усмихнах му се мило. Отлично знаех, че има предвид сребърните топчета.

Крисчън се подсмихна.

— Вземи, това ще ти трябва. — Взе от кухненския остров голяма кадифена кесия и ми я подаде. — Отвори я — каза между две глътки шампанско. Заинтригувана, аз бръкнах вътре и извадих разкошна сребърна маска със сноп кобалтовосини пера отгоре.

— Балът всъщност е с маски — делово ме осведоми той.

— Ясно. — Маската беше красива. По ръбовете минаваше сребърна панделка, около очите имаше изящен сребърен филигран.

— Това ще подчертае прекрасните ти очи, Анастейжа.

Лукаво му се ухилих.

— Ти ще носиш ли маска?

— Разбира се. В известен смисъл маските освобождават — прибави той и повдигна вежди.

„О! Ще е забавно.“

— Ела. Искам да ти покажа нещо. — Подаде ми ръка и ме изведе в коридора при една врата до стълбището. Отвори я и видях стая, голяма горе-долу колкото залата за игри, която трябваше да е точно над нас. Беше пълна с книги. *Леле*, библиотека! Всички стени бяха покрити с лавици до тавана. В средата имаше голяма билиардна маса, осветена от призматична лампа в стил „Тифани“.

— Имаш библиотека! — изписках благоговейно, обзета от възхищение.

— Да, билиардната, както я нарича Елиът. Апартаментът е доста голям. Когато спомена, че искаш да се отправиш на пътешествие, ми хрумна, че не съм те развел навсякъде. Сега нямаме време, но реших да ти покажа тази стая и да ти предложи да си премерим силите на билиард в не особено далечно бъдеще.

Ухилих се.

— Дадено. — Мислено се прегърнах от радост. С Хосе се сближихме покрай билиарда. Играехме от три години. Бях страхотна с щеката. Хосе беше добър учител.

— Какво има? — весело попита Крисчън.

„О! Вече наистина трябва да престана да излагам на показ всичко, което изпитвам“ — сгълчах се сама.

— Нищо — побързах да отговоря.

Той присви очи.

— Е, може би доктор Флин ще разкрие тайните ти. Тази вечер ще се запознаеш с него.

— Скъпият шарлатанин ли? — „Мама му стара!“

— Същият. Умира да се запознае с теб.

Седяхме на задната седалка на аудито и пътувахме на север. Крисчън хвана ръката ми и нежно плъзна палец по кокалчетата ми. Размърдах се и изпитах онова усещане в слабините си. Устоях на желанието да простена, защото Тейлър, този път без айпод, беше отпред заедно с един от телохраниелите, чието име, струва ми се, беше Сойър.

Започвах да усещам тъпа, но приятна болка дълбоко под пъпа, причинявана от топчетата. Разсеяно се зачудих колко ли ще издържа без някакво... хм... облекчение. Кръстосах крака. И в този момент на повърхността изведнъж изплува нещо, което ме беше глождило подсъзнателно.

— Откъде взе червилото? — попитах тихо.

Крисчън се ухили, кимна напред и каза само с устни:

— От Тейлър.

Избухнах в смях.

— Да бе! — И веднага млъкнах — топчетата!

Прехапах устна. Крисчън ми се усмихваше и очите му проблясваха дяволито. Знаеше точно какво прави този сексуален звяр.

— Отпусни се — прошепна той. — Ако не можеш да търпиш...

Провлече глас и нежно зацелува едно по едно кокалчетата на пръстите ми, после леко засмука върха на кутрето ми.

Знаех, че го прави нарочно. В тялото ми се надигна тъмно желание и затворих очи. За миг се поддадох на усещането и мускулите дълбоко в мен се стегнаха.

Когато отново отворих очи, видях, че Крисчън ме наблюдава внимателно — принцът на мрака. Сигурно беше заради официалното сако и папийонката, обаче имаше вид на по-възрастен, опитен, ужасяващо красив развратник с похотливи намерения. Просто ме караше да се задъхвам. Аз бях негова секс робиня, а ако се вярваше на думите му, и той бе мой роб. Тази мисъл ме накара да се усмихна и в отговор той се ухили ослепително.

— Е, какво можем да очакваме на този бал?

— А, обичайното — нехайно отвърна Крисчън.

— Не и за мен — напомних му.

Той се усмихна нежно и отново целуна ръката ми.

— Много хора, които парадират с парите си. Благотворителен търг, лотария, вечеря, танци — майка ми я бива да вдига купони. — Усмихна се и аз за пръв път от сутринта си позволих да изпитам известно вълнение от партито.

В отбивката пред имението имаше опашка от скъпи автомобили. Отгоре висяха продълговати бледорозови книжни фенери и докато напредвахме бавно с аудито, видях, че са навсякъде. На привечерната светлина изглеждаха вълшебни, сякаш влизахме в омагьосано царство. Погледнах Крисчън. Много подходящо за моя принц — и моята детинска възбуда изригна, засенчвайки всички други чувства.

— Маските — каза Крисчън и си сложи проста черна маска. Моят принц се превърна в нещо още по-тъмно, по-чувствено.

От лицето му се виждаше само красивата му уста и силната му долна челюст. Видът му накара сърцето ми да се разтупти още по-бързо. Завързах си маската и потиснах жаждата дълбоко в тялото си.

Тейлър спря и един камериер отвори вратата на Крисчън. Сойър изскочи навън и отвори моята.

— Готова ли си? — попита Крисчън.

— Напълно.

— Красива си, Анастейжа. — Той целуна ръката ми и слезе от колата.

Тъмнозелен килим покрай моравата отстрани на къщата водеше към внушителния парк зад нея. Крисчън закрилнически постави длан на кръста ми и тръгнахме по килима с постоянния поток на сиатълския елит. Двама фотографи спираха гостите, за да позират за снимка пред едно обвито от бръшлян дърво.

— Господин Грей! — извика единият. Крисчън му кимна за поздрав и ме притисна към себе си, докато двамата позирахме пред обектива. Как ли го познаваха? По характерната му рошава медноруса коса, несъмнено.

— Двама фотографи? — попитах.

— Единият е от „Сиатъл Таймс“, а другият прави снимки за спомен. По-късно ще можем да си купим.

О, снимката ми пак ще се появи в пресата. За миг си спомних за Лийла. Ето как ме беше намерила — по снимката с Крисчън. Тази мисъл ме смути, макар да се успокоявах, че под маската съм неразпознаваема.

В края на опашката сервитьори с бели костюми държаха подноси с чаши, пълни догоре с шампанско, и аз с признателност взех подадената ми от Крисчън чаша, която ме разсея от мрачните мисли.

Приближихме се до голяма бяла пергола, окичена с по-малки книжни фенери. Под нея сияеше черно-бял шахматен дансинг, заобиколен от ниска ограда с входове от три страни. Пред всеки вход имаше по две разкошни ледени скулптури на лебеди. Четвъртата страна на перголата бе заета от естрада, на която тихо свиреше струнен квартет, натрапчива ефирна мелодия, която не ми бе позната. Естрадата изглеждаше приготвена за голям оркестър, но тъй като нямаше следа от музикантите, предположих, че ще се появят по-късно. Крисчън ме хвана за ръка и ме поведе между лебедите на дансинга, където се събираха другите гости, всички с чаши шампанско в ръце.

Към брега се издигаше огромна шатра, отворена откъм нашата страна. Вътре зърнах официално наредени маси и столове. „Толкова много!“

— Колко души ще присъстват? — попитах, смаяна от големината на шатрата.

— Някъде към триста. Ще трябва да питаш майка ми — усмихна ми се той.

— Крисчън!

От тълпата се отдели млада жена и обви ръце около врата му. Сестра му Мия. Носеше бледорозова шифонена рокля до земята и изящна венецианска маска. Изглеждаше изумително. За миг изпитах огромна благодарност за роклята, която ми е купил Крисчън.

— Ана! О, скъпа, изглеждаш великолепно! — Тя ме прегърна. — Трябва да се запознаеш с приятелките ми. Никоя от тях не вярва, че Крисчън най-после си има гадже.

Стрелнах го с панически поглед. Той примирено сви рамене в жест, който би трябвало да означава: „Знам, че е невъзможна, толкова години съм живял с нея“, и ѝ позволи да ме поведе към четири млади жени, всичките със скъпи рокли и с безупречен вид.

Мия припряно ни запозна. Трите бяха мили и любезни, но четвъртата, Лили, ме изгледа кисело изпод червената си маска.

— Всички си мислехме, че Крисчън е гей, разбира се — подигравателно каза тя и скри злобата си под широка фалшива усмивка.

Мия ѝ се нацупи.

— Дръж се прилично, Лили. Вижда се, че той има отличен вкус за жени. Чакал е да се появи подходящата и това не си ти!

Лили придоби същия цвят като маската си, както и аз. Можеше ли да е по-неловко?!

— Уважаеми госпожици, нали ще ми позволите да отведе дамата си? — Крисчън обгърна кръста ми с ръка и ме притегли към себе си. И четирите се изчервиха, ухилиха се и се засуетиха. Ослепителната му усмивка винаги оказваше такова въздействие. Мия ме погледна и извъртя очи. Засмях се.

— Много се радвам, че се запознахме — казах, докато той ме отвличаше.

— Благодаря ти — прошепнах му, когато се отдалечихме на известно разстояние.

— Лили е отвратителна, нали?

— Тя те харесва — съобщих му лаконично.

Крисчън потрепери.

— Е, чувството не е взаимно. Хайде, ела да те запозная с някои хора.

През следващия половин час минах през вихър от срещи. Запознах се с двама холивудски актьори, двама собственици на фирми и неколцина видни лекари. „Няма как да запомня имената на всички.“

Крисчън ме държеше плътно до себе си и му бях благодарна. Честно, богатството, блясъкът и разточителните мащаби на бала ме плашеха. Никога не бях участвала в нещо подобно.

Облечените с бели костюми сервитьори се движеха с лекота сред растящото множество гости с бутилки шампанско и обезпокоително редовно пълнеха чашата ми. „Не бива да прекалявам с пиенето. Не бива да прекалявам с пиенето“ — повтарях си, но започвах да се чувствам замаяна и не знаех дали е от шампанското, от наелектризираната атмосфера на тайнственост и възбуда, дължаща се на маските, или от сребърните топчета. Вече не можех да пренебрегвам сладостната болка между краката ми.

— Значи работите в СИП, така ли? — попита един оплешивяващ господин с маска на мечка, а може би куче. — Чух слухове за насилствено придобиване.

Изчервих се. Наистина бе извършено насилствено придобиване — от човек, който имаше повече пари, отколкото здрав разум, и беше чиста проба маниакален преследвач.

— Аз съм само обикновена служителка, господин Екълс. Такива неща не са ми известни.

Крисчън не каза нищо и любезно се усмихна на Екълс.

— Дами и господа! — прекъсна ни церемониалмайсторът, който носеше внушителна черно-бяла маска на Арлекин. — Моля, заемете местата си. Вечерята е сервирана.

Крисчън ме хвана за ръка и се отправихме заедно с бърбрещата навалица към голямата шатра.

Интериорът бе поразителен. Три грамадни полилея хвърляха искри във всички цветове на дъгата по бежовата копринена тъкан на тавана и стените. Имаше поне трийсет маси и те ми напомниха за частната трапезария в хотел „Хийтман“ — кристални чаши, колосани бели покривки на масите и калъфи на столовете, а в средата разкошни бледорозови божури около шест канделабъра. Отстрани имаше кошница с деликатеси, покрита с тънка като паяжина коприна.

Крисчън се консултира със схемата на местата и ме поведе към масата в центъра. Мия и Грейс Тревелиан-Грей вече бяха там, увлечени в разговор с млад мъж, когото не познавах. Грейс носеше искряща ментовозелена рокля и венецианска маска. Изглеждаше лъчезарна. Поздрави ме топло.

— Ана, много ми е приятно да те видя отново! Много си красива!

— Майко — сковано я поздрави Крисчън и я целуна по двете бузи.

— О, Крисчън, колко си официален! — иронично му се скара тя.

Родителите на Грейс, господин и госпожа Тревелиан, дойдоха на нашата маса. Изглеждаха жизнерадостни и все още млади, въпреки че под еднаквите им бронзови маски трудно можеше да се каже. Радваха се да видят Крисчън.

— Бабо, дядо, позволете да ви представя Анастейжа Стийл.

Госпожа Тревелиан се обърна към мен.

— О, най-последно си е намерил момиче, чудесно, пък и толкова хубавичко! Е, надявам се да направите от него честен човек — забъбри тя, докато се ръкуваме.

„Мама му стара.“ Благодарях на Бога, че нося маска.

— Майко, недей да смущаваш Ана — притече ми се на помощ Грейс.

— Не обръщайте внимание на глупавата стара кокошка, мила моя. — Госпожа Тревелиан ми стискаше ръката. — Но пък тъкмо понеже съм стара, имам право да говоря каквито глупости ми хрумнат.

— Ана, това е моят кавалер Шон — представи Мия младия мъж. Той ми се ухили дяволито. Кафявите му очи блещукаха весело, докато се ръкувахме.

— Приятно ми е да се запознаем, Шон.

Крисчън му стисна ръката и го измери с изпитателен поглед. Ох, и нещастната Мия ли страдаше от доминантния си брат? Усмихнах ѝ се съчувствено.

Ланс и Джанин, приятели на Грейс, бяха последната двойка на нашата маса. Но все още нямаше и следа от господин Карик Грей.

Изведнъж се разнесе съскане на микрофон и гласът на господин Грей изкънтя по аудиосистемата, което сложи край на разговорите.

Карик стоеше на малка сцена в единия край на шатрата. Носеше внушителна златна маска на Полишинел.

— Дами и господа, добре дошли на нашия ежегоден благотворителен бал. Надявам се това, което сме ви приготвили тази вечер, да ви хареса и да бръкнете по-дълбоко в джобовете си, за да подпомогнете фантастичната работа на нашия екип в „Да се справим заедно“. Както знаете, с жена ми сме взели присърце тази кауза.

Нервно се обърнах към Крисчън. Той също се обърна към мен и се подсмихна.

— Сега ще отстъпя микрофона на нашия церемониалмайстор. Моля, седнете и се забавлявайте — завърши речта си Карик.

Последваха любезни аплодисменти и брътвежите в шатрата започнаха отново. Настаниха ме между Крисчън и баба му. Възхитих се на бялата картичка, на която с фини сребърни калиграфски букви бе написано моето име. Един сервитър запали канделабъра. Карик дойде при нас и ме изненада, като ме целуна по бузите.

— Радвам се да те видя, Ана. — Наистина изглеждаше поразително с изключителната си златна маска.

— Дами и господа, моля, изберете отговорници на масата — извика церемониалмайсторът.

— Ооо! Нека аз, нека аз! — веднага възкликна Мия и въодушевено заподскача на мястото си.

— В средата на масата ще видите един плик — продължи церемониалмайсторът. — Моля всеки да намери, измоли, вземе назаем или открадне банкнота с колкото може по-голям номинал, да напише името си отгоре и да я постави в плика. Отговорниците на масите, моля, грижливо пазете тези пликове. По-късно ще ни потрябват.

Мамка му! Не носех никакви пари. Колко глупаво! Та това беше благотворителен бал!

Крисчън извади портфейла си и измъкна от него две стодоларови банкноти.

— Ето.

„Какво?!“

— Ще ти ги върна — прошепнах аз.

Устата му се стегна недоволно, но той не възрази. Написах името си с неговата писалка — черна с бяло цвете върху капачката — и Мия пусна плика около масата.

Пред себе си видях друга карта със сребърен калиграфски надпис — нашето меню.

БАЛ С МАСКИ В ПОМОЩ НА „ДА СЕ СПРАВИМ ЗАЕДНО“

МЕНЮ

„Сьомга със сос тартар, Crème fraîche и краставица
върху канапе от козуначена кифла
Олбън истейт русан 2006
Печени гърди от южноамериканска патица
Пюре от артишок по ерусалимски
Череша хрущялки, печени с мащерка, пастет от гъши
дроб
Шатенъф дю пап вией вин 2006
Домен де ла Жанас
Местни сирена и хлябове
Олбън истейт гренаш 2006
Кафе и петифури“

Е, това обясняваше множеството кристални чаши с всевъзможни размери, които бяха подредени пред мен. Сервитьорът се върна и ни предложи вино и вода. Зад мен затвориха страните на шатрата, през които влязохме, а отпред двама от обслужващия персонал отметнаха платнището и разкриха залеза над Сиатъл и залива Мейдънбауър.

Гледката беше зашеметяваща: блещукащите светлини на Сиатъл в далечината и оранжевото мъгливо спокойствие на залива, отразяващо опаловото небе. Невероятно ведро и мирно.

Десетима сервитьори, всеки с чиния в ръка, се приближиха и застанаха зад нас. По безмълвен знак ни поднесоха предястието в пълен синхрон и отново изчезнаха. Сьомгата изглеждаше великолепно и установих, че умирам от глад.

— Имаш ли апетит? — прошепна Крисчън така, че да го чуя само аз. Знаех, че няма предвид храната, и мускулите дълбоко под пъпа ми реагираха.

— Да — промълвих и дръзко срещнах погледа му. Устните му се разтвориха и той рязко си пое дъх.

„Ха! Видя ли сега... тази игра може да се играе и от двама.“

Дядото на Крисчън веднага ме заговори. Беше чудесен старец, изключително горд с дъщеря си и внуците си.

Странно беше да мисля за Крисчън като дете. Споменът за белезите му от изгаряне неканен се появи в ума ми, но бързо го пропъдих. Сега не ми се мислеше за това, макар че — каква ирония! — тъкмо такъв беше поводът за този бал.

Щеше ми се Кейт да беше тук с Елиът. Тя щеше да се впише отлично — прекалено многото вилици и ножове, подредени пред нея, нямаше да я уплашат — и тя щеше да стане отговорник на масата. Представих си я как се дърли с Мия за тази чест и ме досмеша.

Разговорът на масата вървеше на приливи и отливи. Мия беше забавна, както обикновено, и засенчваше бедния Шон, който общо взето си мълчеше като мен. Бабата на Крисчън беше най-словоохотлива. Тя също имаше остро чувство за хумор, най-често за сметка на мъжа си. Малко започнах да съжалявам господин Тревелиан.

Крисчън и Ланс оживено обсъждаха някакво устройство, което разработвала компанията на Крисчън, вдъхновено от принципа на Е. Ф. Шумахер „малкото е красиво“. Трудно ми беше да следя разговора. Крисчън явно се канеше да даде на бедните общества по целия свят навиващи се уреди, които работят без ток и батерии и се нуждаят от минимална поддръжка.

Удивително беше да го наблюдавам във вихъра му. Той бе страстно ангажиран с каузата да подобри живота на хората, които са имали по-малко късмет. И се готвеше чрез своята телекомуникационна компания да е първият на пазара, пуснал навиващ се мобилен телефон.

Леле. Нямах представа. Тъй де, знаех за мечтата му да нахрани света, обаче това...

Ланс очевидно не можеше да проумее намерението на Крисчън да разпространи технологията, без да я патентова. Смътно се запитах как е спечелил толкова пари, щом е готов да я дари безплатно.

По време на вечерята покрай нашата маса минаваше постоянен поток от мъже със скъпи официални костюми и тъмни маски, които искаха да се видят с Крисчън, ръкуваха се с него и си размениха

любезности. Той ме запозна с някои, но не с всички. Интересно ми беше да науча как и защо прави такова разграничение.

По време на един такъв разговор Мия се наведе към мен и попита с усмивка:

— Ще помогнеш ли в търга, Ана?

— Разбира се — съгласих се с готовност.

Когато сервираха десерта, вече бе паднала нощ и се чувствах адски неловко. Трябваше да се отърва от топчетата. Преди да успея да се извиня, церемониалмайсторът се появи при нашата маса и с него беше — ако не грешах — госпожица Европейски опашки.

„Как се казваше тя? Хензел, Гретел... Гретхен!“

Носеше маска, естествено, но разбрах, че е тя, когато погледът ѝ не стигна по-далече от Крисчън. Изчерви се и аз егоистично изхвърчах на седмото небе, че Крисчън не ѝ обръща никакво внимание.

Церемониалмайсторът поиска нашия плик и с изключително опитен и красноречив жест помоли Грейс да изтегли печелившата банкнота. Оказа се на Шон и че той печели увитата с коприна кошница.

Любезно изръкоплясках, но установих, че повече не съм в състояние да се съсредоточавам върху случващото се.

— Извинявай — прошепнах на Крисчън, който ме погледна напрегнато.

— До тоалетната ли искаш да отидеш?

Кимнах.

— Ще те заведа.

Когато се изправих, всички мъже на масата станаха. „О, какви обноси!“

— Не, Крисчън! Аз ще заведа Ана!

Мия скочи още преди Крисчън да успее да възрази. Челюстите му се напрегнаха — виждах, че е недоволен. Честно казано, и аз бях недоволна. Имах някои... потребности. Извинително му свих рамене и той бързо си седна примирен.

Докато се връщахме, вече се чувствах малко по-добре, въпреки че облекчението от изваждането на топчетата не беше моментално, както се бях надявала. Сега бяха прибрани на сигурно място в чантичката ми.

Защо си мислех, че мога да издържа цялата вечер? Желанието не ме беше напуснало — може би щях да успея да убедя Крисчън покъсно да ме заведе до тоалетната. Тази мисъл ме накара да се изчервя и аз го погледнах, докато заемах мястото си. Той отвърна на погледа ми и по устните му плъзна едва забележима усмивка.

„Вече не е ядосан от пропуснатата възможност, но пък... но пък аз май съм сърдита.“ Изпитвах разочарование — дори раздразнение. Крисчън стисна ръката ми и двамата внимателно заслушахме Карик, който отново бе на сцената и говореше за „Да се справим заедно“. Крисчън ми подаде нова карта — списък на предметите, които ще се продават на търг. Бързо го прегледах.

ПОДАРЪЦИ И ЩЕДРИ ДАРИТЕЛИ НА „ДА СЕ СПРАВИМ ЗАЕДНО“

„Подписана бейзболна бухалка на «Маринърс» — д-р Емили Менъринг

Чантичка, портфейл и ключодържател на Гучи — Андреа Уошингтън

Еднодневен ваучер за двама в «Есклава» в Брейвърн Сентър — Елена Линкълн

Градински дизайн — Гиа Матео

Килим Коко де Мер & комплект парфюми — Елизабет Остин

Венецианско огледало — господин и госпожа Дж. Бейли

Два кашона вино по Ваш избор от Олбън Истейтс — Олбън Истейтс

Два VIP билета за Екс Ти Уай — госпожа Л. Йесъв Рали в Дейтона — И Ем Си Брит Инк.

«Гордост и предразсъдъци» от Джейн Остин, първо гадание — д-р А. Ф. М. Лейс-Фийлд

Еднодневно шофиране на астон мартин ДБ7 — господин и госпожа Л. У. Нора

Маслена картина «В неизвестността» от Дж. Тротън — Кели Тротън

Урок по каране на безмоторен самолет — Сиатълско летателно дружество

Ваканционен уикенд за двама в хотел «Хийтман», Портланд — хотел «Хийтман»

Един уикенд в Аспен, щата Колорадо (шест места) — господин К. Грей

Едноседмичен престой на борда на яхтата «СюзиКю» (шестместна), закотвена на Света Лусия — д-р и госпожа Ларин

Една седмица на езерото Адриана, щата Монтана (осем места) — господин и госпожа Грей“

„Мамка му!“ Примигнах към Крисчън.

— Имаш имот в Аспен, така ли? — прошепнах. Търгът течеше и трябваше да говоря тихо.

Крисчън кимна, малко изненадан и като че ли подразнен от моето възклицание, и вдигна пръст пред устните си, за да ме накара да млъкна.

— Навсякъде ли имаш имоти? — продължих аз.

Крисчън отново кимна и предупредително наклони глава настрани.

Цялата шатра избухна в овации и аплодисменти: една от наградите беше продадена за дванайсет хиляди долара.

— После ще ти кажа — тихо отговори Крисчън. — Искях да дойда с теб — прибави доста намусено.

„Само че не дойде.“ Нацупих се и осъзнах, че още съм кисела и че това несъмнено е последица от топчетата. Настроението ми се развали, след като открих госпожа Робинсън в списъка на щедрите дарители.

Огледах се да видя дали ще я забележа, но не мярнах характерната ѝ коса. Крисчън определено щеше да ме предупреди, ако беше поканена. Седях и кипях, и аплодирах, когато трябва.

Започна наддаването за уикенда в имота на Крисчън в Аспен и цената стигна до двайсет хиляди долара.

— Първи път... втори път — викна церемониалмайсторът.

И не знам какво ме прихвана, обаче изведнъж чух собствения си глас да надвиква врявата:

— Двайсет и четири хиляди долара!

Всички маски на масата смаяно се обърнаха към мен. Най-силна бе неговата реакция. Чух ахването му и усетих гнева му, който ме заля като цунами.

— Двайсет и четири хиляди долара за прелестната дама в сребристо, първи път, втори път... Продадено!

7.

Мама му стара, наистина ли го направих? Сигурно беше от алкохола. Пих шампанско, плюс четири чаши различни вина. Хвърлих поглед към Крисчън, който енергично аплодираше. Пфу, страшно щеше да се ядоса, а напоследък бяхме започнали да се разбираме. Подсъзнанието ми най-после реши да се появи и лицето му беше като в картината на Едвард Мунк „Вик“.

Крисчън се наведе към мен. На лицето му беше залепена широка фалшива усмивка. Той ме целуна по бузата и се доближи, за да прошепне в ухото ми с извънредно студен сдържан глас:

— Не знам дали да падна в краката ти, или да те напляскам до посиняване.

О, знаех какво ми се иска в момента. Погледнах го и примигнах иззад маската си. Исках да прочета онова, което е в очите му.

— Избирам втората опция, моля — промълвих отчаяно, докато аплодисментите стихваха. Устните му се разтвориха и той рязко си пое дъх. „О, тази изваяна уста — искам я върху себе си, веднага.“ Копнеех до болка за него. Крисчън ми отпрати сияйна искрена усмивка, която ме накара да се задъхам.

— Страдаш, нали? Ще трябва да видим какво можем да направим по този въпрос — каза той, докато прокараваше пръсти по линията на челюстта ми.

Докосването му отекна много дълбоко в мен — там, където онази болка се беше размножила и пораснала. Прииска ми се да му се нахвърля веднага, още там, ала трябваше отново да насочим вниманието си към търга.

Почти не бях в състояние да седя неподвижно. Крисчън прехвърли ръка през рамото ми, палецът му ритмично галеше гърба ми и пращаше сладостни тръпки по гръбначния ми стълб. Другата му ръка стисна моята, повдигна я към устните си, после я отпусна в скута си.

Бавно и незабелязано, тъй че схванах играта му чак когато вече бе късно, той плъзна дланта ми нагоре по крака си и я притисна към еректиралния си член. Ахнах и панически стрелнах поглед около масата, но всички очи бяха вперени в сцената. „Слава богу, че съм с маска!“

Възползвах се от ситуацията и бавно започнах да го милвам, пръстите ми го опипвах. Крисчън държеше ръката си върху моята и криеше дръзките ми действия, а палецът му леко се плъзгаше по тила ми. Устата му се отвори и той тихо изпъшка — единствената реакция, която можех да свържа с моето неопитно докосване. Ала тя означаваше невероятно много за мен. Крисчън ме желаше. Всичко надолу от пъпа ми се сви. Започваше да става непоносимо.

Едноседмичната почивка на езерото Адриана в Монтана беше последният пункт от търга. Естествено, господин и доктор Грей имаха къща в Монтана и наддаването бързо ескалира, но аз почти не му обръщах внимание. Усещах го как се уголемява под пръстите ми и това ме караше да се чувствам невероятно могъща.

— Продадено за сто и десет хиляди долара! — победоносно обяви церемониалмайсторът. Цялата шатра избухна в аплодисменти и аз неохотно се присъединих към тях, както и Крисчън, което провали нашите забавления.

Той се обърна към мен и устните му потръпнаха.

— Готова ли си? — произнесе само с устни, докато възторжените овации продължаваха.

— Да — по същия начин отговорих аз.

— Ана! — извика Мия. — Време е!

„Какво?! Не. Не пак!“

— За какво е време?

— За търга на първия танц. Хайде! — Тя се изправи и протегна ръка.

Погледнах Крисчън, който, стори ми се, се мръщеше на Мия, и не знаех дали да се смея, или да плача, но спечели смехът. Избухнах в пречистващ момичешки кикот — за пореден път ни попречваше розовият парен локомотив, каквато беше Мия Грей. Крисчън се втренчи в мен и след миг на устните му се появи едва забележима усмивка.

— Първият танц ще бъде с мен, нали така? И няма да е на дансинга — похотливо прошепна той в ухото ми. Кискането ми утихна, заменено от очакване, което разпали пламъците на желанието ми. „О, да!“ Богинята в мен изпълни идеален троен салхов на своята ледена пързалка.

— С нетърпение го очаквам. — Наведох се и залепих лека целомъдрена целувка на устните му. Изправих се и установих, че нашите сътрапезници са изумени. Но пък досега не бяха виждали Крисчън с дама.

Той се усмихна широко. И изглеждаше... щастлив.

— Хайде, Ана — продължи да досажда Мия. Поех протегнатата й ръка и я последвах на сцената, където се бяха събрали още десет млади жени; със смътна тревога забелязах, че Лили е сред тях.

— Господа, гвоздеят на вечерта! — изкънтя гласът на церемониалмайстора над шумотевицата на разговорите. — Моментът, който чакате всички! Тези дванайсет прелестни дами се съгласиха да продадат първия си танц на онзи, който предложи най-висока цена!

„О, не.“ Изчервих се от глава до пети. Не бях осъзнала какво означава това. Ужасно унижително!

— За добра кауза е! — прошепна ми Мия, доловила смущението ми. — Пък и Крисчън ще спечели — засмя се тя. — Не мога да си представя, че ще допусне някой да предложи повече от него. През цялата вечер не откъсва очи от теб.

Да, трябваше да се съсредоточа върху добрата кауза и върху това, че Крисчън ще спечели. Не му липсваха и съответните средства.

„Но това означава да похарчи още пари за теб!“ — изръмжа ми моето подсъзнание. Ала аз не исках да танцувам с никой друг — не можех да танцувам с никой друг — пък и той нямаше да харчи пари за мен, а щеше да ги дари за благотворителност. „Като двайсет и четирите хиляди долара, които Крисчън вече похарчи ли?“ — присви очи подсъзнанието ми.

По дяволите. Като че ли импулсивният жест с наддаването ми се беше разминал. Защо се карах сама със себе си?

— А сега, господа, моля, елате насам и добре разгледайте коя дама ще е ваша за първия танц. Дванайсет хубавки и приветливи момичета.

„Божичко!“ Почувствах се като на пазар за животни. Пред ужасения ми поглед най-малко двайсет мъже се насочиха към сцената,

включително Крисчън, който с грациозна лекота мина между масите, като спираше да поздрави някои хора по пътя. Щом участниците в търга се събраха, церемониалмайсторът започна:

— Дами и господа, както изискват традициите на маскарада, ще запазим тайната на самоличността зад маските и ще разкриваме само малките имена. Започваме с прелестната Джейда.

Джейда се кикотеше като ученичка. Може би нямаше да се отличавам чак толкова много в тази среда. Тя носеше от глава до пети тъмносиня тафта и съответната маска. Двама млади мъже пристъпиха в очакване напред. Щастливка.

— Джейда знае перфектно японски, има свидетелство за пилот изстребител и е участвала в олимпийски състезания по гимнастика... хмм. — Церемониалмайсторът намигна. — Какви са предложенията ви, господа?

Джейда го зяпаше смаяно — очевидно церемониалмайсторът говореше пълни глупости. Тя срамежливо се усмихна на двамата конкуренти.

— Хиляда! — извика единият.

Наддаването много бързо стигна до пет хиляди долара.

— Един път... два пъти... продадено на господина с маската! — високо обяви церемониалмайсторът. И, разбира се, понеже всички мъже носеха маски, избухнаха смехове, аплодисменти и овации. Джейда отправи сияйна усмивка на купувача си и напусна сцената.

— Виждаш ли? Забавно е! — прошепна Мия. — Но все пак се надявам, че Крисчън ще те спечели... Нямаме нужда от мелета — добави небрежно.

— Мелета ли? — повторих ужасено.

— О, да. Като млад той се палеше много лесно. — Тя сви рамене.

Крисчън да се бие?! Изтънченият, фин и обожаваш хоралите от епохата на Тюдорите Крисчън? Не можех да си го представя. Церемониалмайсторът привлече вниманието ми със следващото представяне — млада жена в червено с дълга катраненочерна коса.

— Господа, позволете да ви представя прекрасната Марая. Какво ще правим с Марая? Тя е опитна тореадорка, свири професионално на чело и е шампионка на овчарски скок... какво ще кажете за това, господа? Колко предлагате за танц с възхитителната Марая?

Докато Марая прострелваше церемониалмайстора с гневен поглед, един маскиран мъж с руса коса и брада високо извика:

— Три хиляди долара!

Имаше едно контрапредложение, но първият танц с нея се продаде за четири хиляди.

Крисчън ме наблюдаваше като ястреб. Побойникът Тревелиан-Грей, кой да си го помисли?!

— Кога? — попитах Мия.

Тя ме погледна неразбиращо.

— Кога се е бил Крисчън?

— Като тийнейджър. Докарваше родителите ми до побъркване, прибираше се вкъщи със сцепени устни и насинен. Изключиха го от две училища. Противниците му получаваха доста тежки травми.

Зяпнах я.

— Не ти ли е казвал? — въздъхна тя. — Крисчън имаше доста лоша слава сред моите приятели. Няколко години направо беше персона нон грата. Но на петнайсет-шестнайсет годишна възраст всичко приключи — сви рамене Мия.

„Мама му стара.“ Поредната част от пъзела си заставаше на мястото.

— Е, колко предлагате за разкошната Джил?

— Четири хиляди долара — извика гърлен глас отляво. Джил радостно изписка.

Престанах да следя търга. Значи Крисчън е имал такива проблеми в училище — побоища. Зачудих се защо. Вперих очи в него. Лили ни наблюдаваше внимателно.

— А сега позволете да ви представя красивата Ана.

„Уф, мамка му, това съм аз.“ Нервно погледнах Мия и тя ме избута в центъра на сцената. За щастие не се спънах, но адски се засрамах, когато се озовах пред очите на всички. Крисчън ми се хилеше. Копелето му с копеле.

— Красивата Ана свири на шест музикални инструмента, знае перфектно китайски и си пада по йога... Е, господо? Кой... — Още преди да довърши, Крисчън го прекъсна, втрепен в него през отворите на маската си.

— Десет хиляди долара.

Чух Лили смаяно да ахва зад мен.

„Уф, еба си.“

— Петнайсет.

Какво?! Всички се обърнахме като един към високия безупречно облечен мъж вляво от сцената. Запримигвах към Крисчън. Мамка му, разбираше ли нещо? Но той се почесваше по брадичката и иронично се усмихваше на непознатия. Очевидно го познаваше. Непознатият му кимна любезно.

— Е, господа! Тази вечер имаме много високи ставки. — Церемониалмайсторът се обърна грейнал към Крисчън. Възбудата му ясно се виждаше през отворите на Арлекиновата му маска. Получаваше се страхотно представление, само че на мой гръб. Дорева ми се.

— Двайсет — тихо контрира ставката Крисчън.

Разговорите в навалищата бяха утихнали. Всички бяха втрещени в мен, Крисчън и загадъчния господин до сцената.

— Двайсет и пет — каза непознатият.

Можеше ли да е по-неловко?!

Крисчън го наблюдаваше безизразно, но му беше забавно. Всички погледи бяха вперени в него. Какво щеше да направи? Сърцето ми се качи в гърлото. Призля ми.

— Сто хиляди долара — заяви той и гласът му отекна високо и ясно.

— Какво става тука бе! — изсъска зад мен Лили. От тълпата се надигна смаяно и в същото време развеселено ахване. Непознатият се засмя и вдигна ръце в знак, че се предава. Крисчън му се ухили. С периферното си зрение видях, че Мия весело подскача на място.

— Сто хиляди долара за прелестната Ана! Първи път... втори път... — Церемониалмайсторът се вторачи в непознатия, който поклати глава с престорено съжаление и галантно се поклони.

— Продадено! — триумфално възкликна церемониалмайсторът.

Крисчън пристъпи напред под оглушителни аплодисменти и овации, за да поеме ръката ми и да ми помогне да слеза от сцената. Погледна ме с весела усмивка, целуна кокалчетата на пръстите ми и след като го хванах под ръка, ме поведе към изхода.

— Кой беше онзи? — попитах.

— Един човек, с когото може да се запознаеш по-късно. Сега искам да ти покажа нещо. Имаме около половин час до края на търга.

После ще трябва да се върнем на дансинга, за да се насладя на танца, за който си платих.

— Адски скъп танц — промълвих неодобрително.

— Сигурен съм, че ще си струва и последния цент. — Той ми се усмихна дяволито. О, имаше божествена усмивка и онази болка отново разцъфна в тялото ми.

Излязохме на моравата. Мислех, че отиваме към хангара за лодки, но за мое разочарование, изглежда, се насочвахме към дансинга, където заемаха местата си музикантите от биг бенда. Бяха двайсетина, а около тях се мотаеха неколцина гости, които пушеха — но тъй като основните събития се разиграваха в шатрата, не привлякохме особено внимание.

Крисчън ме отведе зад къщата и отвори стъклената врата на голяма удобна дневна, която не бях виждала досега. Минахме по пустия коридор към витото стълбище с изящни перила от полирано дърво, качихме се на втория етаж, а след това по друго стълбище — на третия. Там Крисчън отвори една бяла врата и ме въведе в една спалня.

— Това беше моята стая — каза тихо, докато заключваше вратата.

Стаята беше голяма, гола, почти без мебелировка. Стените бяха бели, както и мебелите: двойно легло, бюро и стол, лавици, отрупани с книги и спортни награди — ако се съдеше по вида им за кикбокс. По стените висяха плакати за филми: „Матрицата“, „Боеен клуб“, „Шоуто на Труман“ и два плаката на кикбоксъори в рамки. Единият се казваше Джузепе Денатале — никога не бях чувала за него.

Вниманието ми обаче привлече бялата дъска над бюрото, на която бяха закачени безброй снимки, знаменца на „Маринърс“ и отрязъци от билети. Късче от младия Крисчън. Погледът ми се върна върху разкошния мъж, който стоеше в средата на стаята. Той ме погледна мрачно, замислено и секси.

— Никога не съм водил момиче тук.

— Никога ли? — прошепнах аз.

Той кимна.

Конвулсивно преглътнах и болката, която ме смуцаваше през последните няколко часа, отново се събуди, жива и неустоима.

Видът му на синия килим с тази маска... беше невъобразимо еротичен. Желаех го. Веднага. По какъвто и да е начин. Трябваше да се

насиля да не се нахвърля върху него и да разкъсам дрехите му. Той бавно се приближи към мен.

— Нямаме много време, Анастейжа, и както се чувствам в момента, няма да имаме нужда от много време. Обърни се да ти съблека роклята.

Подчиних се и вперих очи във вратата, благодарна, че я беше заключил.

— Не си сваляй маската — прошепна той, докато се навеждаше към мен.

В отговор тялото ми се напрегна и аз простенах. А още дори не ме беше докоснал.

Крисчън хвана горния ръб на роклята ми, пръстите му се плъзнаха по кожата ми и докосването отекна в цялото ми тяло. С едно бързо движение свали ципа и като придържаше роклята, ми помогна да се измъкна от нея, после се обърна и ловко я преметна на облегалката на един стол. Съблече си сакото и го постави върху роклята ми. Спря и се вгледа в мен за миг, изпиваше ме с очи. Бях само по корсет и бикини и се наслаждавах на чувствения му поглед.

— Знаеш ли, Анастейжа — тихо каза Крисчън, докато се приближаваше към мен и развързваше папийонката си, тъй че тя увисна от двете страни на врата му, после разкопча горните три копчета на ризата си. — Адски ти бях сърдит, когато купи моя подарък за търга. Какви ли не идеи ми минаха през главата. Трябваше да си напомня, че наказанието е свалено от менюто. Но после ти сама прояви желание. Защо го направи?

— Защо проявих желание ли? Не знам. Неудовлетвореност... прекалено много алкохол... достойна кауза — отвърнах и свих рамене. А може би за да привлече вниманието му?

Тогавя се нуждаех от него. Сега се нуждаех още повече. Болката се усилваше и знаех, че той може да я успокои, да укроти този ревящ лигавец се звяр в мен със звяра в себе си. Той бавно облиза горната си устна. Искях този език да лиже мен.

— Заклех се пред себе си, че повече няма да те пляскам, даже да ме умоляваш.

— Моля те — казах умолително.

— Но после разбрах, че в момента сигурно ти е много неловко и не си свикнала с това. — Ухили ми се многозначително, арогантното

му копеле, обаче не ми пукаше, защото беше абсолютно прав.

— Да — прошепнах аз.

— Значи може да имаме известна... свобода. Ако го направя, трябва да ми обещаеш нещо.

— Каквото пожелаеш.

— Ще произнесеш ключова дума, ако се наложи, и тогава само ще те любя, съгласна ли си?

— Да. — Задъхвах се. Искях ръцете му върху себе си.

Той преглътна, после ме хвана за ръка и ме поведе към леглото. Отметна покривката, седна, взе една възглавница и я постави до себе си. Погледна ме, изправена до него, и изведнъж рязко ме дръпна надолу, тъй че паднах върху скута му. Леко се премести, тъй че тялото ми да е на леглото с гърди върху възглавницата и с лице, обърнато настрани. После се наведе над мен, отметна косата от рамото ми и прокара пръсти през снопа пера на маската ми.

— Сложи си ръцете зад гърба — нареди.

„О!“ Той си свали папийонката, бързо завърза с нея китките ми и ги отпусна отзад върху кръста ми.

— Наистина ли го желаеш, Анастейжа?

Затворих очи. За пръв път, откакто се познавахме, наистина го желаех. Нуждаех се от него.

— Да — прошепнах аз.

— Защо? — Крисчън започна да гали дупето ми с длан.

Изстенах още щом ръката му установи контакт с кожата ми.

„Не знам защо... Ти ми каза да не се задълбочавам. След ден като днешния — спорът за парите, Лийла, госпожа Робинсън, досието за мен, пътната карта, този пищен бал, маските, алкохолът, сребърните топчета, търгът... искам и това.“

— Трябва ли да има причина?

— Не, бибчо, не трябва — отвърна той. — Просто се опитвам да те разбера. — Лявата му длан стегна кръста ми, а дясната се отлепи от дупето ми и силно ме плесна точно над началото на бедрата. Пронизалата ме болка директно се сля с копнежа между тях.

„О, божичко...“ Изстенах. Крисчън ме удари пак на абсолютно същото място. Отново изстенах.

— Две — прошепна той. — Ще стигнем до дванайсет.

„О, Господи!“ Усещането се различаваше от предишния път — толкова плътско, толкова... необходимо. Крисчън галеше дупето ми с дългите си пръсти, а аз бях безпомощна, праметната върху него и подпряна на леглото, зависеща от неговата милост и от собствената си свободна воля. Той пак ме удари, малко настрани, и още веднъж, от другата страна, после спря, бавно смъкна бикините ми и ги изхлузи от краката ми. Нежно прокара длан по дупето ми, преди да продължи да ме пляска — всеки парещ удар по мъничко утоляваше желанието ми... или го разпалваше... не знаех. Оставих се на ритъма им, поемах всеки удар, наслаждавах се на всеки удар.

— Дванайсет — промълви Крисчън с нисък дрезгав глас. Отново ме погали по дупето, прокара пръсти надолу към влагалището ми и пъкна два пръста в мен: въртеше ги в кръг и ме измъчваше.

Високо простенах. Тялото ми взе връх и аз свърших, конвулсивно свивайки се около пръстите му. Беше невероятно силно, неочаквано и бързо.

— Точно така, бебчо — одобрително промълви той и развърза китките ми, докато аз лежах задъхана и изнемоощяла върху него. Пръстите му продължаваха да са в мен.

— Още не съм свършил с теб, Анастейжа — каза Крисчън и се измести, без да вади пръстите си. Спусна коленете ми на пода, тъй че да се надвесе над леглото. После коленичи зад мен и си свали ципа. Измъкна пръстите си от влагалището ми и чух познатото разкъсване на станиоловото пакетче. — Разтвори си краката — изръмжа Крисчън и аз се подчиних. Той ме погали отзад и проникна в мен.

— Ще стане бързо, бебчо — прошепна Крисчън, хвана ме за хълбоците и започна да влиза и излиза от мен.

— О! — извиках аз, но беше вълшебно. Той директно стигаше до болката между краката ми, правеше го многократно и с всеки рязък сладостен тласък я угасяваше. Усещането бе умопомрачително, тъкмо от каквото се нуждаех. Оттласквах се назад да го посрещна и аз, тласък за тласък.

— Ана, недей — изсумтя той в опит да ме накара да застана неподвижно, но аз го желяех прекалено силно и се притисках към него, синхронизирайки тласъците си.

— Мамка му, Ана — простена той, докато свършваше, и това ме накара отново да свърша, хвърли ме в изцеляващ оргазъм, който сякаш

продължи безкрайно, изстиска ме докрай и ме остави изтощена и задъхана.

Крисчън се наведе и ме целуна по рамото, после се измъкна от мен. Прегърна ме, отпусна глава по средата на гърба ми и двамата останахме така, коленичили до леглото. Колко време? Секунди? Дори минути, докато си поемем дъх. Болката в слабините ми я нямаше и изпитвах единствено успокояваща, приятна ведрина.

Крисчън се раздвижи и ме целуна по гърба.

— Струва ми се, че ми дължите един танц, госпожице Стийл.

— Хмм — отговорих. Наслаждавах се на отсъствието на болка и на приятната възбуденост.

Крисчън седна и ме притегли в скута си.

— Нямаме много време. Хайде. — Целуна ме по косата и ме накара да се изправя.

Измърморих, обаче седнах на леглото и вдигнах бикините си от пода. Лениво отидох до стола, за да си взема роклята. С безпристрастен интерес забелязах, че по време на акта не съм си събула обувките. Крисчън вече завързваше папийонката си, след като беше оправил тоалета си и леглото.

Докато се обличах, разгледах снимките на таблото. Крисчън изглеждаше страхотно още като нацупен тийнейджър: с Елиът и Мия на ски писта, сам в Париж — Триумфалната арка издаваше местонахождението му, в Лондон, Ню Йорк, Големия каньон, операта в Сидни, дори на Великата китайска стена. Господарят Грей беше обиколил света още съвсем млад.

Имаше отрязъци от билети за различни концерти: Ю Ту, Металика, Върв, Шерил Кроу, „Ромео и Жулиета“ на Прокофиев в изпълнение на Нюйоркската филхармония — каква еkleктика! А в ъгъла — паспортна снимка на млада жена. Черно-бяла. Стори ми се позната, но не можех да си я спомня. Не беше госпожа Робинсън, слава богу.

— Коя е тази? — попитах.

— Няма значение — отвърна той, докато си обличаше самото и оправяше папийонката си. — Да ти вдигна ли ципа?

— Ако обичаш. Тогава защо е на таблото ти?

— Недоглеждане от моя страна. Как ми е папийонката? — Крисчън повдигна брадичка като момченце. Засмях се и му я

поправих.

— Сега е идеална.

— Като теб — прошепна той, грабна ме в обятията си и страстно ме целуна. — По-добре ли си?

— Много по-добре, благодаря, господин Грей.

— Удоволствието беше изцяло мое, госпожице Стийл.

Гостите се събираха на дансинга. Крисчън ми се ухили — бяхме успели тъкмо навреме — и ме поведе върху шахматната настилка.

— А сега, дами и господа, време е за първия танц. Господин и госпожа Грей, ако сте готови?

Карик утвърдително кимна, беше прегърнал Грейс.

— Дами и господа, участници в търга на първия танц, готови ли сте? — Всички кимнахме. Мия беше с мъж, когото не познавах. Зачудих се какво се е случило с Шон.

— Тогава да започваме. Микрофонът е твой, Сам!

На сцената излезе млад мъж, посрещнат с топли аплодисменти. Обърна се към бенда и щракна с пръсти. Разнесе се познатата мелодия на „Влязла си ми под кожата“.

Крисчън ми се усмихна, грабна ме в обятията си и заплува по дансинга. О, танцуваше невероятно, беше толкова лесно да го следваш! Докато ме въртеше, двамата се хилехме един на друг като идиоти.

— Обожавам тази песен — прошепна той, гледаше ме в очите. — Струва ми се много подходяща. — И стана сериозен.

— Ти пък за малко да ми съдъреш кожата — отвърнах.

Крисчън сви устни, ала не успя да скрие усмивката си.

— Нямах представа, че можете да сте толкова груба, госпожице Стийл — скара ми се престорено.

— Аз също, господин Грей. Според мен всичко това се дължи на изключително образователните ми преживявания в последно време.

— И за двама ни са такива. — Отново стана сериозен. Все едно на дансинга бяхме само ние и бендът. Намирахме се в собствения си затворен свят.

Когато песента свърши, заръкопляскахме. Певецът Сам грациозно се поклони и представи оркестъра си.

— Може ли да ви прекъсна?

Познах мъжа, който наддаваше за мен на търга. Крисчън неохотно ме пусна, но явно го досмеша.

— Моля. Анастейжа, това е Джон Флин. Джон, Анастейжа.

„Мамка му!“

Крисчън се усмихна и се отдалечи.

— Здравейте, Анастейжа — каза доктор Флин и по гласа му разбрах, че е британец.

— Здравейте.

Бендът засвири нова песен и доктор Флин ме взе в прегръдката си. Беше много по-млад, отколкото бях предполагала, въпреки че не виждах лицето му. Носеше маска, подобна на Крисчъновата. Беше висок, но не колкото Крисчън, и не се движеше с неговата грациозна лекота.

Какво можех да му кажа? Да го попитам защо е толкова изкривена психиката на Крисчън ли? Защо е наддавал за мен? Искях да го попитам само това, но кой знае защо ми се струваше невъзпитано.

— Радвам се най-после да се запознаем, Анастейжа. Забавлявате ли се? — попита той.

— *Забавлявах се* — прошепнах.

— О, надявам се, че не съм аз причината за промяната на настроението ви. — Доктор Флин ми отправи кратка топла усмивка, която ми помогна да се поотпусна.

— Вие сте психоаналитикът, доктор Флин. Вие ми кажете.

Той се усмихна.

— Това е проблемът, нали? Че съм психоаналитик?

Изкисках се.

— Не знам какво мога да ви разкрия, затова малко ме е страх и се чувствам неловко. А всъщност много искам да ви разпитам за Крисчън.

Доктор Флин се усмихна.

— Първо, сега сме на бал и не съм на работа — прошепна ми заговорнически. — И второ, не мога да говоря с вас за Крисчън. Пък и ще отиде чак до Коледа.

Ахнах смаяно.

— Това е лекарска шега, Анастейжа.

Засрамено се изчервих и после малко се ядосах. Той се майтапеше на гърба на Крисчън.

— Току-що потвърдихте нещо, което съм казвала на Крисчън...
че сте скъп шарлатанин — подметнах аз.

Доктор Флин избухна в смях.

— Виж, тук може би сте познали.

— Британец ли сте?

— Да. Лондончанин.

— Как се озовахте тук?

— По щастливо стечение на обстоятелствата.

— Доста сте потаен, както виждам?

— Всъщност нямам нищо за криене. Аз съм изключително
скучен човек.

— И сте много скромни.

— Това е британска особеност. Елемент от националния ни
характер.

— Аха.

— И аз бих могъл да ви обвиня в същото, Анастейжа.

— Че съм скучна ли, доктор Флин?

— Не, Анастейжа. Че сте доста потайна.

— Нямам нищо за криене. — Усмивнах се.

— Искрено се съмнявам. — Психоаналитикът неочаквано се
намръщи.

Изчервих се, но песента свърши и Крисчън отново се появи до
мен. Доктор Флин ме пусна.

— Беше ми много приятно да се запознаем, Анастейжа. —
Отново ми отправи топлатата си усмивка и усетих, че съм издържала
някакъв таен тест.

— Джон — каза Крисчън и му кимна.

— Крисчън. — Доктор Флин отвърна на кимването, обърна се и
изчезна в тълпата.

Крисчън ме притегли към себе си за следващия танц.

— Много по-млад е, отколкото очаквах — прошепнах му. — И е
ужасно недискретен.

Крисчън наклони глава настрани.

— Недискретен ли?

— О, да, разказа ми всичко — подразних го.

Крисчън се напрегна.

— Е, в такъв случай ще ти донеса чантата. Сигурен съм, че не искаш да имаш нищо общо с мен — каза тихо.

Заковах се на място.

— Нищо не ми е казал! — признах панически.

Крисчън запримигва, после на лицето му се изписа облекчение и той отново ме притегли в прегръдките си.

— Тогава да продължим да се забавляваме. — Усмихна ми се широко и успокоително и ме завъртя по дансинга.

Защо си беше помислил, че ще искам да го напусна? Нямаше логика.

След още два танца установих, че се налага да ида до тоалетната.

— Няма да се бавя.

По пътя си спомних, че съм оставила чантата си на масата, затова тръгнах към шатрата. Беше празна. В дъното имаше само една двойка, която всъщност не биваше да бъде смущавана! Посегнах за чантата си.

— Анастейжа! — сепна ме мек глас и когато се обърнах, видях жена с дълга тясна рокля от черно кадифе. Носеше уникална маска, която покриваше цялото ѝ лице до носа, включително косата ѝ. Беше изумителна, с разкошен златен филигран.

— Радвам се, че сте сама — тихо каза тя. — Цяла вечер искам да поговоря с вас.

— Съжалявам, не знам коя сте.

Тя свали маската и освободи косата си.

Мамка му! Госпожа Робинсън!

— Извинете, че ви стреснах.

Зяпнах я. „По дяволите — какво иска тази жена?“

Не знаех какъв е установеният обичай при среща с доказани педофили. Тя мило ми се усмихна и ми даде знак да седна на масата. И тъй като ми липсваше каквато и да е отправна точка, се подчиних от зашеметена любезност, благодарна, че още нося маската си.

— Ще бъда кратка, Анастейжа. Знаем какво мислите за мен... Крисчън ми каза.

Наблюдавах я безизразно, без да издавам нищо, но се радвах, че знае. Това ми спестяваше обясненията и госпожа Робинсън щеше да премине направо по същество. Отчасти бях страшно заинтригувана какво може да ми каже.

Тя замълча за миг, погледна над рамото ми и каза:

— Тейлър ни наблюдава.

Крадешком хвърлих поглед и го видях на прага. Сойър беше с него. Гледаха навсякъде другаде, освен към нас.

— Вижте, нямаме много време — припряно продължи госпожа Робинсън. — Трябва да сте наясно, че Крисчън е влюбен във вас. Никога не съм го виждала такъв, *никога*.

„Какво? Влюбен в мен ли?“ Не. Защо ми го казваше? За да ме успокои ли? Не разбирах.

— Няма да ви го признае, защото сигурно самият той не го осъзнава, въпреки онова, което му казах, но Крисчън си е такъв. Не обича да мисли за позитивните чувства и емоции, които изпитва. Прекалено е съсредоточен върху негативните. Но пък вие навярно също сте го разбрали. Не се смята за достоен.

Бях изумена. „Крисчън влюбен в мен?! Не ми го е казал... а тази жена му е обяснила как се чувства?!“ Адски странно.

Пред очите ми пробягаха стотици образи: айподът, полетът с безмоторния самолет, всичките му действия, закрилническото му поведение, стоте хиляди долара за един танц. Това любов ли беше?

И да го чуя от тази жена... честно казано, стана ми кофти. Предпочитах да го чуя от него.

Сърцето ми се сви. Чувствал се недостоен. Защо?

— Никога не съм го виждала толкова щастлив и е очевидно, че и вие имате чувства към него. — На устните ѝ за миг се появи усмивка. — Това е чудесно и желая и на двама ви всичко най-хубаво. Но исках да ви кажа, че ако пак му причините болка, ще ви намеря и тогава няма да ви бъде никак приятно.

Тя се вторачи в мен и леденостудените сини очи се впиха в моите, опитваха се да проникнат под маската и в черепа ми. Заплахата ѝ беше толкова удивителна, толкова необичайна, че от устните ми неволно се изтръгна смаян кикот. Най-малко очаквах да ми каже тъкмо това.

— Смешно ли ви е, Анастейжа? — стъписано попита госпожа Робинсън. — Да го бяхте видели миналата събота!

Усмивката ми изчезна и лицето ми помръкна. Мисълта за нещастния Крисчън не беше приятна. Миналата събота го бях напуснала. Сигурно бе отишъл при нея. Призля ми. Защо седях тук и

слушах тези глупости... тъкмо от тази жена? Бавно се изправих, като напрегнато се вирах в нея.

— Смя се на дързостта ви, госпожо Линкълн. Ние с Крисчън нямаме нищо общо с вас. И ако го напусна и дойдете да ме търсите, ще ви чакам — не се съмнявайте. И може би ще ви дам да опитате от собствения ви лек — от името на петнайсетгодишното дете, което сте насилвали и чиято психика сигурно сте изкривили още повече.

Тя ме гледаше смаяно.

— А сега, ако ме извините, имам по-приятни занимания, вместо да си губя времето с вас. — Разтърсвана от гняв и адреналин, се обърнах и тръгнах към входа на шатрата, където стоеше Тейлър. В същия момент се появи Крисчън. Изглеждаше загрижен.

— Тук ли си? — възкликна той, после видя Елена и се намръщи.

Подминах го, без да кажа нищо, и му дадох възможност да избира — нея или мен. Крисчън взе правилното решение.

— Ана! — Спрях и се обърнах към него, докато ме настигне. — Какво има? — На лицето му се бяха появили тревожни бръчки.

— Питай бившата си — изсъсках язвително.

Устните му се стиснаха и очите му станаха ледени.

— Питам теб — тихо и заплашително каза той.

Двамата яростно вперихме очи един в друг.

Виждах, че ще се стигне до скандал, ако не му кажа.

— Тя ме заплаши, че ще ме намери, ако отново ти причиня болка — сигурно с нагайка — изсумтях.

На лицето му се изписа облекчение, устните му се отпуснаха.

— Сигурен съм, че не ти е убягнала иронията на тази история. — Виждах, че полага усилия да не се засмее.

— Не е смешно, Крисчън!

— Да, права си. Ще поговоря с нея. — Лицето му стана сериозно, въпреки че продължаваше да се бори с напирания в гърлото му смях.

— Нищо подобно няма да правиш. — Скръстих ръце, отново обзета от гняв.

Той примига, изненадан от избухването ми.

— Виж, знам, че си свързан с нея финансово, обаче... — Млъкнах. Какво исках от него? Да се откаже от госпожа Робинсън ли?

Да престане да се вижда с нея? Можех ли да го направя? — Трябва да отида до тоалетната. — Стрелнах го с поглед, сърдито стиснала устни.

Крисчън въздъхна и наклони глава настрани. Не можеше да изглежда по-секси. Заради маската ли беше, или просто си беше такъв?

— Моля те, не се ядосвай. Не знаех, че тя е тук. Каза, че нямало да дойде. — Гласът му звучеше успокоително, все едно говореше на дете. Той протегна ръка и прокара палец по нацупената ми долна устна. — Не позволявай Елена да ни провали вечерта, моля те, Анастейжа. Тя наистина вече е стара история.

„Стара е най-точното определение!“ — сурово си помислих аз. Крисчън повдигна брадичката ми и нежно допря устните си до моите. Въздъхнах в знак на съгласие и примигах. Той се изправи и ме хвана за лакътя.

— Ще те изпратя до тоалетната, за да не те обезпокоят пак.

Поведе ме през моравата към разкошните временни тоалетни.

Мия ми беше казала, че са ги докарали за случая, но няхах представа, че са чак толкова луксозни.

— Ще те изчакам тук, бебчо — прошепна той.

Когато излязох, настроението ми се беше оправило. Бях решила да не допусна госпожа Робинсън да ми развали вечерта, защото тя навярно целеше тъкмо това. Крисчън разговаряше по телефона на известно разстояние от неколцина гости, които се смееха и си приказваха. Когато се приближих, чух напрегнатия му глас.

— Защо промени решението си? Нали се уговорихме. Е, остави я на мира... Това е първата нормална връзка в живота ми и не искам да я излагаш на опасност заради някаква криворазбрана загриженост за мен. Остави я на мира! Сериозно, Елена. — Замълча за миг и изслуша отговора. — Не, разбира се, че не — отвърна сърдито, вдигна поглед и видя, че го наблюдавам. — Трябва да затварям. Приятна вечер. — И натисна клавиша.

Наклоних глава и вдигнах вежди. Защо ѝ се обаждаше?

— Как е старата история?

— Възрастови изменения — сардонично отвърна Крисчън. — Искаш ли да потанцуваме още? Или искаш вече да си ходим? — Погледна си часовника. — Фойерверките ще започнат след пет минути.

— Обичам фойерверки.

— Значи ще останем да ги гледаме. — Крисчън ме прегърна и ме притисна към себе си. — Не ѝ позволявай да застава между нас, моля те.

— Тя се тревожи за теб — промълвих.

— Да. Аз също се тревожа за нея... като приятел.

— Струва ми се, че за нея това е нещо повече от приятелство.

Той се намръщи.

— Анастейжа, ние с Елена... сложно е. Имаме общо минало. Но нищо повече, само минало. Колко пъти да ти повтарям: тя ми е добра приятелка. И толкова. Моля те, забрави за нея. — Целуна ме по косата и за да не проваля вечерта, аз сложих точка на въпроса. Просто се опитвах да разбера.

Хванати ръка за ръка се върнахме при дансинга. Бендът все още свиреше с пълна пара.

— Анастейжа.

Обърнах се и видях, че зад нас е застанал Карик.

— Ще ми направиш ли честта да танцуваш с мен? — Протегна ръка към мен. Крисчън сви рамене и се усмихна, пусна ме и аз оставих баща му да ме изведе на дансинга. Сам запя „Полети с мен“. Карик ме прегърна през кръста и леко ме завъртя.

— Исках да ти благодаря за щедротото дарение за нашата програма, Анастейжа.

Ако се съдеше по гласа му, подозирах, че това е заобиколен начин да попита дали мога да си го позволя.

— Господин Грей...

— Моля те, наричай ме Карик, Ана.

— Направих го с най-голямо удоволствие. Неочаквано получих малко пари, които не ми трябват. А и каузата е изключително благородна.

Той ми се усмихна и аз използвах възможността да му задам някой и друг невинен въпрос. „Carpe diem“^[1] — прошепна ми подсъзнанието ми.

— Крисчън ми разказа малко за миналото си, затова реших, че е редно да подпомогна вашата работа — прибавих с надеждата, че това ще насърчи Карик да разбули донякъде загадката, каквато представляваше синът му.

— Така ли? — изненада се Карик. — Това е необичайно. Ти определено му оказваш много положително влияние, Анастейжа. Струва ми се, че никога не съм го виждал толкова... толкова... жизнерадостен.

Изчервих се.

— Извинявай, не исках да те засрамя.

— Е, моят скромн опит показва, че той е необикновен човек — прошепнах аз.

— Така е — тихо се съгласи Карик.

— Ако се съди по неговите думи, ранното му детство явно е било ужасно травмиращо.

Карик се намръщи и се уплаших, че съм прекалила.

— Жена ми беше дежурна в болницата, когато ѝ го завели от полицията. Бил кожа и кости, силно дехидратиран. Не искал да говори. — Пак се намръщи, потресен от ужасния спомен, въпреки жизнерадостния ритъм на музиката. — Всъщност не проговори цели две години. Накрая му въздейства свиренето на пиано. А, и идването на Мия, естествено. — Карик ми се усмихна нежно.

— Той свири прекрасно. И е постигнал невероятно много. Сигурно сте страшно горди с него — отбелязах. „Мама му стара. Не проговорил цели две години!“

— Изключително. Той е много решителен, много способен, много умен младеж. Но между нас да си остане, Анастейжа, безгрижният му вид, какъвто е тази вечер и какъвто би трябвало да е на тази възраст, най-много ни зарадва с майка му. Днес с нея си говорихме за това. Струва ми се, че трябва да благодарим на теб.

Изчервих се като домати. Какво трябваше да отговоря на такова изказване?

— Той винаги си е бил самотник. Вече си мислехме, че така и няма да го видим с някое момиче. Както и да го правиш, моля те, не преставай. Искаме да го виждаме щастлив. — Карик ненадейно млъкна, сякаш този път *той* беше прекалил. — Извинявай, не исках да те карам да се чувстваш неловко.

Поклатих глава.

— И аз искам да го виждам щастлив — отвърнах, понеже нямах представа какво друго да кажа.

— Е, много се радвам, че тази вечер си тук. Наистина ми е приятно да ви виждам заедно.

Когато последните акорди на „Полети с мен“ заглъхнаха, Карик ме пусна и се поклони, а аз му отговорих с реверанс.

— Стига си танцувала със старци. — Крисчън отново изникна до мен. Карик се засмя.

— Не съм чак толкова стар, сине. И аз съм имал своите славни моменти. — Намигна ми шеговито и потъна в навалищата.

— Моят старец май те харесва — тихо каза Крисчън, докато наблюдаваше отдалечаването на баща си.

— Че какво да не ми харесва? — Изпърхах кокетно с клепки.

— Добре казано, госпожице Стийл. — Той ме притегли в прегръдката си. Бендът засвири „Трябваше да си ти“.

— Танцувай с мен — прелъстително ми прошепна Крисчън.

— С удоволствие, господин Грей.

Усмихнах му се и той отново ме понесе по дансинга.

В полунощ слязохме до брега между шатрата и хангара за лодки, където се бяха събрали другите участници в бала, за да гледат фойерверките. Отново поел задълженията си, церемониалмайсторът ни позволи да свалим маските, за да виждаме по-добре. Крисчън ме прегръщаше с една ръка. Усещах, че Тейлър и Сойър са наблизко, сигурно защото бяхме в тълпата. И сигурно гледаха навсякъде другаде, освен към кея, където двама специалисти в черно правеха последни приготовления. Мисълта за Тейлър ми припомни за Лийла. Може да беше някъде тук. „Мамка му.“ Тази мисъл вледени кръвта ми и аз се сгуших в Крисчън. Той ме погледна и ме притисна по-силно към себе си.

— Добре ли си, бебчо? Да не ти е студено?

— Нищо ми няма. — Огледах се и освен Тейлър и Сойър видях и другите двама телохранители, чиито имена бях забравила. Стояха наблизко. Крисчън ме премести пред себе си и ме прегърна с две ръце през раменете.

Изведнъж над кея закънтя жизнерадостна класическа музика и във въздуха се стрелнаха две ракети, избухнаха с оглушителен трясък над залива и го осветиха с ослепителен дъжд от оранжеви и бели

искри, които се отразиха в спокойната вода. Зяпнах, когато изхвърчаха още няколко ракети и експлодираха в пъстър калейдоскоп.

Не си спомнях да съм виждала толкова внушителни фойерверки, освен навярно по телевизията, а на екран никога не е толкова красиво. Всичко беше в тон с музиката. Залп след залп, взрив след взрив, блясък след блясък, а тълпата реагираше с ахкане и охкане. Направо неземна прелест.

На понтона в залива изригнаха няколко сребърни фонтана от светлина, извисиха се на пет-шест метра, като променяха цвета си в син, червен, оранжев и отново в сребърен — и докато музиката достигаше кресчендо, продължаваха да излитат ракети.

Лицето започваше да ме боли от нелепата изумена усмивка, която сякаш си бях залепила. Погледнах Крисчън: и той изглеждаше по същия начин — дивеше се като дете на поразителното шоу. За финал в мрака полетяха шест ракети, взривиха се едновременно и ни окъпаха в разкошна златиста светлина. Гостите отговориха с въодушевени аплодисменти.

— Дами и господа — извика церемониалмайсторът, когато овациите стихнаха. — В края на тази прекрасна вечер ще прибавя само още нещо: благодарение на вашата щедрост събрахме общо един милион осемстотин петдесет и три хиляди долара!

Отново изригнаха спонтанни аплодисменти и на понтона се появи надпис от сребърни струи искри, който засия над водата: „ДА СЕ СПРАВИМ ЗАЕДНО Ви благодарим!“.

— О, Крисчън... страхотно беше! — възкликнах, а той се наведе да ме целуне.

— Време е да тръгваме — прошепна. Думите му криеха обещание.

Изведнъж се почувствах ужасно уморена.

Той погледна стоящия наблизо Тейлър и двамата безмълвно си казаха нещо.

— Да поостанем малко. Тейлър иска да изчакаме тълпата да се разотиде.

„Аха.“

— Фойерверките сигурно са му стрували страхотно напрежение — прибави Крисчън.

— Не обича ли фойерверки?

Той ме погледна нежно и поклати глава, но не ми обясни нищо.

— Та значи в Аспен — каза Крисчън и разбрах, че се опитва да отвлече вниманието ми от нещо. Успя.

— О!... Не съм платила — ахнах аз.

— Можеш да пратиш чек. Имам адреса.

— Наистина те ядосах.

— Да, ядоса ме.

— Ти си виновен с твоите играчки...

— Но пък доста добре се позабавлявахте, госпожице Стийл. Извънредно задоволяващ резултат, доколкото си спомням. — Усмихна се похотливо. — Между другото, къде са те?

— Сребърните топчета ли? В чантата ми.

— Искам си ги. Те са прекалено мощно средство, за да ги оставя в твоите невинни ръчички.

— Да не се безпокоиш, че може пак доста добре да се позабавлявам, само че с някой друг?

Очите му проблеснаха опасно.

— Надявам се, че такова нещо няма да се случи. — В гласа му прозвучаха студени нотки. — Но не, Ана, твоето удоволствие е единственото ми желание.

Леле.

— Нямах ли ми доверие?

— Имам ти доверие. Е, може ли да си ги получа?

— Ще си помисля.

Той присви очи.

Откъм дансинга отново се донесе музика, но вече беше ди-джей — мощно танцувално парче с безпощадно кънтящи басы.

— Искаш ли да танцуваме?

— Наистина съм уморена, Крисчън. Предпочитам да си тръгваме, ако нямаш нищо против.

Той хвърли поглед към Тейлър, който кимна, и се насочихме към къщата след двама пияни гости. Добре че Крисчън ме хвана за ръка — краката ме боляха от умопомрачително високите токчета на тесните обувки.

В този момент се появи Мия.

— Нали не си отивате?! Истинската музика тъкмо започва. Хайде, Ана. — И ме хвана за ръка.

— Анастейжа е уморена, Мия — сгълча я Крисчън. — Прибираме се. Пък и утре ни очаква важен ден.

„Така ли?“

Сестра му се нацупи, но изненадващо не настоя повече.

— Трябва да дойдете другата седмица. Може да отидем в мола, а?

— С удоволствие. — Усмихнах ѝ се, макар разсеяно да се зачудих как ще се получи, след като работя, за да се издържам.

Тя ме целуна, после прегърна Крисчън, с което изненада и двамата ни. И ме удиви още повече, когато го хвана за реверите. Той я погледна снизходително.

— Харесва ми да те виждам толкова щастлив — мило каза Мия и го целуна по бузата. — Чао. Забавлявайте се. — И отпраши към своите очакващи я приятели — сред които Лили, която изглеждаше още покисела без маската си.

Разсеяно си помислих къде е Шон.

— Ела да кажем лека нощ на родителите ми, Ана. — Крисчън ме поведе сред гостите към Грейс и Карик, които мило и сърдечно се сбогуваха с нас.

— Ела ни пак на гости, Анастейжа, беше ни много приятно — любезно каза Грейс.

Реакцията им с Карик малко ме объркваше. За щастие родителите на Грейс вече се бяха оттеглили и ми беше спестен поне техният ентузиазъм.

Двамата с Крисчън спокойно и уморено излязохме ръка за ръка пред къщата, където десетки коли чакаха да приберат гостите. Погледнах господин Петдесет нюанса. Изглеждаше щастлив. Наистина беше много приятно да го виждам такъв, макар да ми се струваше необичайно след толкова необикновен ден.

— Нали не ти е студено? — попита той.

— Не, благодаря. — Закопчах сатенената си наметка.

— Тази вечер ми достави огромно удоволствие, Анастейжа. Благодаря ти.

— И на мен. Особено някои моменти — отвърнах с усмивка.

Крисчън също ми се усмихна и кимна, после челото му се набразди от бръчки.

— Не си хапи устната — предупреди ме така, че накара кръвта ми да закипи.

— Какво имаше предвид, като каза, че утре ни очаквал важен ден? — попитах.

— Доктор Грийн ще дойде да те види. Освен това имам изненада за теб.

— Доктор Грийн ли?!

— Да.

— Защо?

— Защото не мога да понасям презервативи — тихо отвърна Крисчън. Очите му блестяха на меката светлина на книжните фенери и наблюдаваха реакцията ми.

— Това си е моето тяло — измърморих ядосана, че не ме е попитал.

— Но е и мое — промълви той.

Погледнах го. Изглеждаше съвсем сериозен. Да, моето тяло беше негово... знаеше го по-добре от мен.

Протегнах ръка и Крисчън потръпна съвсем леко, но остана неподвижен. Хванах папийонката му, дръпнах я и я развързах. Внимателно разкопчах горното копче на ризата му.

— Изгледаш много секси така — прошепнах. Всъщност той винаги си изглеждаше секси, но сега имаше особено възбуждащ вид.

Крисчън се усмихна.

— Искам да те заведа у дома. Хайде.

До колата Сойър му подаде един плик. Той го погледна намръщено, после се обърна към мен, докато Тейлър ми помагаше да се кача. Кой знае защо изглеждаше облекчен. Крисчън също се качи и ми подаде неразпечатания плик. Тейлър и Сойър заеха местата си отпред.

— Адресиран е до теб. Някой от персонала го дал на Сойър. Несъмнено е от поредното разбито сърце. — Сви устни. Тази мисъл очевидно му беше неприятна.

Вторачих се в плика. От кого ли беше? Разкъсах го и бързо прочетох писмото на слабата светлина. „Мама му стара, от нея е!“ Защо не ме оставеше на мира?!

„Може би съм Ви подценила. Както и Вие — мен. Обадете ми се, ако изпитвате желание да запълните празнотите — може да обядваме заедно. Крисчън не иска да разговарям с Вас, но аз с огромно удоволствие ще Ви помогна. Не ме разбирайте погрешно. Одобрявам, повярвайте ми — но внимавайте да не му причините болка... Причинявали са му достатъчно болка. Позвънете ми: (206) 279–6261.“

Госпожа Робинсън

„Мамка му, подписала се е «госпожа Робинсън»! Той ѝ е казал. Копелето му с копеле.“

— Казал ли си ѝ?

— Какво на кого да съм казал?

— Че ѝ викам госпожа Робинсън? — изсумтях.

— От Елена ли е? — смая се Крисчън. — Това е нелепо — изръмжа и прокара пръсти през косата си. Виждах, че е ядосан. — Утре ще се заема с нея. Или в понеделник — добави ядно.

И въпреки че се срамувах да го призная, в известен смисъл бях доволна. Подсъзнанието ми мъдро кимна. Елена го вбесяваше и това можеше само да е добре — определено. Реших засега да не му казвам нищо. Прибрах писмото в чантата си и с жест, който със сигурност щеше да оправи настроението му, му подадох топчетата.

— До следващия път — прошепнах.

Крисчън ме погледна и въпреки че в мрака не виждах ясно лицето му, ми се стори, че се подхилва. Хвана ръката ми и я стисна.

Втренчих се през прозореца в тъмнината, замислена за този дълъг ден. Бях научила страшно много за него, бях събрала много липсващи подробности — салоните, пътната карта, детството му — но имаше да откривам още повече. Ами госпожа Робинсън? Да, тя се тревожеше за него, при това искрено, както изглеждаше. Виждах го, виждах, че и той се тревожи за нея — само че не по същия начин. Вече не знаех какво да си мисля. От цялата тази информация ме заболя главата.

Крисчън ме събуди точно когато спирахме пред „Ескала“.

— Да те пренеса ли на ръце? — попита ме нежно.

Сънено поклатих глава. Как пък не!

Докато се качвахме с асансьора, се облегнах на него и отпуснах глава на рамото му. Сойър стоеше пред нас и неловко пристъпваше от крак на крак.

— Тежък ден, а, Анастейжа?

Кимнах.

— Уморена ли си?

Кимнах.

— Не си много приказлива.

Кимнах и той се усмихна.

— Ела, ще те сложа да си легнеш. — Хвана ме за ръка и слязохме от асансьора, но спряхме във фойето, когато Сойър вдигна ръка. Моментално се разсъних. Бодигардът каза нещо в ръкава си. Нямах представа, че носи радиостанция.

— Ясно, Тейлър — каза той и се обърна към нас. — Господин Грей, гумите на аудито на госпожица Стийл са срязани и колата е залята с боя.

„Мама му стара! Колата ми!“ Кой можеше да го е направил? И още щом въпросът се избистри в ума ми, разбрах, че знам отговора. Лийла. Погледнах Крисчън и видях, че е пребледнял.

— Тейлър се безпокои, че извършителят може да е влязъл в апартамента и още да е там. Иска да провери.

— Ясно — каза Крисчън. — Какъв е планът на Тейлър?

— В момента се качват с Райън и Ренълдс със сервизния асансьор. Ще претърсят помещенията и ще ни пуснат да влезем. Аз трябва да чакам с вас, господин Грей.

— Благодаря, Сойър. — Крисчън ме прегърна още по-силно. — Този ден става все по-интересен — въздъхна ядно и зарови нос в косата ми. — Виж, не мога да стоя тук и да чакам. Сойър, погрижи се за госпожица Стийл. Не я пускай вътре, докато не ти съобщат, че е чисто. Сигурен съм, че Тейлър пресилва нещата. Тя не може да е влязла в апартамента.

„Какво?!“

— Не, Крисчън! Трябва да останеш с мен — казах умолително.

Той ме пусна.

— Прави каквото ти казвам, Анастейжа. Чакай тук.

— Не!

— Сойър! — само каза Крисчън.

Бодигардът отвори вратата на фоайето, пусна го да влезе, после я затвори и се изправи пред нея, безизразно втренчен в мен.

„Мама му стара, Крисчън!“ В ума ми се разиграха всевъзможни ужасяващи сценарии, но не можех да направя нищо друго, освен да стоя и да чакам.

---

[1] Използвай момента (лат.). — Б.пр. ↑

8.

Сойър отново вдигна ръкава с радиостанцията към устата си.

— Тейлър, господин Грей влезе в апартамента. — Потрепери и измъкна слушалката от ухото си, навярно обсипан с порой ругатни.

„О, не... щом Тейлър се тревожи...“

— Пуснете ме да вляза, моля ви — казах на Сойър.

— Съжалявам, госпожице Стийл. Няма да се забавим много. — Бодигардът повдигна ръце отбранително. — Тейлър и момчетата тъкмо влизат в апартамента.

О, чувствах се невероятно безсилна. Стоях неподвижно, напрегнато се вслушвах и за най-малкия шум, но чувах само собственото си тежко дишане. Устата ми бе пресъхнала. Струваше ми се, че ще припадна. „Господи, не позволявай с Крисчън да се случи нещо лошо“ — помолих се наум.

Нямах представа колко време е минало. Все още не чувахме нищо. Тишината определено беше добър знак — нямаше изстрели. Започнах да обикалям фойето и да разглеждам картините по стените, за да се разсея.

По-рано изобщо не им бях обръщала внимание: всичките символични, на религиозна тематика. Богородица с младенеца. И шестнайсетте. „Странно.“

Крисчън не беше религиозен, нали? Всички картини в апартамента му бяха абстрактни. А тези тук бяха съвсем различни. Не успяха да ме разсеят за дълго. „Къде е Крисчън?“

Втренчих се в Сойър, който ме наблюдаваше безизразно.

— Какво става?

— Нищо ново, госпожице Стийл.

Бравата изведнъж помръдна. Сойър се завъртя като пумпал и извади пистолета от презраменния си кобур.

Вцепених се. На прага се появи Крисчън.

— Чисто е — каза той и намръщено погледна бодигарда, който веднага прибра оръжието си и се отдръпна, за да ме пусне да вляза.

— Тейлър пресилва нещата — изсумтя Крисчън и ми подаде ръка. Стоях, вперила очи в него, неспособна да помръдна, изпивах с поглед всяка подробност: рошавата му коса, присвитите му очи, напрегнатата челюст, разкопчаните горни две копчета на ризата му. Струваше ми се, че съм се състарила с десет години.

— Всичко е наред, бебчо. — Той се приближи към мен, грабна ме в обятията си и ме целуна по косата. — Хайде, уморена си. В леглото.

— Ужасно се страхувах — промълвих, докато се наслаждавах на прегръдката му и вдишвах невероятно сладостния му аромат, притиснала глава към гърдите му.

— Знам. Всички сме нервни.

Сойър го нямаше, сигурно вече беше вътре.

— Честно казано, вашите бивши се оказват много опасни, господин Грей — измърморих кисело.

— Да, така е.

Влязохме в апартамента.

— Тейлър и хората му проверяват всички дрешници и шкафове. Съмнявам се, че тя е тук.

— Защо да е тук? — Струваше ми се нелогично.

— Именно.

— Може ли да влезе?

— Не виждам как. Но Тейлър понякога е прекалено предпазлив.

— Претърсихте ли твоята зала за игри?

Крисчън ме погледна бързо.

— Да. Тя винаги е заключена, обаче все пак я проверихме.

Въздъгнах дълбоко.

— Нещо за пиене? — предложи ми той.

— Не. — Бях ужасно уморена и имах едно-единствено желание — да се отпусна в леглото.

— Ела. Ще те заведа да си легнеш. Изглеждаш изтощена. — Изражението му омекна.

Намръщих се. Той нямаше ли да дойде? Сам ли искаше да спи?

Обзе ме облекчение, когато ме заведе в своята спалня. Оставих чантата си на скрина и я отворих. Най-отгоре беше писмото от госпожа Робинсън.

— Вземи. — Подадох го на Крисчън. — Не знам дали искаш да го прочетеш. Аз просто няма да му обърна внимание.

Той бързо го прегледа.

— Не съм сигурен какви празноти може да запълни тя — заяви презрително. — Трябва да поговоря с Тейлър. — Погледна ме. — Дай да ти сваля ципа на роклята.

— Ще се обадиш ли в полицията за колата? — попитах го, докато се обръщах.

Крисчън отмести косата ми, пръстите му леко се плъзнаха по голия ми гръб и дръпнаха ципа.

— Не. Не искам да замесвам полицията. Лийла се нуждае от помощ, не от полицейска намеса, а и не искам да идват тук. Просто трябва да удвоим усилията си да я открием. — Наведе се и нежно ме целуна по рамото.

— Лягай си — заповяда ми и ме остави сама.

Лежах, зяпах тавана и го чаках да се върне. Днес се бяха случили невероятно много неща, които трябваше да осмисля. Откъде да започна?

Внезапно се сепнах. Заспала ли бях? Запримигвах на мъждивата светлина, която проникваше през откренатата врата на банята. Крисчън го нямаше. Къде беше? Вдигнах поглед. До леглото стоеше сянка. Може би жена? Облечена в черно? Не можех да кажа.

Както бях замаяна, протегнах ръка и включих лампата на нощното шкафче, после отново се обърнах, но вече нямаше никого. Разтърсих глава. Дали си го бях въобразила? Или ми се беше присънило?

Седнах на леглото и се огледах. Обзе ме неясна и коварна тревога — но наистина бях съвсем сама.

Разтърках лицето си. Колко беше часът? Къде се губеше Крисчън? Будилникът показваше, че е два и петнайсет.

Замаяно станах и тръгнах да го търся. Ама и моето въображение! Вече ми се привиждаше какво ли не. Сигурно беше реакция на събитията от вечерта.

В дневната нямаше никого, светеха само трите лампи над бара. Но вратата на кабинета беше открената и го чух да говори по

телефона.

— Не знам защо ми звъниш по това време. Нямам за какво да разговарям с теб... е, можеш да ми го кажеш сега. Няма нужда да оставяш съобщение на телефонния секретар.

Неподвижно заставах до вратата и го подслушах въпреки обзелите ме угризения. С кого разговаряше?

— Не, ти ме чуй. Помолих те и сега ти повтарям. Остави я на мира. Тя няма нищо общо с теб. Разбираш ли?

Говореше войнствено и ядосано. Поколебах се дали да почукам.

— Знам, че е така. Но говоря сериозно, Елена. Остави я на мира! В три екземпляра ли го искаш? Чуваш ли ме?... Хубаво. Лека нощ. — И тръшна слушалката.

Колебливо почуках на вратата.

— Какво има? — изръмжа Крисчън. За малко да избягам и да се скрия.

Той седеше на бюрото, стиснал главата си с ръце. Погледна разярено към вратата, но като видя, че съм аз, изражението му омекна. Очите му бяха предпазливи. Изведнъж ми се стори ужасно уморен и сърцето ми се сви.

Той запримигва и плъзна поглед надолу по краката ми, после пак нагоре. Бях само по една от неговите тениски.

— Би трябвало да носиш сатен или коприна, Анастейжа — промълви Крисчън. — Но даже по тениска изглеждаш прекрасно.

О, какъв неочакван комплимент!

— Търсех те. Ела да си легнеш.

Той бавно се изправи, все още по бяла риза и черен официален панталон. Очите му блестяха и бяха пълни с обещания... но в тях имаше и мъничко тъга. Застана пред мен и напрегнато ме погледна, без да ме докосва.

— Знаеш ли какво означаваш за мен? — прошепна. — Ако по моя вина ти се случи нещо... — Гласът му секна, дълбоки бръчки набраздиха челото му и на лицето му се изписа почти осезаема мъка. Изглеждаше невероятно уязвим — ясно личеше, че се страхува.

— Нищо няма да ми се случи — успокоих го и протегнах ръка да го погая по лицето, прокарах пръсти по наболата му брада. Оказа се неочаквано мека. — Брадата ти расте бързо — отбелязах тихо,

неспособна да скрия удивлението си от красивия мъж с изкривена психика, който стоеше пред мен.

Проследих очертанията на долната му устна, после продължих надолу към гърлото и бледата следа от червило в основата на шията му. Крисчън ме гледаше с разтворени устни, все още без да ме докосва. Прокарах показалеца си по линията и той затвори очи. Тихото му дишане се ускори. Пръстите ми се насочиха към ризата му и аз ги спуснах към следващото закопчано копче.

— Няма да те докосна. Само искам да ти разкопчая ризата — промълвих.

Крисчън отвори широко очи и ме погледна тревожно, но не помръдна и не понечи да ме спре. Съвсем бавно разкопчах копчето, като държах тъканта на разстояние от кожата му, после колебливо продължих към следващото копче и повторих действието — бавно, съсредоточена върху движенията си.

Не исках да го докосна. „Хм, искам... но няма.“ На четвъртото копче се появи червената линия и аз плахо му се усмихнах.

— Отново на позната територия. — Проследих линията с пръсти и разкопчах последното копче. Разтворих ризата му, заех се с маншетите му и свалих бутонелите с черни полирани камъни.

— Може ли да ти сваля ризата? — попитах го тихо.

Все още с разширени очи, Крисчън кимна. Вдигнах ръце и свалих ризата от раменете му. Той я доизхлузи и застана пред мен гол от кръста нагоре. Без риза сякаш възстанови равновесието си и ми се ухили.

— Ами панталона ми, госпожице Стийл?

— В спалнята. Искам те в кревата.

— Веднага ли? Вие сте неуголима, госпожице Стийл.

— Защо ли? — Хванах го за ръка, измъкнах го от кабинета му и го поведох към спалнята.

Там беше ужасно студено.

— Ти ли отвори балконската врата? — Той ме погледна намръщено.

— Не. — Нямах спомен да съм го правила. Напротив, когато се събудих, бях огледала стаята и вратата определено беше затворена.

Кръвта се оттече от лицето ми и зяпнах Крисчън с отворена уста.

— Какво има?

— Когато се събудих... тук имаше някой — прошепнах. —
Реших, че си въобразявам.

— Какво?! — Крисчън ужасено се хвърли към балкона, надникна
навън, после се върна в спалнята и заключи вратата. — Сигурна ли си?
Кой? — попита напрегнато.

— Жена, струва ми се. Беше тъмно. Току-що се бях събудила.

— Обличай се — изръмжа Крисчън. — Бързо!

— Дрехите ми са горе.

Той изтегли едно от чекмеджетата на скрина си и измъкна
долнище на анцуг.

— Обуй го. — Беше ми прекалено голям, но с него не можеше да
се спори.

Крисчън извади и една тениска и бързо я нахлузи през главата
си. Взе телефона от нощното шкафче и натисна два клавиша.

— Тя е тук — изсъска в слушалката.

След около три секунди Тейлър и един от другите бодигардове
нахлуха в спалнята. Крисчън им разказа какво се е случило.

— Кога беше това? — делово ме попита Тейлър. Беше със сако.
Кога изобщо спеше този човек?

— Преди десетина минути — измънках. Кой знае защо изпитвах
угризения.

— Тя познава апартамента като собствената си длан — изсумтя
Крисчън. — Сега ще отведе Анастейжа. Тя се крие някъде тук.
Намерете я. Кога се връща Гейл?

— Утре вечер, господин Грей.

— Да не идва, докато не сме сигурни, че е чисто. Ясно? —
изръмжа Крисчън.

— Да, господин Грей. В Белвю ли отивате?

— Няма да излагам на риск и родителите си. Резервирай ми
някъде стая.

— Добре. Ще ви се обадя.

— Не ви ли се струва, че всички малко преиграваме? — попитах
аз.

Крисчън ме погледна ядосано и изръмжа:

— Тя може да има пистолет.

— Крисчън, тя стоеше до леглото. Можеше да ме застреля още
тогава, ако намеренията ѝ са били такива.

Той замълча за миг, за да овладее гнева си, струва ми се, после отвърна със заплашително тих глас:

— Не съм готов да поема риска. Тейлър, на Анастейжа ѝ трябва обувки.

Крисчън изчезна в дрешника си, докато бодигардът ме пазеше — не си спомнях името му, може би Райън — и периодично местеше поглед между коридора и балконските прозорци. След две минути Крисчън дойде с кожена пощальонска чанта, облечен по дънки и с блейзера на тънки райета. Наметна на раменете ми дънково яке.

— Ела. — Хвана ме здраво за ръка и почти трябваше да тичам, за да не изоставам.

— Не мога да повярвам, че тя се крие някъде тук — успях да кажа.

— Апартаментът е голям. Още не си го видяла целия.

— Защо просто не ѝ позвъниш... да ѝ кажеш, че искаш да поговориш с нея?

— Анастейжа, тя е нестабилна и може да е въоръжена — сопна ми се той.

— Значи просто ще избягаме, така ли?

— Засега да.

— А ако се опита да застреля Тейлър?

— Тейлър разбира от оръжия. И е по-бърз с пистолета от нея.

— Рей е служил в армията и ме научи да стрелям.

Крисчън повдигна вежди и за миг ме погледна изумено.

— Ти?! С пистолет?!

— Да. — Дори се обидих. — Знам да стрелям, господин Грей, тъй че се пазете. Не само от шантавите си бивши подчинени трябва да се боите.

— Ще го имам предвид, госпожице Стийл — отвърна той иронично, дори малко развеселено. Зарадвах се, че дори в тази нелепо напрегната ситуация мога да го накарам да се усмихне.

Тейлър ни чакаше във фойето. Подаде ми малък куфар и черните ми маратонки „Конвърс“. Изненадах се, че ми е приготвил дрехи, и му се усмихнах признателно. Той ми отговори с успокоителна усмивка и аз импулсивно го прегърнах. Това го изненада и когато го пуснах, бузите му бяха поруменели.

— Пази се — прошепнах.

— Да, госпожице Стийл — малко засрамено отвърна Тейлър.

Крисчън ми се начумери и го погледна въпросително, а Тейлър се усмихна и поправи вратовръзката си.

— Съобщи ми къде си ми резервирал стая — нареди му Крисчън.

Тейлър бръкна в джоба на самото си, извади портфейла си и му протегна една кредитна карта.

— Може би ще се наложи да я използвате, когато стигнете там.

— Добре че се сети — отсече Крисчън.

Появи се Райън и докладва:

— Сойър и Ренълдс не откриха нищо.

— Придружи господин Грей и госпожица Стийл до гаража — нареди му Тейлър.

Гаражът пустееше. Е, все пак приближаваше три през нощта. Крисчън ме настани на дясната седалка на аудито и прибра моя куфар и своята чанта в багажника. Паркираното ми в непосредствена близост ауди изглеждаше ужасно — гумите бяха нарязани, цялата кола беше залята с бяла боя. Побиха ме тръпки и изпитах благодарност към Крисчън, че ме отвежда оттук.

— В понеделник ще докарат нова — малко сърдито ме осведоми той, когато седна до мен.

— Откъде е разбрала, че колата е моя?

Крисчън ме погледна и въздъхна.

— Тя имаше ауди АЗ. Купувам такива на всичките си подчинени — това е една от най-безопасните коли от този клас.

„О!“

— Значи не е подарък за завършването ми?

— Анастейжа, въпреки надеждите ми ти никога не си ми била подчинена, тъй че формално това наистина е подарък за завършването ти. — Той излезе на заден и потегли към изхода.

„Въпреки надеждите му? О, не...“ Подсъзнанието ми тъжно поклати глава. Постоянно се връщахме към този въпрос.

— Още ли храниш такива надежди? — прошепнах.

Телефонът в колата иззвъня.

— Грей — лаконично каза Крисчън.

— „Феърмонт Олимпик“. На мое име.

— Благодаря, Тейлър. А, Тейлър — и се пази.

Отговорът на Тейлър се позабави.

— Да, господин Грей.

Крисчън затвори.

Сиатълските улици бяха пусти и Крисчън караше бясно по Пето авеню към междущатска магистрала 5. Щом поехме на север по нея, той настъпи газта още повече. Гърбът ми се залепи за облегалката.

Погледнах го крадешком. Беше се умълчал, потънал в размисъл. Не бях получила отговор на въпроса си. Той често поглеждаше огледалото — проверяваше дали не ни следят. Сигурно затова се движехме по магистралата. Мислех, че „Феърмонт“ е в Сиатъл.

Обърнах се към прозореца и се опитах да проясня изтощението си превъзбуден ум. Ако искаше да ми направи нещо, тя бе имала достатъчно възможности в спалнята.

— Не. Вече не храня такива надежди. Смятах, че е очевидно — прекъсна унеса ми тихият глас на Крисчън.

Примигнах и се увих по-хубаво в дънковото му яке. Не знаех дали ми е студено заради температурата навън, или защото бях вледенена вътрешно.

— Боя се, че... разбираш ли... че не ти стигам.

— Разбира се, че ми стигаш! За бога, Анастейжа, още какво да направя, за да ти го докажа?

„Да ми разкажеш за себе си. Да ми кажеш, че ме обичаш.“

— Защо си помисли, че ще те напусна, когато те излъгах, че доктор Флин ми е разказал абсолютно всичко за теб?

Той въздъхна тежко, затвори очи за миг и дълго не ми отговори.

— Нямах никаква представа колко дълбоко е изкривено съзнанието ми, Анастейжа. И не искам да го споделям с теб.

— И наистина ли смяташ, че ще те напусна, ако знам всичко? — попитах високо и смаяно. Не разбираше ли, че го обичам? — Толкова ли е ужасно мнението ти за мен?

— Убеден съм, че ще ме напуснеш — тъжно отвърна Крисчън.

— Крисчън... това едва ли ще се случи. Не си представям да съм без теб. — „Никога...“

— Вече веднъж ме напусна. Не искам да го преживявам отново.

— Елена каза, че миналата събота сте се виждали.

— Не сме. — Той се намръщи.

— Не отиде ли при нея, когато си тръгнах?

— Не — ядосано изсумтя Крисчън. — Току-що ти казах, че не сме се срещали — и не обичам да се съмняват в думите ми. Миналия уикенд не съм ходил никъде. Седях и сглобявах безмоторния самолет, който ми подари ти. Отне ми цяла вечност — прибави тихо.

Сърцето ми отново се сви. Госпожа Робинсън беше казала, че са се виждали.

Тя лъжеше. Защо?

— Противно на онова, което си мисли Елена, аз не тичам при нея при най-малкия проблем, Анастейжа. Не тичам при никого. Може да си забелязала, че не съм от приказливите. — Крисчън здраво стисна волана.

— Карик ми каза, че не си говорил цели две години.

— Така ли?

— Опитах се да измъкна малко информация от него. — Засрамено вперих очи в пръстите си.

— И още какво ти каза татко?

— Ами, че майка ти била дежурната лекарка, която те прегледала, когато те завели в болницата. След като те намерили в онзи апартамент.

Изражението му остана безизразно... предпазливо.

— И че ти помогнали уроците по пиано. И Мия.

Името на сестра му извика на устните му нежна усмивка.

— Тя беше на половин година, когато я взеха — каза след малко. — Аз бях на седмото небе, Елиът не толкова. Защото вече трябваше да се конкурира с мен. Тя беше съвършена. — В гласа му долових тъжни благоговейни нотки. — Вече не толкова, естествено — прибави и аз си спомних успешните й опити на бала да осуети нашите неблагочестиви намерения. Изкикотих се.

Крисчън ме погледна.

— Смешно ли ви е, госпожице Стийл?

— Мия като че ли непременно държеше да ни разделя.

Той се засмя.

— Да, доста я бива. — Протегна ръка и стисна коляното ми. — Обаче накрая ние успяхме. — Усмихна се и отново хвърли поглед към огледалото. — Струва ми се, че никой не ни следи. — След което отби от магистралата, зави и пое обратно към центъра на Сиатъл.

— Може ли да те попитам нещо за Елена? — Бяхме спрели на един светофар.

Крисчън ме погледна предпазливо.

— Щом трябва. — Нацупи се, но аз не се поддадох на раздражението му.

— Ти ми каза, че те била обичала по начин, който си намирал за приемлив. Какво имаше предвид?

— Не е ли очевидно?

— За мен не.

— Не можех да се владя. Не понасях да ме докосват. Както и сега. За един четиринайсет-петнайсет годишен пубер с развилнели се хормони това е тежък период. Тя ми показва как да изпускам парата.

„О!“

— Мия каза, че си бил побойник.

— Господи, какво му става на това мое словоохотливо семейство?! Всъщност е заради теб. — Пак бяхме спрели на светофар и той ме изгледа с присвити очи. — Бива те да измъкваш информация от хората. — Поклати глава с престорено отвращение.

— Тази информация Мия сподели сама. Даже беше много разговорлива. Боеше се да не почнеш да се биеш в шатрата, ако не ме спечелиш на търга — заявих възмутено.

— А, нямаше такава опасност, бебчо. В никакъв случай нямаше да позволя на друг да танцува с теб.

— Позволи на доктор Флин.

— Той винаги е изключение от правилото.

Крисчън влезе във внушителната потънала в зеленина отбивка пред хотел „Феърмонт Олимпик“ и паркира до старомоден каменен фонтан близо до главния вход.

— Ела. — Той слезе и извади багажа ни. Към нас се втурна камериер, който изглеждаше изненадан — несъмнено от късното ни пристигане. Крисчън му подхвърли ключовете от колата.

— На името на Тейлър — каза му. Камериерът кимна, с откровено удоволствие се метна на аудито и потегли. Крисчън ме хвана за ръка и влязохме във фойето.

Докато стоях до него на рецепцията, се чувствах невероятно нелепо. Намирах се в най-престижния сиатълски хотел, облечена в прекалено голямо дънково яке, прекалено голямо долнище на анцуг и

стара тениска... до този елегантен древногръцки бог. Нищо чудно, че рецепционистката местеше поглед от него към мен и обратно, като че ли не й излизаше уравнението. Естествено, Крисчън я изпълваше със страхопочитание. Беше се изчервила и пелтечеше. Даже ръцете й трепереха.

— Имате ли... нужда от помощ... за багажа... господин Тейлър?
— цялата поаленяла, попита тя.

— Не, с госпожа Тейлър ще се справим сами.

„Госпожа Тейлър!“ Само че не носех пръстен. Скрих ръце зад гърба си.

— Вие сте в апартамента с драпериите, господин Тейлър, на единайсети етаж. Пиколото ще ви помогне за багажа.

— Няма нужда — рязко отвърна Крисчън. — Къде са асансьорите? Госпожица Алени бузки му обясни и той отново ме хвана за ръка. Набързо огледах разкошното фоайе с меки фотьойли, съвсем пусто, освен една тъмнокоса жена, която седеше на уютно диванче и подаваше хапки на бялото си териерче. Тя вдигна поглед и ни се усмихна, докато се отдалечавахме към асансьорите. Значи приемаха с домашни любимци? Странно за толкова скъпарски хотел!

В апартамента имаше две спални, официална трапезария и роял. В камината в огромната дневна горяха цепеници.

— Е, госпожо Тейлър, не знам за вас, обаче аз бих пийнал нещо — измърмори Крисчън, докато заключваше входната врата.

Остави куфара и чантата на отоманката в спалнята и се върнахме в дневната. Огънят весело пламтеше в камината. Приятна гледка. Застанах отпред, за да сгрея ръцете си, докато Крисчън се погрижи за напитките.

— Арманяк?

— Да, ако обичаш.

След малко той дойде при мен до камината и ми подаде кристална чаша.

— Какъв ден, а?

Кимнах и забелязах, че погледът му е въпросителен и загрижен.

— Добре съм — казах успокоително. — А ти?

— Е, в момента искам да изпия тази чаша, а после, ако не си много уморена, да те отведа в леглото и да се изгубя в теб.

— Струва ми се, че може да го уредим, господин Тейлър. — Усмивнах му се срамежливо.

Той седна и докато изуваше обувките си и си събу чорапите, прошепна:

— Стига сте си хапали устната, госпожо Тейлър.

Изчервих се, както се бях навела над чашата си. Арманякът беше великолепен и оставяше пареща топлина, докато се плъзгаше като коприна в гърлото ми. Когато вдигнах поглед към Крисчън, той отпиваше от чашата си и ме наблюдаваше с тъмни жадни очи.

— Никога не преставаш да ме удивляваш, Анастейжа. След ден като днешния — или вече трябва да кажа „вчерашния“ — не хленчиш, не бягаш, не вдигаш вой до небето. Свалям ти шапка — ти си адски силна жена.

— Ти си много сериозно основание да не бягам — отвърнах тихо. — Нали ти казах, Крисчън, никъде няма да ходя, каквото и да си направил. Знаеш какво изпитвам към теб.

Той сви устни, като че ли се съмняваше в думите ми, и сбърчи чело, сякаш те му причиняваха мъка. „О, Крисчън, как да те накарам да разбереш чувствата ми?“

„Остави го да те набие“ — подигравателно се обади подсъзнанието ми. Скришом му се намръщих.

— Къде ще закачиш снимките на Хосе? — попитах, за да разсея напрежението.

— Зависи. — Устните му потрепнаха. Тази тема явно му беше много по-приятна.

— От какво?

— От обстоятелствата — тайнствено отвърна Крисчън. — Изложбата му още не е свършила, така че не се налага да решавам веднага.

Наклоних глава настрани и присвих очи.

— Гледайте ме строго колкото си искате, госпожо Тейлър, но нищо няма да ви кажа — подразни ме той.

— Може да ти изтръгна истината с изтезания.

Крисчън повдигна вежди.

— Наистина, Анастейжа, струва ми се, че не бива да даваш обещания, които не можеш да изпълниш.

О, божичко, така ли си мислеше? Оставих чашата си на камината, пресегнах се и за огромна негова изненада взех чашата му и я оставих до своята.

— Ще видим — прошепнах. Изключително смело — несъмнено окуражена от арманяка — го хванах за ръка и го повлякох към спалнята. Спрях до балдахиненото легло. Той се опитваше да скрие веселата си усмивка.

— След като ме доведе тук, Анастейжа, какво ще правиш с мен?

— Първо ще те съблека. Искам да довърша онова, което започнах по-рано. — Протегнах ръце към реверите му, като внимавах да не го докосвам, и той не потрепери, но затаи дъх.

Внимателно отметнах самото от раменете му. Очите му не се откъсваха от моите. Бяха съвсем сериозни и постепенно се разширяваха, изгарящо се впиваха в мен, предпазливи и... излъчващи желание? Можех да тълкувам погледа му по много начини. „Какво си мисли?“ Оставих самото му върху отоманката.

— А сега тениската ти — промълвих и я вдигнах за долния ръб. Той ме улесни, като изпъна ръце нагоре и ми помогна да я изхлузя през главата му. После напрегнато ме погледна, останал само по дънки, които ужасно провокативно висяха ниско на хълбоците му. Виждаше се ластикът на боксерките му.

Погледът ми жадно се плъзна по стегнатия му корем до останките от червената линия, бледа и замазана, после нагоре към гърдите му. Повече от всичко исках да плъзна език през космите му и да опитам вкуса му.

— А сега? — с пламнали очи попита Крисчън.

— Искам да те целуна тук. — Прокарах показалец от единия му хълбок до другия.

Той рязко си пое дъх, после каза:

— Не те спирам.

Хванах го за ръка.

— Тогава по-добре легни — прошепнах и го поведох отстрани на леглото. На лицето му се изписа озадачено изражение и ми хрумна, че може би никой не е взимал инициативата с него след... нея. „Не, престани.“

Крисчън повдигна завивките, седна на ръба на леглото и ме погледна очаквателно и предпазливо. Застанах пред него, изхлузих

дънкото си яке и го оставих да падне на пода, после се избавих и от анцуга.

Той потърка пръстите си с палци. Искаше му се да ме докосва, виждах го. Но успяваше да овладее желанието си. Дълбоко си поех дъх и събрала смелост, хванах тениската си, съблякох я и заставах гола пред него. Без да откъсва очи от моите, Крисчън мъчително преглътна и устните му се разтвориха.

— Божествена си, Анастейжа — промълви той.

Обхванах лицето му в шепи, повдигнах главата му и се наведох да го целуна. Крисчън нададе гърлен стон.

Щом докоснах устните му с устни, той ме хвана за хълбоците и преди да се усетя, се озовах прикована под него, краката му разтвориха моите и той ме възседна. Целуваше ме, езиците ни се преплитаха, дланта му се плъзгаше от бедрото по хълбока ми, после по корема и гърдите ми, стискаше, опипваше и съблазнително подръпваше зърното ми.

Простенах и неволно притиснах таза си към неговия, търках се в ципа на панталона му, изпънат от еректирания му член. Той спря да ме целува и ме погледна слисано, останал без дъх. После напрегна хълбоците си и опря члена си в мен... „Да. Точно там.“

Затворих очи и изпъшках и Крисчън го направи отново, но този път и аз се притиснах към него, наслаждавах се на ответния му стон. Той пак ме целуна и продължи бавното сладостно изтезание — той се търкаше в мен, аз се търках в него. И се оказа прав... изгубих се в него... до такава степен беше опияняващо, че се изключих от външния свят. Изчезнаха всичките ми тревоги. Бях там с него в този момент — кръвта кипеше във вените ми, мощно пулсираше в ушите ми и се сливаше със задъханото ни дишане. Зарових ръце в косата му, притисках го към устата си, поглъщах го, езикът ми бе ненаситен като неговия. Прокарах пръсти надолу по ръцете, гърба и кръста му към дънките му, после дръзко пъхнах жадните си длани вътре, принуждавайки го да не спира — забравила всичко друго, освен нас.

— Още малко и ще ми смачкаш топките, Ана — прошепна Крисчън, откъсна се от мен и се надигна. Бързо смъкна дънките си и ми подаде станиолово пакетче.

— Ти ме желаеш, бибчо, и аз те желая ужасно. Знаеш какво да правиш.

С нетърпеливи ловки пръсти разкъсах станиола и му сложих презерватива. Крисчън ми се ухили с отворена уста и сиви очи, пълни с мъгла и чувствени обещания. Надвеси се над мен, потърка нос в моя, затвори очи и възхитително бавно проникна в мен.

Хванах го за ръцете и отметнах глава назад, наслаждавайки се на всеобхватното усещане за неговото обладаване. Той прокара зъби по брадичката ми, отдръпна се и отново навлезе в мен — невероятно бавно, невероятно сладостно, невероятно нежно — тялото му се притисна към моето, лактите и дланите му бяха от двете страни на лицето ми.

— Караш ме да забравя всичко. Ти си най-доброто лекарство — промълви Крисчън, като се движеше мъчително бавно.

— Моля те, Крисчън, по-бързо — прошепнах. Искях още, веднага.

— О, не, бебчо, трябва да е бавно. — Той ме целуна сладостно, нежно ухапа долната ми устна и заглуши с устата си тихите ми стонове.

Плъзнах ръце към косата му и се оставих на неговия ритъм, докато тялото му бавно и сигурно се издигаше все по-високо и после бързо и силно се спускаше в мен.

— О, Ана — изпъшка Крисчън, когато свърши, произнасяше името ми като благослов.

Главата му лежеше върху корема ми, ръцете му прегръщаха тялото ми. Пръстите ми бяха заровени в рошавата му коса. Нямах представа колко дълго сме лежали така. Беше много късно и бях ужасно уморена, ала исках да се наслаждавам колкото може повече на ведрата възбуда от любенето с Крисчън Грей, защото тъкмо това бяхме направили: нежно и сладостно се бяхме любили.

И двамата бяхме изминали дълъг път за изключително кратко време. Трудно можех да го осмисля. Всичките му перверзии ми пречеха да виждам неговото простичко, честно пътуване с мен.

— Никога няма да ти се наситя. Не ме оставяй — прошепна той и ме целуна по корема.

— Никъде няма да ходя, Крисчън, и това ми напомня, че исках да те целуна по корема — измърморих сънено.

Той се ухили.

— Вече нищо не ти пречи, бебчо.

— Май не мога да помръдна... толкова съм уморена.

Крисчън въздъхна, неохотно се премести и придърпа завивките върху нас. Надигна се на лакът и впери в мен сияещите си влюбени очи.

— Заспивай, бебчо. — Целуна ме по косата, прегърна ме и аз се унесох.

Отворих очи и светлината в стаята ме накара да примигам. Бях замаяна от недоспиване. „Къде съм? А, в хотела...“

— Здравсти — прошепна Крисчън и ми се усмихна нежно. Лежеше до мен върху завивките напълно облечен. Откога ли? Наблюдал ли ме беше? Изведнъж изпитах невероятно силен срам и се изчервих под погледа му.

— Здравсти — отвърнах, признателна, че не лежа по корем. — Откога ме гледаш?

— Мога да те гледам как спиш часове наред, Анастейжа. Но сега съм тук само от около пет минути. — Той се наведе и нежно ме целуна. — Доктор Грийн скоро ще пристигне.

— О! — Бях забравила за неговото неуместно посредничество.

— Добре ли спа? — попита Крисчън. — Така ми се стори, както си похъркваше.

„Ох, този игрив и закачлив господин Петдесет нюанса!“

— Аз не хъркам! — Нацупих му се.

— Разбира се, че не хъркаш — ухили ми се Крисчън. Бледата линия червило още си личеше около шията му.

— Взе ли душ?

— Не. Чаках теб.

— О... добре. Колко е часът?

— Десет и петнайсет. Сърце не ми даваше да те събудя по-рано.

— Нали ми каза, че изобщо нямаш сърце?

Той се усмихна тъжно, но не отговори.

— Има закуска — палачинки с бекон. Хайде, ставай, че вече започвам да се чувствам самотен. — Крисчън ненадейно ме плесна по дупето, карайки ме да подскоча, и стана от леглото.

„Хмм...“ Неговият тип проява на нежност.

Докато се протягах, установих, че цялото тяло ме боли... несъмнено резултат от много секс, танци и клатушкане върху скъпи обувки на високи токчета. Измъкнах се от леглото и тръгнах към разкошната баня, като размишлявах за събитията от предишния ден. Преди да се върна в стаята, си облякох един от невероятно пухкавите халати, които висяха на месингова закачалка в банята.

Лийла — момичето, което приличаше на мен — беше най-плашещият образ, който роди мозъкът ми, това и нейното злоещо присъствие в спалнята на Крисчън. Какво искаше? Мен ли? Или Крисчън? С каква цел? И защо ми бе съсипала колата?

Крисчън ми бе казал, че ще получа ново ауди, също като всичките му подчинени. Тази мисъл не ми беше приятна. Но след като бях толкова щедра с парите, които ми беше дал, не можех да направя нищо.

Отидох в дневната. Нито следа от Крисчън. Открих го в трапезарията и седнах, признателна за великолепната закуска. Той четеше неделните вестници и пиеше кафе — вече си беше изял закуската. Усмихна ми се.

— Нахрани се добре. Днес ще имаш нужда от сили.

— И защо? В спалнята ли ще ме заключиш? — Богинята в мен внезапно се събуди, цялата разрошена, все едно току-що се е чукала.

— Колкото и да е привлекателна тази идея, днес ще поизлезем. Да вземем малко чист въздух.

— Не е ли опасно? — попитах невинно, като направих неуспешен опит да скрия иронията в гласа си.

Лицето му помръкна и той стисна устни.

— Там, където отиваме, не е. И не се шегувай с това. — И присви строго очи.

Изчервих се и забих поглед в закуската си. Не исках да ми се карат след вчерашните драматични събития и толкова малко сън. Нахраних се в кисело мълчание.

Подсъзнанието ми клатеше глава. Господин Петдесет нюанса не се шегуваше с моята безопасност — трябваше вече да съм го разбрала. Искаше ми се да му завъртя очи, но се въздържах.

Добре, бях уморена и сприхава. Бях преживяла тежък ден и след това не се бях наспала както трябва. Защо, о, защо той изглеждаше

свеж като краставичка? Животът не беше справедлив.

На вратата се почука.

— Това трябва да е милата докторка — очевидно все още засегнат от моята ирония, измърмори Крисчън и отиде да отвори.

Не можеше ли просто да прекараме една спокойна нормална сутрин? Въздъгнах тежко, оставих половината си закуска недоядена и станах да посрещна доктор Контрацепция.

Бяхме в спалнята и доктор Грийн ме зяпаше с отворена уста. Беше облечена по-небрежно от предишния път — бледорозов кашмирен комплект от блуза и жилетка и черен панталон. Прекрасните ѝ руси коси бяха разпуснати.

— И просто си престанала да го взимаш, така ли? Просто ей така?!

Изчервих се. Чувствах се адски глупаво.

— Да. — Гласът ми просто не можеше да звучи по-засрамено.

— Може да си забременяла — сухо ме информира тя.

„Какво?! — Светът се изплъзна изпод краката ми. Подсъзнанието ми се строполи на пода, като повръщаше, и аз се уплаших, че същото ще сполети и самата мен. — Не!“

— Ето, иди да се изпишкаш в това. — Днес се държеше делово и жестоко.

Хрисимо взех подадения ми малък пластмасов съд и замаяно отидох в банята. Не. Не. Не! Категорично... Категорично... Господи, моля те! Не!

Какво щеше да направи Крисчън? Пребледнях. Щеше да изкрейзи.

„Не, моля те!“ — помолих се наум.

Дадох на доктор Грийн урината и тя внимателно потопа в нея някаква бяла пръчица.

— Кога започна цикълът ти?

Как да мисля за такива дреболии, когато можех единствено да се вирам тревожно в бялата пръчица?

— Хм... в сряда? Не миналата, по-миналата. На първи юни.

— А кога престана да си пиеш хапчето?

— В неделя. Миналата неделя.

Гинеколожката сви устни и заяви рязко:

— Би трябвало всичко да е наред. По лицето ти виждам, че една непланирана бременност няма да те зарадва. Затова медроксипрогестеронът е добра идея, щом забравяш да си пиеш хапчето всеки ден. — Свих се под строгия ѝ властен поглед. Доктор Грийн извади бялата пръчица и се втрени в нея.

— Не се безпокой. Още не си овулирала и стига да си взимала съответните мерки, не би трябвало да си бременна. Слушай сега да ти обясня за тази инжекция. Миналия път я прекъснахме заради страничните ефекти, но честно казано, страничните ефекти от детето са много по-трайни и продължават с години. — Тя се усмихна, доволна от шегичката си, но аз не успях да я оценя, толкова бях зашеметена.

Лекарката се впусна в подробни обяснения за страничните ефекти, а аз седях, парализирана от облекчение, без да чувам нито дума. Струваше ми се, че предпочитам безброй непознати жени да се появяват нощем до леглото ми, отколкото да призная на Крисчън, че може да съм бременна.

— Ана! — изсумтя доктор Грийн. — Дай да го направим.

Излязох от унеса си и с готовност си навих ръкава.

Крисчън затвори вратата след нея и ме погледна предпазливо.

— Всичко наред ли е?

Безмълвно кимнах. Той ме гледаше загрижено.

— Какво има, Анастейжа? Какво ти каза доктор Грийн?

Поклатих глава и отвърнах:

— Ще можеш пак да ми го вкарваш след седем дни.

— След седем дни!?

— Да.

— Какво има, Ана?

Мъчително преглътнах.

— Нищо обезпокоително. Моля те, Крисчън, просто ме остави на мира.

Той се изправи пред мен, хвана брадичката ми, повдигна главата ми и се вгледа в очите ми в опит да разгадае паниката ми.

— Казвай — изсумтя сърдито.

— Няма нищо за казване. Искам да се облека. — Дръпнах брадичката си от пръстите му.

Той въздъхна и прокара ръка през косата си, гледаше ме намръщено.

— Хайде да вземем душ — предложи накрая.

— Добре — измърморих разсеяно и той се намръщи.

— Ела. — Хвана ме за ръка и ме поведе към банята. Явно не бях единствената в лошо настроение. Крисчън пусна душа и бързо се съблече, после се обърна към мен.

— Не знам какво те е разстроило или просто си раздразнителна от недоспиване — почна, докато развързваше колана на халата ми. — Но искам да ми кажеш. Въображението ми рисува какви ли не трагедии и това не ми харесва.

Свих устни и завъртях очи и Крисчън се вторачи в мен. „Мамка му! Уф... добре де.“

— Доктор Грийн ме нахока, че съм пропуснала да си изпия хапчето. Каза, че можело да забременея.

— Какво?! — Той пребледня и се вцепени.

— Обаче не съм. Направи ми тест. Просто се стреснах. Не мога да повярвам, че съм направила такава глупост.

Крисчън видимо се отпусна.

— Сигурна ли си, че не си бременна?

— Да.

Той въздъхна дълбоко.

— Добре. Да, напълно те разбирам — такава новина е извънредно смущаваща.

Намръщих се. „Смущаваща ли?“

— Повече се боях от твоята реакция.

Крисчън озадачено сбърчи чело.

— От моята реакция ли? Ами, естествено, изпитвам облекчение... щеше да е върхът на безотговорността и неблагоприятното да ти надуя корема.

— Тогава може би трябва да се въздържа — изсъсках.

Той ме погледна озадачено, като че ли бях някакъв научен експеримент.

— Тази сутрин си в лошо настроение.

— Просто се стреснах, нищо повече — сприхаво повторих аз.

Крисчън ме хвана за реверите на халата, притегли ме в топла прегръдка, целуна ме по косата и притисна главата ми към гърдите си. Космите му ме погъделичкаха по бузата и отвлякоха вниманието ми. О, ако можех просто да се заровя в него!

— Не съм свикнал с всичко това, Ана — промълви той. — Естественото ми предразположение е да те скъсам от бой, обаче сериозно се съмнявам, че го искаш.

„Мама му стара.“

— Да. Не го искам. Това е достатъчно. — Притиснах се към него още по-силно и останахме цяла вечност в тази странна прегръдка, Крисчън гол, а аз по халат. За пореден път се изумявах от неговата искреност. Той не знаеше нищо за нормалните връзки, нито пък аз, освен каквото бях научила от него. Е, беше ме помолил за вяра и търпение — може би и аз трябваше да направя същото.

— Хайде, ела да се изкъпем — каза накрая Крисчън и ме пусна.

Съблече ми халата и аз го последвах под водните струи. Под душа имаше достатъчно място и за двама ни. Крисчън се пресегна за шампоана и започна да си мие косата. След това ми го подаде и аз последвах примера му.

„О, колко е приятно!“ Затворих очи и се оставих на пречистващата сгряваща вода. Докато изплаквах шампоана, усетих ръцете му да сапунисват тялото ми: раменете, ръцете, подмишниците, гърдите, гърба ми. Той нежно ме накара да се завъртя и ме притегли към себе си, като продължи надолу към корема, ловките му пръсти се плъзнаха между краката ми — „Хмм!“ — към дупето ми. О, беше невероятно приятно и интимно. Крисчън отново ме завъртя към себе си.

— Хайде — каза тихо и ми подаде душ гела. — Искам да измиеш остатъците от червилото.

Смутено отворих очи и срещнах неговите. Крисчън напрегнато се взираше в мен, целият мокър и красив. Разкошните му сиви очи не издаваха абсолютно нищо.

— Не се отдалечавай много от линията, моля те — промълви нервно.

— Добре — прошепнах, като се опитвах да осмисля мащабите на онова, което ме молеше да направя — да го докосвам по периферията на забранената зона.

Изсипах малко гел в шепата си, разтърках длани, за да направя пяна, поставих ги на раменете му и нежно изтрих червената линия от двете страни. Крисчън се вцепени и затвори очи. Лицето му остана безизразно, ала дишането му се ускори и знаех, че не е от желание, а от страх, което ме накара да побързам.

С треперещи пръсти внимателно проследих чертата надолу отстрани на гърдите му, като леко го сапунисвах и търках. Той мъчително преглътна и челюстта му се напрегна, сякаш стискаше зъби. „О! — Сърцето ми се сви и се качи в гърлото ми. — О, не, ще се разплача.“

Прекъснах, за да сипя още гел в шепата си, и го усетих, че се отпуска. Не можех да го погледна. Не можех да понеса да видя болката му — беше прекалено силна. Преглътнах конвулсивно и попитах напрегнато:

— Готов ли си?

— Да — промълви Крисчън с предрезгавял от страх глас.

Нежно поставих длани от двете страни на гърдите му и той отново замръзна.

Това беше прекалено. Бях съкрушена от доверието му към мен... от страха му, от злото, причинено на този красив, измъчен, осакатен мъж.

От очите ми бликнаха сълзи и потекоха по лицето ми, скрити от водните струи на душа. „О, Крисчън! Кой е сторил това с теб?“

Диафрагмата му бързо се издуваше и отпускаше с всеки плитък дъх, тялото му беше вцепенено, напрежението се излъчваше от него на вълни, докато дланите ми се плъзгаха по линията и я изтривах. О, ако можех да изтрия така и болката му, щях... щях да направя всичко... нямах по-силно желание от това да целуна всеки негов белег, да излича с целувките си онези ужасни години, през които никой не се е грижил за него. Ала знаех, че не мога, и сълзите ми неканени се търкаляха по бузите ми.

— Недей. Моля те, недей да плачеш — измъчено промълви той и ме грабна в обятията си. — Моля те, недей да плачеш за мен. — И аз избухнах в ридания и зарових лице в шията му, мислех си за момченцето, изгубено в море от страх и болка, уплашено, изоставено, насилвано — наранено до пълна непоносимост.

Крисчън повдигна лицето ми и се наведе да ме целуне.

— Недей да плачеш, моля те, Ана. Това беше отдавна. Копнея да ме докосваш, но просто не мога да го понеса. Прекалено е. Моля те, моля те, недей да плачеш.

— И аз искам да те докосвам. Повече, отколкото можеш да си представиш. И сърцето ми се къса... когато те виждам такъв... толкова измъчен и уплашен, Крисчън. Обичам те ужасно много.

Той прокара палеца си по долната ми устна.

— Знам. Знам.

— Човек много лесно може да те обича. Не разбираш ли?

— Не, бибчо. Не разбирам.

— Но е така. Аз те обичам, обича те и семейството ти. И Елена и Лийла — въпреки че го проявяват по странен начин, те също те обичат. Защото си достоен за това.

— Престани. — Крисчън долепи показалец до устните ми и поклати глава. Изражението му беше измъчено. — Не мога да те слушам. Аз съм нищожество, Анастейжа. Човешка обвивка. Аз нямам сърце.

— Напротив, имаш. И аз го искам, цялото. Ти си добър човек, Крисчън, адски добър човек. Изобщо не се съмнявай в това. Виж какво си направил... какво си постигнал — изхлипах. — Виж какво направи за мен... от какво се отказа заради мен... Знам. Знам какво изпитваш към мен.

Той ме погледна с разширени, излъчващи паника очи и единственият звук около нас остана постоянното шуртене на водата, която ни обливаше.

— Ти ме обичаш — прошепнах.

Очите му се разшириха още повече и устните му се разтвориха. Той рязко си пое дъх, сякаш се задушаваше. Изглеждаше измъчен — уязвим.

— Да — промълви след миг. — Обичам те.

9.

Не можех да сдържа ликуването си. Подсъзнанието ми ме зяпаше смаяно. Взирах се в измъчените очи на Крисчън с копнеж.

Неговата тиха изповед ме докосна дълбоко и първично, сякаш той търсеше опрощение — трите му думи бяха като манна небесна за мен. Очите ми отново се наляха със сълзи. „О, да, обичаш ме. Знам.“

Това откритие беше невероятно освобождаващо, сякаш от плещите ми се смъкваше мелничен камък със смазваща тежест. Този красив измъчен мъж, когото бях смятала за свой романтичен герой — силен, самотен, загадъчен — наистина притежаваше всички тези черти, ала в същото време бе раним, отчужден и изпълнен с ненавист към себе си. Сърцето ми преливаше от радост, но и от мъка за неговите страдания. И в този момент знаех, че сърцето ми е достатъчно голямо и за двама ни. *Надявах* се да е достатъчно голямо и за двама ни.

Вдигнах ръка, погалих скъпото му, красиво лице и нежно го целунах, като вложих цялата си любов в това едничко сладостно докосване. Искаше ми се да го погълна под горещата вода. Крисчън изстена и ме грабна в обятията си, притисна ме към себе си, като че ли бях въздухът, от който се нуждаеше, за да диша.

— О, Ана, желая те, но не тук — дрезгаво простена той.

— Да — трескаво прошепнах в устата му аз.

Крисчън затвори душа, изведе ме от кабината и ме загърна в халата ми. Взе един пешкир и го уви около кръста си, после с друг, помалък, внимателно изсуши косата ми. Когато остана доволен, го омота на главата ми: в голямото огледало над мивката изглеждах като с тюрбан. Крисчън стоеше зад мен и очите ни се срещнаха в огледалото, опушеносиво и яркосиньо, и това ми даде една идея.

— Може ли да ти се отплатя със същото? — попитах.

Той кимна, макар че се навъси. Взех друг пешкир от купчината до тоалетната масичка и като се изправих на пръсти пред него, започнах да суша косата му. Крисчън се наведе напред, за да ме

улесни, и когато от време на време зървах лицето му под пешкира, виждах, че се е ухилил като момченце.

— Отдавна никой не ми е сушил косата. Много отдавна — промълви той, после се намръщи. — Всъщност май не ми се е случвало никога.

— Грейс не може да не го е правила! Не ти ли е бърсала косата като малък?

Крисчън поклати глава, с което затрудни работата ми.

— Не. Още от първия ден уважаваше личното ми пространство, въпреки че за нея беше мъчително. Като малък бях адски самостоятелен — добави тихо.

Все едно някой ме ритна в ребрата, когато си представих меднорусото дете, грижещо се само за себе си, защото няма кой друг да го прави. Тази мисъл страшно ме натъжи, ала не исках моята меланхолия да ни лиши от нашата разцъфваща интимност.

— Е, за мен е голяма чест — подразних го нежно.

— Така си е, госпожице Стийл. Или пък честта е моя?

— Това се разбира от само себе си, господин Грей — отвърнах язвително.

Свърших с косата му, взех друг пешкир и минах зад него. Очите ни отново се срещнаха в огледалото и неговото напрегнато въпросително изражение ме окуражи.

— Може ли да опитам нещо?

Той се поколеба, после кимна. Предпазливо и много нежно спуснах меката тъкан по лявата му ръка, като попивах капките вода по кожата му. Вдигнах поглед към лицето му в огледалото. Крисчън примига, впил пламтящите си очи в моите.

Наведох се напред, целунах го по бицепса и устните му едва забележимо се разтвориха. По същия начин избърсах и другата му ръка, покривайки с целувки бицепса му, и на лицето му заигра лека усмивка. Предпазливо изтрих гърба му под червената линия, която едва си личеше. Още не бях стигнала дотам, че да му го измия.

— Целият гръб — тихо каза той. — С пешкира. — И когато енергично започнах да го бърша, като внимавах да го докосвам само с хавлията, рязко си пое дъх и стисна клепачи.

Имаше невероятно красив гръб — широки изваяни плещи, на които изпъкваха ясно и най-малките мускулчета. Наистина се

поддържаше. Единствено белезите загрозяваха прекрасната гледка.

С усилие откъснах поглед от тях и сподавих непреодолимото си желание да ги целуна един по един. Когато свърших, Крисчън въздъхна. Наведох се напред и го възнаградих с целувка по рамото. После проврях ръце отпред и избърсах корема му. Очите ни за пореден път се срещнаха в огледалото и видях, че лицето му е весело, но и предпазливо.

— Вземи. — Подадох му един по-малък пешкир за лице и той се намръщи неразбиращо. — Спомняш ли си как в Джорджия ме накара да се докосвам с твоите ръце?

Лицето му помръкна, но аз не обърнах внимание на реакцията му и го прегърнах изотзад. Гледах ни в огледалото — неговата красота, голотата му и себе си с увитата в тюрбан коса — и реших, че имаме почти библейски вид, сякаш бяхме от барокова картина на старозаветна тематика.

Посегнах за ръката му — той с готовност ми я подаде — и я насочих нагоре към гърдите му, като бавно ги бършех с пешкира. Един път, още веднъж — и после пак. Крисчън стоеше абсолютно неподвижно, вцепенен от напрежение, само очите му следваха ръката ми, стискаща неговата.

Подсъзнанието ми ме наблюдаваше одобрително и обикновено свитите му устни се усмихваха. Аз бях главният кукловод. Тревогата на Крисчън се излъчваше на вълни от гърба му, ала той не откъсваше поглед от мен, макар че очите му потъмняваха, ставаха по-опасни... може би разкриваха тайните си.

Наистина ли исках да стигна дотам? Исках ли да се изправа пред неговите демони?

— Мисля, че вече си сух — прошепнах и отпуснах ръка, вторачена в дълбините на очите му в огледалото. Дишането му се беше ускорило, устните му бяха разтворени.

— Имам нужда от теб, Анастейжа — промълви той.

— И аз имам нужда от теб. — И докато изговарях тези думи, се изумих колко истина има в тях. Не можех да си представя да съм без Крисчън, никога.

— Позволи ми да те любя — дрезгаво каза той.

— Да! — Обърнах се и Крисчън ме привлече в обятията си, устните му потърсиха моите, умоляваха ме, боготворяха ме, желаеха

ме... обичаха ме.

Той прокарваше пръсти по гръбначния ми стълб, докато се гледахме един друг, наслаждавайки се на пълното блаженство след акта. Лежахме заедно, аз по корем, прегърнала възглавницата си, той на една страна. Опиянявах се от нежната му милувка. Знаех, че в момента има нужда да ме докосва. Аз бях лечебен балсам за болката му, източник на утеха, и как можех да му го откажа? Изпитвах абсолютно същите чувства към него.

— Значи си можел да бъдеш нежен — прошепнах.

— Хмм... така изглежда, госпожице Стийл.

Усмихнах се.

— Първия път, когато... хм... го правихме, не беше особено нежен.

— Така ли? — Крисчън се ухили. — Когато отнех девствеността ти?

— Не си я отнел! — изсумтях надменно. „Аз да не съм ти някоя безпомощна девица?!“ — Струва ми се, че ти се отдадох съвсем свободно и доброволно. И аз те желяех, и ако си спомням вярно, изпитах огромно удоволствие. — Свенливо му се усмихнах, прехапвайки долната си устна.

— И аз така си спомням, госпожице Стийл. На вашите услуги — провлачи той и лицето му стана сериозно. — Което означава, че си моя напълно. — Докато се взираше в мен, от очите му изчезна всякаква веселост.

— Твоя съм — потвърдих. — Исках да те попитам нещо.

— Питай.

— За биологичния ти баща... знаеш ли кой е? — Тази мисъл ме гризеше от известно време.

Крисчън се намръщи и поклати глава.

— Нямам представа. Не е животното, което й беше сводник. И добре, че не е.

— Откъде знаеш?

— От нещо, което ми каза баща ми... което ми каза Карик.

Погледнах господин Петдесет нюанса въпросително и зачаках.

— Страшно си жадна за информация, Анастейжа — въздъхна той и поклати глава. — Сводникът открил трупа на проститутката наркоманка и позвънил в полицията. Обаче чак след четири дни. Затворил вратата, когато излизал... оставил ме с нея... с трупа ѝ. — Очите му се замъглиха от спомена.

Рязко си поех дъх. Клетото момченце — ужасът беше невъобразим.

— По-късно го разпитали в полицията. Категорично отрекъл да имам нещо общо с него и според Карик изобщо не приличал на мен.

— Спомняш ли си го?

— Не мисля често за тази част от живота си, Анастейжа. Да, спомням си го. Никога няма да го забравя. — Лицето му помръкна и стана сурово, изсечено, очите му се вледениха от гняв. — Може ли да говорим за нещо друго?

— Извинявай. Не исках да те разстроя.

Крисчън поклати глава.

— Това е стара история, Ана. Не ми се мисли за нея.

— Тогава каква е тази изненада, за която ми спомена? — Трябваше да сменя темата преди отново да се е превърнал в господин Петдесет нюанса.

Лицето му моментално грейна.

— Какво ще кажеш да излезем на въздух? Искам да ти покажа нещо.

— Разбира се.

Както винаги, се удивих на бързата му промяна. Крисчън ми отпрати своята безгрижна момчешка усмивка и сърцето ми се качи в гърлото. Виждах, че се отнася за нещо, което е взел присърце. Той шеговито ме плесна по дупето.

— Обличай се. Най-добре по дънки. Надявам се Тейлър да ти е сложил дънки в багажа.

Стана и си обу боксерките. О... цял ден можех да го гледам как се мотае из стаята.

— Хайде — смъмри ме той, властен както винаги. Наблюдавах го ухилена до уши.

— Просто се наслаждавам на гледката.

Докато се обличахме, забелязах, че се движим със синхрона на хора, които се познават добре, които усещат присъствието на другия и

разменят ту усмивка, ту нежно докосване. И ми хрумна, че това е също толкова ново за него, колкото и за мен.

— Изсуши си косата — изкомандва Крисчън, щом се облякохме.

— Тиранин както винаги. — Засмях се и той се наведе и ме целуна по косата.

— Това никога няма да се промени, бебчо. Не искам да се разболееш.

Извъртях очи и ъгълчетата на устните му весело се повдигнаха.

— Знаете ли, госпожице Стийл, още ме сърбят ръцете.

— Радвам се да го чуя, господин Грей. Вече започвах да си мисля, че губите способностите си.

— Веднага мога да ви докажа противното, ако желаете. — Измъкна от чантата си голям кремав плетен пуловер и го преметна върху раменете си. С бялата си тениска и дънките, разрошената си коса и сега с пуловера сякаш слизаше от страниците на някое скъпарско модно списание.

Изглеждаше невероятно. И не знам дали се дължеше на мимолетното разсейване от съвършения му вид, или защото знаех, че ме обича, но заплахата му вече не ме изпълваше с ужас. Това беше моят господин Петдесет нюанса и той си бе такъв.

Докато взимах сешоара, в мен разцъфна нова надежда. Щяхме да намерим средно положение. Просто и двамата трябваше да научим потребностите на другия и да ги задоволяваме. „Мога да го направя, нали?“

Погледнах се в огледалото на тоалетката. Носех бледосинята риза, която ми беше купил и сложил в куфара Тейлър. Косата ми беше в безпорядък, лицето ми бе зачервено, устните ми подути. Докоснах ги, спомнила си изгарящите целувки на Крисчън, и не можах да сдържа усмивката си. „Да, обичам те“ — бе казал той.

— Къде точно отиваме? — поинтересувах се, докато чакахме във фойето портиерът да докара колата.

Крисчън ми се усмихна заговорнически. Виждах, че полага отчаяни усилия да скрие радостта си. Честно казано, това изобщо не беше в стила на господин Петдесет нюанса.

Изглеждаше по същия начин, когато летяхме с безмоторния самолет — може би пък тъкмо това щяхме да правим. Усмихнах му се широко. Той ме изгледа по онзи свой начин с кривата си усмивка. После се наведе и нежно ме целуна.

— Имаш ли представа колко щастлив ме правиш?

— Да... определено. Защото и ти ме караш да се чувствам по същия начин.

Ухилен до уши, портиерът се появи с колата на Крисчън. Божичко, днес всички бяха щастливи.

— Страхотна кола, господине — каза той, докато му подаваше ключовете. Крисчън му намигна и му даде неприлично голям бакшиш. Намръщих му се. Честно.

Докато летяхме по улиците, Крисчън беше потънал в дълбок размисъл. От тонколоните се носеше глас на млада жена с приятен богат тембър и аз се изгубих в тъжната сантиментална мелодия.

— Налага се да се отклоним за малко. Няма да се забавим много — разсеяно каза той, откъсвайки ме от песента.

„О, защо?“ Гризеше ме любопитството да разбере каква е изненадата. Богинята в мен подскачаше като петгодишно момиченце.

— Разбира се — отговорих аз. Нещо не ми изглеждаше както трябва. Крисчън изведнъж се бе намръщил.

Той отби в паркинга на една голяма автокъща, спря, обърна се към мен и каза:

— Трябва да ти вземем нова кола.

Зяпнах го.

„Сега?“ В неделя? Какво ставаше, по дяволите? Освен това бяхме в представителство на сааб.

— Няма ли да е ауди? — Не ми хрумна да кажа нищо друго и — виж ти! — той се изчерви.

Крисчън засрамен? Сигурно му се случваше за пръв път!

— Реших, че може да искаш друга кола. Явно се чувстваше неловко.

„О, моля те...“ Идеален момент да го подразня.

— Сааб ли?

— Да. Девет-три. Ела.

— Какво толкова им харесваш на чуждите коли?

— Немците и шведите произвеждат най-безопасните коли на света, Анастейжа.

„Така ли?“

— Мислех, че вече си ми поръчал ново ауди А3.

Крисчън ми отпрати мрачно развеселен поглед.

— Мога да го откажа. Ела. — Слезе, заобиколи от моята страна и ми отвори вратата.

— Дължа ти подарък за завършването — каза и ми подаде ръка.

— Наистина няма нужда да го правиш.

— Има. Моля те. Ела. — Гласът му показваше, че не бива да си играя с него.

Примирих се със съдбата си. Сааб? Искях ли сааб? Аудито много ми харесваше. Беше си много яко.

Естествено, сега се намираше под цял тон бяла боя... Потреперих. И *тя* още бродеше някъде наоколо.

Хванах Крисчън за ръка и влязохме в шоурума.

Трой Търниански, консултантът, се залепи за Крисчън като дъвка. Надушваше продажба. Акцентът му звучеше странно, навярно бе от североизточните щати или пък от Великобритания? Не можех да определя.

— Сааб ли, господине? Втора ръка? — Той радостно потри ръце.

— Нов — отсече Крисчън.

„Нов!“

— Имате ли предвид конкретен модел, господине?

— Спортен седан девет-три.

— Отличен избор, господине.

— Какъв цвят, Анастейжа? — попита Крисчън.

— Хм... Черен? — Свих рамене. — Наистина няма нужда да го правиш.

Той се намръщи.

— Черното не се вижда лесно нощем.

„О, за бога!“ Устоях на изкушението да извъртя очи към тавана.

— Ти имаш черна кола.

Той ми се навъси.

— Тогава яркожълт. — Пак свих рамене.

Той направи физиономия — яркожълтото явно не му харесваше.

— Какъв цвят искаш да избира? — попитах го, сякаш е дете, каквото всъщност беше в много отношения. Тази мисъл ми бе неприятна — едновременно тъжна и отрезвяваща.

— Сребрист или бял.

— Тогава сребрист. Знаеш ли, предпочитам аудито — прибавих.

Усетил, че ще изгуби сделката, Трой пребледня.

— Може би искате кабριο, госпожо? — И въодушевено плесна с ръце.

Подсъзнанието ми презрително потръпна, отвратено от цялата процедура по купуване на кола, но богинята в мен го тушира на пода. „Кабрио ли? Брутално!“

Крисчън намръщено се вторачи в мен.

— Кабριο ли? — И повдигна вежди.

Изчервих се. Все едно имаше пряка линия с богинята в мен, каквато всъщност имаше, естествено. Това на моменти ми създаваше изключителни неудобства. Забих поглед в ръцете си.

Крисчън се обърна към Трой.

— Каква е статистиката за безопасността на кабриото?

Доловил слабото му място, консултантът се приготви да нанесе решителния си удар и го засипа с всевъзможни статистики.

Естествено, Крисчън се стремеше да осигури безопасността ми. Това беше като религия за него и какъвто си беше фанатик, внимателно слушаше опитното бръцоловене на Трой. Господин Петдесет нюанса наистина се безпокоеше.

„Да, обичам те.“ Спомних си прошепнатите му задавени думи от сутринта и по вените ми потече разтопена лава, сладка като мед. Този човек, истински божи дар за жените, ме обичаше.

Улових се, че глупаво съм му се ухилила, и когато ме погледна, изражението ми хем го развесели, хем го озадачи. Искаше ми се да се прегърна сама от щастие.

— С каквото и да сте се надрусали, и аз бих желал да опитам, госпожице Стийл — прошепна ми Крисчън, когато Трой тръгна към компютъра си.

— Надрусана съм с вас, господин Грей.

— Така ли? Защото определено изглеждате друсана. — Той ме целуна. — И ти благодаря, че прие колата. Стана по-лесно от предишния път.

— Е, това не е ауди АЗ.

Крисчън се усмихна.

— Аудиито не беше кола за теб.

— Харесваше ми.

— Господине? Открих един сааб девет-три в представителството ни в Бевърли Хилс. Можем да ви го докараме до два дни — триумфално заяви Трой.

— Нов ли е?

— Да, господине.

— Отлично. — Крисчън извади кредитната си карта. Или пък беше на Тейлър? Тази мисъл ме смути. Зачудих се как е Тейлър и дали е открил Лийла в апартамента. Разтрих челото си. Да, там беше и целият багаж на Крисчън.

— Бихте ли дошли насам, господин... — консултантът погледна името на картата — Грей.

Крисчън ми отвори вратата и ми помогна да се кача.

— Благодаря — казах му, когато се настани до мен.

Той се усмихна.

— Моля, Анастейжа.

Щом запали двигателя, музиката зазвуча отново.

— Кой пее? — попитах аз.

— Ива Касиди.

— Има прелестен глас.

— Да, имаше.

— О!

— Почина млада.

— О!

— Гладна ли си? Сутринта не си изяде цялата закуска. — Крисчън ме погледна неодобрително.

„Опа.“

— Да.

— Тогава първо ще обядваме.

Той потегли към брега и после зави на север по Аласкан Уей Ваядъкт. Беше поредният прекрасен ден в Сиатъл — през последните няколко седмици се радвахме на нетипично хубаво време.

Докато пътувахме по магистралата и слушахме сладостно сантименталния глас на Ива Касиди, Крисчън изглеждаше доволен и отпуснат. Дали някога се бях чувствала толкова спокойно с него? Не знаех.

Вече не бях толкова нервна при промяната на настроенията му, защото бях уверена, че няма да ме накаже. Той също изглеждаше по-спокоен с мен. Завихме наляво по крайбрежното шосе и спряхме на един паркинг срещу грамаден яхтклуб.

— Тук ще обядваме. Ще ти отворя вратата — осведоми ме той по начин, който предполагаше, че няма да е благоразумно да сляза сама. Проследих го с поглед, докато заобикаляше от моята страна. Дали това някога щеше да свърши?

Хванах го под ръка и се спуснахме към яхтклуба.

— Колко много яhti! — възкликнах. Стотици съдове с всевъзможна форма и размери леко се поклащаха в спокойните води. В залива Пюджит белееха десетки платна. Вятърът се беше поуспокоил, така че придърпах якето по-плътно около себе си.

— Студено ли ти е? — попита той и ме притисна към себе си.

— Не, просто се възхищавам на гледката.

— Мога да ѝ се наслаждавам цял ден! Насам.

Введе ме в голямо заведение, което гледаше към морето, и се насочи към бара. Обстановката подходеше повече за Нова Англия, отколкото за Западното крайбрежие — варосани стени, бледосини мебели, корабни принадлежности, закачени навсякъде. Светло и весело местенце.

— Господин Грей! — сърдечно го поздрави барманът. — Какво ще обичате днес?

— Добър ден, Данте. — Крисчън ми се усмихна широко, докато се настанявахме на столчетата до бара. — Тази прелестна дама е Анастейжа Стийл.

— Добре дошли в Ес Пис Плейс. — Чернокожият хубавец Данте ми се усмихна дружелюбно. Огледа ме оценяващо с тъмните си очи и явно установи, че не ми липсва нищо. На ухото му блещукаше клипс с голям диамант.

— Какво ще пиете, Анастейжа?

Обърнах се към Крисчън, който ме гледаше въпросително. О, щеше да ме остави да избира!

— Викай ми Ана, моля те. И ще пия каквото си поръча Крисчън.
— Усмяхнах се на Данте, който веднага ми допадна. Господин Петдесет нюанса разбираше от вино много повече от мен.

— Аз ще пия бира. Това е единственият бар в Сиатъл, където предлагат „Аднамс Иксплорър“.

— Бира ли?

— Да. — Той ми се ухили. — Ако обичаш, две бири, Данте.

Барманът кимна и постави бутилките на бара.

— Тук приготвят много вкусна супа от морски дарове — осведоми ме Крисчън.

Всъщност ме питаше.

— Супа с бира звучи страхотно — отвърнах с усмивка.

— Две супи, така ли? — попита Данте.

— Да — каза Крисчън.

Докато обядвахме, разговаряхме, както никога. Крисчън беше отпуснат и спокоен — изглеждаше млад, щастлив и въодушевен въпреки всички събития от предишния ден. Разказа ми историята на Грей Ентърпрайзис Холдинг Инк. И колкото повече обясняваше, толкова по-ясно усещах стремежа му да оздравява проблемни компании, надеждите му за новата технология, която разработваше, и мечтите му да направи земята в Третия свят по-продуктивна. Слушах го в захлас — забавен, интелигентен и красив филантроп. И ме обичаше.

На свой ред той ме засипа с въпроси за Рей и майка ми, за детството ми в тучните гори на Монтесино и кратките ми престои в Тексас и Вегас. Интересуваше се кои са любимите ми книги и филми и аз с изненада установих колко много общо има помежду ни.

Докато си приказвахме, ми хрумна, че от Алек Д'Ърбървил на Томас Харди той се е превърнал в Ейнджъл — принизяване до висшия идеал за толкова кратък период.

Когато свършихме обяда, минаваше два. Крисчън уреди сметката с Данте, който любезно се сбогува с нас.

— Страхотно заведение. Благодаря ти за обяда — казах, когато Крисчън ме хвана за ръка и излязохме от ресторанта.

— Пак ще дойдем — обеща той, докато крачехме по крайбрежната алея. — Искам да ти покажа нещо.

— Знам... и нямам търпение да го видя, каквото и да е то.

Вървахме ръка за ръка покрай яхтклуба. Денят беше много приятен. Хората бяха излезли, за да се насладят на неделата — разхождаха кучета, възхищаваха се на яхтите, гледаха как децата им тичат по алеята.

Колкото по-нататък отивахме, толкова по-големи ставаха яхтите. Крисчън ме заведе на кея и спря пред огромен катамаран.

— Реших да излезем в морето днес. Това е моята яхта.

„Мама му стара!“ Сигурно беше петнайсет метра. Два гладки бели корпуса, палуба, просторна каюта и внушителна мачта. Не знаех нищо за яхтите, но виждах, че тази е специална.

— Леле... — ахнах смаяно.

— Създадена е от моята компания — гордо ме информира той и сърцето ми се преизпълни с радост. — Проектирана е от най-добрите корабни архитекти на света и е построена тук в Сиатъл в моята корабостроителница. Има хибридни електрически двигатели, асиметрични швертове, грот с...

— Добре... Успя да ме объркаш, Крисчън.

Той се ухили.

— Страхотна яхта.

— Изглежда невероятно, господин Грей.

— Така си е, госпожице Стийл.

— Как се казва?

Крисчън ме затегли отстриани, за да прочета името: „Грейс“. Изненадах се.

— На майка си ли си я кръстил?

— Да. — Той наклони глава настрани. — Странно ли ти се струва?

Свих рамене. Бях изненадана — Крисчън винаги изглеждаше неуверен в нейно присъствие.

— Аз обожавам майка си, Анастейжа. Защо да не кръстя яхтата си на нея?

Изчервих се.

— Не, не че... просто... — Мамка му, как можех да го изразя с думи?

— Грейс Тревелиан-Грей ми спаси живота, Анастейжа. Дължа ѝ всичко.

Погледнах го и оставих благоговението в това тихо изречено признание да ме облее. За пръв път осъзнавах, че той обича майка си. Тогава на какво се дължеше напрегнатата му неувереност към нея?

— Искаш ли да се качим? — попита той с блеснали развълнувани очи.

— Да, разбира се.

Крисчън видимо се зарадва и ме хвана за ръка. Качихме се по малкия трап и застанахме под навеса на палубата.

От едната страна имаше маса и подковообразна пейка, покрита с бледосиня кожа, на която можеха да се съберат поне осем души. Погледнах през плъзгащите се врати на каютата и се сепнах, като забелязах движение. Отвътре излезе висок рус мъж, силно загорял, къдрокос, с кафяви очи, облечен в избеляла розова тениска, къси панталони и мокасини. Изглеждаше трийсет и няколко годишен.

— О, Мак! — възкликна Крисчън.

— Господин Грей! Добре дошли! — Двамата се ръкуваха.

— Анастейжа, това е Лиам Макконъл. Лиам, това е приятелката ми Анастейжа Стийл.

„Приятелката му!“ Богинята в мен изпълни кратка арабеска. Още беше захилена за кабриото. Трябваше да свикна с това — не го казваше за пръв път, но когато го чувах да го произнася, пак ме обземаше вълнение.

— Много ми е приятно. — Стиснахме си ръцете.

— Казвайте ми Мак — дружелюбно рече той. Не успях да определя откъде е акцентът му. — Добре дошли на борда, госпожице Стийл.

— Ана, моля — измънках и се изчервих. Имаше бездънни кафяви очи.

— Как я намиращ, Мак? — бързо се намеси Крисчън и в първия момент си помислих, че говори за мен.

— Готова е за морето, господин Грей. — Мак се ухили до уши. „А, яхтата, «Грейс». Каква съм глупачка!“

— Ами тогава да отплаваме.

— Ще я изведете ли?

— Да. — Крисчън му отправи дяволита усмивка. — Едно кръгче, Анастейжа?

— Разбира се.

Последвах го вътре. Точно пред нас имаше Г-образен диван от кремава кожа, а през грамадния заоблен прозорец над него се разкриваше панорамна гледка към яхтклуба. Наляво се намираще кухненският бокс — отлично обзаведен, всичко от светло дърво.

— Това е каюткомпанията. В съседство е камбузът. — Крисчън посочи към кухнята.

После ме хвана за ръка и ме разведе из каюткомпанията. Оказа се изненадващо просторна. Подът беше от същото светло дърво. Всичко изглеждаше модерно и лъскаво и създаваше лека, весела атмосфера, но бе и съвсем функционално, като че ли Крисчън не прекарваше тук много време.

— Баните са от двете страни — посочи той, после отвори малката врата със странна форма точно пред нас и влязохме през нея. Озовахме се в луксозна спалня. „О...“

Двойното легло от светло дърво и светлосините завивки бяха като спалнята му в „Ескала“. Явно си избираше дадена тема и се придържаше към нея.

— Това е голямата каюта. — Крисчън ме погледна със сияещи очи. — Ти си първото момиче, което влиза тук, освен Мия, която не се брои.

Изчервих се под палеция му поглед и пулсът ми се ускори. Наистина ли? Поредният „пръв път“. Той ме притегли в прегръдката си, пръстите му се заровиха в косата ми и ме целуна, дълго и силно. Когато се отдръпна от мен, и двамата се бяхме задъхали.

— Може да опитаме леглото — прошепна до устата ми Крисчън.

„О, в морето!“

— Само че не сега. Ела, Мак скоро ще вдигне котва. — Преодолях разочарованието си, когато ме хвана за ръка и ме поведе обратно през каюткомпанията. Пътъом посочи друга врата.

— Там е офисът, а отпред има още две каюти.

— Колко души могат да спят на борда?

— Шестима. Досега обаче съм канил само семейството си. Обичам да плавам сам. Но не и когато ти си тук. Трябва да те държа

под око.

Отвори един шкаф и извади яркочервена спасителна жилетка.

— Стой мирна. — Нахлузи я през главата ми и стегна всички ремъци. През цялото време на устните му играеше лека усмивка.

— Обичаш да ме завързваш, нали?

— По всякакъв начин. — Крисчън ми се ухили похотливо.

— Ти си перверзник.

— Знам. — Той повдигна вежди и се ухили още по-широко.

— Моят перверзник — прошепнах.

— Да, твоят.

Щом свърши, Крисчън хвана двата края на жилетката и ме целуна.

— Завинаги — каза и ме пусна преди да успея да реагирам.

„Завинаги! Мама му стара!“

— Ела. — Крисчън ме хвана за ръка и ме изведе навън. Изкачихме няколко стъпала и се озовахме на горната палуба при рубката, в която имаше голям рул и седалка. Мак правеше нещо с въжетата на носа на яхтата.

— Тук ли си научил всичките си трикове с въжета? — попитах невинно.

— Моряшките възли ми се оказаха полезни. — Той ме изгледа оценяващо. — Май нещо сте любопитна, госпожице Стийл. Обичам да любопитствате. С най-голямо удоволствие ще ви покажа на какво съм способен с въже. — Ухили ми се, но аз му отвърнах с безизразно лице, сякаш ме е разстроил, и той моментално се намръщи.

— Хвана се — засмях се аз.

Устните му се извиха и Крисчън присви очи.

— По-късно може да се наложи да се разправам с теб, но сега трябва да управлявам яхтата.

Седна на пулта, натисна някакъв бутон и моторите зареваха.

Мак мина тичешком покрай нас, усмихна ми се, скочи на палубата долу и се зае да развързва някакво въже. Може би и той знаеше трикове с въжета. Тази мисъл се появи неканена в ума ми и ме накара да се изчервя.

Подсъзнанието ми ме стрелна с гневен поглед. Мислено свих рамене и погледнах Крисчън — обвинявах господин Петдесет нюанса

за това. Когато Мак му извика, че сме готови да потеглим, той вдигна слушалката и се свърза с бреговата охрана.

За пореден път бях изумена от уменията му. Имаше ли изобщо нещо, което да не може да прави? И тогава си спомних добросъвестния му опит да нареже чушки в моята квартира в петък и тази мисъл ме накара да се усмихна.

Крисчън бавно изкара „Грейс“ от мястото ѝ на кея и я насочи към изхода на пристанището. Зад нас на сушата се беше събрала малка тълпа, която гледаше отплаването ни. Няколко деца махаха с ръце и аз им отговорих.

Крисчън се озърна през рамо, после ме притегли в скута си и започна да ми показва различни уреди в рубката.

— Хвани руля — нареди той, властен както винаги.

— Слушам, капитане! — засмях се и се подчиних.

Крисчън постави длани плътно върху ръцете ми, продължи да управлява яхтата и след няколко минути бяхме в открито море, в студените сини води на залива Пюджит. Отвъд защитната стена на яхтклуба вятърът духаше по-силно и морето се вълнуваше.

Не можех да не се усмихна, доловила вълнението на Крисчън — беше адски забавно. Направихме широк завой и се насочихме на запад към полуостров Олимпик, плавахме по вятъра.

— Време е да вдигнем платната — възбудено каза Крисчън. — Хайде, поеми руля. Дръж този курс.

„Какво?!“

Той се ухили на изписалия се на лицето ми ужас.

— Много е лесно, бебчо. Дръж руля и гледай хоризонта над носа. Ще се справиш чудесно, винаги се справяш. Когато вдигнем платната, ще усетиш тегленето. Просто поддържай курса. Щом ти дам знак ей така... — Крисчън направи жест с длан, сякаш си прерязваше гърлото — можеш да угасиш двигателите. С този бутон. — Посочи един голям черен бутон на пулта. — Разбра ли?

— Да — отвърнах отчаяно. Паникьосах се. „Мама му стара — нали само щях да се возя!“

Крисчън бързо ме целуна, стана и енергично тръгна към носа, където двамата с Мак се заеха да развиват платната, да развързват въжета и да въртят лебедки и скрипци. Работеха добре в екип,

подвикваха си разни моряшки термини. Зарадвах се, че господин Петдесет нюанса може толкова безгрижно да си сътрудничи с някого.

Мак може би му беше приятел. Доколкото виждах, Крисчън явно нямаше много приятели, но пък същото се отнасяше и за мен. Е, поне в Сиатъл. Единствената ми приятелка правеше тен в Сейнт Джеймс на западното крайбрежие на Барбадос.

Изведнъж ми домъчня за Кейт. Моята съквартирантка ми липсваше повече, отколкото си мислех. Надявах се, че ще промени решението си и ще се прибере с брат си Итън, вместо да удължи ваканцията си с Крисчъновия брат Елиът.

Крисчън и Мак вдигнаха грота. Той се разтвори и се изду, жадно подхванат от вятъра, и яхтата рязко се наклони и се понесе напред. Усетих го в руля. „Тпру!“

Те продължиха с кливера и аз очаровано проследих издигането му. Вятърът го подхвана и го опъна.

— Дръж я стабилна, бибчо, и угаси моторите! — надвика вятъра Крисчън и ми даде уговорения знак. Едва го чувах, но въодушевено кимнах, вперила поглед в него, в мъжа, когото обичах — брулен от вятъра, ентузиазизиран, вкопчен здраво заради клатенето на яхтата.

Натиснах бутона, ревят на двигателите стихна и „Грейс“ се понесе към полуостров Олимпик, плъзгаше се по водата, сякаш летеше. Искаше ми се да викам и да крещя — това бе едно от най-силните преживявания в живота ми — освен навярно безмоторния самолет и може би Червената стая на болката.

Тпру! Тази яхта можела да се движи! Стоях устойчиво, здраво стиснала руля. Крисчън се върна при мен и отново постави дланите си върху ръцете ми.

— Какво мислиш? — надвика воя на вятъра и рева на морето той.

— Крисчън! Фантастично е!

Крисчън се ухили до уши. Лицето му сияеше.

— Само почакай да вдигнем спинакера. — И посочи с брадичка към Мак, който развиваше едно алено платно. Напомни ми за стените в залата за игри.

— Интересен цвят — извиках.

Крисчън ми се ухили хищно и ми намигна. А, явно беше нарочно.

Спинакерът се изду — голямо и странно елипсовидно платно — и „Грейс“ направо полетя.

— Асиметрично платно. За бързина — отговори Крисчън на неизречения ми въпрос.

— Удивително — казах, тъй като не ми хрумна нищо друго. На лицето ми се бе изписала абсолютно нелепа усмивка. Докато порехме водите към величествените Олимпик Маунтънс и остров Бейнбридж, погледнах назад и видях смаляващия се Сиатъл и връх Рейниър в далечината.

Досега всъщност не бях оценявала колко красив и разнообразен е пейзажът около Сиатъл — тучна растителност, високи вечнозелени дървета, тук-там скали. В този разкошен слънчев следобед имаше някаква дива и в същото време ведра красота, която те караше да ахнеш. Неподвижността беше изумителна в сравнение с нашата бързина.

— С каква скорост се движим?

— Петнайсет възела.

— Нямам представа какво означава това.

— Малко под трийсет километра в час.

— Само толкова?! Струва ми се много по-бързо.

Той усмихнато стисна ръцете ми.

— Изглеждаш прелестно, Анастейжа. Приятно е да виждам бузите ти поруменели... и то не от изчервяване. Изглеждаш като на снимките на Хосе.

Обърнах се и го целунах.

— Бива ви да доставите удоволствие на едно момиче, господин Грей.

— На вашите услуги, госпожице Стийл. — Крисчън отметна косата ми и ме целуна по тила, пращайки приятни тръпки надолу по гръбначния ми стълб. — Обичам да те виждам щастлива — прошепна той и ме прегърна още по-силно.

Зарях поглед над сините води. Зачудих се какво ли може да съм направила в миналото, та щастието да ми се усмихне и да ми подари този мъж.

„Да, късметлийка си — изсумтя подсъзнанието ми. — Обаче работата ти ще пострада. Той няма вечно да иска този глупав конвенционален секс... ще трябва да направиш компромис.“ Мислено

се озъбих на наглото му подигравателно лице и притиснах глава към гърдите на Крисчън. Дълбоко в себе си знаех, че подсъзнанието ми е право, но пропъдих тези мисли. Не исках да ми провалят деня.

След час хвърлихме котва в едно уединено заливче на остров Бейнбридж. Мак слезе на брега с надуваема лодка — не знаех с каква цел, но имах подозрения, понеже веднага щом той запали извънбордовия двигател, Крисчън ме хвана за ръка и буквално ме замъкна в каютата си. Решително и категорично.

И сега стоеше пред мен, излъчвайки своята опияняваща чувственост, докато ловките му пръсти бързо развързваха ремъците на спасителната ми жилетка. Той я захвърли настрани и напрегнато впери поглед в мен. Очите му бяха тъмни, зениците — разширени.

Вече бях изгубена, а още не ме беше докоснал. Вдигна ръка към лицето ми и плъзна пръсти надолу по брадичката, гърлото и гърдите ми, изгаряйки ме с докосването си — до първото копче на синята ми риза.

— Искам да те видя — прошепна и сръчно разкопча копчето. После се наведе и леко целуна разтворените ми устни. Задъхвах се от нетърпение, възбудена от въздействащата комбинация от пленителната му красота, чистата му сексуалност и лекото поклащане на яхтата. Крисчън се отдръпна.

— Съблечи се пред мен.

„О, божичко!“ Подчиних се с най-голямо удоволствие. Без да откъсвам очи от неговите, бавно разкопчах ризата, наслаждавайки се на изпепеляващия му поглед. О, беше направо главозамайващо. Виждах желанието му — личеше си по самото му изражение... и по други неща.

Оставих ризата си да падне на пода и посегнах към копчето на дънките ми.

— Стига — заповяда той. — Седни.

Седнах на ръба на леглото и Крисчън с едно-единствено плавно движение се озова на колене пред мен, развърза връзките на едната, а после и на другата ми маратонка, събу ги, после и чорапите ми. Повдигна левия ми крак, леко целуна възглавничката на палеца ми и го одраска със зъби.

— О! — простенах, усетила ефекта в слабините си. Той светкавично се изправи, протегна ми ръка и ме вдигна да стана.

— Продължавай — нареди и се поотдръпна, за да ме гледа.

Смъкнах ципа на дънките си и бавно свалих дънките към глезените си. На устните му заигра лека усмивка, ала очите му останаха сериозни.

И не знам дали бе защото сутринта ме беше любил — имам предвид, че наистина ме беше любил, нежно и сладостно — или се дължеше на пламенните му думи: „Да, обичам те...“, но изобщо не се срамувах. Искях да съм секси за този мъж. Той го заслужаваше, караше ме да се чувствам секси. Добре, това беше ново за мен, но аз се учех под неговите вещи напътствия. Освен това много неща бяха нови и за него. Между двама ни нямаше особено голяма разлика всъщност.

Носех чисто нови бели дантелени прашки и сутиен в тон — маркови, струваха цяло състояние. Измъкнах се от дънките и се изправих пред него по бельо, за което беше платил той, но вече не се чувствах евтина. Чувствах се негова.

Пресегнах се зад гърба си и разкопчах сутиена, плъзнах презрамките надолу по раменете си и го пуснах върху ризата си. Бавно си събух прашките, оставих ги да паднат на глезените ми и излязох от тях с грация, която ме изненада.

Заставах пред него гола, без срам — защото знаех, че ме обича. Вече не се налагаше да се крия. Той мълчеше и просто ме гледаше. Виждах само желанието му, възхитата му дори, и още нещо, дълбочината на неговата потребност — на любовта му към мен.

Крисчън хвана кремавия си пуловер и го съблече през главата си, после и тениската си, без да откъсва дръзките си сиви очи от моите. После обувките и чорапите. Посегна към копчето на дънките си.

Протегнах ръка и прошепнах:

— Нека аз.

Устните му за миг се свиха и Крисчън се усмихна.

— Заповядай.

Пристъпих към него, вмъкнах безстрашните си пръсти в двете предни гайки и го дръпнах силно, за да се приближи. Той неволно ахна от неочакваната ми смелост, после ми се усмихна. Разкопчах го, но преди да му отворя ципа, оставих пръстите си да се поразходят и опипах еректиралния му член през мекия дънков плат. Крисчън се

притисна към дланта ми и затвори очи, наслаждавайки се на докосването ми.

— Ставаш все по-дръзка, Ана, все по-храбра — промълви той, обхвана лицето ми в шепи, наведе се и ме целуна силно.

Поставих дланите си на хълбоците му — наполовина върху хладната му кожа, наполовина върху смъкнатите му дънки.

— И ти — прошепнах, докато палците ми бавно описваха кръгове по кожата му, и Крисчън се усмихна.

— Извади го.

Свалих ципа. Безстрашните ми пръсти хванаха пениса му и силно го стиснаха.

Той издаде нисък гърлен стон и отново ме целуна, много нежно. Дланта ми се движеше по члена му и около него, милваше го, стискаше го силно. Крисчън ме прегърна и дясната му длан се залепи за гърба ми с разперени пръсти, а лявата му ръка се зарови в косата ми, притисна ме към устата му.

— О, страшно те желая, бебчо — промълви той и рязко се отдръпна, за да смъкне дънките и боксерките си с бързо и ловко движение. И с дрехи, и без тях бе невероятна гледка.

Беше съвършен. „Единствено белезите оскверняват красотата му“ — помислих тъжно. И те не бяха засегнали само кожата му.

— Какво има, Ана? — прошепна Крисчън и нежно ме погали по бузата с опакото на дланта си.

— Нищо. Люби ме — веднага.

Той ме притегли в обятията си, като ме целуваше и прокараваше пръсти през косата ми. Езиците ни се преплетоха и Крисчън ме насочи заднишком към леглото, нежно ме накара да легна и ме последва, отпускаяки се до мен.

Зарових пръсти в косата му, а той проследи с нос линията на долната ми челюст.

— Имаш ли представа колко вълшебно ухаеш, Ана? Неустоимо е.

Думите му ми въздействаха така, както винаги — възпламениха кръвта ми, ускориха пулса ми — и Крисчън спусна нос надолу по гърлото и гърдите ми, като благоговейно ме целуваше.

— Невероятно си красива! — промълви, пое едното ми зърно в устата си и леко го засмука.

Простенах и извих гръб.

— Искам да те слушам, бебчо.

Дланта му се спусна към кръста ми. Наслаждавах се на докосването му, на допира на неговата кожа до моята — жадните му устни бяха върху гърдите ми, ловките му дълги пръсти ме милваха и галеха. Плъзгаха се по хълбоците и дупето ми, после надолу по крака до коляното ми — и през цялото време той не преставаше да ме целува и да смуче зърната ми.

Хвана ме за коляното, рязко вдигна крака ми нагоре и го прехвърли върху хълбока си. Не видях усмивката му — по-скоро я усетих до кожата си. Той се претърколи, така че да го яхна, и ми подаде презерватив.

Отдръпнах се назад, хванах члена му и просто не успях да устоя на цялата му прелест. Наведох се, целунах го и го поех в устата си, обходих го с език и после силно го засмуках. Крисчън простена и надигна хълбоци, тъй че да влезе по-дълбоко в устата ми.

„Ммм... има вълшебен вкус.“ Искях го в себе си. Седнах и го погледнах — задъхан, с отворена уста и напрегнато вперени в мен очи.

Припряно скъсах опаковката на презерватива и му го нахлузих. Той протегна ръцете си към мен. Хванах едната, а с другата вкарах члена му в мен и бавно го обладах.

Затворил очи, Крисчън издаде гърлен стон.

„Усещането за неговото проникване в мен... разпъва ме... изпълва ме... — тихо простенах, — ... божествено е. — Той постави ръце върху хълбоците ми и започна да ме повдига и спуска, тласкаше се към мен. — О... великолепно е...“

— О, бебчо — прошепна Крисчън и изведнъж седна на леглото, тъй че се озовахме лице в лице, усещането беше изумително, съвършено. Ахнах и се вкопчих в раменете му, а той обхвана главата ми в шепи и се вгледа в мен — в напрегнатите му сиви очи пламтеше желание.

— О, Ана! Какво ме караш да изпитвам?! — промълви Крисчън и ме зацелува с трескава страст. Отговорих на целувките му, замаяна от възхитителното усещане за дълбокото му проникване в мен.

— Обичам те — изстенах аз. Той също изстена, сякаш тези две тихи думи му бяха причинили болка, и се претърколи, понасяйки ме

със себе си, без да нарушава прелестния ни контакт, така че се озовах под него и обвих крака около кръста му.

Крисчън се взираше в мен със смаяно обожание. Вдигнах ръка, за да погая красивото му лице, сигурна, че моето изражение е същото. Той затвори очи и започна да се движи съвсем бавно, като тихо стенеше.

Лекото поклащане на яхтата, тишината и спокойствието в каютата се нарушаваха единствено от нашето тежко дишане. Крисчън бавно влизаше и излизаше от мен, толкова опитно и прекрасно... беше божествено. Той зарови едната си ръка в косата ми, а с другата помилва лицето ми, после ме целуна.

Цялата потънах в него, докато ме любеше, бавно, с безкрайна наслада. Докосвах го — като спазвах ограниченията — по ръцете, косата, кръста, по красивия задник — и дишането ми се ускоряваше, подвластно на постоянния му ритъм. Крисчън ме целуна по устата, брадичката, долната челюст, после лекичко ухапа ухото ми. Чувах накъсания му дъх, рязко излизащ при всеки нежен тласък на тялото му.

Собственото ми тяло започна да трепери. „О... Това усещане, което вече познавам толкова добре... приближавам... О...“

— Точно така, бебчо... направи го за мен... Моля те... Ана — шепнеше той и тези думи ме доведоха до екстаз.

— Крисчън — извиках аз и той застана, докато двамата свършвахме едновременно.

10.

— Мак скоро ще се върне — прошепна Крисчън.

— Хмм. — Вдигнах клепачи и погледнах нежните му сиви очи. Божичко, какъв удивителен цвят имаха, особено там, в морето — заради светлината, отразяваща се от морската вода през малките илюминатори в каютата.

— Колкото и да ми се иска да лежа тук с теб цял следобед, ще се наложи да му помогна с яхтата. — Той се наведе към мен и нежно ме целуна. — В момента изглеждаш невероятно красива, Ана, разрошена и секси. Караш ме да не мога да ти се наситя. — Усмихна се и се надигна от леглото. Легнах по корем, за да се насладя на гледката.

— И тебе си те бива, капитане. — Мляснах с устни и той се ухили.

Гледах го как се облича. Човека, който току-що отново ме беше любил толкова нежно. Не можех да повярвам на късмета си. Не можех да повярвам, че е мой. Той седна до мен, за да си обуе обувките.

— Капитан, а? — попита иронично. — Е, аз съм господар на тази яхта.

Наклоних глава настрани.

— Вие сте господар на сърцето ми, господин Грей. — „И на тялото ми... и на душата ми.“

Той невярващо поклати глава и се наведе да ме целуне.

— Ще се кача на палубата. В банята има душ, ако искаш. Имаш ли нужда от нещо друго? Нещо за пиене?

Можех само да му се усмихна. Това същият човек ли беше? Същият господин Петдесет нюанса?!

— Какво има? — попита Крисчън в отговор на глупавото ми хилене.

— Ти.

— Какво аз?

— Кой си ти и какво си направил с Крисчън?

На устните му се появи тъжна усмивка.

— Той не е много далеч, бебчо — отговори ми тихо и меланхоличните нотки в гласа му моментално ме накараха да съжаля, че съм попитала. Но Крисчън бързо се отърси от това състояние.

— Съвсем скоро ще го видиш, особено ако не се надигнеш — засмя се той. После ме шляпна силно по дупето. Едновременно изскимтях и се засмях.

— Уф, как ме уплаши!

— Виж ти. — Крисчън сбърчи чело. — Защото изпращаш смесени сигнали, Анастейжа. Човек направо не може да върви в крак. — Наведе се и отново ме целуна. — До скоро, бебчо. — И с ослепителна усмивка се изправи и ме остави насаме с обърканите ми мисли.

Когато излязох, Мак вече се беше върнал от острова, но още щом отворих вратата на каюткомпанията, изчезна на горната палуба. Крисчън разговаряше по блакберито си. „С кого приказва?“ — зачудих се. Той се приближи, притегли ме към себе си и ме целуна по косата.

— Чудесна новина... добре. Да... Така ли? Противопожарното стълбище?... Ясно... Да, довечера.

Натисна клавиша за прекратяване на разговора и в този момент ме сепна ревът на двигателите. Мак сигурно беше в рубката над нас.

— Време е да се връщаме — каза Крисчън и пак ме целуна, докато завързваше ремъците на спасителната ми жилетка.

Слънцето се спускаше в небето зад нас. Плавахме обратно към пристанището и аз размишлявах за този прекрасен следобед. Под грижливите търпеливи напътствия на Крисчън бях свила грота, кливера и спинакера и се бях научила да връзвам рифов, седлови и прав възел. По време на урока устните му постоянно потръпваха.

— Някой ден може и да те завържа — измърморих свадливо.

Той се усмихна весело.

— Първо ще трябва да ме хванете, госпожице Стийл.

Думите му ми припомниха гоненицата в апартамента, възбудата и накрая ужасните последици. Намръщих се и потреперих. След това го бях напуснала.

Щях ли да го изоставя пак, след като ми беше признал, че ме обича? Вгледах се в ясните му сиви очи. Можех ли изобщо да го

изоставя — каквото и да направеше с мен? Можех ли да го предам така? Не. Едва ли.

Беше ми показал подробно тази красива яхта, беше ми обяснил всички новаторски дизайни и технологии, както и висококачествените материали, използвани при построяването ѝ. Спомних си интервюто, когато го видях за пръв път — още тогава забелязах увлечението му по корабите. Мислех, че обича само океанските товарни кораби, които строеше неговата компания — а не аеродинамичните супер секси катамарани.

И естествено, беше ме любил — сладостно, без да бърза. Поклатих глава, като си спомних тялото си, извиващо се и тръпнещо от желание под вещите му ръце. Бях сигурна, че е невероятен любовник — макар че, разбира се, нямах база за сравнение. Ала Кейт щеше да е по-възторжена, ако винаги е било така — не бе в стила ѝ да крие подробностите.

Но докога Крисчън щеше да се задоволява с това? Просто не знаех и тази мисъл ме смущаваше.

Сега той седеше, а аз бях в сигурния кръг на прегръдката му — сякаш часове наред, в спокойно ведро мълчание, докато „Грейс“ все повече приближаваше Сиатъл. Държах руля и Крисчън час по час ме караше да правя промени в курса.

— Поезията на мореплаването е стара като света — прошепна в ухото ми.

— Това ми звучи като цитат.

Усетих, че се усмихва.

— Да, цитат е. От Антоан дьо Сент Екзюпери.

— О... Обожавам „Малкият принц“.

— И аз.

Когато Крисчън, все още поставил длани върху ръцете ми, вкара яхтата в пристанището, вече се свечеряваше. На яхтите блещукаха светлини и се отразяваха в тъмната вода, но още не беше тъмно — благоуханна светла привечер, увертюра към разкошен залез.

На кея се събра тълпа, докато Крисчън бавно обръщаше „Грейс“ в сравнително тясното пространство. Направи го с лекота и пристана на същото място, откъдето бяхме потеглили. Мак скочи на кея и завърза яхтата за кнехта.

— Добре дошла — каза Крисчън.

— Благодаря — отвърнах. — Прекарах си идеално.

Той се ухили.

— И на мен така ми се стори. Няма да е зле да изкараш един курс по ветроходство, за да можем да излизаме за по няколко дни само двамата.

— С удоволствие. Така ще можем да опитаме спалнята пак... и после пак.

Крисчън се наведе и ме целуна под ухото.

— Хмм... Нямам търпение, Анастейжа — прошепна и цялата настръхнах от гласа му.

Как го правеше това?

— Хайде, апартаментът е чист. Можем да се върнем.

— А багажът ни в хотела?

— Тейлър вече го е прибрал.

„О! Кога?“

— Днес, след като с хората си претърси „Грейс“ — отговори Крисчън на неизречения ми въпрос.

— Този нещастник изобщо спи ли?

— Спи. — Той озадачено повдигна вежди. — Просто си върши работата, Анастейжа, и много го бива. Джейсън е истинска находка.

— Кой Джейсън?

— Джейсън Тейлър.

Мислех, че Тейлър е малкото му име. Джейсън. Подхождаше му — солидно, надеждно. Кой знае защо, ме накара да се усмихна.

— Много държиш на Тейлър. — Крисчън ме погледна замислено.

— Да, държа. — Въпросът му ме смути. Той се намръщи. — Но не ме привлича, ако на това се мръщиш. Престани.

Крисчън се намуси.

„Божичко, понякога е като дете.“

— Мисля, че Тейлър се грижи много добре за теб. Затова го харесвам. Струва ми се любезен, сигурен и верен. Прилича ми на добродушен чичко.

— Чичко ли?

— Да.

— Добре, нека е чичко.

Засмях се.

— О, Крисчън, кога най-после ще пораснеш?

Той ме зяпна с отворена уста, изненадан от изблика ми, но после се намръщи, сякаш размишляваше над въпроса ми. Накрая каза:

— Опитвам се.

— Личи си, че полагаш огромни усилия — казах и извъртях очи.

— Само какви спомени събуждаш в мен, когато ми се блещиш така, Анастейжа! — засмя се Крисчън.

Аз също се засмях.

— Е, ако слушаш, може да поосвежим някой от тези спомени.

По устните му плъзна весела усмивка.

— Да слушам ли? — Повдигна вежди. — Наистина, госпожице Стийл, какво ви кара да смятате, че искам да ги освежавам?

— Може би грейналите ти като коледна елха очи, когато го казах.

— Вече ме познаваш наистина добре — иронично отвърна Крисчън.

— Бих искала да те опозная повече.

Той се усмихна.

— И аз теб, Анастейжа.

— Благодаря, Мак. — Крисчън се ръкува с Макконъл и слезе на кея.

— За мен винаги е огромно удоволствие, господин Грей. Довиждане, Ана, радвам се, че се запознахме.

Срамежливо стиснах ръката му. Сто на сто знаеше какво сме правили на яхтата с Крисчън, докато той беше на острова.

— Приятен ден, Мак, и ти благодаря.

Той ми се ухили и ми намигна, което ме накара да се изчервя. Крисчън ме хвана за ръка и тръгнахме по кея към крайбрежната алея.

— Откъде е Мак? — полюбопитствах, като си мислех за акцента му.

— От Ирландия... Северна Ирландия.

— Приятел ли ти е?

— Мак ли? Той работи при мен. Помогна в построяването на „Грейс“.

— Имаш ли много приятели?

Той се намръщи.

— Не особено. С моята работа... не завързвам приятелства. Само... — Млъкна и се намръщи още повече. Разбрах, че за малко да спомене госпожа Робинсън.

— Гладна ли си? — опита се да смени темата той.

Кимнах. Наистина бях изгладняла.

— Ще вечеряме там, където оставих колата. Хайде.

Отидохме в едно малко италианско заведение, „Бийс“. Напомни ми за ресторантчето в Портланд — няколко маси и сепарета, свежа и модерна обстановка, огромна черно-бяла снимка на фиеста от началото на XX век.

Настанихме се в едно от сепаретата и проучихме менюто, докато пиехме възхитително леко фраскати. Когато си избрах и вдигнах очи от менюто, видях, че Крисчън ме гледа замислено.

— Какво има? — попитах.

— Изглеждаш прелестно, Анастейжа. Разходката на открито ти се отразява добре.

Изчервих се.

— Чувствам се доста изгоряла от комбинацията слънце плюс вятър, да ти кажа честно. Обаче си прекарах страхотно. Идеално. Благодаря ти.

Той се усмихна.

— Удоволствието е мое.

— Може ли да те попитам нещо?

— Каквото поискаш, Анастейжа. Знаеш го. — Крисчън наклони глава настрани. Изглеждаше възхитително.

— Явно нямаш много приятели. Защо?

Той сви рамене и се намръщи.

— Казах ти, нямам време. Имам сътрудници — въпреки че това е различно, струва ми се. Имам семейство. И толкова. Освен Елена.

Не обърнах внимание на споменаването на тази вампирка.

— И нямаш нито един приятел на твоята възраст, с когото да излезеш и да поразпуснеш, така ли?

— Знаеш как обичам да разпускам, Анастейжа. И освен това имах много работа, докато изграждах бизнеса си. — Придоби малко

озадачен вид. — Всъщност аз не правя нищо друго — освен че от време на време плавам с яхтата и летя.

— Даже в колежа ли?

— Да, и там.

— Значи само Елена, така ли?

Крисчън кимна предпазливо.

— Трябва да е самотно.

Устните му се извиха в тъжна усмивка и той смени темата:

— Какво ще ядеш?

— Ризото.

— Добър избор. — И повика сервитьорката, с което сложи край на този разговор.

След като дадохме поръчката, започнах неспокойно да се въртя на мястото си, вперила поглед в сплетените си пръсти. Трябваше да се възползвам от факта, че е в настроение да споделя.

— Какво има, Анастейжа? Кажи ми.

Погледнах загриженото му лице.

— Кажи ми — повтори той по-настойчиво и загрижеността му се превърна в... В какво? В страх ли? В гняв?

Дълбоко си поех дъх.

— Просто се тревожа, че това не ти стига. Нали разбираш, за да разпускаш.

Челюстта му се напрегна и очите му станаха сурови.

— Давал ли съм ти какъвто и да е повод да смяташ, че не ми стига?

— Не.

— Тогава защо мислиш така?

— Знам какво ти харесва. От какво... хм... имаш нужда — измънках.

Крисчън затвори очи и заразтрива челото си с дългите си пръсти.

— Какво трябва да направя? — зловецко тихо, сякаш наистина ядосан, попита той и сърцето ми се сви.

— Не, не ме разбра — ти си страхотен и знам, че са минали само няколко дни, но се надявам, че не те принуждавам да си такъв, какъвто не си.

— Пак съм си аз, Анастейжа — с всичките си петдесет нюанса на пребаност. Да, трябва да овладявам желанието си да контролирам

всичко... обаче съм такъв по характер, така съм се справял с живота си. Да, очаквам да се държиш по определен начин и когато не го правиш, едновременно ми действа предизвикателно и стимулиращо. Ние продължаваме да правим това, което ми харесва. Вчера например ти ми позволи да те напляскам след скандалното ти участие в търга. — Споменът го накара да се усмихне нежно. — Обичам да те наказвам. Желанието едва ли ще изчезне... но се опитвам и не е толкова трудно, колкото си мислех.

Отново започнах да се въртя на мястото си и се изчервих, спомняйки си скришните ни игри в детската му стая.

— Нямах нищо против — прошепнах и се усмихнах срамежливо.

— Знам. — Устните му се свиха в неохотна усмивка. — И аз също. Но признавам, Анастейжа, всичко това е съвсем ново за мен и последните няколко дни бяха най-прекрасните в живота ми. Не искам да променям нищо.

„О!“

— Това са най-прекрасните дни и в моя живот — всичките, без изключение — промълвих и усмивката му стана още по-широка. Богинята в мен отчаяно закима в знак на съгласие — и силно ме сръга. „Добре де, добре.“

— Значи не искаш да ме водиш в стаята си за игри, така ли?

Той мъчително преглътна и пребледня. От лицето му изчезна и най-малката следа от веселост.

— Не искам.

— Защо? — прошепнах. Не очаквах такъв отговор.

И да, ето — жегна ме и известно разочарование. Богинята в мен нацупено се отдръпна, скръстила ръце като ядосано дете.

— Предишния път, когато бяхме там, ти ме напусна — тихо каза Крисчън. — Ще се пазя от всичко, което може да те накара пак да ме изоставиш. Когато си замина, бях съкрушен. Вече ти обясних. Не искам никога повече да се чувствам така. Казах ти какво изпитвам към теб. — Сивите му очи бяха разширени и напрегнати от искреното му признание.

— Но това не е честно. Едва ли ти действа много отпускащо постоянно да се безпокоиш как се чувствам. Ти направи всички тези промени заради мен и... и ми се струва, че трябва да ти се отплатя по

някакъв начин. Не знам — може би... да опитаме... някакви ролеви игри — запелтечих аз, изчервена като стените на залата за игри.

Защо беше толкова трудно да се говори за това? Бях правила какви ли не перверзии с този човек, неща, за които допреди няколко седмици изобщо не бях чувала, неща, които даже не бих си и помислила за възможни, и все пак нямаше нищо по-трудно от това да разговарям с него.

— Ана, ти ми се отплащаш — повече, отколкото съзнаваш. Моля те, моля те, недей да се чувстваш така!

Безгрижният Крисчън беше изчезнал. Очите му бяха още по-разширени от тревога и видът му ми късаше сърцето.

— Минал е само един уикенд, бебчо — продължи той. — Дай ни малко време. Миналата седмица, когато си тръгна, много мислих за нас. Имаме нужда от време. Трябва да ми вярваш и аз — на теб. По-нататък може да си позволим някои неща, но сега ми харесваш такава, каквата си. Харесва ми да те виждам толкова щастлива, толкова спокойна и безгрижна, да знам, че имам нещо общо с това. Никога не съм... — Млъкна и прокара пръсти през косата си. — Трябва да се научим да ходим, преди да се научим да тичаме. — И неочаквано се захили.

— Какво ти е толкова смешно?

— Флин. Непрекъснато повтаря тази мисъл. Не ми е и хрумвало, че някога ще го цитирам.

— Флинизъм.

Крисчън се засмя.

— Абсолютно.

Донесоха ордьоврите ни и брускети и сменихме темата. Крисчън се поотпусна.

Но когато поставиха пред нас прекалено големите чинии, не можех да не си помисля какъв съм видяла Крисчън днес — отпуснат, щастлив и безгрижен. Поне в момента се смееше, отново спокоен.

Мислено въздъгнах от облекчение, когато започна да ме разпитва за местата, на които съм ходила. Отговорът ми бе кратък, понеже не бях излизала от Съединените щати. От друга страна, Крисчън беше обиколил света. Поведохме по-лек, по-щастлив разговор за местата, които е посещавал той.

След вкусната и засищаща вечеря Крисчън потегли обратно към „Ескала“ и нежният сладостен глас на Ива Касиди отново зазвуча от тонколониите. Това ми даде време да поразмишлявам. Имах умопомрачителен ден: доктор Грийн, под душа с Крисчън, неговото признание, любенето в хотела и на яхтата, купуването на колата. Дори самият Крисчън изглеждаше съвсем различен. Сякаш се беше отказал от нещо или пък го преоткриваше — не знаех какво точно.

Кой да предполага, че може да е толкова мил? Дали и самият той го бе знаел?

Погледнах го и видях, че също изглежда потънал в размисъл. И изведнъж ми хрумна, че Крисчън всъщност не е имал юношество — поне нормално. Поклатих глава.

Мислите ми се върнаха към бала, танца с доктор Флин и страха на Крисчън, че психиатърът ми е разказал всичко за него. Той все още криеше нещо от мен. Нима можехме да продължим нататък, ако се чувстваше така?

Боеше се, че ще го напусна, ако го опозная. Боеше се, че ще го напусна, ако е такъв, какъвто е. „О, този човек е невероятно сложна личност!“

Когато приближихме дома му, Крисчън започна да излъчва напрежение, което накрая стана осезаемо. Оглеждаше тротоарите и страничните улици, очите му скачаха във всички посоки. Търсеше Лийла, досетих се аз и също започнах да се озъртам. Всяка млада брюнетка привличаше вниманието ми, ала не я видяхме.

Когато стигнахме в гаража, устните му бяха мрачно стиснати. Зачудих се защо се връщаме тук, щом ще е толкова предпазлив и нервен. Залятото с боя ауди го нямаше. Когато Крисчън спря до джипа, Сойър дойде и ми отвори вратата.

— Здравей, Сойър — поздравих го аз.

— Добър вечер, госпожице Стийл — отвърна бодигардът. — Добър вечер, господин Грей.

— Нищо ли? — попита Крисчън.

— Нищо, сър.

Крисчън кимна, хвана ме за ръка и тръгнахме към асансьора. Знаех, че мозъкът му работи на бърза предавка — изглеждаше разсеян. Когато се качихме, се обърна към мен.

— Не ти е позволено да излизаш оттук сама. Разбираш ли?

— Добре. — „Божичко, брой до десет.“ Обаче отношението му ме накара да се усмихна. Прииска ми се да го прегърна — този човек, толкова властен и лаконичен с мен, знам. Удивляваше ме фактът, че само допреди седмица щях да приема думите му като ужасно заплашителни. Сега обаче го разбирах много по-добре. Компенсиращ механизъм. Неизвестността около Лийла го стресираше, той ме обичаше и искаше да ме защити.

— Какво ти е толкова смешно? — измърмори Крисчън и на лицето му също се мярнаха следи от веселост.

— Ти.

— Аз ли, госпожице Стийл? И защо съм ви толкова смешен? — нацупи се той.

Цупенето на Крисчън беше... възбуждащо.

— Не се цупи.

— Защо? — Ставаше му все по-забавно.

— Защото ми действаш по същия начин, по който аз на теб ей с това. — Нарочно прехапах долната си устна.

Той повдигна вежди, едновременно изненадан и зарадван.

— Така ли? — И пак се нацупи, после се наведе и ме целуна невинно.

Обърнах се към него и в наносекундата, през която устните ни се докоснаха, характерът на целувката се промени — от този интимен допир във вените ми пламна опустошителен пожар и ме тласна към него.

Пръстите ми изведнъж се заровиха в косата му, той ме сграбчи и ме притисна към стената на асансьора, шепите му обгърнаха лицето ми и не ми позволиха да се откъсна от устните му, езиците ни се преплитаха един в друг. И не знаех дали теснотата на кабината прави всичко много по-реално, но усетих потребността му, тревогата му, страстта му.

„Мама му стара.“ Желаех го — там, веднага.

Асансьорът звънна и спря, вратата се отвори и Крисчън отдръпна лицето си от моето, все още приковавал ме с хълбоци към стената и притиснал еректиралия си penis към мен.

— Тпру — каза задъхано.

— Тпру — повторих и най-после си поех дъх.

Крисчън ме погледна с пламнали очи.

— Какво правиш с мен, Ана! — И прокара палец по долната ми устна.

С периферното си зрение забелязах как Тейлър се отдръпва и се скрива от поглед. Вдигнах лице и целунах Крисчън в ъгълчето на красиво изваяната му уста.

— Какво правиш с мен, Крисчън!

Той направи крачка назад и ме хвана за ръка. Очите му бяха тъмни, забулени.

— Ела — заповяда ми.

Тейлър дискретно ни чакаше във фоайето.

— Добър вечер, Тейлър — сърдечно го поздрави Крисчън.

— Добър вечер, господин Грей, госпожице Стийл.

— Вчера бях госпожа Тейлър — засмях се и това го накара да се изчерви.

— Звучи добре, госпожице Стийл.

— И на мен така ми се стори.

Крисчън стисна ръката ми по-силно и се намръщи.

— Ако двамата сте свършили, да пристъпим към доклада. — Стрелна с гневен поглед Тейлър и той явно се почувства неловко. Вътрешно потреперих. Бях престъпила границата.

— Съжалявам — произнесох само с устни. Тейлър сви рамене и ми се усмихна мило. Обърнах се да последвам Крисчън.

— Ще дойда след малко. Трябва да кажа нещо на госпожица Стийл — каза Крисчън на Тейлър и разбрах, че съм загазила.

Крисчън ме заведе в спалнята си и затвори вратата.

— Не флиртувай с персонала, Анастейжа.

Отворих уста да се защита — после я затворих и пак я отворих.

— Не съм флиртувала. Държах се дружелюбно — това е различно.

— Значи не се дръж дружелюбно и не флиртувай. Това не ми харесва.

„О! Сбогом, безгрижни Крисчън.“

— Съжалявам — измънках и сведох очи. Цял ден не ме беше карал да се чувствам като дете. Той протегна ръка, хвана ме за брадичката и повдигна главата ми, за да срещна погледа му.

— Знаеш колко съм ревнив — прошепна.

— Нямах основание да ревнуваш. И телом, и духом съм твоя.

Той запримигва, сякаш не можеше да осмисли този факт. После се наведе и бързо ме целуна, но без страстта, която бяхме преживели преди малко в асансьора.

— Няма да се бавя — каза намусено и ме остави сама в спалнята, замаяна и обърквана.

„Защо ще ревнува от Тейлър, по дяволите?!“ Поклатих невярващо глава.

Хвърлих поглед към часовника. Тъкмо минаваше осем. Реших да си приготвя дрехи за работа утре. Качих се в стаята си и отворих дрешника. Вътре нямаше нищо. Всички дрехи бяха изчезнали. „О, не! — Крисчън сигурно ме беше разбрал буквално и ги беше изхвърлил. — Мамка му.“

„Защото ти е много голяма устата!“ — озъби ми се подсъзнанието ми.

Защо ме беше разбрал буквално? Спомних си съвета на майка ми: „Мъжете са ужасно буквални, мила“. Нацупих се. Имаше и страхотни дрехи, например сребрилата рокля, с която бях отишла на бала.

Печално огледах спалнята. „Чакай малко, какво става? Айпода го нямаше. Къде ми беше лаптопът? О, не!“ Първата ми мисъл беше, че ги е откраднала Лийла.

Направо изхвърчах обратно долу в спалнята на Крисчън. Лаптопът, айподът и раницата ми бяха на нощното шкафче. Нищо не липсваше.

Отворих вратата на дрешника. Дрехите ми бяха там, всичките, пренесени при неговите. Кога беше станало това? Защо никога не ме предупреждаваше, преди да прави такива неща?

Обърнах се и го видях на прага.

— А, успели са да свършат с пренасянето — измърмори разсеяно.

— Какво има? — попитах, забелязала мрачното му лице.

— Тейлър смята, че Лийла е проникнала през аварийното стълбище. Че е имала ключ. Всички ключалки вече са сменени. Хората му са претърсили всички стаи. Няма я. — Млъкна и прокара пръсти през косата си. — Чудя се къде е. Изплъзва се от всичките ни опити да я открием, а се нуждае от помощ. — Намръщи се и негодуванието ми

се стопи. Прегърнах го. Той ме притисна в обятията си и ме целуна по косата.

— Какво ще направиш, когато я откриеш? — попитах.

— Доктор Флин има едно заведение.

— А мъжът ѝ?

— Той си изми ръцете — изсумтя горчиво Крисчън. — Семейството ѝ е в Кънектикът. Мисля, че е съвсем сама.

— Колко тъжно!

— Имаш ли нещо против целият ти багаж да е тук? Искам да сме в една стая — каза той.

„Тпру, бърза смяна на темата.“

— Разбира се.

— Искам да спиш с мен. Когато сме заедно, нямам кошмари.

— Кошмари ли имаш?

— Да.

Прегърнах го по-силно. Още багаж от миналото. Сърцето ми се сви за този човек.

— Тъкмо исках да си приготвя дрехи за работа утре — прошепнах.

— За работа! — възкликна Крисчън, сякаш това е мръсна дума, пусна ме и ме стрелна с ядосан поглед.

— Да, за работа — смутена от реакцията му, потвърдих аз.

Той се вторачи в мен с пълно неразбиране.

— Но Лийла... тя е някъде там. — Замълча за миг. — Не искам да ходиш на работа.

„Моля?!“

— Това е нелепо, Крисчън. Трябва да отида на работа.

— Не трябва.

— Имам нова работа, която ми харесва. Естествено, че трябва да отида на работа. — „Какво иска да каже той?“

— Не трябва — подчертано повтори Крисчън.

— Да не си мислиш, че ще вися тук със скръстени ръце, докато ти се правиш на властелина на вселената?!

— Честно казано... да.

„О, Крисчън, Крисчън... Господи, дай ми сили.“

— Трябва да отида на работа, Крисчън.

— Не трябва.

— Напротив. Трябва. — Отговорих му бавно, като на дете.

Той се намръщи.

— Не е безопасно.

— Крисчън... Трябва да работя, за да си изкарвам прехраната. Успокой се, всичко ще е наред.

— Не, не трябва да работиш, за да си изкарваш прехраната. И откъде знаеш, че всичко ще е наред? — Вече почти викаше.

Какво искаше да каже? Че ще ме издържа ли? О, това даже не беше нелепо — та аз го познавах само от месец!

Той вече кипеше от гняв, очите му хвърляха мълнии, ала на мен хич не ми пукаше.

— За бога, Крисчън, Лийла стоеше до леглото ти и не ми направи нищо! И трябва да работя, да! Не искам да съм ти задължена. Имам да изплащам студентския си заем.

Крисчън стисна устни, а аз поставих ръцете си на кръста. Нямах да отстъпя по този въпрос. За какъв се мислеше той?!

— Не искам да ходиш на работа.

— Само че не зависи от теб, Крисчън. Решението си е мое.

Той прокара пръсти през косата си, без да откъсва очи от мен.

Стояхме и се зъбехме един на друг. Изтекоха секунди, може би и минути.

— Сойър ще дойде с теб.

— Няма нужда, Крисчън. Държиш се безразсъдно.

— Безразсъдно ли? — изръмжа той. — Или Сойър идва с теб, или наистина ще проявя безразсъдност и ще те задържа тук.

„Няма да го направи, нали?“

— И как ще го направиш?

— О, ще намеря начин, Анастейжа. Недей да ме принуждаваш.

— Добре! — отстъпих аз и вдигнах ръце в знак, че се предавам. „Мамка му, господин Петдесет нюанса отмъстително се е завърнал!“

Стояхме един срещу друг и продължавахме да се мръщим.

— Добре, Сойър може да дойде с мен, ако така ще се почувстваш по-добре — съгласих се и завъртях очи. Крисчън присви своите и заплашително пристъпи към мен. Моментално отстъпих назад. Той спря и дълбоко си пое дъх, затвори очи и прокара пръстите и на двете си ръце през косата си. О, не! Господин Петдесет нюанса наистина се беше надъхал.

— Искаш ли да те разведе из апартамента?

Да ме разведе из апартамента? Той майтапеше ли се?!

— Добре — отвърнах предпазливо. Поредната смяна на темата. Крисчън ме хвана за ръка и леко я стисна.

— Не исках да те плаша.

— Не си ме уплашил. Просто се готвех да побягна. — Опитах се да се направя на остроумна.

— Да побегнеш ли? — Той се облеци.

— Шегувам се! — „Уф, божичко.“

Наложих си да се успокоя. Скандалите с господин Петдесет нюанса не биваше да се приемат несериозно.

И той ме разведе из апартамента и ми показа стаите. С изненада научих, че освен стаята за игри и трите допълнителни спални горе има отделно крило, в което живеят Тейлър и госпожа Джоунс — кухня, просторна дневна и две спални. Госпожа Джоунс още не се беше прибрала от гостуването при сестра си, която живеела в Портланд.

На долния етаж вниманието ми привлече стаята срещу неговия кабинет — помещение с огромна плазма и всевъзможни пултове за игри. Стори ми се много уютно.

— Значи имаш ексбокс? — подсмяхнах се аз.

— Да, ама не ме бива много. Елиът винаги ме бие. Беше смешно, когато ти си помисли, че това е залата ми за игри. — Ухили ми се, забравил за гневното си избухване. Слава богу, доброто му настроение се връщаше.

— Радвам се, че ме намирате за смешна, господин Грей — отвърнах високомерно.

— Такава сте, госпожице Стийл — когато не изкарвате човек от нерви, разбира се.

— Обикновено ви изкарвам от нерви, когато се държите безразсъдно.

— Аз?! Безразсъдно?!

— Да, господин Грей. Грей Безразсъдния спокойно може да ви е прякорът.

— Аз нямам прякор.

— Ами тогава Безразсъдния наистина ще ви подхожда.

— Това според мен е въпрос на лично мнение, госпожице Стийл.

— Интересно какво е професионалното мнение на доктор Флин.

Крисчън се засмя.

Излязохме от стаята с телевизора, минахме през дневната и покрай сервизното помещение и внушителната изба и стигнахме до големия кабинет на Крисчън. Когато влязохме, Тейлър се изправи. Вътре имаше шестместна заседателна маса. Имаше и монитори. Нямах представа, че в апартамента е инсталирана система за наблюдение. Изглежда, покриваше балкона, стълбището, сервизния асансьор и фойето.

— Здравсти, Тейлър. Развеждам Анастейжа.

Тейлър кимна, но не се усмихна. Зачудих се дали и на него са му се скарали и защо още работи. Когато му се усмихнах, той любезно кимна. Крисчън пак ме хвана за ръка и ме поведе към библиотеката.

— Разбира се, вече си била тук — каза и отвори вратата. Зърнах зеленото сукно на билиардната маса и попитах:

— Ще поиграем ли?

Крисчън се усмихна изненадано.

— Добре. Играла ли си някога?

— Малко — излъгах аз. Той присви очи и наклони глава настрани.

— Ти си безнадеждна лъжкиня, Анастейжа. Или не си играла никога, или...

Облизах устни.

— Да не се уплаши от малко конкуренция?

— Да се уплаша от момиченце като теб? — Крисчън се подсмихна добродушно.

— Да се обзаложим, господин Грей.

— Толкова ли сте уверена в победата си, госпожице Стийл? — весело и в същото време невярващо попита той. — На какво искаш да се обзаложим?

— Ако спечеля, ще ме заведеш пак в залата за игри.

Крисчън ме изгледа така, сякаш не разбираше точно какво съм казала.

— А ако спечеля аз? — попита след няколко напрегнати мига.

— Тогава имаш право на избор.

Устните му се извиха, докато обмисляше отговора си.

— Добре, дадено. Какво ще играем: пул, снукър или карамбол?

— Пул. Другите не ги знам.

Крисчън извади от един шкаф под една от книжните лавици голяма кожена кутия. В кадифеното гнездо в нея имаше бiliarдни топки и той бързо и ловко ги подреди върху сукното. Не бях играла пул на толкова голяма маса. Крисчън ми подаде щека и тебешир.

— Ще ги разбиеш ли? — предложи с престорена любезност. Забавляваше се — мислеше си, че ще спечели.

— Добре. — Натърках с тебешир върха на щеката и издухах излишния — като наблюдавах Крисчън през миглите си. Очите му потъмняха.

Прицелих се в бялата топка и с бърз чист удар улучих средата на триъгълника с такава сила, че една цветна топка бясно се завъртя и потъна в горния десен джоб. Останалите се пръснаха.

— Избирам цветните — осведомих го невинно, като скромно му се усмигнах. Устните му се извиха във весела усмивка.

— Моля — учтиво отвърна той.

Една след друга бързо вкарах в джобовете още три топки. Вътрешно танцувах. В този момент бях страшно благодарна на Хосе, задето ме научи да играя пул, при това добре. Крисчън гледеше безизразно и лицето му не издаваше нищо, но вече не ми се струваше толкова весел. Пропуснах зелената топка на косъм.

— Знаеш ли, Анастейжа, мога цял ден да стоя тук и да те гледам как се навеждаш и протягаш над масата — отбеляза той одобрително.

Изчервих се. Слава богу, че носех дънки. Крисчън се подсмихна. Опитваше се да ме разсее, копелето му с копеле. Съблече кремавия си пуловер, метна го на облегалката на един стол и ми се ухили, докато се готвеше да направи първия си удар.

Наведе се ниско над масата. Устата ми пресъхна. „А, сега разбирам какво искаше да каже.“ Крисчън по тесни дънки и бяла тениска, наведен така... представляваше невероятна гледка. Направо си изгубих мисълта. Той бързо вкара четири червени топки, после направи фал, като вкара бялата.

— Елементарна грешка, господин Грей — подразних го.

Крисчън се подсмихна.

— О, аз съм само един глупав смъртен, госпожице Стийл. Ваш ред е, струва ми се. — Посочи масата.

— Нали не се опитвате да изгубите?

— А, не. Намислил съм си специална награда и искам да спечеля, Анастейжа. — Сви небрежно рамене. — Но пък аз и без това винаги искам да печеля.

Изгледах го с присвити очи. „Ами тогава...“ Страшно се радвах, че съм по късата си синя риза. Обикалях около масата и се навеждах ниско при всяка възможност, показвайки му дупето и бюста си. Тази игра може да се играе и от двама. Хвърлих му прикрит поглед.

— Знам какво правиш — прошепна той. Очите му бяха потъмнели.

Кокетно килнах глава и нежно погалих щеката, бавно прокарвах ръка нагоре-надолу.

— А, просто се чудя откъде да нанесе следващия си удар — отвърнах сякаш разсеяно.

Надвесих се над масата и преместих оранжевата топка в по-добра позиция. После заставах точно пред Крисчън, наведох се и се прицелих. Чух го рязко да си поема дъх и естествено, не улучих. „Мамка му.“

Той се приближи, изправи се зад мен и докато още бях наведена напред, постави ръка върху задника ми. „Хмм...“

— За да ме дразните ли ми показвате това, госпожице Стийл? — И силно ме плесна.

Ахнах.

— Да — промълвих, защото си беше вярно.

— Внимавай какво си пожелаваш, бебчо.

Разтрих си дупето, а Крисчън заобиколи от другия край на масата, надвеси се и стреля. Улучи червената топка и тя се понесе към левия страничен джоб. Прицели се в жълтата, горе вдясно, и за малко не улучи. Ухилих се.

— Червена стая, идваме! — подразних го.

Крисчън само повдигна вежди и ми даде знак да продължа. Бързо вкарах зелената и по някаква случайност успях да вкарам последната оранжева топка.

— Определи джоба — измърмори Крисчън, сякаш говореше за нещо друго, нещо мрачно и неприлично.

— Горният ляв. — Прицелих се в черната, ударих я, но не улучих. „По дяволите!“

Той се усмихна дяволито, наведе се над масата и набързо вкара оставащите две червени. Направо се задъхах, като гледах изпълнатото му гъвкаво тяло. Крисчън се изправи и натърка върха на щеката си с тебешир, впил пламтящите си очи в мен.

— Ако спечеля...

„Да.“

— Ще те напляскам и после ще те чукам върху билиардната маса.

„Мама му стара.“ И последното мускулче надолу от пъпа ми се сви.

— Горният десен джоб — каза той, посочи черната топка и се наведе, за да стреля.

11.

Крисчън удари бялата топка с грациозна лекота и тя се затъркала по масата, целувайки черната, която съвсем, съвсем бавно се плъзна към горния десен джоб, поколеба се на ръба и накрая падна вътре.

По дяволите!

Той се изправи и изви устните си в триумфална усмивка, сякаш ми казваше: „Моя си, Стийл“. После остави щеката си и небрежно тръгна мен. Не приличаше на президент на компания — приличаше на лошо момче от лош квартал. Леле-мале, адски беше секси.

— Няма да ревеш, че изгуби, нали? — каза Крисчън. Едва се сдържаше да не се захили.

— Зависи колко силно ще ме напляскаш — прошепнах, бях се подпряла на щеката си. Той я взе и я остави настрана, пъхна показалец в деколтето на ризата ми и ме притегли към себе си.

— Дайте да преброим провиненията ви, госпожице Стийл. — Започна да брои на пръсти. — Първо, накарахте ме да ревнувам от мой собствен служител. Второ, спорихте с мен за ходенето на работа. И трето, през последните двайсет минути си развявахте възхитителния задник под носа ми.

Меко сивите му очи блестяха възбудено. Той се наведе и потърка носа си в моя.

— Искам да си събуеш дънките и да махнеш тази наистина привлекателна риза. Веднага. — Залепи лека като перце целувка на устните ми, безгрижно отиде при вратата и я заключи.

Когато се върна и ме погледна, очите му пламтяха. Стоях парализирана като истинско зомби, сърцето ми блъскаше, кръвта ми бучеше в ушите и не бях в състояние да помръдна и мускул. В главата ми се въртеше една-единствена мисъл, „Това е за него“, повтарях я безкрайно като мантра.

— Дрехите, Анастейжа. Като гледам, още си с тях. Съблечи ги — иначе ще го направя аз.

— Направи го ти. — Най-сетне възвърнах дар слово и гласът ми прозвуча гърлено и възбудено. Крисчън се ухили.

— О, госпожице Стийл, това е черна работа, обаче май ще приема вашето предизвикателство.

— Вие обикновено приемате предизвикателствата, господин Грей — казах и повдигнах вежди.

— Ами да, госпожице Стийл, каквото и да искате да кажете с това! — По пътя си към мен спря при малкото бюро, вградено в една от етажерките, и взе една трийсетсантиметрова пластмасова линия. Хвана я за двата края и я огъна, без да откъсва очите си от моите.

„Мама му стара — това оръжие ли си избра?“ Устата ми пресъхна.

Изведнъж установих, че съм гореща и влажна навсякъде, където трябва. Единствено Крисчън можеше да ме възбуди само с поглед и огъването на линията. Той я пхна в задния джоб на дънките си и се приближи към мен. Очите му бяха тъмни и излъчваха обещание. После, без да каже нито дума, приклекна пред мен и започна да ми развързва връзките, бързо и ловко, смъкна маратонките и чорапите ми. Опрях се на билиардната маса, за да не падна. Докато го гледах, се удивих от дълбочината на чувствата си към този човек. Обичах го.

Крисчън разкопча копчето на дънките ми, смъкна ципа, погледна нагоре през дългите си мигли и ми отпрати възможно най-похотливата си усмивка, докато бавно ме събуваше. Последователно повдигна крака и излязох от дънките, доволна, че нося красиви бели дантелени бикини. Той постави дланите си отзад на краката ми и плъзна носа си нагоре по бедрата ми. Направо се разтопих.

— Искам да си поиграя доста грубо с теб, Ана. Ще трябва да ми кажеш да спра, ако ти се види прекалено.

„О, божичко!“ Той ме целуна... там. Тихо простенах.

— Кодова дума ли? — промълвих.

— Не, няма нужда от кодова дума, просто ми кажи да спра и ще спра. Разбираш ли? — Отново ме целуна, притиснал лицето си към мен. „О, страхотно е!“ Крисчън се изправи и ме погледна напрегнато. — Отговори ми — заповяда ми с кадифено мек глас.

— Да, да, разбрах. — Настоячивостта му ме озадачаваше.

— Цял ден ми подхвърляш намеци и ми пращаш смесени сигнали, Анастейжа. Каза, че се боиш да не съм си загубил

способностите. Не съм сигурен точно какво имаше предвид и не знам доколко говореше сериозно, обаче сега ще проверим. Не искам още да те водя в стаята за игри, затова ще опитаме тук, но ако не ти хареса, трябва да ми обещаеш, че ще ми кажеш. — Предишната му напереност се беше сменила с нажежено до бяло напрежение, дължащо се на загрижеността му.

„Моля те, не се тревожи, Крисчън.“

— Ще ти кажа. Няма нужда от кодова дума — повторих, за да го успокоя.

— Ние сме влюбени, Анастейжа. Влюбените нямат нужда от кодови думи. — Той се намръщи. — Нали?

— Навярно нямат — промълвих аз. „Откъде да знам?“ — Обещавам.

Крисчън потърси на лицето ми признаци за колебание. Бях нервна, но и възбудена. Щях да го направя с много по-голямо удоволствие сега, когато знаех, че ме обича. Беше съвсем просто и в момента не исках да се задълбавам прекалено.

По устните му бавно плъзна усмивка и той започна да разкопчава ризата ми. Сръчните му пръсти се справиха бързо, въпреки че не я съблече, а се наведе и вдигна щеката.

„Уф, мамка му, какво ще прави с това нещо?“ По тялото ми пробягаха тръпки от страх.

— Добре играете, госпожице Стийл. Трябва да кажа, че съм изненадан. Защо не вкарате черната топка?

Забравила страха си, аз се нацупих, зачудена защо трябва да се изненадва, по дяволите — сексапилно арогантно копеле. Богинята в мен се движеше на заден план, правеше гимнастическите си упражнения с адски широка усмивка.

Нагласих бялата топка. Крисчън заобиколи масата и застана точно зад мен, докато се навеждах, за да стрелям. Постави ръка върху дясното ми бедро и започна да плъзга пръстите си нагоре-надолу по крака, дупето и гърба ми, като леко ме милваше.

— Няма да улуча, ако продължиш да правиш така — прошепнах и затворих очи, наслаждавах се на усещането от ръцете му по тялото ми.

— Не ми пука дали ще улучиш, бебчо. Просто исках да те видя такава — разсъблечена, изтегната върху моята билиардна маса. Нямах

представа колко секси изглеждаш!

Изчервих се. Богинята в мен захапа роза между зъбите си и затанцува танго. Дълбоко си поех дъх и се опитах да не му обръщам внимание, за да се прицеля. Оказа се невъзможно. Той продължаваше да ме гали по дупето.

— Горе вляво — измърморих и ударих бялата топка. Той силно ме плесна по задника.

Направи го толкова неочаквано, че изквичах. Бялата топка удари черната, която отскочи далеч от джоба. Крисчън отново започна да ме милва по дупето.

— А, май се налага да опиташ още веднъж — прошепна Крисчън. — Трябва да се съсредоточиш, Анастейжа.

Вече се задъхвах, възбудена от тази игра. Той отиде в края на масата, отново намести черната топка и ми върна бялата. Изглеждаше толкова секси, с потъмнели от сладострастна усмивка очи. Можех ли изобщо да му устоя? Хванах топката и я нагласих, готова да я ударя повторно.

— Момент — спря ме Крисчън. — Почакай. — О, той обожаваше да удължава изтезанието. Върна се и пак застана зад мен. Затворих очи, докато ме галеше, този път по лявото бедро, после отново по дупето.

— Прицели се — заповяда ми Крисчън.

Не успях да се сдържа и изстенах от гърчещото се в мен желание. И се опитах, наистина се опитах да се съсредоточа върху това къде трябва да ударя черната топка с бялата. Леко се преместих надясно и той ме последва. Отново се надвесих над масата. Използвах и последната останала следа от вътрешна сила, намаляла значително, понеже знаех какво ще се случи щом ударя бялата топка, прицелих се и я ударих. Крисчън ме плесна силно.

„Ох!“ Пак не улучих.

— О, не! — изпъшках.

— Още веднъж, бибчо. И ако този път пропуснеш, наистина ще си го получиш.

„Моля?! Какво ще си получиш?“

Той за пореден път нагласи черната топка и мъчително бавно се върна, застана зад мен и отново започна да милва дупето ми.

— Можеш да го направиш.

„О... не и когато ме разсейваш така.“ Притиснах задника си към дланта му и той леко ме плесна.

— Нетърпелива ли сте, госпожице Стийл?

„Да. Желая те.“

— Хайде да се отървем от това тук. — Крисчън внимателно смъкна бикините по бедрата ми и ми ги събу. Не видях какво направи с тях, но когато ме целуна по двете бузи, изпитах усещането, че съм напълно разголена.

— Хайде, бебчо.

Искаше ми се да се разрева — определено нямаше да успея. Знаех, че няма да улуча. Прицелих се в бялата топка, ударих я и в нетърпението си даже и не докоснах черната. Зачаках удара — но такъв не последва. Вместо това той се наведе над мен, като ме прилепи към масата, взе щеката от ръката ми и я претърколи до страничния борд. Усетих твърдия му член до дупето си.

— Не улучи — тихо произнесе Крисчън в ухото ми. Бузата ми беше притисната към сукното. — Постави си ръцете върху масата.

Подчиних се.

— Добре. Сега ще те напляскам и следващия път може би няма да пропуснеш. — Премести се от лявата ми страна, опрял еректиралия си penis в хълбока ми.

Простенах и сърцето ми се качи в гърлото. Дишах плитко и насечено и по вените ми пробягваше тежка, гореща възбуда. Той нежно започна да гали дупето ми, а с другата си ръка ме хвана за косата на тила, опря лакът в гърба ми и ме притисна към масата. Бях напълно безпомощна.

— Разкрачи се — прошепна Крисчън и в първия момент аз се поколебах. Той силно ме удари — с линията! Плясъкът беше по-рязък от парването и ме изненада. Ахнах и Крисчън ме удари повторно.

— Краката — заповяда ми той. Разкрачих се, задъхана. Линията отново ме плесна. Ох — пареше, но звучеше по-страшно, отколкото се усещаше в действителност.

Затворих очи и поех болката. Не беше чак толкова зле и Крисчън вече дишаше по-тежко. Удари ме пак и после пак и аз изпъшках. Не бях сигурна още колко удара мога да понеса — но като го чувах, като знаех колко е възбуден, аз също се възбуждах още повече и бях готова да продължа. Пресичах от тъмната страна, място в душата ми, което не

познавах добре, ала на което вече бях ходила в залата за игри — заедно с Талис. Линията ме удари отново. Простенах високо и Крисчън изпъшка в отговор. Удари ме пак — и пак... и още веднъж... този път по-силно... Потръпнах.

— Стига. — Думата излезе от устата ми, преди да осъзная, че съм я изрекла. Крисчън веднага пусна линията и ме освободи.

— Достатъчно ли ти е?

— Да.

— Сега искам да те чукам. — Гласът му прозвуча напрегнато.

— Да — с копнеж прошепнах аз. Той си свали ципа, докато аз лежах задъхана на масата: знаех, че ще го направи грубо.

За пореден път се удивих как съм понесла това, което правеше с мен досега — и да, какво удоволствие съм изпитала от него. Беше невероятно мрачно, но и невероятно негово съкровено...

Крисчън плъзна два пръста в мен и започна да ги движи въртеливо. Усещането беше върховно. Затворих очи и му се оставих. Чух издайническото разкъсване на станиол, после той застана зад мен, между краката ми, като ме накара да ги разтворя още по-широко.

И бавно проникна в мен. Изпълни ме. Чух го да надава стон на чиста наслада и това ме трогна. Крисчън здраво ме хвана за хълбоците, измъкна се от мен и се върна обратно с мощен тласък, който ме накара да извикам. Той спря за миг.

— Пак ли? — попита тихо.

— Да... Всичко е наред... Продължавай... отведи ме до края — произнесох задъхано.

Той простена гърлено, отново се изхлузи от мен, после мощно нахлу вътре и продължи да го повтаря безкрайно, бавно, сладостно бавно — мъчителен, брутален, божествен ритъм.

„О, божичко...“ Пулсът ми започна да се ускорява. Крисчън също го усети и ускори ритъма, тласъците му ставаха все по-бързи и силни — и аз се предадох, изригнах около него в изчерпващ, опустошителен оргазъм, който ме остави абсолютно изнемощяла.

Смътно усетих, че и Крисчън свършва, впил пръсти в хълбоците ми, после се отпусна върху мен. Свлякохме се на пода и той ме сгуши в обятията си.

— Благодаря ти, бебчо — промълви той и покри обърнатото ми нагоре лице с леки като перце целувки. Отворих очи и го погледнах.

Той ме прегърна още по-силно.

— Бузата ти е порозовяла от сукното. — Крисчън нежно заразтрива лицето ми. — Как беше? — Очите му бяха разширени и предпазливи.

— Потресаващо — прошепнах. — Харесва ми грубо, Крисчън, харесва ми и нежно. Харесва ми, че е с теб.

Той затвори очи и ме притисна към себе си с всички сили.

„Божичко, колко съм уморена!“

— Ти си невероятна, Ана! Красива, умна, предизвикателна, забавна, секси... всеки ден благодаря на Божието провидение, че именно ти дойде да ме интервюираш, а не Катрин Кавана. — Целуна ме по косата. Усмихнах се и се прозях, както бях с притисната към гърдите му уста. — Аз те изтощавам — продължи той. — Хайде! В банята и после в леглото.

Бяхме един срещу друг във ваната, до шия в пяна, обгърнати от сладостното ухание на жасмин. Крисчън едно по едно ми разтри ходилата. Беше толкова приятно, че чак не ми се вярваше.

— Може ли да те помоля нещо? — прошепнах аз.

— Разбира се. Каквото поискаш, Ана, знаеш го.

Дълбоко си поех дъх и седнах във ваната.

— Утре... когато отида на работа... може ли Сойър само да ме остави на входа на службата и после да ме посрещне след работния ден? Моля те, Крисчън. Моля те.

Ръцете му замръзнаха неподвижно, челото му се покри с бръчки.

— Нали се бяхме разбрали — изсумтя той.

— Моля те — продължих да упорствам аз.

— А през обедната почивка?

— Ще си взема нещо от тук, за да не се налага да излизам. Моля те.

Крисчън ме целуна малко под глезена.

— Много ми е трудно да ти отказвам — промълви той, сякаш го приемаше за своя слабост. — И няма да излизаш, така ли?

— Няма.

— Добре.

— Благодаря ти. — Застанах на колене и като разплисках вода навсякъде, го целунах.

— Няма за какво, госпожице Стийл. Как ви е дупето?

— Наболява ме. Но не е чак толкова зле. Водата ми действа успокояващо.

— Радвам се, че ми каза да спра.

— И дупето ми се радва.

Крисчън се ухили.

Проснах се на леглото. Бях тотално изтощена. Беше едва десет и половина, ала имах чувството, че е три през нощта. Това сигурно беше един от най-уморителните уикенди през целия ми живот.

— Госпожа Актън не е ли предвидила нощници? — неodobрително попита Крисчън.

— Нямам представа. Харесва ми да нося твоите тениски — измърморих сънено.

Лицето му омекна и той се наведе и ме целуна по челото.

— Трябва да поработя. Но не искам да те оставям сама. Може ли да се логна в системата в службата с твоя лаптоп? Ще те смущавам ли, ако работя тук?

— Лаптопът и без това не е мой... — Унесох се.

Будилникът се включи и ме събуди с новините за трафика. Крисчън още спеше до мен. Разтърках очи и погледнах часовника. Шест и половина — прекалено рано.

Навън валеше за пръв път от цяла вечност и беше доста мрачно. Чувствах се уютно и приятно в този грамаден модерен небостъргач, легнала до Крисчън. Протегнах се и се обърнах към красивия мъж до мен. Очите му рязко се отвориха и той примига сънено.

— Добро утро. — Усмихнах се, погалих го по лицето и се наведох да го целуна.

— Добро утро, бeбчо. Обикновено се будя преди алармата.

— Настроена е на много рано.

— Така е, госпожице Стийл. Трябва да ставам. — Целуна ме и скочи от леглото. Аз се отпуснах обратно на възглавниците. Леле, да се

събудиш в работен ден до Крисчън Грей. Как се беше случило всичко това? Затворих клепащи и задряхах...

— Хайде, сънливке, надигай се. — Крисчън се беше навел над мен, избръснат, изкъпан, свеж — „Хмм, ухае страхотно“ — с колосана бяла риза и черен костюм, без вратовръзка. Президентът на компания се завръщаше.

— Какво има? — попита той.

— Ще ми се пак да дойдеш в кревата.

Крисчън ме зяпна изненадано, после се усмихна — почти срамежливо.

— Вие сте ненаситна, госпожице Стийл. Колкото и да ми харесва тази идея, в осем и половина имам среща, тъй че скоро трябва да тръгвам.

О, бях спала още цял час. „Мамка му.“ Скочих от леглото пред развеселения поглед на Крисчън.

Набързо взех душ и облякох дрехите, които си бях приготвила предишната вечер: тясна пола, бледосива копринена риза и черни обувки на платформи с висок ток, всичко това от новия ми гардероб. Вчесах се и грижливо си вдигнах косата, после отидох в дневната, без да знам точно какво да очаквам. Как щях да стигна до службата?

Крисчън пиеше кафе на бара. Госпожа Джоунс правеше палачинки и бекон в кухнята.

— Изглеждаш прелестно — каза Крисчън, прегърна ме с една ръка и ме целуна под ухото. С периферното си зрение зърнах госпожа Джоунс да се усмихва. Изчервих се.

— Добро утро, госпожице Стийл — поздрави ме тя, докато поставяше палачинките и беконата пред мен.

— О, благодаря. Добро утро — измънках. Божичко, май щях да свикна с това.

— Господин Грей каза, че искате да си вземете обяд в службата. Какво бихте желали?

Обърнах се към Крисчън, който полагаше всички усилия да не се подсмехне, и го изгледах с присвити очи.

— Сандвич... салата. Нямам претенции — казах на госпожа Джоунс.

— Ще ви опаковам истински обяд, мадам.

— Моля, наричайте ме Ана, госпожо Джоунс.

— Добре, Ана. — Тя се усмихна и се обърна, за да ми направи чай.

„Леле-мале... суперско е.“

Погледнах Крисчън и предизвикателно наклоних глава — хайде де, обвини ме сега, че флиртувам с госпожа Джоунс.

— Трябва да тръгвам, бибчо. Тейлър ще се върне и ще те закара на работа със Сойър.

— Само до входа.

— Да. Само до входа — отвърна Крисчън. — Само че се пази.

Обърнах се и видях Тейлър да стои на прага. Крисчън се изправи и ме целуна, като повдигна брадичката ми.

— Чао, бибчо.

— Приятна работа, мили — извиках след него. Той се обърна, отпрати ми красивата си усмивка и излезе. Госпожа Джоунс ми подаде чаша чай и аз изведнъж се почувствах неловко, останала насаме с нея.

— Откога работите при Крисчън? — попитах я, като си мислех, че трябва да поведе някакъв разговор.

— От четири години — любезно отвърна тя, докато ми опаковаше обяда.

— Мога и сама — казах, засрамена, че го прави вместо мен.

— Изяжте си закуската, Ана. Това ми е работата. Доставя ми радост. Приятно е да се грижиш за още някой, освен за господин Тейлър и господин Грей. — И ми се усмихна мило.

Бузите ми се изчервиха от удоволствие и ми се прииска да засипя тази жена с въпроси. Тя сигурно знаеше много за моя господин Петдесет нюанса, но пък въпреки че се държеше дружелюбно, поведението ѝ беше чисто професионално. Знаех, че само ще засрамя и двете ни, ако започна да я разпитвам, затова си довърших закуската в любезно мълчание, нарушавано само от нейните въпроси за общите ми вкусови предпочитания.

След двамадесет и пет минути на прага на дневната се появи Сойър. Бях си измила зъбите и го чаках. С кафявата книжна кесия с обяда си в ръка — не си спомнях майка ми някога да ми е приготвяла обяд за училище — го последвах към асансьора.

Тейлър чакаше в аудито и щом се качих, го поздравих весело:

— Добро утро, Тейлър.

— Добро утро, госпожице Стийл.

— Извинявай за неуместните ми забележки снощи, Тейлър. Надявам се, че не съм ти причинила неприятности.

Той ми се намръщи слисано в огледалото, докато се вливахме в сиятълския трафик.

— Рядко имам неприятности, госпожице Стийл.

„А, добре. Крисчън може да не му се е карал. Значи само на мен, така ли?!“ — помислих си кисело.

— Радвам се да го чуя, Тейлър.

Докато отивах към бюрото си, Джак ми отправи преценяващ поглед.

— Добро утро, Ана. Добре ли прекара уикенда?

— Да, благодаря. А ти?

— Бива. Сядай — имам работа за теб.

Кимнах и седнах на компютъра. Сякаш бяха изтекли години, откакто не бях ходила на работа. Включих компютъра, отворих имейл браузъра — и естествено, имах имейл от Крисчън.

Подател: Крисчън Грей

Относно: Шеф

Дата: 13 юни 2011, 08:24

До: Анастейжа Стийл

„Добро утро, госпожице Стийл,

Искам само да Ви благодаря за прекрасния уикенд, въпреки всички драми.

Надявам се никога повече да не ме оставите.

И трябва да Ви напомня, че новината за СИП е засекретена за четири седмици.

Изтрийте този имейл веднага щом го прочетете.“

Ваш: Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей Ентърпрайзис Холдинг“ & шеф на шефа на Вашия шеф

Надявал се никога да не го оставя?! Да не искаше да се пренеса при него? Леле-мале... Та аз едва го познавах. Натиснах делийт.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Властен шеф

Дата: 13 юни 2011, 09:03

До: Крисчън Грей

„Уважаеми господин Грей,

Да се пренеса при Вас ли ми предлагате? И естествено, помнех, че доказателствата за Вашата легендарна способност да се бъркате в живота на хората са засекретени за още четири седмици. Да напиша ли чек за «Да се справим заедно» и да го пратя на баща Ви? Моля, не изтривайте този имейл, а му отговорете.

Обичам те!“

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

— Ана! — сепна ме Джак.

— Да? — Изчервих се и той ми се намръщи.

— Всичко наред ли е?

— Естествено. — Изправих се и отидох с бележника си в кабинета му.

— Добре. Както навярно си спомняш, в четвъртък ще участвам в литературен симпозиум в Ню Йорк. Имам билети и резервации и искам да дойдеш с мен.

— В Ню Йорк ли?

— Да. Ще трябва да заминем в сряда и да пренощуваме там. Мисля, че ще ти е доста полезно. С учебна цел. — Очите му потъмняха, докато говореше, но продължаваше да се усмихва любезно. — Би ли уредила пътуването си? И резервирай още една стая в хотела, в който съм отседнал. Мисля, че Сабрина, предишната ми асистентка, е оставила всички подробности някъде на лесно място.

— Добре.

Пфу. Върнах се на бюрото си. Господин Петдесет нюанса нямаше да го приеме добре — обаче аз всъщност исках да отида.

Очертаваше се като страхотна възможност и бях сигурна, че ще мога да държа Джак на разстояние, ако това беше скритият му мотив. Седнах. Вече бях получила отговор от Крисчън.

Подател: Крисчън Грей
Относно: Аз — властен?!
Дата: 13 юни 2011, 09:07
До: Анастейжа Стийл
„Да, моля.“

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Наистина искаше да се пренесе при него. О, Крисчън! Още беше рано. Опитах се да се овладеея. Само това ми липсваше след този необикновен уикенд. Не бях имала нито миг за размисъл — за да проумея всичко, което бях преживяла и открила през последните два дни.

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: Флинизми
Дата: 13 юни 2011, 09:20
До: Крисчън Грей
„Крисчън,

Къде останаха намеренията ни да се научим да ходим, преди да се научим да тичаме?

Може ли да го обсъдим довечера?

Предложиха ми в четвъртък да отида на конференция в Ню Йорк.

Това означава да замина в сряда и да пренощувам там.

Просто реших, че трябва да знаеш.“

А.
Анастейжа Стийл
Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей
Относно: МОЛЯ?!
Дата: 13 юни 2011, 09:21
До: Анастейжа Стийл
„Да. Хайде да го обсъдим довечера.
Сама ли ще ходиш?“

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: Без крещящи заглавия с главни букви в
получерен шрифт в понеделник сутрин!
Дата: 13 юни 2011, 09:30
До: Крисчън Грей
„Може ли да го обсъдим довечера?“

А.
Анастейжа Стийл
Асистентка на Джек Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей
Относно: Още не си видяла какво означава
„крещящи“!
Дата: 13 юни 2011, 09:35
До: Анастейжа Стийл
„Разказвай.

Ако ще е с онзи скапаняк, с когото работиш,
отговорът ми е «не» — само през трупа ми!“

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Сърцето ми се сви. Мамка му — да не ми е баща?!

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Не, ТИ още не си видял какво значи
„крещящи“!

Дата: 13 юни 2011, 09:46

До: Крисчън Грей

„Да. Ще ходим с Джак.

Искам да отида. Това е вълнуваща възможност за
мен.

А и никога не съм била в Ню Йорк.

Недей да правиш от мухата слон.“

Анастейжа Стийл
Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей

Относно: Не, ТИ още не си видяла какво значи
крещящи!

Дата: 13 юни 2011, 09:50

До: Анастейжа Стийл

„Анастейжа,

Не правя от мухата слон, просто съм загрижен за теб.

Отговорът е НЕ!“

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

— Не! — извиках на компютъра си, с което накарах всички в службата да се вцепенят и да ме зяпнат. Джак надникна от кабинета си.

— Всичко наред ли е, Ана?

— Да. Извинявам се — измънках. — Просто... въз... не сейгнах един документ. — Цялата поаленях от срам. Той ми се усмихна, но лицето му си остана озадачено. Няколко пъти дълбоко си поех дъх и бързо написах отговор. Бях ужасно ядосана.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Петдесет нюанса

Дата: 13 юни 2011,09:55

До: Крисчън Грей

„Крисчън,

Трябва да се овладееш.

НЯМА да спя с Джак — за нищо на света.

ОБИЧАМ те. Чуй какво става, когато хората се обичат.

Те си имат ДОВЕРИЕ.

Съмнявам се, че ти ще СПИШ с която и да е друга — или пък да я ЧУКАШ, НАПЛЯСКАШ или НАШИБАШ. Имам ВЯРА и ДОВЕРИЕ в теб.

Моля те, отнасяй се със СЪЩОТО към мен.“

Ана

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Зачаках отговор. Не се получаваше нищо. Позвъних в авиокомпанията и си резервирах билет за същия полет като Джак. Чух сигнала за пристигане на нов имейл.

Подател: Линкълн, Елена

Относно: Среца на обяд

Дата: 13 юни 2011, 10:15

До: Анастейжа Стийл

„Скъпа Анастейжа,

Много бих искала да обядваме заедно. Мисля, че не започнахме както трябва, и ми се ще да оправим нещата. Свободна ли сте някой ден през тази седмица?“

Елена Линкълн

„Мама му стара — не и госпожа Робинсън!“ Как ми беше научила имейла, по дяволите? Стиснах главата си с ръце. Този ден ставаше от ужасен по-ужасен.

Телефонът ми извънтя и аз предпазливо вдигнах глава и отговорих. Беше едва десет и двацет, а вече ми се искаше изобщо да не съм напускала леглото на Крисчън.

— Кабинетът на Джак Хайд. На телефона Ана Стийл.

Отсреща ми изръмжа болезнено познат глас:

— Би ли изтрила последния имейл, който ми прати, ако обичаш? И се опитай да използваш малко по-премерен език в служебната си кореспонденция! Казах ти, системата се следи. Ще се опитам да огранича щетите оттук. — И затвори.

„Мама му стара...“ Седях и зяпах телефона. Крисчън да ми затвори телефона! Този човек прегазваше цялата ми едва начеваща кариера и после ми затваряше?! Гневно се взирах в слушалката и ако не беше напълно неодушевена, със сигурност щеше да се сбръчка от ужас под унищожителния ми поглед.

Отворих имейлите си и изтрих онзи, който му бях пратила. Не беше чак толкова зле. Само споменавах за напляскване... е, и за шибане. Щом толкова се срамуваше от това, изобщо не биваше да го прави, по дяволите. Взех блакберито си и позвъних на джиесема му.

— Какво има? — изсумтя той.

— Заминавам за Ню Йорк, независимо дали ти харесва — изсъсках аз.

— Не разчитай...

Затворих, като го прекъснах по средата на изречението. По тялото ми потече адреналин. Ето, казах му го. Бях ужасно ядосана.

Дълбоко си поех дъх и се опитах да се успокоя. Затворих очи и си представих, че съм на щастливото си място. „Хмм... в корабна каюта с Крисчън.“ Отърсих се от този образ, понеже в момента му бях толкова сърдита, че не исках да припарва до моето щастливо място.

Отворих очи, спокойно взех ноутбука си и внимателно прегледах списъка с неща за вършене. Дишах бавно и дълбоко, за да възвърна равновесието си.

— Ана! — извика Джак и ме сепна. — Не си запазвай място за полета!

— О, вече е късно. Направих си резервация — отвърнах, докато той излизаше от кабинета си и се приближаваше към мен. Изглеждаше ядосан.

— Виж, нещо става. Кой знае защо изведнъж всички пътни и квартирни разходи за персонала трябва да се одобряват от ръководството. Получи се току-що от шефовете. Качвам се при стария Роч. Явно току-що е бил наложен мораториум на всички разходи.

Кръвта се оттече от лицето ми. „Господин Петдесет нюанса!“

— Поеми телефонните ми разговори. Отивам да видя какво има да ми каже Роч. — Намигна ми и отиде да се срещне с шефа си — не с шефа на шефа.

„По дяволите. Крисчън Грей...“ Кръвта ми отново закипя.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Какво направи?!

Дата: 13 юни 2011, 10:43

До: Крисчън Грей

„Моля те, кажи ми, че няма да се месиш в работата ми.

Наистина искам да отида на тази конференция.

Не биваше да те питам.

Изтрих оскърбителния имейл.“

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей

Относно: Какво направи?!

Дата: 13 юни 2011, 10:46

До: Анастейжа Стийл

„Просто пазя това, което е мое.

Имейлът, който ти така безразсъдно прати, вече е изтрит от сървъра на СИП, както и моите имейли до теб.

Между другото, имам ти безусловно доверие. Обаче не вярвам на него.“

Крисчън

Грей Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Проверих дали все още имам неговите имейли и установих, че са изчезнали. Влиянието на този човек не знаеше граници. Как го правеше? Кой негов познат можеше тайно да проникне в дълбините на сървърите на СИП и да отстрани имейлите? Бях в пълно неведение.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Вземи да пораснеш

Дата: 13 юни 2011, 10:48

До: Крисчън Грей

„Крисчън,

Няма нужда да ме пазиш от собствения ми шеф.

Той може да се опита да ме сваля, но аз ще го отрежа.

Не можеш да се месиш. Не е редно и е опит за налагане на пълен контрол от твоя страна.“

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей

Относно: Отговорът е НЕ!

Дата: 13 юни 2011, 10:50

До: Анастейжа Стийл

„Ана,

Виждал съм колко те «бива» да отблъскваш нежелано внимание. Помня, че точно така имах удоволствието да прекарам първата си нощ с теб. Фотографът поне изпитва нещо към теб.

Този скапаняк, от друга страна, не изпитва нищо.

Той е сериен свален и ще се опита да те прелъсти. Питай го какво се е случило с предишната и по-предишната му асистентка.

Не искам да се караме за това.

Ако искаш да отидеш в Ню Йорк, ще те заведа аз. Можем да отидем идващия уикенд. Имам апартамент там.“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

„О, Крисчън! Въпросът не е в това.“ Вбесяваше ме. И разбира се, имаше апартамент там. Къде другаде имаше имоти? Естествено, не можеше да пропусне и Хосе. Щяха ли някога да се забравят миналите ми прегрешения? Та аз бях пияна, за бога! С Джак нямаше да се напия.

Поклатих глава към екрана, но повече не можех да споря с Крисчън по имейла. Трябваше да потърпя до вечерта. Погледнах часовника. Джак още не се беше върнал от срещата, а аз трябваше да реша проблема с Елена. Препрочетох имейла ѝ и заключих, че най-добрият подход е да го препратя на Крисчън. Нека той се занимава с нея.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Среща на обяд или досаден багаж от миналото

Дата: 13 юни 2011, 11:15

До: Крисчън Грей

„Крисчън,

Докато ти се намесваш в кариерата ми и си пазиш задника от моите безразсъдни писма, получих следния имейл от госпожа Линкълн. Нямам желание да се срещам с нея — даже да имах, не ми е позволено да напускам

сградата. Не знам откъде е намерила имейл адреса ми. Как ще ме посъветваш да постъпя? Ето нейния имейл:

Скъпа Анастейжа,

Много бих искала ла обядваме заедно. Мисля, че не започнахме както трябва, и ми се ще ла оправим нещата. Свободна ли сте някой лен през тази седмица?

Елена Линкълн“

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей

Относно: Досаден багаж от миналото

Дата: 13 юни 2011, 11:23

До: Анастейжа Стийл

„Не ми се сърди. Грижа се за твоите интереси. Ако нещо ти се случи, никога няма да си го простя.

Аз ще се оправя с госпожа Линкълн.“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: До после

Дата: 13 юни 2011, 11:32

До: Крисчън Грей

„Може ли да обсъдим всичко това довечера? Опитвам се да работя и твоята постоянна намеса много ме разсейва.“

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Джак се върна след дванайсет и ми съобщи, че моето ходене в Ню Йорк се отлагало, въпреки че самият той щял да ходи, и не можел да направи нищо, за да промени политиката на висшето ръководство. Видимо бесен, той влезе в кабинета си и затръшна вратата. Защо беше толкова ядосан?

Дълбоко в себе си знаех, че намеренията му изобщо не са почтени, обаче бях убедена, че мога да се оправя с него, и се зачудих какво знае за предишните му асистентки Крисчън. Сейвнах тези мисли и продължих с малко работа, обаче реших да накарам Крисчън да промени мнението си, макар че перспективите не бяха обещаващи.

В един часа Джак подаде глава от кабинета си.

— Ана, моля те, би ли отишла да ми донесеш нещо за обяд?

— Разбира се. Какво по-точно?

— Сандвич с пастърма и ръжен хляб, без горчица. Ще ти дам парите, когато се върнеш.

— Нещо за пиене?

— Кола. Благодаря, Ана. — Прибра се в кабинета си, а аз посегнах към чантата си.

Мамка му. Бях обещала на Крисчън да не излизам никъде. Въздъгнах. Той изобщо нямаше да разбере. Нямаше да се бавя.

Клер от рецепцията ми предложи чадъра си, понеже още валеше като из ведро. Преди да изляза, аз се увих в якето си и скришом се огледах в двете посоки изпод огромния чадър. Като че ли всичко изглеждаше наред. Нямаше и следа от Призрачното момиче.

Закрачих към закусвалнята бързо и, надявах се, без да привличам внимание. Колкото повече се приближавах обаче, толкова по-силно усещане изпитвах, че ме наблюдават, и не знаех дали се дължи на засилената ми параноя, или наистина ме следят. Мамка му. Надявах се, че не е Лийла с пистолет.

„Просто си въобразяваш — изсумтя подсъзнанието ми. — Кой ще стреля по теб, по дяволите?!“

След петнайсет минути се върнах — жива и здрава и изпълнена с облекчение. Май прекалената параноя и зорката бдителност на Крисчън започваха да ми действат.

Джак разговаряше по телефона.

— Благодаря, Ана. Щом няма да идваш с мен, ще се наложи да останеш на работа до по-късно. Трябва да приготвим онази брошура. Надявам се, че нямаш планове за вечерта. — Усмихна ми се дружелюбно и аз се изчервих.

— Не, няма проблем — отговорих му с весела усмивка и свито сърце. Това нямаше да мине добре. Крисчън щеше да изкрейзи, сигурна бях.

Докато се връщах на бюрото си, реших да не му съобщавам веднага — иначе можеше да има време да се намеси по някакъв начин. Седнах и изядох сандвича със салата с пиле, който ми беше приготвила госпожа Джоунс. Беше страхотен. Госпожа Джоунс правеше жестоки сандвичи.

Естествено, ако се пренесях при Крисчън, тя щеше да ми приготвя обяд всеки ден. Тази мисъл ме смути. Никога не бях мечтала за неприлично богатство и всичко, което върви с него, а само за любов. Да намеря човек, който да ме обича и да не се опитва да управлява всяко мое движение. Телефонът иззвъня.

— Кабинетът на Джак Хайд...

— Обеща ми да не излизаш — каза Крисчън. Гласът му беше студен и строг.

Сърцето ми се сви за милионен път днес. Мамка му! Откъде беше научил, по дяволите?

— Джак ме прати да му донеса нещо за обяд. Не можех да откажа. Да не си ме поставил под наблюдение?! — Настръхнах при тази мисъл. Нищо чудно, че изпитвах такава параноя — някой наистина ме беше наблюдавал. Ядосах се.

— Точно затова не исках да отидеш на работа — изсумтя той.

— Крисчън, моля те. Държиш се ужасно... — „... типично за господин Петдесет нюанса“... — ужасно потискащо.

— Потискащо ли? — прошепна той изненадано.

— Да. Трябва да престанеш. Довечера ще разговаряме за това. За съжаление ще трябва да остана до късно, защото не мога да отида в Ню Йорк.

— Не искам да те потискам, Анастейжа — ужасено промълви Крисчън.

— Обаче го правиш. Сега имам работа. Ще го обсъдим по-късно. — Затворих. Чувствах се изчерпана и депресирана.

След прекрасния уикенд, който бяхме прекарвали, се сблъсках с действителността. Никога толкова много не ми се беше искало да избягам. Да се скрия в някакво спокойно убежище, за да помисля за този човек — какъв е и как да се справя с него. От една страна, знаех, че душата му е прекършена — вече го виждах ясно и сърцето ми се късаше. От късчетата безценна информация, които ми бе дал за живота си, разбирах защо. Дете без обич, подложено на ужасяващ тормоз; майка, която не е можела да го защитава, която и той не е можел да защити и която е умряла пред очите му.

Потръпнах. Бедният ми Петдесет нюанса. Аз бях негова, ала не за да ме държи в позлатена клетка. Как да го накарам да го проумее?!

С натежало сърце взех в скута си един от ръкописите, които Джак искаше да обобщя, и продължих да го чета. Не се сецах за лесно решение на проблема с извращения стремеж на Крисчън да контролира всичко. Просто по-късно трябваше да поговоря с него лице в лице.

След половин час Джак ми прати по имейла документ, който трябваше да коригирам, излъскам и приготвя за отпечатване навреме за конференцията. Това щеше да ми отнеме не само остатъка от следобеда, но и част от вечерта. Захванах се за работа.

Когато вдигнах глава, минаваше седем и офисът пустееше, макар че в кабинета на Джак още светеше. Не бях забелязала кога са си тръгнали всички, но вече почти свършвах. Пратих му документа за одобрение и проверих в пощенската си кутия. Нямах нищо ново от Крисчън, затова бързо погледнах блакберито си и то ме сепна, като завъня — обаждаше се Крисчън.

— Здравсти — прошепнах.

— Здравсти. Кога ще свършваш?

— До седем и половина, предполагам.

— Ще те чакам навън.

— Добре.

Говореше тихо, даже нервно. Защо? От моята реакция ли се боеше?

— Още съм ти ядосана, но нищо повече — казах. — Имаме да говорим за много неща.

— Знам. Ще се видим в седем и половина.

Джак излезе от кабинета си.

— Трябва да затварям. Чао. — Прекъснах връзката.

Джак небрежно се приближи.

— Имам само две допълнения. Върнах ти брошурата по имейла.

Наведе се над мен, докато записвах документа — доста близо, неловко близо. Ръката му докосна моята. Случайно ли? Отдръпнах се, но Джак се престори, че не забелязва. Другата му ръка лежеше върху облегалката на стола ми и докосваше гърба ми. Поизправих се, за да не се облягам.

— Страници шестнайсета и дваисет и трета. И с това би трябвало да приключим — измърмори той на сантиметри от ухото ми.

Настръхнах от близостта му, но реших да не му обръщам внимание. Отворих брошурата и колебливо се заех с промените. Джак продължаваше да се надвесва над мен и всичките ми сетива бяха свръхнапрегнати. Това ме разсейваше и се чувствах неловко. Вътре в себе си пицях: „Назад!“.

— Щом приключиш с това, няма да е зле да организираш отпечатването на брошурата. Но можеш да го свършиш и утре. Благодаря ти, че остана до късно, Ана. — Гласът му звучеше дружелюбно, сякаш говореше на ранено животно. Стомахът ми се сви.

— Най-малкото, което мога да направя, е да те възнаградя с едно бързо питие. заслужи си го. — Отметна от лицето ми кичур коса, който се беше измъкнал от ластика ми, и нежно ме погали по ухото.

Потреперих, стиснах зъби и рязко отдръпнах главата си. „Мамка му! — Крисчън имаше право. — Не ме пипай!“

— Тази вечер не мога. — „Нито пък която и да е друга вечер, Джак.“

— Хайде де, едно бързо? — опита се да ме уговори той.

— Не, не мога. Но ти благодаря.

Джак седна на края на бюрото ми и се намръщи. В главата ми завиха сирени. Бях съвсем сама в службата. Не можех да си тръгна. Нервно погледнах към часовника. Още пет минути и Крисчън щеше да дойде.

— Според мен двамата сме страхотен екип, Ана. Жалко, че не можеш да дойдеш в Ню Йорк. Без теб няма да е същото.

„Убедена съм в това.“ Само му се усмихнах, защото не се сещах какво да отговоря. И за пръв път изпитах далечно облекчение, че няма да отида.

— Е, добре ли прекара уикенда? — попита той любезно.

— Да, благодаря. — Накъде клонеше с това?

— С приятеля ти ли бяхте?

— Да.

— С какво се занимава той?

„Притежава те...“

— С бизнес.

— Интересно. С какъв бизнес?

— А, той се интересува от всевъзможни неща.

Джак наклони глава настрани и се наведе към мен, нарушавайки личното ми пространство — отново.

— Много си потайна, Ана.

— Ами, занимава се с телекомуникации, производство и земеделие.

Джак повдигна вежди.

— С толкова много неща! Къде работи?

— Има собствена компания. Ако си удовлетворен от брошурата, вече бих искала да си тръгна.

Той се отдръпна. Личното ми пространство отново беше в безопасност.

— Разбира се. Извинявай, не исках да те задържам — лицемерно каза Джак.

— В колко часа затварят сградата?

— Охраната е тук до единайсет.

— Добре. — Усмихнах се и подсъзнанието ми се отпусна на креслото си, облекчено, че не сме сами. Изключих компютъра, взех си чантата и се изправих.

— Значи го харесваш? Приятеля си, имам предвид?

— Обичам го — отвърнах, като го гледах право в очите.

— Ясно. — Джак се намръщи и стана от бюрото ми. — Как се казва?

Изчервих се.

— Грей. Крисчън Грей.

Джак зяпна.

— Най-богатият ерген в Сиатъл?! Този Крисчън Грей ли?

— Да. Същият. — Да, този Крисчън Грей, твоят бъдещ шеф, който ще те изяде на закуска, ако пак нарушиш личното ми пространство.

— Стори ми се познат — мрачно рече Джак и отново смръщи чело. — Е, късметлия е.

Запримигвах. Какво можех да му отговоря?

— Приятна вечер, Ана. — Той се усмихна насила и сковано тръгна към кабинета си.

Въздъгнах от облекчение. Е, този проблем можеше да се смята за решен. Господин Петдесет нюанса пак бе направил своя фокус. Дори самото му име ми беше талисман — набързо накара шефа ми да отстъпи с подвита опашка! Позволих си да се усмихна победоносно. „Виждаш ли, Крисчън? Даже името ти ме пази — нямаше нужда да си правиш целия този труд да слагаш ограничения върху разходите.“ Разчистих бюрото си и си погледнах часовника. Крисчън вече трябваше да е навън.

Аудито беше паркирано до тротоара и Тейлър изскочи, за да ми отвори задната дясна врата. Никога не се бях радвала толкова, че го виждам, и побързах да се мушна в колата и да се скрия от дъжда.

Крисчън седеше на задната седалка и ме гледаше предпазливо. Подготвяше се за гнева ми.

— Здравсти.

— Здравсти — сдържано отвърна той. После силно стисна ръката ми и сърцето ми започна да се топи. Бях ужасно объркана. Дори не бях решила какво трябва да му кажа.

— Още ли си ми ядосана?

— Не знам — отговорих. Той вдигна ръката ми и покри кокалчетата на пръстите ми с леки като перце целувки.

— Днешният ден беше отвратителен — каза тихо.

— Така е. — Но за пръв път, откакто беше излязъл за работа сутринта, започвах да се отпускам. Самият факт на присъствието му ми действаше като успокоителен балсам. Всички тъпотии на Джак, острите имейли, които си бяхме разменили, и досадната напаст на име Елена избледняваха и оставаха на заден план. На задната седалка бяхме само двамата с моя стремящ се към тотален контрол чудак.

— Сега е по-добре, след като си тук — промълви той. Докато Тейлър провираше колата през вечерния трафик, мълчахме, унесени в дълбок размисъл, но усещах, че Крисчън бавно се успокоява до мен, че и той се отпуска.

Тейлър ни остави пред блока. Докато чакахме асансьора, Крисчън ме държеше за ръка и се оглеждаше.

— Явно още не сте открили Лийла.

— Да. Уелч още я търси — унило отвърна той.

Асансьорът пристигна и се качихме. Крисчън впери очи в мен с непроницаемо изражение. О, изглеждаше просто великолепно — разрошена коса, бяла риза, тъмен костюм. И внезапно онова усещане се появи изневиделица. „О, божичко!“ — копнежът, желанието, електричеството. Ако се виждаше, щеше да представлява наситена синя аура около и между нас, толкова беше силно. Устните му се разтвориха, докато ме гледаше.

— Усещаш ли го? — промълви той.

— Да.

— О, Ана! — Крисчън простена и ме прегърна с треперещи ръце, постави едната си длан на тила ми и устните му намериха моите. Зарових пръсти в косата му и започнах да го милвам по лицето, докато той ме притискаше към стената на кабината.

— Мразя да се карам с теб — промълви до устата ми Крисчън. В целувката му имаше нещо отчаяно и страстно, което отразяваше собствените ми чувства. В тялото ми изригна желание и цялото напрежение от днешния ден затърси излаз. Превърнахме се само в езици, учестено дишане, ръце, докосване и сладостно, невероятно сладостно усещане. Дланта му се озова върху хълбока ми. Той рязко повдигна полата ми и плъзна пръсти по бедрата ми.

— Боже господи, ти си с чорапи — изпъшка Крисчън с благоговейно одобрение, докато палецът му галеше плътта над ръба на чорапа ми. — Искам да те видя — прошепна и вдигна полата ми догоре, за да разкрие горния край на чорапите ми.

Отдръпна се, протегна ръка, натисна бутона „стоп“ и асансьорът плавно спря между дващест и втория и дващест и третия етаж.

Очите му бяха потъмнели, устните му бяха разтворени и се задъхваше също като мен. Взирахме се един в друг, без да се докосваме. Добре че стената ме подпираше и ме държеше права, докато се наслаждавах на чувствения, похотлив поглед на този красив мъж.

— Разпусни си косата — заповяда той с предрезгавял глас. Вдигнах ръце, развързах я и тя потече като гъст облак по раменете към

гърдите ми. — Разкопчай си горните две копчета на ризата — прошепна Крисчън. Очите му бяха трескави.

Караше ме да се чувствам невероятна мръсница. Като се движех мъчително бавно, последователно разкопчах двете копчета и разкрих гърдите си.

Той преглътна с усилие.

— Имаш ли представа колко съблазнително изглеждаш в момента?!

Лениво захапах долната си устна и поклатих глава. Крисчън стисна клепачи за миг и когато отново ги вдигна, очите му пламтяха. Той пристъпи напред и постави дланите си на стените от двете страни на лицето ми. Стоеше максимално близо до мен, без да ме докосва.

Повдигнах лице, за да срещна погледа му. Крисчън се наведе и потърка носа си в моя — единственият контакт помежду ни. Изпитвах невероятна възбуда в тясната асансьорна кабина. Желаех го — веднага.

— Струва ми се, че имате, госпожице Стийл. Струва ми се, че ви харесва да ме докарвате до полуда.

— До полуда ли те докарвам? — прошепнах аз.

— Във всичко, Анастейжа. Ти си сирена, богиня. — Той спусна ръка, хвана крака ми под коляното и го вдигна на кръста си, тъй че застанах на един крак и се облегнах на него. Усетих го, притиснат към мен, усетих го твърд и нетърпелив до горния край на бедрата ми, докато той плъзгаше устни надолу по гърлото ми. Простенах и обвих ръце около шията му.

— Ще те чукам тук — прошепна той и аз реагирах, като извих гръб и се притиснах към него, изгаряща от нетърпение да се трия в тялото му. Крисчън изстена гърлено, свали си ципа и ме повдигна по-високо.

— Дръж се, бебчо — промълви и сякаш от въздуха извади станиолово пакетче, което протегна пред устата ми. Захапах края му със зъби и Крисчън го дръпна, тъй че двамата го разкъсахме заедно.

— Добро момиче! — Той леко се отдръпна, за да си сложи презерватива. — Господи, как ще изтърпя следващите шест дни?! — изръмжа и ме погледна с премрежени очи. — Надявам се, че не държиш особено на тези бикини. — Разкъса ги с ловките си пръсти и те се разпаднаха в ръцете му. Кръвта забуча във вените ми. Задъхах се от желание.

Думите му бяха опияняващи, забравих всички преживени днес тревоги. Бяхме само ние двамата и правехме това, което можехме най-добре. Без да откъсва очи от моите, Крисчън бавно проникна в мен. Тялото ми се изви и аз отметнах глава назад, затворих очи и се насладих на усещането му в мен. Той се измъкна и влезе отново, невероятно бавно, невероятно сладостно. Простенах.

— Ти си моя, Анастейжа — промълви Крисчън до гърлото ми.

— Да. Твоя съм. Кога ще го приемеш? — казах задъхано. Той изпъшка и започна да се движи, този път наистина. И аз се предадох на равномерния му ритъм, наслаждавах се на всеки тласък и изхлузване, на насеченото му дишане и на потребността му от мен, която напълно отразяваше моята.

Това ме караше да се чувствам могъща, силна, желана и обичана — обичана от този пленителен, сложен човек, когото обичах с цялото си сърце. Гласъците му ставаха все по-силни, дишаше тежко, изгубваше се в мен така, както аз се изгубвах в него.

— О, бебчо — простена Крисчън, зъбите му леко одраскаха челюстта ми и аз свърших експлозивно. Той се вцепени, вкопчи се в мен и ме последва, като шепнеше името ми.

След като се изпразни, дишането му постепенно се успокои. Държеше ме изправена, притисната към стената на кабината, челата ни се допираха. Чувствах тялото си като желе, слабо, ала приятно задоволено.

— О, Ана — промълви Крисчън. — Имам нужда от теб. — И ме целуна по челото.

— И аз от теб, Крисчън.

Той ме пусна, оправил полата ми и закопча двете копчета на ризата ми, после въведе комбинацията на таблото и асансьорът потегли нагоре толкова рязко, че трябваше да се хвана за ръцете му.

— Тейлър ще се чуди къде сме. — Крисчън ми се ухили похотливо.

„Уф, мамка му.“ Провлачих пръсти през косата си в напразен опит да се преборя с вида на току-що чукала се жена, после се отказах и я завързах на опашка.

— Бива — подсмихна се той, докато си закопчаваше ципа и прибираще презерватива в джоба на панталоните си.

И отново заприлича на идеалния американски бизнесмен — и понеже косата му обикновено си изглеждаше така, все едно току-що се е чукал, нямаше никаква разлика от преди малко. Освен че се усмихваше с момчешки чар. Всички мъже ли се успокояват толкова лесно?

Тейлър ни чакаше.

— Проблем с асансьора — измърмори Крисчън, докато слизахме. Не можех да погледна и двамата в очите. Припряно изчезнах в неговата спалня, за да си обуя нови бикини.

Когато се върнах, Крисчън си беше съблякъл сакото, седеше на бара и си приказваше с госпожа Джоунс. Тя любезно ми се усмихна и ни поднесе две чинии с гореща храна. Ммм, ухаеше вкусно — на соф аи вин, пиле във вино, ако не грешах. Умирах от глад.

— Добър апетит, господин Грей, Ана — пожела ни госпожа Джоунс и ни остави.

Крисчън донесе бутилка бяло вино от хладилника и докато се хранехме, ми разказа, че много напредвал с усъвършенстването на мобилен телефон, захранван със слънчева енергия. Проектът го въодушевяваше и вълнуваше и аз разбрах, че не целият му ден е бил отвратителен.

Попитах го за имотите му. Той се захили и се оказа, че имал апартаменти само в Ню Йорк, Аспен и „Ескала“. Нищо друго. Когато свършихме, взех чиниите и ги занесох в мивката.

— Остави ги. Гейл ще се справи — каза той.

Обърнах се и го погледнах. Наблюдаваше ме напрегнато. Дали изобщо щях да свикна с това някой да чисти след мен?

— Е, след като вече сте по-кrotка, госпожице Стийл, искате ли да поговорим за днес?

— Май ти си по-кrotкият. Явно ме бива да те укротявам.

— Да ме укротяваш ли?! — весело изсумтя той и след като кимнах, се намръщи, сякаш размишляваше над думите ми. — Да. Може би имаш право, Анастейжа.

— Ти се оказа прав за Джак — казах, вече сериозна, и се надвесих над кухненския остров, за да проследя реакцията му. Лицето му се напрегна и погледът му стана суров.

— Да не се е опитал да ти направи нещо?! — прошепна той със смъртоносно студен глас.

Поклатих глава, за да го успокоя.

— Не, и няма да се опита, Крисчън. Днес му казах, че съм твоя приятелка, и той веднага премина в отстъпление.

— Сигурна ли си? Мога да го уволня този скапаняк — продължи да се въси Крисчън.

Въздъгнах, окуражена от чашата вино.

— Наистина трябва да ме оставиш сама да водя своите битки. Не можеш все да се опитваш да ме предпазваш. Потискащо е, Крисчън. Никога няма да успея с твоите постоянни намеси. Имам нужда от известна свобода. Самата аз не бих си и помислила да се меся в твоята работа.

Той запримигва.

— Искам само да си в безопасност, Анастейжа. Ако нещо се случи с теб, аз... — И млъкна.

— Знам и разбирам защо толкова се стремиш да ме предпазваш. И това отчасти ми харесва. Но за да имаме надежда за съвместно бъдеще, трябва да ми имаш доверие, да вярваш на моята преценка. Да, понякога ще бъркам — ще допускам грешки, обаче трябва да се уча от тях.

Той се взираше в мен тревожно и това ме подтикна да заобиколя кухненския остров и да отида при него. Застанах между краката му, както беше седнал на столчето, хванах ръцете му, накарах го да ме прегърне и поставих длани под раменете му.

— Не можеш да се месиш в работата ми. Не бива. Нямам нужда да връхлиташ на бял кон, за да ме спасяваш. Знам, че искаш да контролираш всичко, и разбирам защо, но не бива. Това е невъзможно... трябва да се научиш да не го правиш. — Протегнах ръка и го погалих по лицето, докато ме гледаше с разширени очи. — И ако си способен на това, ако можеш да ми го дадеш, ще се пренеса при теб — прибавих тихо.

Крисчън изненадано ахна.

— Наистина ли?

— Да.

— Но ти не ме познаваш — намръщи се Крисчън и гласът му ненадейно прозвуча задавено и паникьосано, съвсем не в стила на

господин Петдесет нюанса.

— Достатъчно те познавам, Крисчън. Каквото и да ми кажеш за себе си, няма да ме уплашиш и да ме пропъдиш. — Нежно прокарах пръсти по бузата му. Изражението му от тревожно стана колебливо. — Но само ако ми дадеш малко повече свобода — прибавих умолително.

— Опитвам се, Анастейжа. Не можех просто да стоя със скръстени ръце и да те оставя да заминеш за Ню Йорк с онзи... скапаняк. Той има обезпокояваща репутация. Нито една от асистентките му не се е задържала на работа за повече от три месеца и после не е останала в компанията. Не искам и с теб да се случи така. — Въздъхна. — Не искам да ти се случи нещо лошо. Дори самата мисъл, че може да те наранят... ме изпълва с ужас. Не мога да ти обещавам, че няма да се намесвам, не и ако смятам, че може да пострадаш. — Замълча за миг и дълбоко си пое дъх. — Обичам те, Анастейжа. Ще направя всичко по силите си, за да те пазя. Не мога да си представя живота си без теб.

„Мама му стара.“ Богинята в мен, моето подсъзнание и аз зяпнахме смаяно господин Петдесет нюанса.

Две думички. Светът ми застина неподвижно, наклони се и после се завъртя на нова ос. Наслаждавах се на мига, вперила поглед в искрените му красиви сиви очи.

— И аз те обичам, Крисчън. — Наведох се и го целунах. Целувката ни ставаше все по-страстна.

Незабелязано влезият Тейлър се прокашля. Крисчън се отдръпна, напрегнато вторачен в мен, и се изправи, като ме прегръщаше с една ръка през кръста.

— Какво има, Тейлър?

— Госпожа Линкълн се качва, сър.

— Моля?!

Тейлър извинително сви рамене. Крисчън въздъхна тежко и поклати глава.

— Е, сега ще стане интересно — измърмори и ми се ухили примирено.

Защо тази проклета жена не ни оставеше на мира?!

12.

— Разговаря ли с нея днес? — попитах Крисчън, докато чакахме госпожа Робинсън.

— Да.

— И какво ѝ каза?

— Че не искаш да се виждаш с нея и че разбирам мотивите ти. И че не ми е приятно да ми диша във врата. — Лицето му не издаваше нищо.

„Уф, добре.“

— А тя какво ти отговори?

— Заобиколи въпроса така, както може само тя. — Той стисна устни.

— Според теб защо идва?

— Нямам представа.

Тейлър се появи отново и обяви пристигането ѝ:

— Госпожа Линкълн.

Ето я и нея... Защо беше толкова привлекателна, по дяволите? Носеше изцяло черен тоалет: тесни дънки, риза, която подчертаваше перфектната ѝ фигура, и нимб от лъскава светла коса.

Крисчън ме притегли към себе си и каза озадачено:

— Елена?

Тя ме зяпна смаяно, после каза:

— Извинявай, Крисчън. Не знаех, че имаш компания. Днес е понеделник — прибави, като че ли това обясняваше появата ѝ.

— Приятелката ми — вместо обяснение отвърна той, наклони глава настрани и ѝ се усмихна хладно.

На лицето ѝ бавно плъзна сияйна усмивка, насочена изцяло към него. Това започваше да ме дразни.

— Разбира се. Здравейте, Анастейжа. Не знаех, че ще сте тук. Знаем, че не желаете да разговаряте с мен, и го приемам.

— Нима? — вторачена в нея, се троснах аз, с което изненадах и трима ни. Тя се понамръщи.

— Да, всичко ми е ясно. Не съм тук да се срещна с вас. Както казах, Крисчън рядко има компания през седмицата. — Замълча за миг. — Имам проблем и трябва да го обсъдя с Крисчън.

— О? — Той се изправи. — Искаш ли нещо за пиене?

— Да, благодаря.

Крисчън ѝ донесе чаша, докато ние стояхме неловко и се зяпахме една друга. Тя въртеше големия сребърен пръстен на средния си пръст, а аз не знаех къде да гледам. Накрая ми се усмихна нервно, отиде при кухненския остров и седна на столчето в края. Очевидно познаваше добре апартамента и се чувстваше в свои води.

Трябваше ли да остана? Или да си тръгна? „Уф, колко е трудно!“ Подсъзнанието ми ѝ се мръщеше с възможно най-враждебната си хищна физиономия.

Искаше ми се да ѝ кажа страшно много неща и нито едно от тях нямаше да ѝ е приятно. Обаче беше приятелка на Крисчън — единствената му приятелка — а и въпреки цялата си омраза към нея по принцип съм любезна. Реших да остана и колкото може по-грациозно се настаних на освободеното от Крисчън място. Той ни наля вино и седна между нас. Дали усещаше колко е странна тази ситуация?

— Какво се е случило? — попита Крисчън.

Елена ме погледна нервно. Той се пресегна и ме хвана за ръка.

— С Анастейжа вече сме заедно — отговори на безмълвния ѝ въпрос и стисна ръката ми. Изчервих се и подсъзнанието ми заряза хищната си физиономия и му отправи грейнала усмивка.

Лицето на Елена омекна, сякаш тя се радваше за него. *Наистина* се радваше за него. О, изобщо не разбирах тази жена и се чувствах неловко и нервно в нейно присъствие.

Тя дълбоко си пое дъх и се намести на ръба на столчето. Изглеждаше ядосана. Пак започна да върти нервно големия сребърен пръстен на средния си пръст.

Какво ѝ ставаше? Заради моето присъствие ли беше? Такова въздействие ли ѝ оказвах? Защото и аз се чувствах по същия начин — не исках да е тук. Елена вдигна глава и погледна Крисчън право в очите.

— Шантажират ме.

Изобщо не бях очаквала такова нещо. Крисчън се вцепени. Дали някой беше открил склонността ѝ да бие и чука непълнолетни

момчета? Потиснах отвращението си и ми хрумна, че винаги идва видовден. Подсъзнанието ми потри ръце с неприкрита радост. „А така.“

— Как? — попита Крисчън и в гласа му ясно долових ужас.

Тя бръкна в огромната си маркова кожена чанта, извади някакъв лист и му го подаде.

— Остави го на масата и го разгъни. — Крисчън посочи плота с брадичка.

— Не искаш да го докоснеш ли?

— Да. Заради отпечатъците.

— Знаеш, че не мога да го занеса в полицията.

Защо слушах всичко това? Дали Елена чукаше някое друго нещастно момче?

Тя разгъна листа и Крисчън се наведе да го прочете.

— Искат само пет хиляди долара — отбеляза почти разсеяно. — Имаш ли представа кой може да е? Някой от общността?

— Не.

— Линк?

„Линк? Кой е пък този?“

— Какво?! След толкова време?! Едва ли — изсумтя госпожа Робинсън.

— Айзък знае ли?

— Не съм му казала.

„Кой е Айзък?“

— Смятам, че той трябва да знае — заяви Крисчън. Тя поклати глава и сега вече се почувствах като натрапница. Не исках да ги слушам. Опитах се да издърпам ръката си от ръката на Крисчън, но той само я стисна по-силно и се обърна да ме погледне.

— Какво има?

— Уморена съм. Мисля да си лягам.

Крисчън впери поглед в очите ми. Какво търсеше? Неодобрение ли? Съгласие? Враждебност? Наложих си да си придам колкото може по-безизразен вид.

— Добре — каза той. — Няма да се бавя.

Пусна ръката ми и аз се изправих. Елена ме наблюдаваше предпазливо. Стиснах устни и отвърнах на погледа ѝ, без да издавам нищо.

— Лека нощ, Анастейжа — каза тя и дори ми се усмихна.

— Лека нощ — отговорих. Гласът ми прозвуча студено. Обърнах се и си тръгнах. Не издържах на това напрежение. Докато се отдалечавах, те продължиха разговора си.

— Едва ли мога да направя нещо, Елена — каза Крисчън. — Ако е въпрос за пари... Мога да помоля Уелч да разследва случая.

— Не, Крисчън, просто исках да споделя с теб — отвърна тя.

На излизане от стаята я чух да казва:

— Изглеждаш щастлив.

— Да, щастлив съм — потвърди Крисчън.

— Заслужаваш го.

— Ще ми се да беше вярно.

— Крисчън — смъмри го Елена.

Спрях и напрегнато се заслушах. Не можах да се сдържа.

— Тя знае ли колко отрицателно се възприемаш? За всичките ти проблеми?

— Тя ме познава по-добре от всеки друг.

— О! Тези думи ми причиняват болка.

— Но е самата истина, Елена. С нея няма нужда да си играем игрички. И ти казвам сериозно, остави я на мира.

— Какъв ѝ е проблемът?

— Ти. Това, което бяхме с теб. Коего правихме. Тя не го разбира.

— Накарай я да го разбере.

— Това е минало, Елена, и защо да я покварявам с нашата извратена връзка? Тя е добра, мила и невинна и по някакво чудо ме обича.

— Не е чудо, Крисчън — въздъхна госпожа Робинсън. — Имай малко вяра в себе си. Ти наистина си добра партия. Често съм ти го казвала. А тя е прелестна. Силна. Достойна за теб.

Не чух неговия отговор. Значи съм била силна, така ли? Определено не се чувствах силна.

— Не ти ли липсва? — продължи Елена.

— Кое?

— Залата ти за игри.

Затаих дъх.

— Това не е твоя работа — отрязва я Крисчън.

„Опа.“

— Извинявай — каза според мен лицемерно Елена.

— Знаеш ли, по-добре си върви. И моля те, обаждай се, преди да идваш тук.

— Съжалявам, Крисчън — каза тя и гласът ѝ показваше, че този път е искрена. — Откога сме толкова докачливи?

— Елена, с теб поддържаме делови отношения, които са адски изгодни и за двамата. Хайде да не ги разваляме. Каквото и да е имало между нас, то е минало. Анастейжа е моето бъдеще и нямам намерение да го застраша по какъвто и да е начин, затова стига с тези идиотщини.

„Неговото бъдеще!“

— Ясно.

— Виж, съжалявам, че имаш неприятности. Може би трябва да им откажеш. — Гласът му звучеше по-меко.

— Не искам да те изгубя, Крисчън.

— Аз не съм твой, че да ме изгубиш, Елена.

— Нямах предвид това.

— А какво имаше предвид? — рязко попита Крисчън. Беше ядосан.

— Виж, не искам да се караме. Твоето приятелство означава много за мен. Няма да закачам Анастейжа. Но ще съм на разположение, ако имаш нужда от мен. Винаги.

— Анастейжа си мисли, че сме се срещали миналата събота. Ти ми се обади и това беше всичко. Защо си я излъгала?

— Исках да знае колко беше разстроен, когато те напусна. Не исках да ти причинява болка.

— Тя знае. Аз ѝ казах. Стига си се месила. Честно, направо си като някоя квачка — вече по-примирително рече Крисчън и Елена се засмя, но долових в смеха ѝ тъжни нотки.

— Знам. Извинявай. Просто се тревожа за теб. Никога не съм смятала, че ще се влюбиш, Крисчън. И страшно се радвам за теб. Но няма да го понеса, ако тя ти причини болка.

— Ще рискувам — отреза я той. — Сигурна ли си, че не искаш Уелч да се поразрови?

Тя тежко въздъхна.

— Може би няма да е излишно.

— Добре. Утре сутринта ще му се обадя.

Двамата продължиха да се препират в опит да разчепкат проблема. Наистина изглеждаха като стари приятели, както твърдеше Крисчън. Просто приятели. И тя се безпокоеше за него — може би прекалено. Е, ако човек го познаваше, как нямаше да се безпокои?

— Благодаря, Крисчън. И извинявай. Не исках да се натрапвам. Ще си вървя. Другия път ще се обадя.

— Добре.

„Отива си! Мамка му!“ Тичешком стигнах до спалнята на Крисчън и седнах на леглото. Той влезе след няколко минути.

— Отиде си — каза предпазливо. Следеше реакцията ми.

Погледнах го и се опитах да формулирам въпроса си.

— Ще ми разкажеш ли за нея? Опитвам се да разбера защо смяташ, че ти е помогнала. — Замълчах за миг и внимателно обмислих следващото си изречение. — Мразя я, Крисчън. Според мен тя ти е причинила ужасна вреда. Ти нямаш приятели. Тя ли ги е отблъсквала от теб?

Той въздъхна и прокара пръсти през косата си.

— Защо питаш за нея? Имахме много продължителна връзка, тя често ме скъсваше от бой и съм я чукал по всевъзможни начини, които даже не можеш да си представиш. Точка.

Пребледнях. Мамка му, много беше разгневен — на мен. Запримигвах.

— Защо си толкова ядосан?

— Защото с всички тия дивотии е *свършено!* — извика той, гледаше ме яростно. После въздъхна сърдито и поклати глава.

Забих поглед в сплетените си в скута ми пръсти. Просто исках да разбера.

Крисчън седна до мен и попита уморено:

— Какво искаш да знаеш?

— Няма нужда да ми казваш. Не исках да ти се натрапвам.

— Не е това, Анастейжа. Не ми се говори за тези дивотии. Години наред живях изолиран, нищо не можеше да ми въздейства и не се налагаше да се оправдавам пред никого. И винаги съм можел да споделям с нея. А сега миналото и бъдещето ми се сблъскват по начин, който никога не съм смятал за възможен.

Погледнах го. Той се взираше в мен с разширени очи.

— Никога не съм си мислил, че имам бъдеще с някого, Анастейжа. Ти ми даде надежда и ме накара да се замисля за всякакви възможности. — Крисчън млъкна.

— Аз ви подслушах — прошепнах му и се вторачих в ръцете си.

— Какво? Разговора ни ли?

— Да.

— И? — примирено попита той.

— Тя е загрижена за теб.

— Да, така е. В известен смисъл и аз съм загрижен за нея, обаче това няма нищо общо с чувствата ми към теб. Ако имаш предвид това.

— Не съм ревнива. — Заболя ме, че си го е помислил — а може би всъщност ревнувах? Мамка му. Може би тъкмо това беше проблемът. — Ти не я обичаш — промълвих.

Крисчън отново въздъхна. Наистина беше бесен.

— Много отдавна си мислех, че я обичам — каза през зъби.

„О!“

— Когато бяхме в Джорджия... ти ми каза, че не я обичаш.

— Вярно е.

Намръщих се.

— Защото вече обичах теб, Анастейжа — каза Крисчън. — Ти си единственият човек, за когото съм готов да отида на края на света.

„О, божичко!“ Не разбирах. Тогава той все още искаше да съм му подчинена. Намръщих се още по-силно.

— Чувствата, които изпитвам към теб, са различни от всичко, което съм изпитвал към Елена — прибави Крисчън вместо обяснение.

— Кога го разбра?

Той сви рамене.

— По ирония на съдбата ми го посочи тъкмо Елена. Тя ме насърчи да дойда в Джорджия.

„Знаех си!“ Знаех го още в Савана. Погледнах го озадачено.

Как трябваше да разбирам всичко това? Може би тя беше на моя страна и просто се тревожеше, че ще му причиня болка? Дори самата мисъл за това беше мъчителна. Никога нямаше да искам да го нараня. Тя имаше право — бяха му причинили достатъчно болка.

Може пък госпожа Робинсън да не бе толкова лоша. Поклатих глава. Не исках да приема връзката му с нея. Не я одобрявах. Да, ето я причината. Тази отвратителна личност беше измъчвала едно уязвимо

момче, беше му отнела, ограбила беше юношеството му, каквото и да твърдеше той.

— Желаете ли я? Като по-млад.

— Да.

„О!“

— Тя ме научи на страшно много неща. Научи ме да вярвам в тебе си.

„О!“

— Само че те е скъсвала от бой.

Той се усмихна нежно.

— Да, вярно е.

— И това ти харесваше, така ли?

— Навремето — да.

— Толкова много, че си поискал да го правиш и с други ли?

Очите му бяха страшно сериозни.

— Да.

— Тя ли ти помогна с това?

— Да.

— Беше ли ти подчинена?

— Да.

„Мама му стара!“

— Очакваш ли да я харесвам? — Гласът ми прозвуча неуверено и горчиво.

— Не. Макар че това би направило живота ми много по-лесен — уморено призна Крисчън. — Обаче разбирам твоята сдържаност.

— Сдържаност ли?! Божичко, Крисчън — ако ставаше дума за сина ти, как щеше да се чувстваш?

Той запримигва, като че ли не разбираше въпроса. После се намръщи.

— Не бях длъжен да остана с нея. И този избор направих сам, Анастейжа.

Така нямаше да стигна доникъде.

— Кой е Линк?

— Бившият ѝ мъж.

— Линкълн Тимбър ли?

— Същият.

— А Айзък?

— Сегашният ѝ подчинен.

„О, не!“

— Той е двацет и пет годишен, Анастейжа. Вече е достатъчно голям. И е с нея напълно доброволно — побърза да прибави Крисчън, след като вярно разчете отвратената ми физиономия.

— На твоята възраст — прошепнах.

— Виж, Анастейжа, както казах и на нея, тя е част от миналото ми. Ти си моето бъдеще. Не ѝ позволявай да застане между нас, моля те. И честно казано, тази тема ми омръзна. Отивам да поработя. — Изправи се и ме погледна. — Остави това. Моля те.

Упорито се вторачих в него.

— А, за малко да забравя — каза Крисчън. — Докараха колата ти един ден по-рано. В гаража е. Ключът е в Тейлър.

Хей... Саабът ли?

— Може ли утре да отида на работа с нея?

— Не.

— Защо?

— Знаеш защо. И това ми напомня нещо. Ако излизаш от службата си, предупреждавай ме. Сойър беше там и те наблюдаваше. Явно в крайна сметка не мога да разчитам, че сама ще се грижиш за себе си. — Той свъси вежди и ме накара да се почувствам като виновно дете — за пореден път. Щях да се скарам с него, обаче и без това беше доста ядосан заради Елена и не исках да го разгневявам още повече. Ала не се сдържах и направих още една забележка.

— Явно и аз не мога да ти имам доверие — измърморих. — Можеше да ми кажеш, че Сойър ме наблюдава.

— И за това ли искаш да се караме?

— Не знаех, че се караме. Мислех, че си приказваме — сопнах му се аз.

Той затвори очи за миг в опит да овладее гнева си. Преглътнах с усилие и тревожно вперих очи в него. Нещата можеха да се развият и в двете посоки.

— Имам работа — каза тихо Крисчън накрая и излезе.

Поех си дъх. Не бях усетила, че съм го затаила. Проснах се на леглото и вперих очи в тавана.

Щяхме ли някога да водим нормален разговор, без да се скараме? Това ми действаше изтощително.

Просто не се познавахме достатъчно добре. Наистина ли исках да се пренеса при него? Дори не знаех дали да му направя чай или кафе, докато работи. Трябваше ли изобщо да го безпокоя? Нямах представа какви са предпочитанията му.

Всичко това с Елена очевидно му беше омръзнало — и той имаше право, трябваше да спра. Да не ровя. Е, поне не очакваше да се сприятеля с нея — и се надявах, че тя ще престане да настоява да се срещнем.

Станах и отидох до прозореца. Отключих балконската врата, отворих я, излязох навън и заставах до стъкления парапет. Прозрачността му ме смущаваше. Въздухът беше хладен и свеж и се намирах адски нависоко.

Загледах се в блещукащите светлини на Сиатъл. Тук горе Крисчън се изолираше от всичко като в крепост. Не отговаряше пред никого. „Той тъкмо ми каза, че ме обича, и после изскочиха всички тези дивотии заради онази ужасна жена... Животът му е невероятно сложен. Самият той е невероятно сложен.“

Въздъгнах тежко и хвърлих последен поглед към Сиатъл, проснат като златотъкан плат в краката ми. Реших да се обадя на Рей. Отдавна не бях приказвала с него. Разговаряхме кратко, както обикновено, но се уверих, че е добре и че прекъсвам важен футболен мач.

— Надявам се, че с Крисчън всичко е наред — небрежно подхвърли той и разбрах, че всъщност не го интересува.

— Да, супер е. — В общи линии. Освен това щях да се пренасям при него. Въпреки че не бяхме обсъждали точно кога.

— Обичам те, татко.

— И аз те обичам, Ани.

Затворих и си погледнах часовника. Едва десет. Заради спора ни се чувствах странно превъзбудена и неспокойна.

Набързо взех душ и се върнах в спалнята. Реших да си облека една от нощниците, които ми беше осигурила Керълайн Актън от „Нийман Маркъс“. Крисчън все мърмореше, че нося тениски. Бяха три. Избрах бледорозовата и я облякох. Тъканта помилва кожата ми и прилепна към тялото ми. Испитах усещане за нещо луксозно — изключително фин, изключително тънък сатен. Леле-мале! В

огледалото приличах на кинозвезда от 30-те години на ХХ век. Нощницата беше дълга, елегантна — и абсолютно нетипична за мен.

Облякох пенъоара, който вървеше с нея, и отидох да си взема книга от библиотеката. Можех да почета на айпода си — но точно в момента имах нужда от разтухата и успокоението на истинска книга. Щях да оставя Крисчън на мира. Когато свършеше да работи, може би щеше да възвърне доброто си настроение.

В библиотеката му имаше невероятно много книги. Ако исках да прегледам всички заглавия, щеше да ми трябва цяла вечност. От време на време се озъртах към билиардната маса и се изчервявах при спомена за предишната ни вечер. Усмихнах се, когато видях, че линията още лежи на пода. Вдигнах я и се плеснах по дланта. Ох! Пареше.

Защо не можех да понеса още малко болка от своя любим? Тъжно оставих линията на бюрото и продължих да си търся четиво.

Повечето книги бяха първи издания. Как беше успял да събере такава колекция за толкова кратко време? Може би в трудовата характеристика на Тейлър влизаше и покупка на книги. Спрях се на „Ребека“ от Дафни дю Морие. Отдавна не я бях чел. Усмихнах се, когато се сгуших в един от огромните фотьойли и прочетох първия ред:

„Снощи сънувах, че се връщам в Мандърлей...“

Събудих се, когато Крисчън ме взе на ръце.

— Беше заспала — прошепна той. — Не можах да те намеря. — Носът му се зарови в косата ми. Сънено обвих шията му с ръце и вдишах аромата му — о, ухаеше невероятно — докато ме пренасяше в спалнята. Остави ме на леглото и ме зави.

— Спи, бебчо — промълви Крисчън и притисна устни към челото ми.

Събудих се рязко от тревожен сън и в първия момент не знаех къде съм. Установих, че неспокойно опипвам с ръка другата страна на леглото, но там нямаше никого. От рояла в дневната се носеха тихи акорди на сложна мелодия.

Колко бе часът? Погледнах будилника — два през нощта. Крисчън изобщо беше ли лягал? Разплетох краката си от пенъоара, в който все още бях облечена, и се измъкнах от леглото.

На прага на дневната спрях в сенките да послушам. Крисчън се беше унесъл в музиката и изглеждаше в пълна безопасност в своя светъл кръг. Жизнерадостната мелодия, която свиреше, отчасти ми звучеше познато, но бе изключително сложна. „Свири страхотно.“
Защо това винаги ме изненадваше?

Цялата сцена изглеждаше някак си различно и установих, че капакът на рояла е затворен и не скрива гледката. Той вдигна глава и очите ни се срещнаха — неговите сиви и меко сияещи на разсеяната светлина на лампата. Той продължи да свири, без да прекъсне дори за миг, докато аз се приближавах към него. Очите му ме проследиха, като ме изпиваха цяла и пламтяха още по-ярко. Когато стигнах при него, той спря.

— Защо спиращ? Беше прекрасно.

— Нямах представа колко привлекателна изглеждаш!

„О!“

— Ела да си легнеш — прошепнах и очите му припламнаха, докато ми подаваше ръка. Когато я поех, той неочаквано ме дръпна и аз паднах в скута му. Крисчън ме прегърна и зарови лице зад ухото ми. Потрепнах.

— Защо се караме? — промълви той и лекичко ме захапа за ухото.

Сърцето ми за миг спря, после се разтуптя бясно и по тялото ми се разля горещина.

— Защото се опознаваме, а ти си opak и инат, настроенията ти се менят час по час и изобщо си много труден характер — измърморих задъхано, като извъртях глава, за да му дам по-лесен достъп до шията си. Той плъзна нос по гърлото ми и усетих, че се усмихва.

— Наистина съм точно такъв, госпожице Стийл. Истинско чудо е, че ме търпите. — Захапа ухото ми по-силно и аз простенах. — Винаги ли е така? — въздъхна той.

— Нямам представа.

— И аз. — Крисчън дръпна колана на пенъоара ми и той се разтвори. Дланта му се плъзна по тялото ми, по гърдите ми. Зърната

ми се втвърдиха под нежното му докосване и опънаха сатена. Той продължи надолу към кръста и бедрата ми.

— Усещането за кожата ти под тази материя е невероятно и освен това виждам през нея — даже тук. — Крисчън лекичко подръпна космите между краката ми през плата и ме накара да ахна, докато другата му ръка сграбчи косата на тила ми, изтегли главата ми назад и той започна да ме целува с настойчив, жаден език. Простенах в отговор и погалих скъпото му лице. Ръката му леко повдигаше нощницата ми, бавно и мъчително, после започна да гали голото ми дупе. Палецът му се спусна надолу по вътрешната страна на бедрото ми.

Внезапно Крисчън се изправи и ме повдигна върху рояла. Стъпалата ми опряха в клавишите, разнесоха се какофонични звуци. Дланите му се плъзнаха нагоре по краката ми и разтвориха коленете ми. Той ме хвана за ръцете.

— Легни по гръб — заповяда ми, като ме държеше за ръце, докато се отпусках назад върху рояла. Капакът беше твърд и убиваше. Той ме пусна и разтвори краката ми още по-широко. Ходилата ми танцуваха по клавишите.

„О, божичко!“ Знаех какво ще направи и очакването... Изстенах силно, когато ме целуна от вътрешната страна на коляното, после продължи да ме целува, да смуче и да хапе нагоре към бедрото ми. Мекият сатен на нощницата ми се вдигаше все по-високо, пързеляше се по чувствителната ми кожа. Размърдах ходила и акордите зазвучаха отново. Когато устата му стигна до... затворих очи и му се отдадох напълно.

Крисчън ме целуваше... там... О, божичко... После лекичко започна да ми духа и езикът му записва кръгове по клитора ми. Той разтвори краката ми още по-широко и аз се почувствах невероятно отворена — невероятно разголена. Държеше ме точно над коленете, докато езикът му ме изтезаваше, без пощада, без отдих... Напълно изгубена в него, повдигах таза си в ритъма му.

— О, Крисчън — простенах.

— О, не, бибчо, още не — подразни ме той, но усетих, че ритъмът ми се ускорява, както и неговият, и Крисчън спря.

— Недей — изхленчих.

— Това е моето отмъщение, Ана — тихо изръмжа той. — Ако се караш с мен, по някакъв начин ще си го връщам на тялото ти. — Целувките му покриха корема ми, дланите му се плъзнаха нагоре по бедрата ми, галеха, стискаха, дразнеха. Езикът му обикаляше пъпа ми, докато ръцете му — *и палците му... о, палците му* — стигнаха до сгъвката на бедрата ми.

— Ох! — извиках, когато пъкна единия от тях в мен. Другият продължи да ме изтезава, бавно, мъчително, с кръжащи движения. Гърбът ми се надигна от рояла и аз се загърчих под докосванията му. Ставаше почти непоносимо.

— Крисчън! — изпъшках, изгубила контрол от желание.

Той се съжали над мен и спря. Повдигна краката ми от клавишите, оттласна ме и аз изведнъж се запързалях без усилие по капака на рояла, плъзгах се върху сатена. Крисчън ме последва и за миг коленичи между краката ми, за да си нахлузи презерватив. Надвеси се над мен и аз задъхано вперих очи в него с разкъсващо желание. И едва тогава видях, че е гол. Кога беше успял да се съблече?

Той ме погледна и в очите му имаше почуда — почуда, любов и страст — и от това направо ми се зави свят.

— Искам те до полуда — промълви Крисчън и бавно, възхитително проникна в мен.

Бях просната върху него — чувствах се като изцедена, крайниците ми бяха тежки и отпуснати. „О, божичко!“ Върху Крисчън се лежеше много по-приятно, отколкото върху рояла. Като внимавах да не докосвам гърдите му, отпуснах буза върху кожата му и останах абсолютно неподвижна. Той не възрази и аз се заслушах в дишането му, което постепенно се успокояваше, също като моето. Крисчън нежно ме галеше по косата.

— Вечер чай ли пиеш, или кафе? — го попитах сънено.

— Що за странен въпрос!

— Помислих си да ти донеса чай в кабинета и осъзнах, че не знам какво предпочиташ.

— А, ясно. Вечер пия вода или вино, Ана. Макар че може би трябва да опитам чай.

Дланта му ритмично галеше гърба ми.

— Всъщност с теб не знаем почти нищо един за друг — прошепнах аз.

— Така е — тъжно се съгласи той.

Надигнах се и го погледнах.

— Какво има? — попитах. Крисчън поклати глава, сякаш пропъждаше някаква неприятна мисъл, и ме погали по бузата. Очите му бяха ясни, сериозни.

— Обичам те, Ана Стийл — каза той.

Будилникът се включи с новините за трафика в шест и безцеремонно прекъсна тревожния ми сън за чисторуси и тъмнокоси жени. Не можах да разбера точно за какво се отнася и веднага се разсеях, защото Крисчън Грей се беше увил около мен като коприна — рошавата му глава върху корема ми, ръката му върху едната ми гърда, кракът му върху моите, и ме приковаваше към леглото. Още спеше. Беше ми прекалено топло, но без да обръщам внимание на това, колебливо протегнах ръка и нежно прокарах пръсти през косата му. Той се разшава, отвори ясните си сиви очи и ми се усмихна сънено. „О, божичко... прекрасен е!“

— Добро утро, хубавице — каза Крисчън.

— Добро утро, хубавецо — усмихнах му се и аз. Той ме целуна, отдръпна се от мен, надигна се на лакът и ме погледна.

— Добре ли спа?

— Да, въпреки че по едно време май се събудих. — И събудих и него.

Той се ухили.

— Хмм. Можеш да ме будиш така по всяко време. — И пак ме целуна.

— А ти? Добре ли спа?

— Винаги спя добре с теб, Анастейжа.

— И не сънуваш кошмари, нали?

— Не.

Намръщих се и рискувах да го попитам.

— За какво са кошмарите ти?

Той се намръщи и усмивката му помръкна. „Мамка му — глупаво любопитство!“

— Отгласи от ранното ми детство, или поне така твърди доктор Флин. Някои са ясни, други не толкова. — Млъкна и на лицето му се появи измъчено изражение. Показалецът му разсеяно започна да се плъзга по линията на ключиците ми.

— Събуждаш ли се със сълзи и крясъци? — неуспешно се опитах да се пошегувам.

Той ме погледна озадачено.

— Не, Анастейжа. Никога не съм плакал. Поне доколкото си спомням. — Намръщи се, сякаш се спускаше в дълбините на спомените си. О, не — прекалено мрачно място за такъв ранен час, определено.

— Имаш ли някакви щастливи спомени от детството си? — припряно го попитах, главно за да го разсея.

Той се замисли за миг, като продължаваше да гали с пръст кожата ми.

— Спомням си как проституиращата наркоманка печеше нещо. Помня аромата. Празнична торта, струва ми се. За рождения ми ден. И после как мама и татко донесоха Мия. Мама се страхуваше как ще реагирам, но аз веднага се влюбих в бебето. Първата ми дума беше „Мия“. Помня първия си урок по пиано. Госпожица Кати, учителката ми, беше страхотна. Гледаше и коне. — Усмихна се тъжно.

— Каза ми, че майка ти те е спасила. Как?

Крисчън се откъсна от унеса си и ме погледна така, сякаш не разбирам нещо толкова елементарно като две и две.

— Тя ме осинови — простичко отвърна той. — Когато я видях за пръв път, я помислих за ангел. Беше цялата в бяло и докато ме преглеждаше, беше адски нежна и спокойна. Никога няма да го забравя. Ако беше отказала тя или Карик... — Сви рамене и погледна към будилника. — Малко е рано за толкова сериозни неща.

— Заклех се да те опозная по-добре.

— Така ли, госпожице Стийл? Мислех, че ви интересува само дали предпочитам кафе, или чай — подсмихна се той. — Както и да е, сецям се за един начин, по който можете да ме опознаете. — И похотливо притисна хълбоците си към мен.

— Струва ми се, че в това отношение ви познавам достатъчно добре — отвърнах високомерно и това го накара да се усмихне още по-широко.

— Аз пък имам чувството, че никога няма да те опозная достатъчно добре в това отношение — прошепна Крисчън. — Събуждането до теб носи определени предимства. — Мекият му глас прозвуча невероятно съблазнително.

— Ти не трябва ли вече да ставаш? — промълвих задъхано. „О... какво прави с мен...“

— Тази сутрин не. В момента искам да съм на едно-единствено място, госпожице Стийл. — И очите му заблестяха похотливо.

— Крисчън! — ахнах шокирано: той ненадейно се озова отгоре ми и ме притисна към леглото. Хвана ръцете ми, вдигна ги над главата ми и започна да ме целува по гърлото.

— О, госпожице Стийл! — Устните му се усмихваха до кожата ми, пращаха възхитителни тръпки по цялото ми тяло, докато дланта му се спускаше надолу и бавно започваше да повдига сатенената ми нощница. — О, какво ми се иска да направя с вас!

И аз се изгубих, приключила разпита си.

Госпожа Джоунс ни поднесе закуската: палачинки и бекон за мен и омлет и бекон за Крисчън. Седяхме един до друг на бара в уютно мълчание.

— Кога ще се срещна с твоя треньор Клод, за да го видя колко струва? — попитах.

Крисчън ме погледна и се засмя.

— Зависи дали искаш този уикенд да отидем в Ню Йорк — освен ако не се видиш с него рано сутринта тази седмица. Ще помоля Андреа да провери графика му и ще ти се обадя.

— Коя е Андреа?

— Личната ми асистентка.

А, да.

— Една от твоите многобройни блондинки — подразних го.

— Не е моя. Само работи при мен. Ти си моя.

— И аз работя при теб — измърморих кисело.

Той се ухили, сякаш беше забравил.

— Така си е. — Сияйната му усмивка ми подейства заразно.

— Ще помоля Клод да ме научи на кикбокс — предупредих го.

— Така ли? За да увеличиш шансовете си срещу мен ли? — Крисчън весело повдигна вежди. — Ръкавицата е хвърлена, госпожице Стийл. — Имаше адски щастлив вид, за разлика от вчерашното му отвратително настроение, след като Елена си отиде. Напълно обезоръжаващо. Може би се дължеше изцяло на секса... навярно това го правеше толкова жизнерадостен.

Обърнах се към рояла и се насладих на спомена за снощи.

— Вдигнал си капака на рояла.

— Снощи го бях затворил, за да не те събудя. Явно не е било достатъчно, което искрено ме радва. — Устните му се извиха в похотлива усмивка и Крисчън отхапа от омлета си. Изчервих се.

„О, да... забавления върху рояла.“

Госпожа Джоунс постави пред мен книжна кесия с обяда ми и ме накара да се изчервя още повече от угризения.

— Риба тон, Ана, обичате ли?

— О, да. Благодаря ви, госпожо Джоунс. — Усмихнах ѝ се срамежливо и тя дружелюбно ми отвърна, после излезе от дневната, за да ни остави насаме, предполагам.

— Може ли да те попитам нещо? — отново се обърнах към Крисчън.

Веселото му изражение изчезна.

— Разбира се.

— И няма да се ядосаш?

— За Елена ли?

— Не.

— Тогава няма да се ядосам.

— Обаче вече имам нов въпрос.

— Така ли? Какъв?

— За нея.

— Питай. — Видимо започваше да се дразни.

— Защо толкова се ядосваш, когато те разпитвам за нея?

— Честно ли?

Намръщих му се.

— Не си ли винаги откровен с мен?

— Опитвам се.

Изгледах го с присвити очи.

— Този отговор прозвуча доста уклончиво.

— Винаги съм откровен с теб, Ана. Не искам да си играем игрички. Е, поне не такива игрички — поясни с пламнали очи.

— А какви игрички искаш да играем?

Той се засмя.

— Много лесно се разсейвате, госпожице Стийл.

Изкикотих се. Имаше право.

— Вие ме разсейвате в изключително много отношения, господин Грей. — Вторачих се в блесналите му от радост танцуващи сиви очи.

— Най-любимият ми звук на света е твоето кискане, Анастейжа. Добре, какъв беше първият ти въпрос? — спокойно ме попита той и ми се стори, че ми се присмива. Опитах се да свия устни, за да му покажа недоволството си, но дяволитият господин Петдесет нюанса ми харесваше, беше адски забавен. Закачките в ранна утрин ми допадаха. Намръщих се и се опитах да си спомня въпроса си.

— А, да. Само през уикендите ли си се срещал със своите подчинени?

— Да, защо? — Крисчън ме погледна малко нервно.

Ухилих му се.

— Значи никакъв секс през седмицата?

Той се засмя.

— А, това ли? — Изглеждаше облекчен. — Според теб защо ходя на работа всеки работен ден? — Сега вече наистина ми се присмиваше, ала не ми пукаше. Искаше ми се да се прегърна от радост. Поредното нещо, което му беше за пръв път — даже няколко неща.

— Изглеждате извънредно доволна от себе си, госпожице Стийл.

— Така е, господин Грей.

— Така и трябва да е — засмя се Крисчън. — А сега си изяж закуската.

О, този властен господин Петдесет нюанса... никога не забравяше нищо.

Седяхме на задната седалка на аудито. Тейлър щеше да ме остави на работа, а после и Крисчън. Сойър пътуваше отпред до него.

— Не каза ли, че братът на съквартирантката ти пристигал днес?
— почти нехайно попита Крисчън. Гласът и лицето му не издаваха нищо.

— О, Итън! — ахнах аз. — Съвсем го забравих. Благодаря, че ми напомни. Ще трябва да прескоча до квартирата.

Лицето му стана сериозно.

— По кое време?

— Не съм сигурна кога пристига.

— Не искам да ходиш никъде сама — рязко заяви Крисчън.

— Знам — отвърнах и устоях на изкушението да завъртя очи на господин Престараване. — Сойър ще ме шпио... ъъ... ще патрулира ли днес? — Погледнах Сойър и видях, че ушите му почервеняват.

— Да — отвърна ледено Крисчън.

— Щеше да е по-лесно, ако бях със сааба — отбелязах кисело.

— Сойър ще е с кола и ще те закара до квартирата ти. Само кажи кога.

— Предполагам, че Итън ще ми се обади и тогава ще те осведомя какъв е планът.

Крисчън ме погледна и не каза нищо. О, какво ли си мислеше?

— Добре — съгласи се накрая. После ми размаха пръст. — Никъде няма да ходиш сама. Разбра ли?

— Да, скъпи — отвърнах покорно.

На лицето му се появи нещо като усмивка.

— Може би трябва просто да използваш блакберито си — ще ти пращам имейли на него. Така ще лишим моя Ай Ти специалист от една изключително интересна сутрин, нали? — добави сардонично.

— Да, Крисчън. — Не успях да устоя и извъртях очи. Крисчън се засмя.

— Май нещо ме засърбява ръката, госпожице Стийл.

— О, господин Грей, ами че тя ви сърби постоянно. Трябва да направим нещо по този въпрос.

Той се засмя, после насочи вниманието си към блакберито си, което сигурно беше на вибрации, защото не го чух да звъни. Когато видя кой се обажда, се намръщи.

— Какво има? — изсумтя по телефона и внимателно се заслуша. Използвах тази възможност да се вгледам в прелестното му лице — правия нос, увисналата над челото му рошава коса. Влюбените ми

занимания бяха прекъснати от изражението му, което от невярващо стана весело. Насочих вниманието си към разговора.

— Шегуваш се... Значи е било постановка... Кога ти го каза? — Крисчън се подсмихна почти неохотно. — Не, не се безпокой. Няма нужда да се извиняваш. Радвам се, че има логично обяснение. Сумата наистина изглеждаше смешно малка... Не се съмнявам, че си намислила някакво зло и находчиво отмъщение. Бедният Айзък. — Отново се усмихна. — Добре... Дочуване. — Затвори и ме погледна. Очите му внезапно станаха предпазливи, но в същото време изглеждаше и странно облекчен.

— Кой беше? — попитах аз.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Този отговор ми беше достатъчен. Поклатих глава и отправих поглед през прозореца към сивия сиатълски ден. Обзе ме безнадеждност. Не можеше ли да го остави на мира тази жена?

— Ана... — Крисчън хвана ръката ми и целуна кокалчетата ми едно по едно, после изведнъж силно засмука кутрето ми. И лекичко го ухапа.

„Ох!“ Той имаше пряка връзка със слабините ми. Ахнах и нервно погледнах към Тейлър и Сойър, после пак Крисчън. Очите му бяха потъмнели и той ми отправи бавна сладострастна усмивка.

— Не го взимай навътре, Анастейжа — прошепна ми. — Тя е минало. — И ме целуна по средата на дланта, с което прати тръпки навсякъде по тялото ми. Моментално забравих недоволството си.

— Добро утро, Ана — поздрави ме Джак, докато отивах към бюрото си. — Много красива рокля.

Изчервих се. Роклята беше от новия ми гардероб, подарък от невероятно богатия ми приятел — без ръкави, от бледосин лен, доста тясна. Носех и кремави сандали на високи токове. Крисчън обичаше високите токове, вече бях почти сигурна. Крадешком се усмихнах на тази мисъл, но бързо възвърнах любезната си професионална усмивка.

— Добро утро, Джак.

Докато уреждах куриер, който да отнесе брошурата му за печат, Джак подаде глава от прага на кабинета си.

— Ще ми направиш ли едно кафе, Ана?

— Да, разбира се.

Отидох в кухнята и се натъкнах на Клер от рецепцията, която също правеше кафе.

— Привет, Ана — жизнерадостно ме поздрави тя.

— Здравсти, Клер.

Побъбрихме набързо за родовете им среща през уикенда — била ѝ доставила огромно удоволствие — и аз ѝ разказах за плаването с яхтата на Крисчън.

— Приятелят ти е истинска мечта, Ана — каза тя и погледът ѝ се замъгли.

— Наистина си го бива. — Усмихнах се и двете избухнахме в смях.

— Доста се забави — изсумтя Джак, когато му занесох кафето.

„О!“

— Съжалявам. — Изчервих се, после се намръщих. Бях се забавила не повече от обикновено. Какъв му беше проблемът? Може да бе нервен от нещо.

Той поклати глава.

— Извинявай, Ана. Не исках да ти се сопвам, мило.

„Мило?“

— В ръководството става нещо, не знам какво. Надавай ухо, моля те. Ако чуеш нещо... знам как си приказвате вие момичетата. — Ухили ми се и ми стана малко гадно. Той нямаше и представа как си приказваме „ние момичетата“. Пък и знаех какво всъщност става.

— Нали ще ми кажеш?

— Естествено — отговорих. — Пратих брошурата за печат. Ще я доставят до два следобед.

— Чудесно. Ето. — Той ми подаде купчина ръкописи. — Всички са за резюмета на първите глави. После ги каталогизирай.

— Добре.

С облекчение излязох от кабинета му и седнах на бюрото си. О, не е лесно да си осведомена. Какво щеше да направи, когато научеше? Кръвта ми се вледени. Нещо ми подсказваше, че ще се ядоса. Хвърлих поглед към блакберито си и се усмихнах. Имах имейл от Крисчън.

Подател: Крисчън Грей

Относно: Изгрев

Дата: 14 юни 2011, 09:23

До: Анастейжа Стийл

„Обичам сутрин да се събуждам до теб.“

Крисчън Грей

Влюбен до уши Главен изпълнителен директор на
„Грей Ентърпрайзис Холдинг“

Ухилих се като идиотка.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Залез

Дата: 14 юни 2011, 09:35

До: Крисчън Грей

„Уважаеми Влюбен до уши,

И аз обичам да се събуждам до теб. Но също обичам да съм с теб в креват, в асансьори, върху рояли и билиардни маси, на яхти, върху бюра, под душ, във вана, на странни дървени кръстове с окови, на кровати с балдахини и червени сатенени покривки, в хангари за лодки и детски стаи.“

Ваша: Полудяла за секс и ненаситна хх

Подател: Крисчън Грей

Относно: Мокър хардуер

Дата: 14 юни 2011, 09:37

До: Анастейжа Стийл

„Уважаема Полудяла за секс и ненаситна, току-що залях с кафе цялата си клавиатура. Такова нещо май никога не ми се е случвало. Възхищавам се на жените, които обичат географията.

Да разбирам ли, че просто желаш тялото ми?“

Крисчън Грей
Влюбен до уши & шокиран Главен изпълнителен
директор на „Грей Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: Кикотеща се — и също подмокрена
Дата: 14 юни 2011, 09:42
До: Крисчън Грей
„Уважаеми Влюбен до уши & шокиран — винаги.
Имам работа обаче.
Престани да ми досаждаш.“

ПС & Н хх

Подател: Крисчън Грей
Относно: Налага ли се?
Дата: 14 юни 2011, 09:50
До: Анастейжа Стийл
„Уважаема ПС & Н,
Както винаги, твоето желание е заповед за мен.
Харесва ми, че се кикотиш и си мокра.
До после, бебчо.“
х

Крисчън Грей
Влюбен до уши, шокиран & омагьосан Главен
изпълнителен директор на „Грей Ентърпрайзис Холдинг“

Оставих блакберито. Наистина имах работа.

На обед Джак ме помоли да отида да му донеса сандвич. Веднага щом излязох от кабинета му, позвъних на Крисчън.

— Здравсти, Анастейжа — веднага отговори той. Гласът му бе сърдечен и безгрижен. Дори и по телефона този мъж успяваше да ме накара да се разтопя!

— Крисчън, Джак ме помоли да му донеса нещо за обед.

— Мързеливо копеле.

Не му обърнах внимание и продължих:

— Та отивам до магазина. Може би ще е по-удобно, ако ми дадеш номера на Сойър, за да не се налага да те безпокоя.

— Не ме безпокоиш, бибчо.

— Сам ли си?

— Не. В момента шестима души ме зяпат и се чудят с кого разговарям.

„Мамка му...“

— Наистина ли? — паникьосах се аз.

— Да. Наистина. Моята приятелка — оповести той настрани от джиесема.

„Божичко!“

— Сигурно всички са те смятали за гей, нали знаеш.

Крисчън се засмя.

— Да, сигурно.

— Тъж... Трябва да затварям. — Със сигурност усещаше колко съм засрамена от това, че съм го обезпокоила.

— Ще съобщя на Сойър — каза Крисчън. — Чу ли се със своя приятел?

— Още не. Вие пръв ще научите, господин Грей.

— Добре. До довечера, бибчо.

— Чао, Крисчън. — Ухилих се. Всеки път, когато произнасяше тази дума, ме караше да се усмихвам... толкова нетипично за господин Петдесет нюанса, ала и някак си присъщо за него.

Излязох само след секунди, но Сойър вече ме чакаше на стъпалата пред сградата.

— Добър ден, госпожице Стийл — официално ме поздрави той.

— Здравей, Сойър.

Тръгнахме към закусвалнята.

С него не се чувствах толкова спокойно, колкото с Тейлър. Докато вървахме по тротоара, той постоянно оглеждаше улицата. Поведението му доста ме изнервяше и установих, че съм започнала да се озъртам и аз.

Дали Лийла се криеше някъде наоколо? Или всички се бяхме заразили от параноята на Крисчън? Може би това беше част от неговите петдесет нюанса? Какво не бих дала за половин час откровен разговор с доктор Флин, за да науча!

Всичко си изглеждаше на мястото, обикновен обеден Сиатъл — хора, бързащи за обяд, пазаруващи, срещащи се с приятели. Две млади жени се прегърнаха, когато се видяха.

Кейт ми липсваше. От заминаването ѝ бяха минали само две седмици, но това бяха най-дългите четиринайсет дни в целия ми живот. Бяха се случили невероятно много неща — нямаше да повярва, когато ѝ разкажех. Е, щях да ѝ разкажа версията, редактирана съобразно споразумението ми за конфиденциалност. Намръщих се. Щеше да се наложи да поговоря с Крисчън за това. Как щеше да го приеме Кейт? Тази мисъл ме накара да пребледнея. Може би щеше да се върне с Итън? Обзе ме възбуда, но реших, че е малко вероятно. Сигурно щеше да остане с Елиът.

— Къде стоиш, докато чакаш и наблюдаваш? — попитах Сойър, когато се наредихме на опашката в закусвалнята. Изправен пред мен с лице към вратата, той следеше улицата и всеки, който влизаше. Действаше ми на нервите.

— В кафенето отгатак улицата, госпожице Стийл.

— Не ти ли е скучно?

— Не, госпожице Стийл. Това ми е работата.

Изчервих се.

— Извинявай, не исках да... — Любезното му, разбиращо изражение ме накара да млъкна.

— Не е необходимо да се извинявате, госпожице Стийл. Моята работа е да ви пазя. И го правя.

— И няма нито следа от Лийла, така ли?

— Не, госпожице Стийл.

Намръщих се.

— Откъде знаеш как изглежда?

— Виждаш ли снимката й.

— О, носиш ли я?

— Не, госпожице Стийл. — Сойър се почука с показалец по челото. — Нося я тук.

Разбира се. Много ми се искаше да видя снимка на Лийла, за да разбера как е изглеждала преди да се превърне в Призрачното момиче. Зачудих се дали Крисчън ще ми я покаже. Да, сигурно щеше — от съображения за моята сигурност. Замислих план и подсъзнанието ми закима със злорадо одобрение.

Брошурите дойдоха и за мое облекчение изглеждаха страхотно. Занесох една в кабинета на Джак и очите му грейнаха — не знаех дали е заради мен, или заради брошурата. Предпочетох да приема второто.

— Чудесни са, Ана. — Той бавно я запрелиства. — Да, браво. Ще се виждаш ли с приятеля си довечера? — Сви устни, докато произнасяше думата „приятел“.

— Да. Живеем заедно. — Кое то горе-долу си беше вярно. Е, поне за момента. И официално се бях съгласила да се пренеса при него, тъй че не бях излъгала много. Надявах се, че това ще е достатъчно, за да отпрати Джак.

— Той ще възрази ли, ако довечера излезеш за едно малко? Да отпразнуваме усърдната ти работа?

— Довечера в Сиатъл пристига мой приятел и всички ще вечеряме заедно. — „И ще бъда заета всяка вечер, Джак.“

— Ясно — раздразнено въздъхна той. — Може би когато се върна от Ню Йорк, а? — Повдигна въпросително вежди и ме погледна многозначително.

„Уф, не!“ Усмихнах се неопределено, потиснах потреперването си и го попитах:

— Искаш ли кафе или чай?

— Кафе, ако обичаш. — Гласът му звучеше тихо и дрезгаво, сякаш искаше нещо друго. Ха! Нямах да се откаже. Вече го разбирах. „О... Какво да правя?“

Той наистина ме нервираше. Крисчън имаше право за него и това отчасти ме вбесяваше.

Когато най-после седнах на бюрото си, блакберито ми иззвъня — номер, който не познавах.

— Ана Стийл.

— Здравсти, Стийл! — Провлеченият глас на Итън ме свари неподготвена.

— Итън! Как си?

— Щастлив съм, че се прибрах. Тотално ми писна от слънцето, от пунш с ром и безнадеждно влюбената ми в оня здравеняк сестричка. Беше ужасно, Ана.

— Да бе! Море, пясък, слънце и пунш с ром — наистина звучи като Дантевия „Ад“ — изкисках се аз. — Къде си?

— На летището, чакам си сака. Ти какво правиш?

— На работа съм. Да, вече работя — отвърнах на ахването му. — Искаш ли да дойдеш тук и да вземеш ключовете? Може да се срещнем по-късно в квартирата.

— Чудесно. Значи ще се видим след около четирийсет и пет минути до час. Дай ми адреса.

Продиктувах му адреса на СИП.

— До скоро, Итън.

— Чао — отвърна той и затвори.

Бързо написах имейл на Крисчън.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Гости от слънчевите страни

Дата: 14 юни 2011, 14:55

До: Крисчън Грей

„Многоуважаеми Влюбен до уши, шокиран & омагьосан,

Итън се е прибрал и ще дойде тук, за да вземе ключовете за апартамента.

Искам да се уверя, че се е настанил нормално. Защо не ме вземеш след работа? Може да идем до квартирата и после ВСИЧКИ да излезем на вечеря?

Аз черпя?“

Ваша: Ана х
Все още ПС & Н

Анастейжа Стийл
Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей
Относно: Вечеря навън
Дата: 14 юни 2011, 15:05
До: Анастейжа Стийл
„Одобрявам плана ти. Освен че ще плащаш ти! Аз черпя.

Ще те взема в 18.00. х

PS: Защо не използваш блакберито си!!!“

Крисчън Грей

Влюбен до уши и адски ядосан Главен изпълнителен директор на „Грей Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Властност

Дата: 14 юни 2011, 15:11

До: Крисчън Грей

„Уф, не бъди толкова свадлив и opak.

Всичко е кодирано.

Ще се видим в 18:00.“

Ана х

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей

Относно: Вбесяваща жена
Дата: 14 юни 2011, 15:18
До: Анастейжа Стийл
„Свадлив и опак ли?
Ще ти дам аз един свадлив и опак.
И го очаквам с нетърпение.“

Крисчън Грей

Още по-тотално ядосан, но кой знае защо усмихнат
Главен изпълнителен директор на „Грей Ентърпрайзис
Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: Само плашиш
Дата: 14 юни 2011, 15:23
До: Крисчън Грей
„Хайде да Ви видим, господин Грей.
И аз го очаквам с нетърпение. ;D“

Ана х

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Той не отговори, но пък и аз не очаквах. Предположих, че мърмори за смесените сигнали, и тази мисъл ме накара да се усмихна. За кратко си помечтах какво би могъл да направи с мен, обаче установих, че започвам неспокойно да се въртя на стола си. Подсъзнанието ми ме изглежда неодобрително — я си върши работата!

Малко по-късно телефонът ми иззвъня. Обаждаше се Клер.
— Един адски готин пич иска да те види на рецепцията. Някой път трябва да излезем заедно, Ана. Сигурно познаваш симпатични мъже — добави заговорнически.

Итън! Извадих ключовете от чантата си и забързах към фойето.

Мама му стара — изсветляла от слънцето руса коса, жесток загар и сияещи кафяви очи, които ме гледат от зеления кожен диван. Щом ме видя, скочи да ме прегърне.

— Леле-мале, Ана!

— Добре изглеждаш.

— А ти изглеждаш... различна. Опитна, по-изискана. Какво е станало? Сменила си си прическата? Дрехите? Не знам, Стийл, обаче си адски секси!

Изчервих се.

— О, Итън, просто съм облечена за работа. — Намръщих се, когато Клер повдигна вежди с иронична усмивка, и смених темата: — Как беше на Барбадос?

— Жестоко — отвърна той.

— Кога се връща Кейт?

— С Елиът пристигат в петък. Адски са хлътнали един по друг!

— Тя ми липсва.

— А как сте вие с твоя тузар?

— С моя тузар ли? — Засмях се. — Ами, интересно е. Довечера ще ни води на вечеря.

— Яко. — Итън изглаждаше искрено зарадван. Слава богу!

— Заповядай. — Дадох му ключовете. — Знаеш адреса, нали?

— Че как. — Той се наведе и ме целуна по бузата, после вдигна сака си от пода до зеления диван и излезе.

Когато се обърнах, видях, че Джак ме наблюдава с неразгадаемо изражение от дъното на фойето. Усмихнах му се машинално и тръгнах към бюрото си, като през цялото време усещах погледа му върху себе си. Този мъж започваше да ми лази по нервите. Какво да направя? Нямах представа. Трябваше да изчакам връщането на Кейт. Тя не можеше да не измисли някакъв план. Тази мисъл разсея мрачното ми настроение и се заех със следващия ръкопис.

В шест без пет телефонът ми завибрира. Беше Крисчън.

— Свадливиет и опакият се обаждат — каза той и аз се усмихнах. Все още беше дяволитият Петдесет нюанса. Богинята в мен плесна с ръце радостно като малко дете.

— Полудялата за секс и ненаситна слуша. Предполагам, че си отпред, нали? — попитах иронично.

— Да, госпожице Стийл. И нямам търпение да ви видя. — Гласът му бе съблазнително изкушителен и сърцето ми се разтуптя бясно.

— И аз, господин Грей. Идвам веднага. — Затворих.

Изключих компютъра, взех чантата и кремавата си жилетка и извиках:

— Тръгвам си, Джак!

— Добре, Ана. Приятна вечер.

— И на теб.

Защо не можеше винаги да е така? Не го разбирах.

Аудито чакаше до тротоара и когато се приближих, Крисчън слезе от него. Беше си свалил сакото и носеше сивия си панталон, любимия ми, който висеше смъкнат на хълбоците му — по онзи начин. Наистина ли този древногръцки бог беше създаден за мен? Усетих, че съм се ухилила като побъркана в отговор на собствената му идиотски ухилена физиономия.

През целия ден се беше държал като влюбено момче — влюбено в мен! Този прелестен, сложен, пълен с недостатъци мъж беше влюбен в мен, а аз в него. В мен неочаквано изригна радост и аз се насладих на мига, усещайки, че светът лежи в краката ми.

— Госпожице Стийл, изглеждате също толкова пленително, колкото и сутринта. — Крисчън ме притегли в прегръдката си и ме целуна.

— Вие също, господин Грей.

— Да вървим при приятеля ти.

Докато Тейлър шофираше към квартирата, Крисчън ми разказа как е прекарал деня — много по-добре от предишния, очевидно. Гледах го с обожание, докато се опитваше да ми обясни някакво откритие на департамента по екосистемни изследвания на Вашингтонския щатски университет във Ванкувър. Думите му не ми говореха почти нищо, но бях омаяна от страстта и интереса му към тази тема. Може би щеше да е така, добри и лоши дни, и ако добрите бяха като днешния, нямаше да има от какво толкова да се оплаквам. Той ми подаде един лист и каза:

— Това са свободните часове на Клод тази седмица.

А! Треньорът.

Докато спирахме пред моя блок, той извади блакберито от джоба си и отговори.

— Грей... Какво има, Рос? — Заслуша се внимателно и разбрах, че разговорът ще е сложен.

— Отивам да взема Итън. Ще се забавя не повече от две минути — казах само с устни и вдигнах два пръста.

Крисчън кимна разсеяно, очевидно заслушан в събеседника си. Тейлър ми отвори вратата и ми се усмихна дружелюбно — усещаше, че съм в добро настроение. Натиснах домофона и извиках весело:

— Здравсти, Итън. Пусни ме да се кача.

Ключалката зажука и влязох.

Не се бях прибирала от събота сутринта. Струваше ми се ужасно отдавна. Итън любезно беше оставил вратата отворена. Влязох и инстинктивно се вцепених още на първата крачка. Трябваше ми известно време, за да разбера, че е заради бледата изпита фигура, застанала до кухненския остров с малък револвер в ръка.

Лийла. Гледаше ме безизразно.

13.

Гледаше ме със смуцаващо непроницаемо изражение. И държеше оръжие. Подсъзнанието ми се строполи в несвяст и едва ли щях да успея да го свестя дори с амоняк.

Примигах. „Как е влязла? Къде е Итън? Мама му стара! Къде е Итън?“

Вледеняващ страх стегна сърцето ми. Ами ако му беше направила нещо? „Успокой се, успокой се“ — заповтарях си като мантра.

Тя наклони глава настрани и ме погледна така, като че ли съм уродлив експонат. Божичко, все пак ненормалната тук не бях аз.

Докато анализирах ситуацията, сякаш мина цяла вечност, въпреки че всъщност беше изтекла само стотна от секундата. Лицето на Лийла си остана непроницаемо. Беше мърлява и чорлава, както и предишния път. Още носеше онзи мръсен шлифер и отчаяно се нуждаеше от душ. Косата ѝ беше мазна и провиснала, очите ѝ бяха мътнокафяви, замъглени и някак си объркани.

— Здравсти — успях да кажа, въпреки че устата ми беше тотално пресъхнала. — Лийла, нали?

Тя се усмихна — но вместо истинска усмивка устните ѝ само се извиха зловещо.

— Тя говори — прошепна Лийла и гласът ѝ беше едновременно мек и стържещ, зловеща комбинация.

— Да, говоря — отвърнах внимателно, все едно говорех на дете. — Сама ли си? — „Къде е Итън?“ Сърцето ми пак бясно се разтуптя при мисълта, че може да му се е случило нещо лошо.

Лицето ѝ помръкна — до такава степен, че още малко и щеше да избухне в сълзи, толкова отчаяна изглеждаше.

— Сама — промълви тя. — Сама. — От тази дума лъхаше бездънна скръб. Какво искаше да каже? Че аз съм сама ли? Или че тя е сама? Че е сама, защото е направила нещо лошо на Итън?! О... не...

Трябваше да овладее задушавания страх, който заедно със сълзите ми напираше в гърлото ми.

— Какво правиш тук? Какво искаш? — попитах възможно спокойно, въпреки вцепеняващия ужас в гърлото ми.

Тя сбърчи вежди, сякаш въпросите ми тотално я озадачаваха. Ала не се държеше агресивно. Револверът дори не бе насочен към мен. Смених темата, като се мъчех да не обръщам внимание на тръпките по гръбнака си.

— Искаш ли чай? — Защо я питах дали иска чай? Това беше реакцията на Рей към всяка емоционална ситуация. Божичко, ако ме видеше в момента, той щеше да получи удар. Военната му подготовка щеше да се е задействала и вече щеше да я е обезоръжил.

Поех си дъх в опит да успокоя паникьосаното си дишане и пристъпих напред. Тя се намръщи, сякаш не разбираше точно какво правя, и леко се завъртя, така че остана с лице към мен. Взех чайника и с трепереща ръка го напълних от чешмата. Дишането ми се успокои. Да, ако искаше да ме убие, определено вече щеше да ме е застреляла. А тя ме гледеше разсеяно и някак объркано. И с любопитство. Докато включвах чайника, отново ме връхлетя тревогата за Итън. Дали беше ранен? Завързан?

— Има ли някой друг в апартамента? — попитах колебливо.

Лийла наклони глава на другата страна, вдигна дясната си ръка — държеше револвера с лявата — хвана един кичур от дългата си мазна коса и започна да го върти, да го дърпа и да го суче, явно нервен навик. И докато вниманието ми беше съсредоточено върху движенията ѝ, отново ми хрумна, че много прилича на мен. Затаих дъх в очакване на отговора ѝ. Тревогата ми ставаше почти непоносима.

— Сама. Съвсем сама — промълви Лийла. Думите ѝ ми подействаха успокояващо. Може би Итън не беше дошъл. Облекчението ми даде сили.

— Не искаш ли чай? Или кафе?

— Не съм жадна — тихо отвърна тя и предпазливо пристъпи към мен. И силите ми ме напуснаха. Пак се задъхах от страх, ужасът задръсти вените ми. Въпреки това проявих невъобразима смелост, обърнах се и извадих от бюфета две чаши.

— Какво повече имаш от мен? — произнесе тя с напевна детска интонация.

— Какво искаш да кажеш, Лийла? — попитах колкото се може по-внимателно.

— Господарят... господин Грей... ти позволява да го наричаш на малко име.

— Аз не съм негова подчинена, Лийла. Тъж... Господарят разбира, че не съм способна, не съм подходяща за такава роля.

Тя наклони глава на другата страна, ужасно смущаващ и неестествен жест.

— Не-под-хо-дя-ща. — Опитва звученето на думата, сякаш проверяваше усещането ѝ на вкус. — Но Господарят е щастлив. Видях го. Смее се и се усмихва. Тези реакции са редки... съвсем редки за него.

„О!“

— Ти приличаш на мен. — Лийла смени темата и това ме изненада. Очите ѝ като че ли за пръв път наистина се фокусираха върху мен. — Господарят обича покорни, които приличат на теб и мен. Другите нямат значение... нямат значение... и въпреки това ти спиш в неговото легло. Видях те.

Мамка му! Наистина е била в стаята. Не си бях въобразила.

— Видяла си ме в леглото му?! — прошепнах.

— Аз никога не съм спала в леглото на Господаря — каза тя. Приличаше на безплътен призрак. Половин човек. Изглеждаше невероятно крехка и въпреки факта, че държеше оръжие, изведнъж ме обзе съчувствие към нея.

— Защо Господарят ни харесва такива? Това ме кара да мисля за нещо... нещо... Господарят е човек на мрака... но аз го обичам.

„Не, не е човек на мрака! — наежих се вътрешно. — Той е добър човек и дойде при мен в светлината.“ А сега тя се опитваше да го завлече обратно с някаква шантава идея, че го обича.

— Ще ми дадеш ли револвера, Лийла? — попитах тихо. Тя го стисна по-здраво, после го притисна към гърдите си.

— Мой си е. Нищо друго не ми остана. — Погали го нежно. — За да отида при моята любов.

„Мамка му!“ Каква любов, Крисчън ли? Все едно ме удари в корема. Знаех, че той ще дойде съвсем скоро, за да види защо се бавя. Дали искаше да го застреля? Тази мисъл беше толкова ужасна, че

гърлото ме заболя от огромния възел, образувал се там, който започна да ме задушаваша, също като страха, свил на топка стомаха ми.

И сякаш по даден знак вратата рязко се отвори и на прага се появи Крисчън, следван от Тейлър.

Крисчън ме погледна и в очите му проблесна искрица на облекчение. Тя обаче изчезна в момента, в който видях Лийла — и той просто се вцепени, направо замръзна. Втрени се в нея с напрежение, каквото не бях виждала, с диви, разширени, гневни и уплашени очи.

„О, не... о, не!“

Лийла също се взря в него и за миг си помислих, че е възвърнала разума си. Тя бързо примигна, пръстите ѝ стиснаха револвера по-здраво.

Дъхът ми секна и сърцето ми заблъска, чувах как кръвта бучи в ушите ми. „Не, не, не!“

Тази клета осакатена жена държеше в ръцете си целия ми свят. Щеше ли да стреля? И по двама ни ли? Или само по Крисчън? Тази мисъл късаше сърцето ми.

Времето спря и сякаш измина цяла вечност, докато тя леко наклони глава. Погледна го разкаяно през дългите си ресници.

Крисчън вдигна ръка — даваше знак на Тейлър да остане на мястото си. Пребледнялото лице на Тейлър издаваше яростта му. Никога не го бях виждала такъв, но той остана абсолютно неподвижен, докато Крисчън и Лийла се взираха един в друг.

Какво щеше да направи тя? Какво щеше да направи той? Ала двамата просто продължаваха да се гледат. Изражението на Крисчън беше диво, излъчваше някаква неизвестна емоция. Може би съжаление, страх, нежност... или любов? Не, само не любов!

Очите му се впиваха в нея и атмосферата в апартамента мъчително бавно започваше да се променя. Напрежението растеше и аз усетих връзката, електричеството между тях.

„Не!“ Внезапно се почувствах натрапница, пречех им, докато се гледаха един друг. Бях излишна — воайор, шпионирац забранена, интимна сцена зад спуснати завеси.

Напрегнатият поглед на Крисчън се разгоря още по-силно и поведението му някак си се промени. Сега изглеждаше по-висок, някак по-властен, по-студен и по-далечен. Познах тази поза. Вече го бях виждала такъв — в неговата зала за игри.

Настръхнах. Това беше Крисчън Доминанта и явно се чувстваше като у дома си в тази роля. Не знаех дали е роден такъв, или е бил създаден, но със свито сърце и стомах видях реакцията на Лийла: устните ѝ се разтвориха, дишането ѝ се ускори и на бузите ѝ се появи руменина. „Не!“ Нямах сили да присъствам на тази напълно нежелана сцена от неговото минало.

Накрая той ѝ каза само с устни една-единствена дума. Не я разбрах, но тя оказа незабавно въздействие върху нея. Лийла коленичи, наведе глава и плъзна револвера по пода. „Мама му стара!“

Крисчън спокойно се наведе и го вдигна. Погледна го с неприкрито отвращение и го пъкна в джоба на самото си. После отново се обърна към Лийла, която покорно бе коленичила.

— Върви с Тейлър, Анастейжа — заповяда ми той. Тейлър прекрачи прага и ме погледна.

— Итън? — попитах.

— Долу е — отвърна Крисчън кратко, без да откъсва очи от Лийла.

Долу. Значи не тук. Итън беше добре. В кръвта ми мощно нахлу облекчение и за миг ми се стори, че ще припадна.

— Анастейжа — с предупредително строг глас каза Крисчън.

Примигнах и внезапно установих, че не мога да помръдна. Не исках да го оставя — да го оставя с нея. Той отиде при Лийла и се наведе над нея. Тя стоеше неестествено неподвижно. Не можех да откъсна поглед от двамата — заедно...

— За бога, Анастейжа, поне веднъж в живота си направи каквото ти казвам. Тръгвай! — със студен като лед глас каза Крисчън, вперил очите си в моите. Зад тихите му бавно изречени думи ясно личеше гневът му.

Гняв към мен?! В никакъв случай. Моля те — не! Почувствах се така, сякаш ме е зашлевил. Защо искаше да остане с нея?

— Тейлър, заведи госпожица Стийл долу. Веднага.

Тейлър кимна. Аз продължавах да се вирам в Крисчън.

— Защо? — едва успях да прошепна.

Очите му ледено се впираха в мен.

— Трябва да остана насаме с Лийла — настойчиво каза той.

Вероятно се опитваше да ми подсказже нещо, обаче аз бях толкова шокирана от случилото се, че не разбирах какво. Погледнах

Лийла и видях, че по устните ѝ плъзва съвсем лека усмивка, но иначе остана напълно невъзмутима. Абсолютната подчинена. „Мамка му!“ Сърцето ми се вледени.

Ето от какво имаше нужда Крисчън. Ето какво харесваше. „Не!“ Искаше ми се да завия.

— Госпожице Стийл. Ана. — Тейлър ми протягаше ръка, за да тръгна с него. Аз обаче бях парализирана от ужасяващото зрелище, което се разиграваше пред очите ми. То потвърждаваше най-ужасните ми страхове и разпалваше всичките ми колебания. Крисчън и Лийла заедно — доминантът и неговата подчинена.

— Тейлър — сепна се Крисчън и Тейлър се наведе и ме грабна на ръце. Последното, което видях, беше, че Крисчън гали Лийла по главата и тихо ѝ шепне нещо.

„Не!“

Тейлър ме понесе надолу по стълбището. Отпуснах се в ръцете му и се опитах да проумея случилото се през последните десет минути — или повече? По-малко? Бях изгубила представа за време.

Крисчън и Лийла, Лийла и Крисчън... заедно? Какво правеше с нея сега?

— Господи, Ана! Какво става тук?

Беше Итън. Крачеше нервно в малкото фойе, все още с големия си сак на рамо. „О, слава богу, че не му се е случило нищо!“ Щом Тейлър ме пусна, се хвърлих към Итън и го прегърнах.

— Итън! Слава богу! — Прегръщах го, притисках го към себе си. Бях ужасно разтревожена и за миг намерих убежище от растящата ми паника при мисълта какви събития се разиграват в квартирата ми.

— Какво става? Кой е този човек?

— О, извинявай, Итън. Това е Тейлър. Работи при Крисчън. Тейлър, това е Итън, братът на моята съквартирантка.

Двамата си кимнаха.

— Ана, какво става? Тъкмо бях извадил ключовете от апартамента, когато двамата изскочиха изневиделица и ми ги грабнаха...

— Закъснял си... И слава богу!

— Да, срещнах един приятел от „Пулман“ и отидохме да изпием по едно набързо. Какво става горе?

— Едно момиче, бивша приятелка на Крисчън... Влязла е в нашия апартамент. Побъркала се е и Крисчън я... — Гласът ми секна и от очите ми бликнаха сълзи.

Итън ме притегли към себе си.

— Повикахте ли полиция?

— Не, случаят не е такъв. — Разридах се на гърдите му. Не можех да спра. Напрежението се освобождаваше чрез сълзите ми. Итън ме прегърна още по-силно, но усещах, че е озадачен.

— Ана, хайде да отидем да пийнем по нещо. — Той ме погали приятелски по гърба. Изведнъж се почувствах неловко, засрамах се и честно казано, ми се прииска да остана сама. Но кимнах и приех предложението му. Трябваше да се махна отгук, от онова, което ставаше горе.

Обърнах се към Тейлър.

— Бяхте ли проверили апартамента? — попитах го през сълзи и си избърсах носа с ръка.

— Да. Следобед. — Той извинително сви рамене и ми подаде носна кърпичка. Изглеждаше съкрушен. — Съжалявам, Ана.

Намръщих се. Божичко, изглеждаше невероятно разкаян. Не исках да го карам да се чувства още по-виновен.

— Тя сякаш притежава свръхестествена способност да ни се изплъзва — навъсено прибави Тейлър.

— С Итън ще пийнем по нещо и после ще идем в „Ескала“. — Избърсах си очите.

Тейлър неловко запристъпва от крак на крак.

— Господин Грей искаше да сте в квартирата си.

— Е, нали там е Лийла. — Не успях да скрия горчивината си. — Така че вече няма нужда от всичките тези мерки за сигурност. Кажете му, че ще се видим по-късно.

Тейлър отвори уста да възрази, но благоразумно я затвори.

— Искаш ли да оставиш сака си на Тейлър? — попитах Итън.

— Не, благодаря.

Итън кимна на Тейлър и ме изведе от сградата. Със закъснение се сетих, че съм си оставила чантата на задната седалка на аудито.

— Чантата ми... Искам да кажа, портмонето ми...

— Не се тревожи — отсече Итън. — Аз черпя.

Седнахме в бара от другата страна на улицата, до прозореца. Искрах да виждам какво става — кой влиза и главно кой излиза. Итън ми подаде бутилка бира и попита предпазливо:

— Проблеми с бивше гадже ли?

— Не е толкова просто. — Не можех да говоря за това — бях подписала споразумение за конфиденциалност. И този факт за пръв път ме възмущаваше, както и това, че Крисчън не беше споменал нищо за неговото анулиране.

— Имам време и за сложно — любезно отвърна Итън и отпи голяма глътка бира.

— Тя му е бивше гадже, отпреди няколко години. Напуснала съпруга си заради някакъв мъж. После, преди две седмици, той загинал в автомобилна катастрофа и сега тя преследва Крисчън. — Свих рамене. Е, така не бях издала почти нищо.

— Как го преследва?

— Имаше револвер.

— По дяволите!

— Всъщност не заплаши никого. Мисля, че искаше да се самоубие. Но все пак много се безпокоях за теб. Не знаех дали си в апартамента.

— Ясно. Тази жена очевидно е неуравновесена.

— Именно.

— И какво прави сега с нея Крисчън?

Кръвта се оттече от лицето ми и в гърлото ми се надигна жлъч.

— Не знам — прошепнах.

Итън се ококори — той поне разбираше.

Това беше въпросът: какво правеха те? Разговаряха, надявах се. Само разговаряха. И все пак можех да си представя единствено ръката му, която нежно я галеше по косата.

„Тя е разстроена и Крисчън се вълнува за нея, нищо повече“ — опитах се да се успокоя. Ала подсъзнанието ми тъжно клатеше глава.

„Не е само това. Лийла е способна да задоволява неговите потребности по начин, по какъвто аз не мога.“ Тази мисъл беше потискаща.

Опитах се да се съсредоточа върху всичко, което бяхме правили през последните няколко дни — върху неговото любовно признание,

флиртаджийския му хумор, дяволитостта му. Но в главата ми все звучаха думите на Елена.

„Не ти ли липсва... залата ти за игри?“

Изпих си бирата за рекордно време и Итън ми донесе втора. Не бях добра компания, обаче за негова чест той не спираше да говори, опитваше се да ми повдигне духа, разказваше за Барбадос, за Кейт и за Елиът, което ме разсейваше. Но нищо повече — само мимолетно разсейване.

Умът, сърцето и душата ми продължаваха да са горе в апартамента с моя Петдесет нюанса и жената, била негова подчинена. Жена, която си мислеше, че още го обича. Жена, която приличаше на мен.

Когато бях на третата бира, до аудито пред блока спря огромна лимузина със затъмнени стъкла. От нея слезе доктор Флин с някаква жена, облечена в бледосин медицински костюм. Тейлър им отвори входната врата.

— Кой е този? — попита Итън.

— Доктор Флин. Познат на Крисчън.

— Какъв доктор?

— Психиатър.

— Аха.

Продължихме да зяпаме натам и след няколко минути те отново се появиха. Крисчън носеше Лийла, увита в одеяло. „Какво?!“ Пред ужасения ми поглед всички се натовариха на лимузината и тя потегли.

Итън ме погледна състрадателно. Чувствах се изоставена, абсолютно изоставена.

— Ще ми вземеш ли нещо малко по-силно? — помолих го с изнемощял глас.

— Разбира се. Какво?

— Бренди.

Итън кимна и тръгна към бара. Вторачих се във входа през прозореца. След няколко секунди се появи Тейлър, качи се на аудито и потегли към „Ескала“... след Крисчън? Нямах представа.

Итън сложи пред мен голямо бренди.

— Хайде, Стийл. Дай да се напием.

Това ми прозвуча като най-хубавото предложение на света. Чукнахме се и отпих голяма глътка от огнената кехлибарена течност,

парещо обезболяващо за ужасяващата болка, разцъфваща в сърцето ми.

Беше късно и бях замаяна. С Итън нямахме ключове за квартирата. Той настоя да ме изпрати до „Ескала“, но каза, че нямало да остане. Беше се обадил на приятеля, с когото се бяха срещнали по-рано на по чаша, и щял да се натресе у тях.

— Ето значи къде живеел тузарът! — възкликна Итън.

Кимнах.

— Сигурна ли си, че не искаш да се кача с теб?

— Не, трябва сама да се срещна с него — или просто да си легна.

— Ще се видим ли утре?

— Да. Благодаря, Итън — Прегърнах го.

— Ще се оправиш, Стийл — измърмори той до ухото ми, после ме пусна и ме проследи с поглед, докато влизах в сградата.

Слязох от асансьора и влязох в апартамента на Крисчън. Тейлър го нямаше, което беше необичайно. Отворих двукрилата врата и тръгнах към дневната. Крисчън разговаряше по телефона и нервно крачеше пред рояла.

— Дойде — изсумтя, прониза ме с поглед и затвори. — Къде беше? — изръмжа, без да пристъпи към мен.

Сърдеше ли ми се? Да прекара толкова време с побърканото си бивше гадже, а да се сърди на мен?!

— Пила ли си? — попита той ужасено.

— Малко. — Не предполагах, че чак толкова си личи.

Крисчън въздъхна и прокара пръсти през косата си.

— Десет и петнайсет е — каза заплашително тихо. — Тревожех се за теб.

— С Итън отидохме да пийнем, докато ти се грижеше за бившата си — изсъсках му. — Не знаех колко ще се бавиш... с нея.

Крисчън присви очи и направи крачка към мен, но спря.

— Защо го казваш това?

Свих рамене и наведох очи.

— Какво има, Ана? — И за пръв път долових в гласа му нещо друго, освен гняв. Може би страх?

Преглътнах с усилие и се замислих какво всъщност искам да кажа.

— Къде е Лийла?

— В една психиатрична клиника във Фримонт. — Той впи очи в лицето ми. — Ана, какво има? — Приблужи се и застана пред мен. — Какво се е случило?

Поклатих глава.

— Аз не съм за теб.

— Какво?! — ахна той. — Защо смяташ така? Как изобщо можеш да си го помислиш?

— Не мога да ти дам онова, от което имаш нужда.

— Нямам нужда от нищо друго, освен теб.

— Когато те видях с нея... — Гласът ми секна.

— Защо ме измъчваш? Това няма нищо общо с теб, Ана. Само с нея. — Крисчън рязко си пое дъх и отново прокара пръсти през косата си. — Тя просто е болна.

— Но аз я усетих — връзката между вас.

— Какво?! Не! — Той посегна към мен и аз инстинктивно отстъпих назад. Крисчън отпусна ръка и запримигва. Изглеждаше обзет от паника.

— Бягаш ли? — промълви с разширени от страх очи.

Не отговорих. Опитвах се да събера пръснатите си мисли.

— Недей — умолително каза Крисчън.

— Крисчън... Аз... — Какво исках да кажа? Имах нужда от време, за да осмисля всичко това. Да, от време.

— Не. Не! — възкликна той.

— Аз...

Крисчън бясно се огледа наоколо. Вдъхновение ли търсеше? Божествена намеса? Нямах представа.

— Не можеш да си отидеш. Обичам те, Ана!

— И аз те обичам, Крисчън, просто...

— Не... не! — отчаяно викна той и стисна главата си с ръце.

— Крисчън...

— Не — промълви той с разширени от паника очи и ненадейно падна на колене пред мен със сведена глава, поставил длани върху бедрата си. Дълбоко си пое дъх и остана неподвижен.

„Какво значи това?!“

— Какво правиш, Крисчън?

Погледът му бе вперен в пода.

— Крисчън! Какво правиш? — повторих пискливо. Той не помръдна. — Крисчън, погледни ме! — заповядах му панически.

Главата му се вдигна без колебание и той ме погледна безучастно с хладните си сиви очи — почти ведри... очакващи.

„Мама му стара...“ Крисчън. Подчиненият.

14.

Крисчън на колене в краката ми, вперил в мен сивите си очи — това беше най-вледеняващата гледка, която бях виждала, повече дори от Лийла с нейния револвер. Смътната алкохолна замаяност, която изпитвах, се изпари, заменена от ледени тръпки и зловещо усещане за обреченост. Кръвта се оттече от лицето ми.

Рязко си поех дъх. Бях шокирана. „Не. Не, не бива така, адски е смущаващо.“

— Крисчън, моля те, не прави така. Не го искам.

Той продължи да ме гледа безучастно, без да помръдне, без да каже нищо.

„Уф! Бедният ми Петдесет нюанса.“ Сърцето ми се късаше. Какво бях направила с него, по дяволите? Усетих, че ще се разплача.

— Защо го правиш? Говори ми — успях да кажа.

Той примига.

— Какво би желала да ти кажа? — попита и за миг изпитах облекчение, че говори, но не така — не. Не.

По бузите ми потекоха сълзи и изведнъж вече не можех да го гледам в същата унижителна поза като жалкото същество, в което се беше превърнала Лийла. Образът на могъщия мъж, който всъщност все още бе момченце, когото бяха подлагали на ужасяващи мъчения, който се смяташе за недостоеен за любовта на съвършеното си семейство и съвсем не толкова съвършената си приятелка... моето нещастно момче... късаше сърцето ми.

Изпълни ме състрадание, мъка и отчаяние и изпитах задушавашо усещане за безнадеждност. Трябваше да се боря, за да си го върна, да си върна своя Петдесет нюанса.

Мисълта да доминирам над някого ме ужасяваше. От мисълта да доминирам над Крисчън ми се гадеше. Така щях да стана като нея — жената, която му беше причинила всичко това.

Потреперих и преглътнах жлъчта в гърлото ми. Не можех да го направя. Не го исках.

Когато умът ми се проясни, видях един-единствен изход. Без да откъсвам очи от неговите, коленичих пред него.

Твърдото дюшеме убиваше. Избърсах сълзите си с ръка.

Ето, сега бяхме равни. На едно равнище. Нямахме друг начин да си го върна.

Докато се вирах в него, очите му леко се разшириха, но иначе изражението и позата му не се промениха.

— Няма нужна да го правиш, Крисчън — казах умолително. — Няма да избягам. Казах ти и ти го повторих много пъти: няма да избягам. Това, което стана... е невероятно объркващо. Просто имам нужда от малко време да помисля... да остана сама. Защо винаги си мислиш най-лошото? — Сърцето ми отново се сви, защото знаех причината: той се съмняваше в себе си, мразеше се.

В ума ми изплуваха думите на Елена: „Тя знае ли колко отрицателно се възприемаш? За всичките ти проблеми?“.

„О, Крисчън!“ Сърцето ми отново се сви от страх и заговорих бързо:

— Щях да ти предложа да се върна в апартамента си тази вечер. Ти изобщо не ми даде време... просто да премисля нещата. — Разридах се и той едва забележимо се намръщи. — Просто да помисля. Ние едва се познаваме и целият този багаж, който носиш от миналото... Имам нужда от... Имам нужда от време, за да го премисля. И след като Лийла сега е... е, в каквото и състояние да е... тя вече не е на свобода и не представлява опасност... мислех... мислех... — Гласът ми секна и аз вперих очи в него. Той ме наблюдаваше напрегнато и като че ли ме слушаше.

— Когато те видях с Лийла... — Стиснах очи. Мъчителният спомен за електричеството между него и бившата му подчинена отново започна да ме разяжда. — Беше невероятен шок. Получих представа какъв е бил животът ти... и... — По бузите ми продължаваха да се стичат сълзи. — Осъзнах, че не съм достойна за теб. Това ми отвори очите за твоя живот и ужасно ме е страх, че ще ти омръзна и тогава ще си идеш... и аз ще свърша като Лийла... сянка. Защото те обичам, Крисчън, и ако ме напуснеш, ще е като свят без светлина. Ще съм в мрака. Не искам да бягам. Просто се ужасявам, че ще ме напуснеш...

Докато му казвах всичко това с надеждата, че ме слуша, проумях какъв всъщност е проблемът ми. Просто не разбихах защо ме харесва. Никога не бях разбирала защо ме харесва.

— Не разбирам защо ме намиращ за привлекателна — промълвих. — Ти си... е, ти си, какъвто си... а аз съм... — Свих рамене и го погледнах. — Просто не мога да го разбера. Ти си красив, секси, добър, мил и грижовен, всички тези неща, а аз не съм. И не мога да правя нещата, които ти обичаш да правиш. Не мога да ти дам онова, което ти трябва. Как можеш да си щастлив с мен? Как бих могла да те задържа? — Шепнех, докато му разкривах най-мрачните си страхове. — Никога не съм разбирала какво виждаш в мен. И когато те видях с нея, най-после проумях. — Подсмръкнах и си избърсах носа, без да откъсвам поглед от застиналото му лице.

„О, това е мъчително! Говори ми, по дяволите!“

— Цяла нощ ли ще стоиш тук на колене? Защото тогава ще остана и аз — сопнах се.

Стори ми се, че изражението му омеква — може би изглеждаше развеселен? Ала не бях сигурна.

Можех да протегна ръка и да го докосна, само че така щях ужасно да злоупотребя с позицията, в която ме поставяше той. Не го исках, но и нямах представа какво иска той, нито какво се опитва да ми каже. Просто не го разбихах.

— Крисчън, моля те, моля те... говори ми — проплаках. Беше ми неудобно в тази поза, но продължавах да стоя на колене, вторачена в сериозните му красиви сиви очи. И чаках.

И чаках.

И чаках.

— Моля те — проплаках отново.

Напрегнатите му очи внезапно потъмняха и Крисчън примига.

— Ужасно се страхувах — промълви той.

О, слава богу! Подсъзнанието ми се тръшна обратно на фотьойла си, облекчено се отпусна и опъна голяма глътка джин.

„Той проговори!“ Изпълни ме признателност и преглътнах в опит да овладее емоциите си и новия пристъп на плач, който заплашваше да ме връхлети.

Гласът му беше тих и дрезгав.

— Когато видях Итън, разбрах, че някой те е пуснал да влезеш в апартамента. С Тейлър изскочихме от колата. Знаехме какво е станало и когато я видях — при това въоръжена... Сякаш умирах хиляди пъти, Ана. Някой заплашваше живота ти... най-ужасните ми страхове се превърнаха в действителност. И се разгневих — на нея, на теб, на Тейлър, на себе си.

Поклати глава, отново преживявайки страданието си.

— Не знаех в кой момент и как ще реагира Лийла. Не знаех какво да правя. — Замълча за миг и се намръщи. — И тогава тя сама ми показва — изглеждаше разкъсвана от разкаяние. И просто разбрах какво трябва да направя. — Млъкна отново и ме погледна в опит да прецени реакцията ми.

— Продължавай — промълвих.

Той мъчително преглътна.

— Когато я видях в това състояние, разбрах, че може би имам нещо общо с психическия ѝ срив... — Отново затвори очи. — Тя винаги е била палава и жизнерадостна. — Потрепери и си пое дъх: прозвуча почти като ридание. Беше истинско изтезание да го слушам, но аз останах на колене и жадно поглъщах признанието му. — Тя можеше да те нарани... да те убие. И вината щеше да е моя. — Погледът му се замъгли, изпълнен с неразбиращ ужас, и Крисчън отново потъна в мълчание.

— Но не го направи — прошепнах аз. — И ти не си виновен за нейното състояние, Крисчън.

И осъзнах, че е направил всичко това само заради моята безопасност, както и навярно заради безопасността на Лийла, защото се безпокоеше и за нея. Но до каква степен се безпокоеше за нея? Този нежелан въпрос остана в ума ми. Крисчън твърдеше, че ме обича, ала се бе държал ужасно грубо, изхвърляйки ме от собствената ми квартира.

— Просто исках да не си там — тихо каза Крисчън с онази негова свръхестествена способност да четете мислите ми. — Исках да си далеч от опасността, а ти... просто... не искаше... да си тръгнеш... — Изскърца със зъби и тръсна ядосано глава.

После напрегнато се вторачи в мен.

— Анастейжа Стийл, ти си най-упоритата жена, която познавам. — Затвори очи и отново поклати глава от изумление.

„О, той се завърна!“ От устните ми се отрони дълбока пречистваща и облекчена въздишка.

Крисчън отвори очи и на лицето му се изписа отчаяно изражение — искрено.

— Нямах ли да избягам?

— Никога!

Той отново стисна клепачи и цялото му тяло се отпусна. Когато отвори очи, видях в тях болката и мъкката му.

— Помислих си... — Той млъкна. — Такъв съм аз, Ана... И съм твой. Какво да направя, за да те накарам да го проумееш? Да те накарам да видиш, че те желая по всякакъв възможен начин. Че те обичам.

— И аз те обичам, Крисчън, и когато те видях така... — Задавих се и пак се разплаках. — Помислих си, че съм те пречупила.

— Да ме пречупиш? Мен?! О, не, Ана. Тъкмо напротив. — Крисчън хвана ръката ми. — Ти си моят спасителен пояс — промълви и зацелува кокалчетата на пръстите ми, после притисна дланта ми към своята.

С разширени и пълни със страх очи нежно притегли ръката ми и я постави върху сърцето си — в забранената зона. Дишането му се ускори. Сърцето му биеше бясно под пръстите ми. Той не откъсваше поглед от мен, челюстта му беше напрегната, зъбите му стиснати.

Ахнах. „О, моят Петдесет нюанса!“ Позволяваше ми да го докосна. И сякаш целият въздух в дробовете ми се изпари — нямаше го. Ритъмът на сърцето ми се ускори в такт с неговия и кръвта забуча в ушите ми.

Крисчън пусна ръката ми и остави дланта ми върху сърцето си. Усещах топлината му под тънката тъкан на ризата му. Той затаи дъх. Не устоях и понечих да отместя ръка.

— Не — бързо каза Крисчън и отново постави длан върху ръката ми, притисна пръстите ми към себе си. — Недей.

Окуражена от тези две думи, се преместих по-близо и коленете ни се докоснаха. Колебливо вдигнах другата си ръка, тъй че да разбере точно какво възнамерявам да направя. Очите му се разшириха, ала не ме спря.

Внимателно започнах да разкопчавам ризата му. С една ръка беше трудно. Свих пръсти под дланта му и той ме пусна, позволявайки

ми да използвам и двете си ръце, за да го разкопчая. Без да откъсвам очите си от неговите, разтворих ризата му и оголих гърдите му.

Крисчън преглътна с мъка. Дишането му се ускори още повече и усетих, че го обзема паника, ала не се отдръпна. Още ли беше в ролята си на подчинен? Нямах представа.

Наистина ли трябваше да го направя? Не исках да му причиня болка, нито физическа, нито психическа. Видът му в такова състояние, предлагайки ми се изцяло, беше предупредителен знак.

Протегнах ръка, дланта ми увисна над гърдите му и аз вперих очи в него... исках разрешение. Крисчън едва забележимо наклони глава и се приготви за докосването ми. От него се излъчваше напрежение, ала този път не от гняв — а от страх.

Поколебах се. Наистина ли можех да го направя?

— Да — промълви той, отново проявявайки странната си способност да отговаря на неизречените ми въпроси.

Зарових върховете на пръстите си в космите на гърдите му и леко ги раздвижих. Крисчън затвори очи и се намръщи, сякаш изпитваше непоносима болка. Не можех да издържа да го гледам и моментално отдръпнах ръка, ала той я хвана и твърдо я върна обратно, притисна я върху голата си гръд. Космите му гъделичкаха дланта ми.

— Не спирай — напрегнато каза Крисчън. — Имам нужда от това.

Очите му бяха стиснати. Сигурно страдаше неимоверно. Беше мъчителна гледка. Внимателно оставих пръстите си да се плъзнат по гърдите към сърцето му, като се удивявах на допира до него и се ужасявах, че престъпвам границата.

Той отвори очи — сив огън, прогарящ дупки в мен.

Имаше смразяващ вид — животински, невъобразимо напрегнат, задъхваше се. Кръвта ми кипна и аз се загърчих под погледа му.

Крисчън не ме спря, така че отново прокарах пръсти по гърдите му. Устните му се разтвориха и той се задъха още повече, не знам дали от страх, или от нещо друго.

Толкова отдавна ми се искаше да го целувам там, че се наведох и за миг го погледнах в очите, та намерението ми да стане съвсем ясно. После нежно залепих лека целувка над сърцето му и усетих топлата му сладко ухаеща кожа под устните си.

Задавеният му стон ме трогна толкова силно, че се отдръпнах, уплашена от онова, което ще видя на лицето му. Очите му бяха стиснати здраво, но той не помръдваше.

— Пак — прошепна Крисчън и аз отново се наведох към гърдите му, този път за да целуна един от белезите му. Той ахна. Целунах втори, после трети. Крисчън застана силно и изведнъж се озовах в прегръдките му, ръката му се зарови в косата ми и болезнено повдигна главата ми, устните ми срещнаха жадната му уста и започнахме да се целуваме. Пръстите ми бяха потънали в косата му.

— О, Ана! — промълви той, извъртя се и ме притегли на пода под себе си. Обхванах с ръце красивото му лице и в този миг усетих сълзите му.

„Той плаче... не! Не!“

— Недей да плачеш, Крисчън, моля те. Бях съвсем сериозна, когато ти казах, че никога няма да те напусна. Така е. Ако си останал с друго впечатление, ужасно съжалявам... моля те, моля те да ми простиш. Обичам те. Винаги ще те обичам.

Той впери очи в лицето ми. Изражението му беше невероятно измъчено.

— Какво има?

Очите му се разшириха, но той не каза нищо.

— Каква е тази тайна, която те кара да смяташ, че ще избягам? Която те кара да вярваш, че ще си ида? — попитах умолително, гласът ми трепереше. — Кажи ми, Крисчън, моля те...

Той се надигна и седна по турски. Последвах примера му, само че с изпънати крака. Смътно се зачудих дали не може да станем, но не исках да го прекъсвам. Най-после щеше да ми се изповяда.

Крисчън ме погледна. Изглеждаше безкрайно отчаян. „О, мамка му... ужасно е.“

— Ана... — Замълча измъчено в търсене на думи... Накъде водеше това, по дяволите?

Крисчън дълбоко си пое дъх.

— Аз съм садист, Ана. Обичам да бия дребни кестеняви момичета като теб, защото всички приличате на онази проституираща наркоманка — майка ми. Сигурен съм, че можеш да се досетиш защо. — Говореше бързо, сякаш думите дни, години наред го бяха измъчвали и сега отчаяно искаше да се избави от тях.

Светът замръзна. „О, не!“

Не го бях очаквала. Това беше лошо. Много лошо. Погледнах го, опитвах се да разбера последиците от признанието му. То обясняваше защо всички си приличаме.

Непосредствената ми мисъл беше, че Лийла е била права: „Господарят е човек на мрака“.

Спомних си първия разговор за склонностите му, който бях водила с него в Червената стая на болката.

— Ти каза, че не си садист — промълвих в отчаян опит да разбера... да измисля някакво оправдание за него.

— Да. Казах, че съм доминант. Ако съм те излъгал, било е премълчаване. Извинявай. — Сведе за миг поглед към поддържаните си нокти.

Изглеждаше покрусен. Покрусен от това, че ме е излъгал ли? Или от това какъв е?

— Когато ми зададе този въпрос, си представях отношенията ни по съвсем друг начин — прибави Крисчън. Виждах по очите му, че е ужасен.

И тогава ме връхлетя като парен локомотив мисълта, че щом е садист, наистина се нуждае от всичките онези дивотии с бичовете и нагайките. Уф, мамка му!

— Значи е вярно. — Погледнах го. — Аз не мога да ти дам онова, от което имаш нужда.

Това беше краят. Ние наистина не бяхме подходящи един за друг.

Светът започна да се изплъзва изпод краката ми, рухваше около мен. Гърлото ми се сви от паника. Това беше краят. Не можехме да бъдем заедно.

Крисчън се намръщи.

— Не, не, не, Ана. Не. Можеш. Ти ми *даваш* онова, от което имам нужда. — Той стисна юмруци. — Повярвай ми, моля те.

— Не знам в какво да вярвам, Крисчън. Всичко това е ужасно извратено — успях да прошепна. Гърлото ме болеше, давех се от сдържаните си сълзи.

Очите му бяха широко отворени и блестящи.

— Повярвай ми, Ана. След като те наказах и ти ме напусна, миогледът ми се промени. Не се шегувах, когато ти казах, че не искам никога повече да се чувствам така. — Гледаше ме едновременно

измъчено и умолително. — Когато ми каза, че ме обичаш, за мен беше истинско откровение. Дотогава никой не ми го беше казал и сякаш погребях нещо от себе си — или може би ти го погребя, не знам. С доктор Флин продължаваме да обсъждаме този въпрос.

„О!“ В сърцето ми за миг проблесна надежда. Може би щяхме да се оправим. Искях да се оправим. *Нали?*

— Какво означава всичко това? — попитах тихо.

— Означава, че не ми е нужно. Вече не ми е.

„Какво?!“

— Откъде знаеш? Как можеш да си сигурен?

— Просто го знам. Самата мисъл да ти причиня болка... каквато и да е истинска болка... ми е противна.

— Не разбирам. А линията, пляскането и всички онези перверзни дивотии?

Той прокара пръсти през косата си и почти се усмихна, но вместо това въздъхна тъжно.

— Говоря за сериозните неща, Анастейжа. Трябва да видиш на какво съм способен с пръчка или камшик.

Зяпнах го изумена.

— Предпочитам да не виждам.

— Знам. Ако искаше да го правиш, добре... но ти не искаш и аз го приемам. Не мога да правя всичко това с теб, ако не искаш. Вече съм ти го казал: ти притежаваш власт над мен. А сега, откакто се върна, изобщо не изпитвам такова желание.

Продължавах да го гледам в опит да проумея всичко това.

— Когато се запознахме обаче ти искаше това, нали?

— Да, несъмнено.

— Как е възможно желанието ти да изчезне просто ей така, Крисчън? Все едно че съм някакво лекарство и съм те... по липса на по-точна дума... изцелила? Не разбирам.

Той отново въздъхна.

— Не бих използвал точно тази дума... Не ми ли вярваш?

— Просто ми се струва... невероятно. Което е различно.

— Ако не ме беше напуснала, сигурно нямаше да се чувствам така. Това беше най-хубавото нещо, което направи... за нас. Накара ме да разбера колко силно те желая, просто теб — говорех сериозно, когато ти казах, че ще те искам по всеки възможен начин.

Можех ли да му повярвам? Главата ме заболяваше дори само от опита да осмисля всичко това и дълбоко в себе си се чувствах... вцепенена.

— Ти още си тук. Мислех, че вече ще си си тръгнала — прошепна Крисчън.

— Защо? Защото може да те помисля за луд, задето биеш и чукаш жени, които приличат на майка ти ли? Как си останал с такава впечатление? — изсъсках жестоко.

Суровите ми думи го накараха да пребледнее.

— Е, не бих се изразил точно така, но да — отвърна той. Очите му бяха изпълнени с болка.

Това ме отрезви и ме накара да съжаля за избухването си. Намръщих се, обзета от угризения.

О, какво щях да правя? Вперих очи в него — изглеждаше разкаян, искрен... приличаше на моя Петдесет нюанс.

Изведнъж си спомних снимката в детската му стая и в този момент разбрах защо жената на нея ми се е сторила толкова позната. Приличаше на него. Сигурно беше родната му майка.

В ума ми изникна пренебрежителният му отговор на моя въпрос коя е: „Няма значение...“. Тя носеше вина за всичко това... а аз приличах на нея...

Всичко това ми се стори адски извратено. Той ме беше успокоил за Лийла, ала сега знаех със сигурност как го е възбуждала. Дори самата мисъл за това ме отвращаваше и изтощаваше.

— Уморена съм, Крисчън. Може ли да го обсъдим утре? Искам да си легна.

Той примигна изненадано.

— Няма ли да си отидеш?

— Искаш ли да си отида?

— Не! Мислех, че ще си тръгнеш, щом ти кажа.

И тогава пред очите ми изникнаха всички моменти, в които беше споменавал, че ще си ида, когато узная най-тъмните му тайни... и разбрах. Мамка му! „Господарят е човек на мрака.“

Трябваше ли да си отида? Погледнах го, този луд, когото обичах — да, обичах го.

Можех ли да го напусна? Веднъж го бях напуснала и това едва не ме съсипа... него също. Обичах го. Знаех го, въпреки неговото

признание.

— Не си отивай — промълви Крисчън.

— Уф, по дяволите — няма! Няма да си отида! — извиках и това ми подейства пречистващо. Ето, казах го. Няма да си тръгна.

— Наистина ли? — попита той невярващо.

— Какво да направя, за да те накарам да проумееш, че няма да си отида? Какво да ти кажа?

Крисчън впери очи в мен и пак видях в тях страха и мъката му.

— Има едно нещо, което можеш да направиш.

— Какво? — изсумтях аз.

— Омъжи се за мен — прошепна Крисчън.

„Моля?! Той наистина ли...“

През последния половин час светът ми за втори път замръзна и се вцепени.

Зяпнах психически увредения човек, когото обичах. Не вярвах на ушите си.

Брак? Брак ли ми предлагаше? Шегуваше ли се? Не успях да се сдържа и дълбоко от мен се отрони нервен, невярващ кикот. Прехапах долната си устна, за да не му позволя да се превърне в истеричен смях, и безславно се провалих. Отпуснах се по гръб на пода и се предадох на смеха — кикотех се така, както никога, разтърсвана от могъщи пристъпи изцелителен, пречистващ смях.

И за миг останах сама, вторачена в тази абсурдна ситуация — едно кикотещо се, тотално объркано момиче до красиво психически увредено момче. Смехът ми преля в парещи сълзи и аз скрих очите си с ръка. „Не, не... това вече е прекалено.“

Когато истерията ми премина, Крисчън нежно вдигна ръката ми от лицето ми. Погледнах го.

Той се наведе над мен. Устните му бяха извити в усмивка, но очите му бяха пламтящо сиви, може би наранени. „О, не!“

Крисчън внимателно избърса една сълза с опакото на дланта си.

— Смешно ли ви се струва моето предложение, госпожице Стийл?

„О, моят Петдесет нюанса!“ Протегнах ръка и нежно го погалих по бузата, наслаждавах се на усещането на наболата му брада под пръстите ми. Господи, обичах този човек.

— Господин Грей... Крисчън. Твоята способност да избереш точния момент несъмнено е... — Думите ми изневериха и можех само да го гледам.

Той ми се усмихна, но бръчиците около очите му ми показваха, че го боли. Това ми подейства отрезвяващо.

— Дълбоко ме наскърбяваш, Ана. Ще се омъжиш ли за мен?

Надигнах се, седнах и се наведох към него, сложих ръце върху коленете му. Вперих очи в прекрасното му лице.

— Крисчън, днес се срещнах с побърканата ти бивша, която имаше револвер, бях изхвърлена от квартирата си, ти стовари отгоре ми цялата си ядрена мощ...

Крисчън понечи да каже нещо, но аз вдигнах ръка и той покорно затвори уста.

— Ти току-що ми разкри някои откровено смайващи неща за себе си, а сега ме молиш да се омъжа за теб.

Крисчън завъртя глава, сякаш анализираше фактите. Беше му забавно. И слава богу.

— Да, мисля, че това е справедливо и вярно обобщение на ситуацията. — Каза го малко иронично.

Поклатих глава.

— Къде остана отлагането на задоволяването?

— Преодолях го и сега съм убеден привърженик на моменталното задоволяване. Използвай момента, Ана — прошепна той.

— Виж, Крисчън, познавам те от около три минути и трябва да науча още много неща за теб. Пила съм повече, отколкото трябва, гладна съм, уморена съм и искам да си легна. Трябва да обмисля твоето предложение, също както обмислих онзи договор, който ми даде. И... — стиснах устни, за да му покажа недоволството си, но и за да облекча напрежението — то не беше особено романтично.

— Основателни аргументи, както винаги, госпожице Стийл. — Гласът му прозвуча облекчено. — Това не е „не“, нали?

Въздъгнах.

— Не, господин Грей, не е „не“, обаче не е и „да“. Правиш го само защото си уплашен и ми нямаш доверие.

— Не, правя го, защото най-после срещнах жена, с която искам да прекарам остатъка от живота си.

„О!“ Сърцето ми за миг спря и вътрешно се разтопих. Как можеше да казва толкова романтични неща във възможно най-шантави ситуации? Зяпнах го изумено.

— Никога не съм смятал, че ще ми се случи — прибави той. Лицето му излъчваше чиста и неподправена искреност.

Продължавах да го зяпам с отворена уста и да търся нужните думи.

— Може ли да си помисля малко? За това и за всичко друго, което се случи днес? За нещата, които ми каза току-що? Ти ме помоли за търпение и вяра. Е, топката е при теб, Грей. Сега аз те моля за същото.

Очите му се взряха в моите и след мъничко той се наведе към мен и отметна кичур коса зад ухото ми.

— Ще потърпя. — Целуна ме нежно по устните. — Не съм бил особено романтичен, така ли? — Повдигна вежди и аз укорително поклатих глава. — Сърчица и цветя значи?

Кимнах и Крисчън ми се усмихна.

— Гладна ли си?

— Да.

— Не си яла. — Очите му станаха ледени и челюстта му се стегна.

— Не съм. — Погледнах го безучастно. — Изгубих почти всякакъв апетит, понеже бях изхвърлена от собствената си квартира, след като присъствах на интимна сцена между приятеля ми и негова бивша подчинена. — Вперих очи в него и опрях юмруци на кръста си.

Крисчън поклати глава и грациозно се изправи. „О, най-последно можем да станем от пода.“ Подаде ми ръка.

— Ще ти направя нещо за хапване.

— Може ли просто да си легна? — измърморих уморено.

Той ме вдигна да стана. Бях се схванала. Той ме погледна и лицето му омекна.

— Трябва да ядеш. Ела. — Властният Крисчън се беше върнал и това ме изпълни с облекчение.

Той ме заведе в кухнята, настани ме на бара и отвори хладилника. Погледнах си часовника. Наближаваше единайсет и половина. На сутринта трябваше да ставам за работа.

— Наистина не съм гладна, Крисчън.

Той усърдно продължи да не ми обръща внимание, докато тършуваше в грамадния хладилник.

— Сирене?

— Не и по това време.

— Бретцели?

— От хладилника ли? Не! — сопнах се.

Той се обърна и ми се ухили.

— Не обичаш ли бретцели?

— Не и в единайсет и половина. Лягам си, Крисчън. Ти рови в хладилника цяла нощ, ако искаш. Уморена съм и имах прекалено интересен ден. Ден, който бих искала да забравя. — Смъкнах се от столчето и Крисчън ми се намръщи, ала в момента просто не ми пукаше. Искях да си легна — ужасно бях изтощена.

— Макарони и сирене? — И извади една бяла купа, затворена с фолио. Изглеждаше страшно обнадежден и мил.

— Ти обичаш ли макарони със сирене? — попитах го.

Крисчън въодушевено закима и сърцето ми се разтопи. Той изведнъж придоби невероятно момчешки вид. Кой можеше да си го помисли?! Крисчън Грей да обича детска храна.

— Искаш ли? — попита той с надежда. Не можех да му устоя. Пък и бях гладна.

Кимнах и му се усмихнах, а той ми се ухили до уши. Свали фолиото от купата и я сложи в микровълновата фурна. Върнах се на столчето и вперих очи в прекрасния господин Грей — в мъжа, който искаше да се ожени за мен, а в момента грациозно и нещо шеташе в кухнята.

— Значи знаеш как се използва микровълновата, а? — подразних го.

— Ако е полуфабрикат, обикновено мога да направя нещо от него. Обаче имам проблем с истинското готвене.

Не можех да повярвам, че това е същият човек, който стоеше на колене пред мен преди няма и половин час. Беше възвърнал обичайната си променливост. Той сложи на бара покривчици и нареди върху тях чинии и прибори.

— Много е късно — измърморих.

— Недей да ходиш утре на работа.

— Непременно трябва да отида. Шефът ми заминава за Ню Йорк.

Крисчън свъси вежди.

— Искаш ли да се разходим дотам през уикенда?

— Проверих прогнозата за времето. Изглежда, ще вали.

— О? Тогава какво ти се прави?

Изпиукването на микровълновата събщи, че вечерята ни е стоплена.

— В момента искам просто да я карам ден за ден. Цялото това вълнение е... изтощително. — Погледнах го с вдигнати вежди, физиономия, на която той благоразумно не обърна внимание.

Крисчън сложи бялата купа между чиниите и седна до мен. Изглеждаше замислен, разсеян. Сложих макарони и за двама ни. Ухаеха божествено и устата ми се напълни със слюнки. Умирах от глад.

— Извинявай за Лийла — каза той.

— Защо ми се извиняваш? — Ммм, макароните бяха също толкова вкусни, колкото ухаеха. Стомахът ми изкурка признателно.

— За теб сигурно е било ужасен шок да я завариш в квартирата си. Тейлър лично я е претърсил преди това. Беше много разстроен.

— Не обвинявам Тейлър.

— И аз не го обвинявам. Той обикаляше да те търси.

— Така ли? Защо?

— Не знаех къде си. Беше си оставила чантата, телефона си. Не можех да те открия. Къде беше? — меко попита той, но в думите му усетих заплашителни нотки.

— С Итън отидохме в бара срещу нашия блок. За да гледам какво става.

— Ясно. — Атмосферата между нас едва доловимо се промени. Вече не беше весела.

„Добре, дай да видим... Тази игра може да се играе и от двама. С твоите камъни — по твоята глава, господин Петдесет нюанса.“ Искях да задоволя изгарящото ме любопитство, но се боях от отговора.

— Е, какво прави с Лийла в квартирата? — попитах го, като се опитах да си придам равнодушен вид.

Погледнах го и той замръзна с вилица макарони, увиснала във въздуха. „О, не, това не е на добре.“

— Наистина ли искаш да знаеш?

Стомахът ми се сви и изведнъж изгубих апетит.

— Да — промълвих. „Наистина ли? Ама наистина?“
Подсъзнанието ми беше захвърлило празната си бутилка джин на пода и ме зяпаше ужасено.

Крисчън стисна устни и се поколеба.

— Разговаряхме и я изкъпах. — Гласът му звучеше дрезгаво и след като не му отговорих, бързо продължи: — И я облякох в твои дрехи. Надявам се, че нямаш нищо против. Наистина беше мръсна.

Мамка му. Изкъпал я е?!

Адски неуместно! Бях замаяна, взирах се в недоядените си макарони. Сега направо ми се пригади от вида им.

„Опитай се да го оправдаеш“ — наставляваше ме подсъзнанието ми. Тази хладнокръвна, разсъждаваща част от разума ми знаеше, че Крисчън го е направил просто защото е била мръсна, обаче не ми беше лесно. Моето деликатно, ревниво его не можеше да го понесе.

Изведнъж ми се доплака — не да се поддам на женски сълзи, които благоприлично се стичат по бузите, а да завия срещу луната. Дълбоко си поех дъх, за да овладее това желание, но гърлото ми беше сухо и прегракнало от сподавените сълзи и ридания.

— Нищо друго не можех да направя, Ана — тихо каза той.

— Още ли изпитваш нещо към нея?

— Не! — ужасено възкликна Крисчън. Извърнах се и отново се вторачих в храната, от която ми се повдигаше. Просто не можех да го гледам в такова състояние.

— Но когато я видях такава — съвсем променена, отчаяна... Загрижен съм за нея, просто по човешки. — Той сви рамене, сякаш се отърсваше от неприятен спомен. Божичко, да не би да очакваше от мен съчувствие?

— Погледни ме, Ана.

Не можех. Знаех, че ако го направя, ще избухна в сълзи. Не бях в състояние да ги преглътна. Бях като препълнен резервоар с бензин. Нямах място за повече. Просто не можех да понеса още гадости. Щях да се възпламеня и да избухна. Гледката нямаше да е красива. Божичко!

Крисчън, загрижен за бившата си подчинена по толкова интимен начин — образът проблесна пред очите ми. Той я беше изкъпал —

гола. По тялото ми пробягаха мъчителни тръпки.

— Ана...

— Какво?

— Недей. Това не означава нищо. Все едно се грижех за дете, отчаяно, смазано дете — промълви Крисчън.

Какво разбираше той от грижи за дете, по дяволите? Ставаше дума за жена, с която е имал перверзна сексуална връзка.

„О, мъчително е...“ Дълбоко си поех дъх, за да се овладея. Или може би имаше предвид себе си? Той беше смазаното дете. Това звучеше по-логично... или пък абсолютно нелогично. О, всичко бе тотално извратено! Изведнъж се почувствах изтощена до мозъка на костите. Имах нужда от сън.

— Ана?

Изправих се, занесох чинията си при мивката и изсипах макароните в боклука.

— Моля те, Ана.

Светкавично се завъртях към него.

— Просто спри, Крисчън! Просто спри с това „моля те, Ана“! — изкрещях му през сълзи. — Писна ми от всичките тези гадости! Лягам си. Уморена съм и съм изнервена. Остави ме на мира!

Обърнах се и буквално избягах в спалнята, като отнесох със себе си спомена за ококорения му шокиран поглед. Беше добре да знам, че мога и да го шокирам. За нула време се съблякох и след като прерових скрина му, навлякох една негова тениска и влязох в банята.

Погледнах се в огледалото и едва познах изнемоцялата вещица с подути очи и кожа на червени петна, която ме зяпаше отсреща. Това вече ми дойде прекалено. Седнах на пода, предадох се на непреодолимата емоция, която вече не бях в състояние да сдържам, и се разридах отчаяно.

15.

— Не плачи — нежно каза Крисчън и ме притегли в прегръдката си. — Моля те, недей да плачеш, Ана. — Седеше на пода в банята и аз бях в скута му. Обвих ръце около него и зарихах, заривила лице в шията му. Той тихо зашепна в косата ми, галеше ме нежно по гърба и главата.

— Съжалявам, бебчо — промълви Крисчън и това само ме накара да заплача още по-силно и да се притисна към него.

Останахме така цяла вечност. Накрая, когато изплаках всичките си сълзи, той се изправи и ме пренесе на ръце на леглото в спалнята. След няколко секунди легна при мен и угаси лампата. Прегърна ме, притисна ме към себе си и аз най-после се унесох в неспокоен сън.

Събудих се със сепване. Бях замаяна и ми беше топло. Крисчън се бе увил около мен като лиана. Докато се измъквах от ръцете му, той изсумтя, но не се събуди. Седнах и погледнах будилника. Три през нощта. Имах нужда от хапче за глава и нещо разхладително. Станах и отидох в кухнята.

В хладилника имаше портокалов сок. Ммм... беше вкусен и главата ми веднага се проясни. Порових в шкафове, намерих пластмасова кутия с лекарства, изпих два адвила и си налях още една чаша сок.

Отидох при огромната стъклена стена и зарях поглед към спящия Сиатъл. Светлините блещукаха и мигаха под небесния замък на Крисчън... или трябваше да го наричам „крепост“? Притиснах чело към хладния прозорец — какво облекчение! След всички вчерашни открития имаше да мисля за невероятно много неща. Опрях гръб на стъклото и бавно се свлякох на пода. Дневната приличаше на пещера в мрака: единствената светлина идваше от трите лампи над кухненския остров.

Можех ли да живея тук, омъжена за Крисчън? След всичко, което беше правил в тези стаи? След цялата история, която пазеше апартаментът?

Брак. Струваше ми се почти невероятно — и ми дойде абсолютно неочаквано. Но пък всичко в Крисчън беше неочаквано. Устните ми иронично се усмигнаха на този факт. Крисчън Грей, очаквайте неочакваното — петдесет нюанса извратеност.

Усмивката ми се стопи. Аз приличах на майка му. Това ми причини остра болка и въздухът със свистене напусна гърдите ми. Всички ние приличахме на майка му.

Как да продължа нататък след разкриването на тази тайна, по дяволите? Нищо чудно, че не искаше да ми каже. Но той определено не можеше да си спомня много майка си. Отново се замислих дали не трябва да поговоря с доктор Флин. Дали Крисчън щеше да ми позволи? Психиатърът сигурно щеше да запълни празнотите.

Поклатих глава. Бях уморена до смърт, но се наслаждавах на спокойната ведрина на дневната и на прекрасните произведения на изкуството — студени и строги, но въпреки това красиви по свой начин в сенките. Със сигурност струваха цяло състояние. Можех ли да живея тук? За добро или лошо? В болест и здраве? Затворих очи, отпуснах глава назад на стъклото и дълбоко си поех дъх.

Покоят беше нарушен от див вик. „Крисчън! Мамка му — какво се е случило?“ Скочих и се втурнах в спалнята още преди ехото на ужасяващия крясък да заглъхне. Сърцето ми щеше да се пръсне от страх.

Светнах нощната лампа на Крисчън. Той се мятеше и въртеше, гърчеше се в страховити мъки. *Не!* Извика отново и зловецият, съкрушителен звук ме прониза пак.

Мама му стара — кошмар!

— Крисчън! — Наведох се над него, хванах го за раменете и го разтърсих. Той отвори очи, диви и блуждаещи, бързо огледа празната стая и едва накрая спря погледа си върху мен.

— Ти си отиде, ти си отиде, отиде си! — промълви задъхано. Трескавите му очи се впиха в мен обвинително и ми се стори толкова изгубен, че сърцето ми се сви. Бедният ми Петдесет нюанса.

— Тук съм. — Седнах до него. — Тук съм — повторих тихо и в опит да го успокоя протегнах ръка и поставих дланта си върху бузата

му.

— Нямахте те — прошепна той. Очите му все още бяха диви и уплашени, ала като че ли идваше на себе си.

— Отидох да пийна сок. Бях жадна.

Крисчън затвори очи и разтърка лицето си. Когато отново ги отвори, изглеждаше невероятно облекчен.

— Ти си тук. Ох, слава богу! — Хвана ме здраво и ме притегли на леглото до себе си.

— Просто отидох да пия сок.

„О, колко е силен страхът му... Направо го усещам.“ Тениската му беше подгизнала от пот, сърцето му биеше бясно. Той ме притисна към себе си, без да откъсва очи от мен, сякаш искаше да се увери, че наистина съм при него. Нежно го погалих по косата и после по бузата.

— Моля те, Крисчън. Тук съм. Никъде няма да ходя — казах успокоително.

— О, Ана — въздъхна той, хвана брадичката ми и ме целуна. По тялото му пробяга желание и моето неочаквано реагира — толкова силно бе свързано и настроено към него. Устните му се плъзнаха по ухото ми, по гърлото ми, после се върнаха върху устата ми и зъбите му лекичко подръпнаха долната ми устна, дланта му обхождаше тялото ми от хълбока към гърдите ми, повдигаше тениската ми. Милваше ме, опипваше кожата ми, предизвикваше същата позната реакция, пращаше тръпки навсякъде по мен.

Простенах, когато обгърна едната ми гърда и пръстите му ощипаха зърното ми.

— Желая те — промълви той.

— Тук съм — за теб. Само за теб, Крисчън.

Той простена и отново ме зацелува със страст и отчаяние, каквито не бях усещала в него. Хванах тениската му, вдигнах я и Крисчън ми помогна да я изхлузя през главата му. Той коленичи между краката ми, припряно ме изправи и свали моята тениска.

Очите му бяха сериозни, жадни, пълни с мрачни тайни — разголени. Крисчън обхвана лицето ми в шепите си и ме целуна и двамата пак се отпуснахме на леглото, той — с бедро между моите, тъй че наполовина лежеше върху мен. Еректиралият му член опираше в хълбока ми през плата на боксерките му. Желаяше ме, но думите му от по-рано избраха точно този момент да изскочат в ума ми, онова за

майка му. И сякаш лиснаха кофа студена вода върху моето либидо. Не. Не можех да го направя. Не сега.

— Крисчън... Престани. Не мога да го направя — прошепнах настойчиво до устата му и леко го отблъснах с длани.

— Какво? Какво има? — Той ме зацелува по шията, като леко прокараваше език по гърлото ми. О...

— Моля те, недей. Не мога, не и сега. Трябва ми време. Моля те.

— О, Ана, недей да задълбаваш прекалено. — Крисчън ме ухапа по ухото.

Изстенах от усещането в слабините си и гърбът ми се изви. Собственото ми тяло ме предаваше. Всичко беше ужасно объркващо.

— Аз съм си същият, Ана. Обичам те и имам нужда от теб. Докосвай ме. Моля те. — Потърка носа си в моя и тихата му, искрена молба ме трогна. Разтопих се.

„Да го докосвам. Да го докосвам, докато се любим. О, божичко!“

Той се наведе над мен, погледна ме и на слабата светлина на нощната лампа видях, че е напълно омагьосан от мен и чака моето решение.

Протегнах ръка и колебливо поставих дланта си върху меките косми на гърдите му. Той изпъшка и стисна клепачи като от болка, но този път аз не отдръпнах дланта си. Плъзнах я към раменете му и усетих пробягалите по тях тръпки. Крисчън простена. Притеглих го надолу и поставих двете си длани на гърба му, където не го бях докосвала никога дотогава, върху лопатките, притиснах го към себе си. Задавеният му стон ме възбуди както нищо друго.

Крисчън зарови глава в шията ми, целуваше ме, смучеше и хапеше, после плъзна нос по брадичката ми и отново ме целуна, езикът му облада устата ми, ръцете му пак заопипваха тялото ми. Устните му се запускаха надолу... надолу... надолу към гърдите ми, целуваха ме благоговейно по пътя си, а моите длани останаха върху раменете и гърба му, наслаждавайки се на свиването и огъването на изцяло изваяните му мускули, на все още мократа му от кошмара кожа. Устните му се затвориха върху зърното ми, засмукваха го и го подръпваха, така че то се изправи, за да срещне разкошната му, опитна уста.

Изпъсках и прокарах нокти по гърба му. И Крисчън задавено изохка.

— О, мамка му, Ана! — изпъшка, наполовина вик, наполовина стон, от който ми се сви сърцето, но реагира и нещо дълбоко в мен, напрегнаха се всички мускули под кръста ми. О, какво можех да правя с него! Задъхвах се в ритъм с неговото неравномерно дишане.

Дланта му се спусна надолу по корема ми, към вулвата ми, и пръстите му ме докоснаха, после проникнаха в мен и когато ги завъртя по онзи начин, простенах и повдигнах таза си към него.

— Ана — прошепна Крисчън. Изведнъж ме пусна и се надигна, смъкна боксерките си и се протегна към нощното шкафче, за да вземе една станиолова опаковка. После ми я подаде. — Искаш ли да го направиш ти? Още можеш да откажеш. Винаги можеш да откажеш.

— Не ми давай шанс да се замисля, Крисчън. А и те желая. — Докато коленичеше между краката ми, разкъсах пакетчето със зъби и с трепереци пръсти му нахлузих презерватива.

— По-спокойно — каза Крисчън. — Така ще ме лишиш от мъжественост, Ана.

Удивих се какво може да направи моето докосване с този мъж. Той се надвеси над мен и за момента съмненията ми бяха прибрани и заключени в тъмните страшни дълбини на ума ми. Бях опиянена от този мъж, моя мъж, моя Петдесет нюанса. Той ненадейно се претърколи и напълно ме изненада. Сега аз бях отгоре. Леле-мале!

— Ти ме обладай! — промълви Крисчън. Очите му сияеха от животинско напрежение.

Божичко! Бавно, о, съвсем бавно се отпуснах върху него. Той отметна глава, затвори очи и простена. Хванах го за ръцете и започнах да се движа, наслаждавах се на пълното му обладаване, на реакцията му, наблюдавах го как се разтапя под мен. Чувствах се като богиня. Наведох се и го целунах по брадичката, прокарах зъби по наболата четина на долната му челюст. Имаше великолепен вкус. Напрегнах хълбоците си и успокоих ритъма, като продължих с бавни леки тласъци.

— Ана, докосвай ме... моля те.

„О!“ Наведох се напред и опрях длани върху гърдите му. От устата му се отрони вик почти като ридание и Крисчън се тласна дълбоко в мен.

— Ох — изскимтях и леко плъзнах ноктите си през космите на гърдите му. Той изстена и внезапно се претърколи, така че отново се

озовах под него.

— Стига — изпъшка Крисчън. — Недей повече, моля те.

Вдигнах ръце и обхванах лицето му с длани, усетих влагата по бузите му и го притеглих надолу към устните си, за да го целуна. После го прегърнах през гърба.

Той простена дълбоко в гърлото си и продължи да се движи в мен, да ме тласка нагоре и нагоре, ала така и не можех да свърша. Бях прекалено обременена от въпроси. Бях прекалено погълната от него.

— Хайде, Ана — насърчи ме Крисчън.

— Не.

— Да — изръмжа той, леко се премести и започна да върти хълбоците си.

„Божичко... оох!“

— Хайде, бебчо, имам нужда от това. Направи го за мен.

И аз изригнах, понеже тялото ми беше роб на неговото, обвих се около него като лиана, и той извика името ми и свърши заедно с мен, после се отпусна и с цялата си тежест ме прикова върху матрака.

Прегръщах го в обятията си, той — с глава върху гърдите ми, приятно възбудени от любенето. Прокарвах пръсти през косата му и слушах как дишането му постепенно се успокоява.

— Никога не ме напускай — прошепна Крисчън и аз извъртях очи, макар отлично да знаех, че не ме вижда.

— Знам, че ми извъртя очи — измърмори той. Долових весели нотки в гласа му.

— Добре ме познаваш — отвърнах.

— Ще ми се да те опозная още по-добре.

— Първо аз теб, Грей. Какъв кошмар сънува?

— Обичайния.

— Разкажи ми.

Той преглътна и се напрегна, после тежко въздъхна.

— Значи аз съм някъде около тригодишен и сводникът на проституиращата наркоманка пак е адски бесен. Пуши ли пуши, пали цигара от цигара и не може да намери пепелник. — Крисчън млъкна и аз се вцепених. Сърцето ми се сви, обхванато от вледеняващ страх.

— Боли — каза той. — Именно болката си спомням. От това са кошмарите. От това и защото тя не направи нищо, за да му попречи.

О, не. Не можех да го понеса. Прегърнах го още по-силно, притиснах го към себе си с крака и ръце и се опитах да не позволя на отчаянието да ме задави. Как можеше човек да се отнася така с дете? Крисчън повдигна глава и впи в мен напрегнатите си сиви очи.

— Ти не си като нея. Даже не си го и помисляй. Моля те.

Запримигвах. Тези думи бяха невероятно успокояващи. Той отново отпусна глава върху гърдите ми и си помислих, че е свършил, но Крисчън ме изненада, като продължи.

— Понякога в сънищата ми тя просто лежи на пода. И аз си мисля, че спи. Но тя не помръдва. Изобщо не помръдва. И аз съм гладен. Много гладен.

„Уф, мамка му.“

— Разнася се трясък и той се връща, и ме удря адски силно, псува проституиращата наркоманка. Първата му реакция винаги беше да използва юмруци или колана си.

— Затова ли не обичаш да те докосват?

Крисчън затвори очи и ме прегърна още по-силно.

— Сложно е — измърмори, завря нос между гърдите ми и вдиша дълбоко в опит да отвлече вниманието ми.

— Разкажи ми все пак.

Крисчън въздъхна.

— Тя не ме е обичала. Аз не съм се обичал. Единственото докосване, което съм познавал, е било... жестоко. Оттам идва всичко. Флин го обяснява по-добре от мен.

— Може би да се срещна с Флин?

Крисчън повдигна глава и ме погледна.

— Май нещо си се отъркала в господин Петдесет нюанса, а?

— Че и отгоре. Харесва ми как се отърквам в него в момента. — Предизвикателно се загърчих под него и той се усмихна.

— Да, госпожице Стийл. И на мен ми харесва. — Наведе се и ме целуна. После впери очи в мен.

— Ти си най-важното нещо за мен, Ана. Бях съвсем сериозен, когато ти предложих да се оженим. Тогава ще се опознаем още по-добре. Мога да се грижа за теб. Ти можеш да се грижиш за мен. Може да имаме деца, ако искаш. Ще поставя света си в краката ти,

Анастейжа. Желая те, телом и духом, завинаги. Моля те, помисли за това.

— Ще помисля, Крисчън. Ще помисля — уверих го, зашеметена отново. „Деца ли? Божичко!“ — Наистина искам да поговоря с доктор Флин обаче, ако нямаш нищо против.

— Каквото пожелаеш, бибчо. Всичко. Кога искаш да се видиш с него?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Добре, утре сутрин ще го уредя. — Той погледна будилника. — Късно е. Трябва да спим. — Протегна се да угаси нощната лампа и ме притегли към себе си.

И аз погледнах часовника. Мамка му, четири без петнайсет.

Той прехвърли ръка през мен, притиснал гърди към гърба ми, и зарови нос във врата ми.

— Обичам те, Ана Стийл, и искам винаги да си до мен — прошепна и ме целуна. — А сега заспивай.

Затворих очи.

Неохотно вдигнах тежките си клепачи и стаята се изпълни с ярка светлина. Изпъшках. Чувствах се замаяна, оловните ми крайници сякаш не бяха мои. Крисчън се беше увил около мен като бръшлян. Както обикновено, умирах от жегата. Не можеше да е по-късно от пет сутринта, будилникът още не се беше включил. Протегнах се, за да се измъкна от топлината на Крисчън, завъртях се в ръцете му и той промърмори нещо непонятно насън. Погледнах часовника. Девет без петнайсет.

Мамка му, щях да закъснея. „Мамка му!“ Скочих от леглото и се втурнах в банята. Взех душ за по-малко от четири минути.

Крисчън се надигна и с неприкрито удоволствие ме наблюдаваше, докато се сушах и събирах дрехите си. Сигурно очакваше да реагирам на вчерашните разкрития. В момента просто нямах време.

Погледнах дрехите си — черен панталон, черна риза, малко ала госпожа Робинсън, обаче нямах нито миг, за да мисля за други. Припряно си сложих черни бикини и сутиен, като усещах, че той следи

всяко мое движение. Беше доста... изнервящо. Бикините и сутиенът щяха да свършат работа.

— Добре изглеждаш — измърка Крисчън от леглото. — Можеш да си вземеш болничен, нали знаеш. — И ми отпрати съкрушителната си иронична сто и петдесет процента подмокреща бикините усмивка. О, адски беше съблазнителен. Богинята в мен предизвикателно ми се нацупи.

— Не, Крисчън, не мога. Аз не съм президентка на фирма с мегаломански наклонности и красива усмивка, която може да ходи на работа и после да свършва когато ѝ е кеф.

— Обичам да свършвам когато ми е кеф — захили се вече направо до уши той.

— Крисчън! — смърчих го и го замерих с пешкира. Той избухна в смях.

— Красива усмивка, а?

— Да. Знаеш какво въздействие ми оказваш. — Сложих си часовника.

— Така ли? — Крисчън изпърха с клепки.

— Не ми се правете на невинен, господин Грей, изобщо не ви отива — измърморих разсеяно, докато завързвах косата си на опашка и си обувах черните обувки на високи токове. Ето, така ставаше.

Когато се наведох да го целуна за довиждане, той ме сграбчи и ме притегли на леглото, надвеси се над мен и се усмихна до уши. „О, божичко!“ Беше невероятно красив — дяволито грейнали очи, рошава коса, все едно току-що пак се е чукал, онази ослепителна усмивка. Явно бе в игриво настроение.

Бях уморена и все още замаяна от всички вчерашни открития, докато той изглеждаше свеж като краставичка и адски секси. О, този невероятен господин Петдесет нюанса!

— Какво да направя, за да те изкуша да останеш? — тихо попита той и сърцето ми спря за миг, после бясно се разтуптя.

— Не можеш — изсумтах, отскубнах се от ръцете му и седнах на леглото. — Пусни ме.

Крисчън се нацупи и аз се предадох. Усмихнах се и прокарах пръсти по изваяните му устни — моят Петдесет нюанса. Обичах го до полуда с цялата му грандиозна ненормалност. Още дори не бях

започнала да осмислям вчерашните събития и своето отношение към тях.

Наведох се да го целуна. Добре че си бях измила зъбите. Той ме целуна силно и дълго, после бързо ме изправи. Бях зашеметена, задъхана и мъничко разтреперана.

— Тейлър ще те закара. Така ще е по-бързо, отколкото ако търсиш къде да паркираш. Чака те долу пред входа — мило каза Крисчън и ми се стори облекчен. Дали се безпокоеше за реакцията ми? Предишната вечер... ъъ, всъщност тази сутрин... определено беше доказала, че нямам намерение да избягам.

— Благодаря — измърморих, малко разочарована, че съм станала от леглото, объркана от неговата колебливост и смътно ядосана, че пак няма да карам новия си сааб. Но Крисчън имаше право, разбира се — с Тейлър щеше да е по-бързо.

— Приятно мързелуване тази сутрин, господин Грей. Ще ми се да можех да остана, обаче собственикът на компанията, в която работя, няма да одобри персоналът му да кръшка само заради един горещ секс. — Взех си дамската чанта.

— Лично аз, госпожице Стийл, не се съмнявам, че той ще го одобри. Всъщност даже може да настои.

— Защо се излежавате? Това не е във ваш стил.

Крисчън пъкна длани под главата си и ми се ухили.

— Защото мога, госпожице Стийл.

Поклатих глава.

— Чао, беччо. — Пратих му въздушна усмивка и излязох.

Тейлър ме чакаше и явно разбираше, че закъснявам, защото караше като луд и успя да стигне в девет и петнайсет. Отдъхнах си, когато спря до тротоара — отдъхнах си, че съм жива — направо ми се беше изправила косата. Отдъхнах си и защото не бях ужасно закъсняла — само четвърт час.

— Благодаря, Тейлър — измърморих преbledняла. Крисчън ми беше казал, че Тейлър е карал танкове, тъй че спокойно можеше да участва и в ралита.

— Довиждане, Ана. — Той ми кимна и аз се втурнах към службата. Чак когато стигнах на рецепцията, осъзнах, че Тейлър явно е преодолял официалностите с обръщението „госпожице Стийл“. Това ме накара да се усмихна.

Докато тичешком минавах през рецепцията и продължавах към бюрото си, Клер ми се ухили.

— Ана! — повика ме Джак. — Ела тук.

„Уф, мамка му.“

— Ти кое време му викаш на това? — изсумтя той.

— Съжалявам. Успах се. — Изчервих се.

— Да не се случва повече. Направи ми кафе и после искам да набереш едно писмо. Действай — изкрещя Джак. Потреперих.

„Защо е толкова ядосан? Какъв му е проблемът? Какво съм сгафила?“ Припряно отидох в кухнята да му направя кафе. Може би наистина трябваше да изкръшкам. Можехме... е, да направим нещо възбуждащо с Крисчън, да закусваме заедно или просто да си поговорим — това щеше да е нещо ново.

Когато се върнах в кабинета му, за да му оставя кафето, Джак почти не ми обърна внимание, само побутна към мен няколко листа, покрити с почти нечетивни драсканици.

— Набери го, дай ми да го подпиша, размножи го и го разпрати на всичките ни автори.

— Добре, Джак.

Когато излизах, той даже не ме погледна. Божичко, адски беше сърдит.

С известно облекчение най-после си седнах на бюрото. Отпих глътка чай и зачаках компютърът ми да се включи. Проверих си имейла.

Подател: Крисчън Грей

Относно: Липсваш ми

Дата: 15 юни 2011, 09:05

До: Анастейжа Стийл

„Моля те, използвай блакберито си.“

x

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: На някои всичко им е наред
Дата: 15 юни 2011, 09:27
До: Крисчън Грей
„Шефът ми е ядосан.
Ти си виновен, че закъснях заради твоите... щуротии.
Засрами се от себе си!“

Анастейжа Стийл
Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей
Относно: Какви щуротии?
Дата: 15 юни 2011, 09:32
До: Анастейжа Стийл
„Няма нужда да работиш, Анастейжа.
Нямаш си и представа колко съм ужасен от своите
щуротии!
Но ми харесва да закъсняваш заради мен ;))
Моля те, използвай блакберито си.
А, и моля те, омъжи се за мен.“

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: Трябва да си вадя хляба
Дата: 15 юни 2011, 09:35
До: Крисчън Грей
„Знам, че си заядлив по природа, но просто престани.
Трябва да поговоря с твоя психиатър.“

Едва тогава ще ти дам отговор.
Нямам нищо против да живеем в грях.“

Анастейжа Стийл
Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей
Относно: БЛАКБЕРИТО
Дата: 15 юни 2011, 09:40
До: Анастейжа Стийл

„Анастейжа, ако ще говориш за д-р Флин,
ИЗПОЛЗВАЙ БЛАКБЕРИТО СИ.

Това не е молба.“
Крисчън Грей
Вече бесен Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Уф, мамка му. Сега пък и той ми се сърдеше. Е, нека се цупи, не ми пукаше. Извадих блакберито си от чантата и го погледнах скептично. В това време джиесемът започна да звъни. Нямаше ли да ме остави на мира?

— Да — изсумтях аз.

— Здравсти, Ана...

— Хосе! Как си? — О, искрено се зарадвах да чуя гласа му.

— Добре съм, Ана. Виж, още ли ходиш с оня Грей?

— Тъъ... да... Защо? — Накъде клонеше?

— Ами, той купи всички твои снимки и си помислих, че мога да ги донеса в Сиатъл. Изложбата се закрива в четвъртък, тъй че бих могъл да ги донеса в петък вечер и да ги оставя, нали разбираш. И може да пийнем по нещо заедно. Всъщност се надявах и да намеря къде да отседна.

— Страхотно, Хосе! Да, със сигурност ще измислим нещо. Ще говоря с Крисчън и пак ще ти се обадя, става ли?

— Супер, ще чакам. Чао, Ана.

— Чао. — Той затвори.

Мама му стара. Не го бях виждала и чувала от изложбата му. И даже не го попитах как е минало и дали е продал други фотографии. Добра приятелка, няма що!

Е, в петък можех да прекарам вечерта с Хосе. Как щеше да реагира Крисчън? Усетих, че хапя до болка долната си устна. О, този човек имаше двоен стандарт. Можеше — потреперих при тази мисъл — да изкъпе побърканата си бивша любовница, обаче сигурно щеше да се скъса да мърмори, че искам да прием по нещо с Хосе. Как щях да реша този проблем?

— Ана! — внезапно ме извади от унеса ми Джак. Още ли беше ядосан? — Къде е онова писмо?

— Тъъ... ей сега. — Мамка му. Какво го гризеше?

За нула време набрах писмото, разпечатах го и нервно го занесох в кабинета му.

— Заповядай. — Оставих го на бюрото и понечих да си тръгна. Джак бързо му хвърли критичен поглед, после изсумтя:

— Нямам представа какво вършиш, но ти плащам да работиш.

— Това ми е известно, Джак — измърморих извинително. Усетих, че по лицето ми плъзва червенина.

— Пълно е с грешки — изсумтя Джак. — Поправи го.

Еба си. Напомняше ми на някого, обаче от Крисчън можех да търпя грубости. Джак започваше да ми лази по нервите.

— И междувременно ми направи още едно кафе.

— Веднага — измънках аз и изхвърчах от кабинета му колкото може по-бързо.

Мама му стара. Ставаше непоносим. Седнах си на бюрото, припряно коригирах писмото, в което имаше две грешки, и извънредно внимателно го проверих, преди отново да го разпечатам. Вече беше идеално. Направих му второ кафе и пътъом направих гримаса на Клер, за да ѝ покажа, че здраво съм го загазила. После дълбоко си поех дъх и пак влязох в кабинета му.

— Така е по-добре — неохотно измърмори Джак, докато подписваше писмото. — Ксерографирай го, прибери оригинала в архива и разпрати копията на всичките ни автори. Ясно?

— Да. — Не съм идиотка. — Случило ли се е нещо, Джак?

Той вдигна глава и сините му очи потъмняха, докато плъзгаше поглед по тялото ми. Кръвта ми се вледени.

— Не. — Лаконичен и груб отговор, с който директно ме отпращаше. Стоях като идиотка, каквато твърдях, че не съм, после се затътрих навън. Може и той да страдаше от личностно разстройство. Майчице, отвсякъде бях заобиколена с такива. Насочих се към ксерокса — който, естествено, страдаше от задръстване с хартия — и когато го поправих, установих, че хартията му е свършила. Просто не ми беше ден.

Когато най-после се върнах на бюрото си и се заех да поставям писмата в пликове, блакберито ми завибрира. През стъклената стена видях, че Джак разговаря по телефона. Отговорих — обаждаше се Итън.

— Здравсти, Ана. Как мина снощи?

Снощи. Пред очите ми бързо премина колаж от картини — коленичилият Крисчън, неговото признание, предложението му, макароните със сирене, моят плач, неговият кошмар, *сексът*, докосването до тялото му...

— Тъъ... добре — измънках неубедително.

Итън замълча за миг и реши да приеме лъжата ми.

— Супер. Може ли да взема ключовете?

— Естествено.

— Ще се отбия след около половин час. Ще имаш ли време за по кафе?

— Днес не. Закъснях за работа и шефът ми е разярен мечок с болки в главата и коприва в гъза.

— Звучи кофти.

— Кофти и отврат — изкисках се аз.

Итън се засмя и настроението ми се пооправи.

— Добре, ще се видим след трийсетина минути. — Той затвори.

Вдигнах поглед и видях, че Джак ме наблюдава. Уф, мамка му. Усърдно го пренебрегнах и продължих да пълня пощенските пликове.

След половин час телефонът ми отново завибрира. Звънеше Клер.

— Той пак е тук, на рецепцията. Русият бог.

След всички вчерашни тревоги и отвратителното настроение, което се дължеше на шефа ми, искрено се зарадвах да видя Итън, но

той скоро се сбогува.

— Ще се видим ли довечера?

— Сигурно ще остана при Крисчън. — Изчервих се.

— Хлътнала си до ушите — добродушно отбеляза Итън.

Свих рамене. Съвсем меко казано. И в този момент осъзнах, че съм хлътнала още по-дълбоко. Че съм хлътнала завинаги. И удивително — Крисчън явно изпитваше същите чувства. Итън ме прегърна.

— Чао, Ана.

Върнах се на бюрото си, като се борех с новото си откритие. О, какво не бих дала да остана сама поне един ден просто за да премисля всичко това!

— Къде беше? — изведнъж изскочи пред мен Джак.

— Имах малко работа на рецепцията. — Вече наистина ми късаше нервите.

— Искам си обяда. Както обикновено — остро нареди той и замарширува към кабинета си.

„Защо не си останах въкъщи при Крисчън?“ Богинята в мен скръсти ръце и сви устни — и тя искаше да знае отговора на този въпрос. Взех си чантата и блакберито и тръгнах към вратата. Пътьом си проверих съобщенията.

Подател: Крисчън Грей

Относно: Липсваш ми

Дата: 15 юни 2011, 09:06

До: Анастейжа Стийл

„Леглото ми е прекалено голямо без теб.

Май в крайна сметка ще трябва да поработя.

Даже президентите на фирми с мегаломански наклонности трябва да вършат нещо.“

x

Крисчън Грей

Лентяйстващ Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Крисчън Грей
Относно: Благоразумието...

Дата: 15 юни 2011, 09:50

До: Анастейжа Стийл

„... е най-доброто на храбростта^[1].

Моля те, бъди благоразумна... служебните ти имейли се следят.

КОЛКО ПЪТИ ДА ТИ ГО КАЗВАМ?

Да. Крецящи главни букви, както се изразяваш ти.
ИЗПОЛЗВАЙ БЛАКБЕРИТО СИ.

Д-р Флин може да ни приеме утре вечер.“

x

Крисчън Грей

Все още бесен Главен изпълнителен директор на
„Грей Ентърпрайзис Холдинг“

И дори един още по-късен... О, не!

Подател: Крисчън Грей

Относно: Не е честно

Дата: 15 юни 2011, 12:25

До: Анастейжа Стийл

„Не ми се обаждаш.

Моля те, кажи ми, че си добре.

Знаеш колко се тревожа.

Ще пратя Тейлър да провери!“

x

Крисчън Грей

Свръхразтревожен Главен изпълнителен директор на
„Грей Ентърпрайзис Холдинг“

Извъртях очи към тавана и му се обадох. Не исках да се тревожи.
— Телефонът на Крисчън Грей. Тук Андреа Паркър.

О, бях невероятно обърквана и фактът, че не ми отговори Крисчън, ме накара да спра на улицата. Младежът, който вървеше зад мен, сърдито измърмори, правейки рязък завой, за да не се блъсне в гърба ми. Застанах под зеления навес на закусвалнята.

— Ало? С какво мога да ви бъда полезна? — запълни неловкото мълчание Андреа.

— Извинете... Тъъ... Бих искала да говоря с Крисчън...

— Господин Грей в момента има среща. Да му предам ли нещо?
— услужливо попита тя.

— Бихте ли му предали, че се е обаждала Ана?

— Ана? Анастейжа Стийл ли?

Въпросът ѝ ме смути.

— Тъъ... Да.

— Изчакайте един момент, госпожице Стийл.

Когато асистентката остави слушалката, внимателно се заслушах, но не успях да разбера какво става. След няколко секунди чух гласа на Крисчън.

— Добре ли си?

— Да, добре съм.

Той облекчено изпусна затаения си дъх.

— Защо да не съм добре, Крисчън? — прошепнах успокоително.

— Обикновено веднага отговаряш на имейлите ми. Тревожех се след онова, което ти разказах снощи — тихо отвърна той и после отговори на някой в службата си.

— Не, Андреа. Кажи им да почакаат — строго нареди Крисчън. О, този тон ми беше познат.

Не чух отговора на асистентката.

— Не, казах да почакаат — изсумтя той.

— Явно си зает, Крисчън. Обадох се само да ти кажа, че съм добре, просто днес съм много заета. Джак е размахал бича. Тъъ... тъй де... — Изчервих се и млъкнах.

Крисчън не отговори веднага.

— Размахал бича, а? Е, едно време щях да кажа, че е късметлия — накрая иронично отвърна той. — Не му се давай лесно, бечко.

— Крисчън! — смърчих го и усетих, че се е ухилил.

— Просто го наблюдавай, нищо повече. Виж, радвам се, че си добре. В колко часа да те взема?

- Ще ти пратя имейл.
- От блакберито си — строго ми напомни той.
- Слушам — изсумтях аз.
- До после, бибчо.
- Чао...

Крисчън не затваряше.

- Затвори — скарах му се и се засмях.

Той тежко въздъхна по телефона.

- Ще ми се изобщо да не беше отишла на работа сутринта.

- И на мен. Обаче съм заета. Затваряй.

— Ти затвори. — Чух го да се усмихва. О, палавият Крисчън! Обичам палавия Крисчън. Хмм... Обичам Крисчън — точка.

- Това вече не сме ли го правили?

- Хапеш си устната.

Мамка му, имаше право. Откъде знаеше?

— Виждаш ли, мислиш си, че не те познавам, Анастейжа. Само че аз те познавам повече, отколкото смяташ — съблазнително прошепна той по начин, от който коленете ми се подгънаха и се подмокрих.

— По-късно ще поговорим, Крисчън. В момента и на мен ми се иска сутринта изобщо да не бях излизала.

- Ще чакам имейла ви, госпожице Стийл.

- Приятен ден, господин Грей.

Затворих и се облегнах на студеното твърдо стъкло на прозореца на закувалнята. О, божичко, дори по телефона ме притежаваше! Разтърсих глава, за да пропъдя всички мисли за Грей, и влязох в закувалнята, потисната от всички мисли за Джак.

Когато се върнах, той се мръщеше.

— Имаш ли нещо против и аз да отида да обядвам? — попитах колебливо. Той се вторачи в мен и се навъси още по-силно.

— Щом се налага — изсумтя Джак. — Четирийсет и пет минути. Компенсация за сутрешното ти закъснение.

- Може ли да те попитам нещо, Джак?

- Какво?

- Днес ми изглеждаш нещо крив. Да не съм те обидила с нещо?

В първия момент той запримигва.

— В момента не съм в настроение да изреждам твоите провинения. Зает съм. — И продължи да зяпа екрана на компютъра си.

„Леле-мале!... Какво съм направила?“

Обърнах се, излязох от кабинета му и за миг се уплаших, че ще се разплача. На какво се дължеше внезапната му силна неприязън към мен? Хрумна ми една извънредно неприятна идея, но я пропъдих. В момента нямах нужда от такива дивотии, имах си достатъчно свои проблеми.

Излязох от сградата, отидох до близкия „Старбъкс“, поръчах си лате и седнах до прозореца. Извадих айпода от чантата си, включих слушалките, избрах наслуки песен и натиснах бутона за повторение. Имах нужда от музика, за да помисля.

Отнесох се. Крисчън садистът. Крисчън подчиненият. Крисчън недосегаемият. Крисчън Едиповия комплекс. Крисчън къпещ Лийла. Изпъшках и затворих очи, съкрушена от последния образ.

Наистина ли можех да се омъжа за този човек? Идваше ми прекалено много да го разбера. Беше сложен и труден, ала дълбоко в себе си знаех, че не искам да го напусна, въпреки всичките му проблеми. Никога нямаше да мога да го напусна. Обичах го. Все едно да си отрежа дясната ръка.

Никога не се бях чувствала толкова жизнерадостна. Откакто го бях срещнала, непрекъснато се сблъсках с всевъзможни озадачаващи силни чувства и нови преживявания. С господин Петдесет нюанса никога не сучаех.

Като погледнех живота си преди Крисчън, всичко ми се струваше черно-бяло, като фотографиите на Хосе. Сега целият ми свят пъстрееше в пищни, ярки, наситени багри. Реех се в лъч ослепителна светлина, ослепителната светлина на Крисчън. Все още бях Икар, летящ прекалено близо до своето слънце. Изсумтях. Да летя с Крисчън — кой можеше да устои на мъж, способен да лети?

Можех ли да се откажа от него? Исках ли да се откажа от него? Той сякаш беше натиснал електрически ключ, осветявайки ме отвътре. През последните няколко седмици бях открила за себе си повече, отколкото през целия си живот. Бях научила много за тялото си, за непристъпните си граници, за своята търпимост, търпение, състрадание и способност да обичам.

И тогава ме удари като мълния — ето какво искаше от мен той, ето на какво имаше право. На безусловна любов. Не я беше получил от проституиращата наркоманка — и имаше нужда от нея. Можех ли да го обичам безусловно? Можех ли да го приема какъвто е, независимо от снощните му признания?

Знаех, че има увреждания, но не смятах, че е непоправим. Въздъгнах, като си спомних думите на Тейлър. „Той е добър човек, госпожице Стийл.“

Бях виждала убедителните доказателства за добрината му — неговата благотворителност, бизнес етиката му, щедростта му, и все пак самият той не ги виждаше в себе си. Смяташе, че не заслужава любов. Като се имаше предвид миналото и склонностите му, донякъде разбирах защо се ненавижда — затова не беше допускал никого до себе си. Можех ли да преодолее тази преграда?

Веднъж ми беше казал, че нямам представа колко дълбоко е изкривено съзнанието му. Е, вече знаех, и като се имаха предвид първите няколко години от живота му, не се изненадвах... макар че все пак бях шокирана. Поне ми бе разказал — и сега изглеждаше пощастлив. Знаех всичко.

Това обезценяваше ли любовта му към мен? Не, определено. Досега той не беше изпитвал такива чувства, аз също. И двамата бяхме изминали дълъг път.

От очите ми бликнаха сълзи, като си спомних падането на последната му бариера снощи, когато ми позволи да го докосвам. Трябваше да преживеем случилото се с Лийла и цялото й безумие, за да стигнем дотам.

Навярно трябваше да изпитвам признателност. Фактът, че я е изкъпал, вече не ми горчеше чак толкова. Чудех се какви дрехи ѝ е дал. Надявах се да не е лилавата рокля. Тя ми харесваше.

Та можех ли да обичам безусловно този мъж с всичките му проблеми? Защото той не заслужаваше по-малко. Трябваше да научи още някои ограничения и дребни неща като съпричастност, както и да не се опитва да контролира всичко. Твърдеше, че вече не изпитва желание да ми причинява болка — доктор Флин навярно щеше да е в състояние да хвърли известна светлина върху този въпрос.

Ето какво ме безпокоеше най-много — че той се нуждае от това и че винаги си е намирал жени със същите вкусове. Намръщих се. Да,

трябваше да успокоя тези си съмнения. Искях да съм всичко за него, алфа, омега и всичко помежду им, защото той означаваше всичко за мен.

Надявах се Флин да ми даде отговорите и тогава може би щях да се съглася. С Крисчън можехме да намерим своето късче рай близо до слънцето.

Зарях поглед към оживения обеден Сиатъл. Госпожа Грей — кой можеше да си го помисли? Погледнах си часовника. Мамка му! Скочих от мястото си и се втурнах към изхода — бях седяла там цял час... как беше отлетяло това време? Джак направо щеше да изкрейзи!

Крадешком се върнах на бюрото си. За щастие него го нямаше в кабинета му. Май щеше да ми се размине. Невиждащо се вторачих в компютърния екран в опит да превключа на работен режим.

— Къде беше?

Подскочих. Джак стоеше зад мен със скръстени ръце.

— В мазето, на ксерокса — излъгах го. Той стисна устни.

— Тръгвам за летището в шест и половина. Налага се да останеш дотогава.

— Добре. — Усмихнах се колкото се може по-мило.

— Искам да разпечаташ програмата ми за Ню Йорк и да я размножиш в десет екземпляра. И поръчай да опаковат брошурите. И ми донеси кафе! — изсумтя той и се отдалечи към кабинета си.

Облекчено въздъхнах и когато затвори вратата, му се изплезих. Копеле.

В четири ми позвъни Клер от рецепцията.

— Търси те Мия Грей.

Мия ли? Надявах се, че няма да ме кара да висим в мола.

— Здравсти, Мия!

— Здравсти, Ана. Как си? — възбудено каза тя.

— Добре. Днес съм доста натоварена. Ти?

— Ужасно ми е скучно! Трябва да намеря какво да правя, затова организирам купон за рождения ден на Крисчън.

Рожденият ден на Крисчън? Божичко, нямах представа.

— Кога е?

— Знаех си. Знаех си, че не ти е казал. В събота. Мама и татко искат всички да се съберем, за да го отпразнуваме. Каня те официално.

— О, чудесно! Благодаря, Мия.

— Вече се обадох да кажа на Крисчън и той ми даде служебния ти номер.

— Супер. — Какво щях да подаря на Крисчън за рождения му ден, по дяволите? Какво се купува на човек, който е всичко за теб?

— И другата седмица може да обядваме заедно.

— Разбира се. Какво ще кажеш за утре? Шефът ми заминава за Ню Йорк.

— О, страхотно, Ана! В колко часа?

— Един без петнайсет?

— Ще дойда. Чао, Ана.

— Чао. — Затворих.

Крисчън. Рожден ден. Какво да му взема, за бога?

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Допотопен

Дата: 15 юни 2011, 16:11

До: Крисчън Грей

„Уважаеми господин Грей,

Точно кога щяхте да ми кажете?

Какво да взема за рождения ден на моя старец?

Може би нови батерии за слуховото му апаратче?“

А. х

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей

Относно: Праисторически

Дата: 15 юни 2011, 16:20

До: Анастейжа Стийл

„Не се присмивай на старите хора.
Радвам се, че си жива и здрава.
И че Мия се е свързала с теб.
Батерии винаги влизат в работа.
Не обичам да си празнувам рождения ден.“

x

Крисчън Грей
Глух като пън Главен изпълнителен директор на
„Грей Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Хммм

Дата: 15 юни 2011, 16:24

До: Крисчън Грей

„Уважаеми господин Грей,

Представям си как сте се цупили, докато сте пишели
последното изречение.

Това ми оказва известно въздействие.“

А хох
Анастейжа Стийл
Асистентка на Джак Хайд, главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей

Относно: Въртене очи

Дата: 15 юни 2011, 16:29

До: Анастейжа Стийл

„Госпожице Стийл,

ЩЕ БЛАГОВОЛИТЕ ЛИ ДА ИЗПОЛЗВАТЕ
БЛАКБЕРИТО СИ?!!!“

x

Крисчън Грей
Нервен до разтреперване на ръцете Главен
изпълнителен директор на „Грей Ентърпрайзис Холдинг“

Завъртях очи. Защо толкова се вълнуваше за имейлите?

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Вдъхновение

Дата: 15 юни 2011, 16:33

До: Крисчън Грей

„Уважаеми господин Грей,

О... вашите разтреперани ръце не могат дълго да
стоят неподвижни, така ли?

Чудя се какво ще каже по този въпрос д-р Флин.

Но вече знам какво ще ти подаря за рождения ден —
и се надявам да бъде наказана с него...“

;))

А. х

Подател: Крисчън Грей

Относно: Сърдечна криза

Дата: 15 юни 2011, 16:38

До: Анастейжа Стийл

„Госпожице Стийл,

Сърцето ми едва ли ще издържи на напрежението от
още един такъв имейл, както и гащите ми. Дръжте се
прилично.“

х

Крисчън Грей
Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Опитвам се

Дата: 15 юни 2011, 16:42

До: Крисчън Грей

„Крисчън,

Опитвам се да работя за моя непоносим шеф.

Моля те, престани да ме смущаваш и също да се държиш непоносимо.

Последният ти имейл за малко да ме взриви. х

PS: Може ли да ме вземеш в 18.30?“

Подател: Крисчън Грей

Относно: Ще те чакам

Дата: 15 юни 2011, 16:47

До: Анастейжа Стийл

„Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие.

Всъщност сецам се за адски много неща, които биха ми доставили по-голямо удоволствие, и всички са свързани с теб.“

х

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей

Ентърпрайзис Холдинг“

Когато прочетох отговора му, се изчервих и поклатих глава. Приказките по имейл бяха приятни, обаче наистина трябваше да поговорим. Може би след срещата с Флин. Оставих блакберито и довърших финансовия си баланс.

До шест и петнайсет издателството напълно опустя. Бях приготвила всичко за Джек. Бях му поръчала такси до летището и само

трябваше да му дам документите. Нервно погледнах през стъклото, но той продължаваше да разговаря по телефона и не исках да го прекъсвам — не и в настроението, в каквото беше днес.

Докато го чаках да свърши, ми хрумна, че днес не съм яла нищо. Уф, мамка му, това нямаше да се хареса на господин Петдесет нюанса. Бързо отскочих до кухнята да видя дали са останали някакви бисквити.

Тъкмо отварях общата кутия с бисквити, когато Джак неочаквано се появи на прага и ме стресна.

„О! Какво иска пък сега?“

Той се вторачи в мен.

— Е, Ана, мисля, че моментът е подходящ да обсъдим твоите провинения. — Влезе в кухнята и затвори вратата. Устата ми моментално пресъхна и в главата ми зави предупредителна аларма.

„Уф, мамка му!“

Устните му се свиха в уродлива усмивка и кобалтовите му очи потъмняха още повече.

— Най-последно те хванах сама — каза той и бавно облиза долната си устна.

„Какво?!“

— А сега... ще бъдеш ли добро момиче и ще изслушаш ли внимателно какво ще ти кажа?

---

[1] Парафраза на Фалстаф в «Хенри IV», I, 5:4. ↑

16.

Сините очи на Джак бяха потъмнели. Той плъзна похотлив поглед по тялото ми.

Задави ме страх. Какво ставаше? Какво искаше от мен? Въпреки пресъхналата си уста някъде дълбоко в себе си намерих решителността и смелостта да произнеса няколко думи. Мантрата със самоотбраната ми от типа на „Карай ги да говорят“ обикаляше в ума ми като безплътен страж.

— Сега май не е моментът за това, Джак. Таксито ти ще дойде след десет минути и трябва да ти дам всички документи. — Говорех тихо, но дрезгаво, и гласът ми ме издаваше.

Той ми отправи деспотична цинична усмивка, която най-после се отрази и в очите му и те заблестяха на строгата флуоресцентна светлина в сивата стая без прозорци. Джак пристъпи към мен, без да откъсва погледа си от моя. Зениците му се разширяваха пред очите ми — черното ставаше по-голямо от синьото. О, не! Страхът ми се усили.

— Знаеш, че трябваше да се боря с Елизабет, за да ти дам тази работа... — Гласът му секна и той отново пристъпи към мен. Отдръпнах се назад до мръсните стенни шкафове. „Карай го да говори, карай го да говори, карай го да говори.“

— Какъв ти е проблемът, Джак? Ако искаш да се оплачеш, може би трябва да го направиш в присъствието на някой от личен състав. Може да се срещнем с Елизабет в по-официална обстановка.

Къде бяха тези от охраната? Още ли бяха в сградата?

— Нямаме нужда от личен състав, за да се оправим с това, Ана — ухили се той. — Когато те назначих, мислех, че ще си по-усърдна. Мислех, че имаш потенциал. Но сега се съмнявам. Започна да се разсейваш и стана немарлива. И се чудех... дали не ти пречи твоето гадже. — Джак произнесе последната дума с ледено презрение. — Реших да прегледам кореспонденцията ти, за да потърся някакви податки. И знаеш ли какво открих, Ана? Каква нередност установих? Единствените лични имейли в твоя акаунт бяха до нафуканото ти

гадже. — Замълча за миг, за да прецени реакцията ми. — И тогава се замислих... къде са имейлите от него? Няма ги. Нищо. Нищичко. Та какво става, Ана? Как така неговите имейли до теб ги няма в нашата система? Да не си някаква шпионка на компанията на Грей? Такава ли е работата?

Мама му стара, имейлите. „О, не!“

— Какви ги говориш, Джак? — Опитах да се престоря на озадачена и го направих доста убедително. Разговорът не вървеше както бях очаквала и му нямах ни най-малко доверие. От него се излъчваше някакъв феромон, който ме държеше нащрек. Този човек беше ядосан, нестабилен и напълно непредсказуем. Опитах се да се разбера с него.

— Нали току-що каза, че е трябвало да убеждаваш Елизабет да ме назначи. Тогава как може да съм шпионка? Помисли, Джак.

— Обаче Грей е прецакал нийоркската командировка, нали?

„Уф, мамка му!“

— Как е успял, Ана? Как го е направило това твое богато гадже?

И малкото останала в лицето ми кръв се оттече и ми се стори, че ще припадна.

— Не знам за какво говориш, Джак. Таксито ти трябва да пристигне всеки момент. Да ти донеса ли нещата? — „О, моля те, престани.“

Но Джак продължи, наслаждавайки се на неудобството ми.

— И той си мисли, че ще те свалям, а? — Захили се и очите му запламтяха. — Е, искам да си помислиш по един въпрос, докато съм в Ню Йорк. Аз ти дадох тази работа и очаквам да проявиш известна благодарност към мен. Всъщност имам право на това. Трябваше да се боря, за да те назнача. Елизабет искаше по-квалифициран човек, но аз — аз видях нещо в теб. Та затова ти предлагам да сключим сделка. Трябва да направиш така, че да съм доволен. Разбираш ли какво ти говоря, Ана?

„Еба си!“

— Приеми го като допълнение към трудовата ти характеристика, ако щеш. И ако правиш така, че да съм доволен, повече няма да ровя в това как гаджетото ти дърпа конците, използва връзките си или си връща услуга, която е направил на някой мазник от онези, с които е учил в тежкарския си университет.

Зяпнах го. „Той ме изнудва! За секс!“ А какво можех да отговоря? Новината за това, че Крисчън е купил издателството, трябваше да остане в тайна още три седмици. Направо не вярвах на ушите си. Секс — с мен?!

Джак се приближи и застана точно пред мен, вторачен в очите ми. Острият му одеколон задръсти ноздрите ми и ми се пригади от него. Ако не грешах, дъхът му миришеше на алкохол. „Мамка му, той е пил... кога?“

— Ти си задръстена кокотка, знаеш ли, Ана? — процеди той през стиснати зъби.

„Какво?! Кокотка... Аз?“

— Нямам представа за какво говориш, Джак — промълвих. Усецах прилива на адреналин в тялото си. Той пристъпи още по-близо. Чаках момента да направя своя ход. Рей щеше да се гордее. Рей ме беше научил какво да правя. Рей владееше техниките за самоотбрана. Ако Джак ме докоснеше — дори само ако се приближеше прекалено — щях да го поваля. Дишах плитко. „Не припадай, само не припадай!“

— Я се виж. — Той ме огледа похотливо. — Страшно си възбудена, виждам. Всъщност ти ме окуражаваше. Дълбоко в себе си го искаш. Сигурен съм.

Мама му стара! Този човек беше тотален маниак. Страхът ми достигна максимално равнище и заплашваше да ме парализира.

— Не, Джак. Никога не съм те окуражавала.

— Окуражаваше ме, кокотка такава! Аз да не съм сляп! — Той протегна ръка и леко ме погали надолу към брадичката с опакото на дланта си. Показалецът му се плъзна по гърлото ми и сърцето ми се качи там. Овладях желанието си да повърна. Джак посегна към разкопчаното най-горно копче на черната ми риза и притисна длан към гърдите ми.

— Ти ме желаш. Признай го, Ана.

Без да откъсвам очи от неговите, се съсредоточих върху онова, което трябваше да направя — а не върху растящите ми отвращение и ужас — и леко поставих дланта си върху неговата. Джак се усмихна триумфално. Сграбчих кутрето му, извих го назад и рязко го натиснах надолу.

Той изквича от болка и изненада и когато изгуби равновесие, аз бързо и силно вдигнах коляното си към слабините му и осъществих

идеален контакт с целта си. После сръчно отскочих наляво. Коленете му се подвиха и той със стон се строполи на кухненския под, като се държеше за чатала.

— Да не си ме пипнал повече! — изръмжах му. — Програмата ти и брошурите са опаковани на бюрото ми. Аз си отивам вкъщи. Приятно пътуване. И в бъдеще сам си прави кафе, по дяволите!

— Тъпа кучка! — наполовина извика, наполовина изпъшка той, но аз вече бях навън.

Изтичах до бюрото си, взех си якето и чантата и се втурнах към рецепцията, без да обръщам внимание на стоновете и ругатните на копелето, което продължаваше да се търкаля на пода в кухнята. Изскочих от сградата и спрях за миг. Хладният въздух погали лицето ми. Дълбоко си поех дъх и се овладях. Ала не бях яла цял ден и когато абсолютно нежеланият преди малко адреналин се оттече от вените ми, краката ми поддадоха и се свлякох на земята.

Безпристрастно наблюдавах като на забавен кадър сцената, която се разигра пред очите ми. Крисчън и Тейлър — с тъмни костюми и с бели ризи — изскочиха от чакащата кола и се затичаха към мен. Не можех да си мисля за нищо друго: „Той е тук. Моят любим е тук“.

— Ана, Ана! Какво се е случило? — Той клекна, грабна ме в скута си и ме заопипва за евентуални травми. После впери ужасените си сиви очи в моите. Лежах отпусната в прегръдката му, внезапно залята от облекчение и изнемога. О, обятията на Крисчън! Не исках да съм никъде другаде.

— Ана. — Той леко ме разтърси. — Какво стана? Зле ли ти е?

Поклатих глава; осъзнавах, че трябва да започна да реагирам.

— Джак — промълвих и не толкова видях, колкото усетих бързия поглед на Крисчън към Тейлър, който светкавично изчезна в сградата.

— Мамка му! — Крисчън ме притисна към себе си. — Какво ти направи онзи скапаняк?

И тогава от гърлото ми се откърти почти безумен кикот. Спомних си абсолютния шок на Джак, когато го сграбчих за кутрето.

— Въпросът е аз какво му направих. — Не можех да спра да се кикотя.

— Ана! — Крисчън пак ме разтърси и пристъпът ми отмина. — Той докосна ли те?

— Само веднъж.

Мускулите му се напрегнаха от обзелия го гняв и той рязко и могъщо се изправи — абсолютно стабилно — с мен на ръце. Беше бесен. „Не!“

— Къде е тоя капут?

От вътрешността на сградата се разнесоха приглушени викове. Крисчън ме пусна да стъпя на крака.

— Можеш ли да стоиш?

Кимнах.

— Не влизай. Недей, Крисчън. — Страхът ми изведнъж се върна, страх от онова, което Крисчън можеше да направи с Джак.

— Качи се в колата — нареди ми той.

— Недей, Крисчън. — Хванах го за ръката.

— Качи се в проклетата кола, Ана! — Крисчън се отскубна от мен.

— Недей! Моля те! Не ме оставяй сама — използвах последното си оръжие аз.

Кипнал, Крисчън прокара пръсти през косата си и ме погледна, явно разкъсан от колебания. Виковете вътре се усилиха, после внезапно утигнаха.

„О, не. Какво е направил Тейлър?“

Крисчън извади блакберито си.

— Крисчън, той има моите имейли.

— Моля?

— Моите имейли до теб. Искаше да знае къде са твоите съобщения до мен. Опитваше се да ме изнудва.

На лицето му се изписа убийствено изражение.

„Уф, мамка му!“

— По дяволите! — изруга той и ме погледна с присвити очи. После набра някакъв номер на джииесема си.

О, не. Загазих. На кого се обаждаше?

— Барни, Грей се обажда. Искам да влезеш в главния сървър на СИП и да изтриеш всички имейли на Анастейжа Стийл до мен. После провери личните файлове на Джак Хайд и виж дали не са записани и там. Ако са, изтрий ги... Да, всички. Веднага. Събщи ми, когато свършиш.

Той бясно натисна клавиша за прекъсване на връзката и набра друг номер.

— Роч, Грей съм. Хайд — искам да го уволниш. Веднага. На мига. Обади се на охраната. Да го накарат незабавно да освободи бюрото си, иначе утре сутрин ще закрия компанията. Вече имаш всички основания да го уволниш. Разбра ли ме? — Изслуша отговора и затвори, видимо удовлетворен.

— Блакберито — изсъска ми през зъби.

— Моля ти се, не ми се ядосвай — запримигвах му аз.

— В момента съм ти ужасно ядосан — изръмжа Крисчън и отново прокара ръка през косата си. — Качи се в колата.

— Крисчън, моля те...

— Качвай се в шибаната кола, Анастейжа, иначе сам ще те кача — заплаши ме той. Очите му пламтяха от ярост.

„Уф, мамка му.“

— Не прави глупости, моля те.

— Глупости!? — избухна Крисчън. — Казах ти да използваш шибаното си блакбери. Не ми говори за глупости. Качвай се в шибаната кола, Анастейжа! Веднага! — изръмжа той и ме побиха тръпки от страх. Крисчън беше наистина адски гневен. Никога не го бях виждала толкова ядосан. Едва се владееше.

— Добре — измърморих. — Но внимавай, моля те.

Крисчън стисна устни и гневно ми посочи колата.

„Божичко, добре, разбрах!“

— Внимавай, моля те. Не искам да ти се случи нещо. Това ще ме убие — примолех се.

Той бързо примигна и се вцепени, после дълбоко си пое дъх.

— Ще внимавам. — Погледът му омекна. О, слава богу. Очите му се впиха в мен. Отидох при колата, отворих предната дясна врата и се качих. Щом се увери, че съм на сигурно място в аудито, той изчезна в сградата и сърцето ми отново се качи в гърлото. Какво възнамеряваше да прави?

Седях и чаках. И чаках. И чаках. Пет безкрайни минути. Таксито на Джак спря пред аудито. Десет минути. Петнайсет. Божичко, какво правеха вътре? Чакането бе мъчително.

След двайсет и пет минути Джак излезе. Носеше кашон. Зад него вървеше един от охраната. Къде беше по-рано? След тях излязоха Крисчън и Тейлър. Джак изглеждаше зле. Тръгна направо към таксито — добре че не можеше да ме види през затъмнените прозорци на

джипа. В момента, в който Крисчън и Тейлър стигнаха до аудито, таксито потегли, най-вероятно не към летището.

Крисчън отвори предната лява врата и ловко се вмъкна зад волана, сигурно защото аз седях отпред. Тейлър се настани зад мен. И двамата мълчаха. Крисчън потегли. Рискувах да хвърля бърз поглед към него. Устните му бяха здраво стиснати, но изглеждаше разсеян. Телефонът в колата иззвъня.

— Грей слуша — изсумтя Крисчън.

— Господин Грей, обажда се Барни.

— Барни, в момента се чуваш по тонколоните и в колата има други хора — предупреди го Крисчън.

— Всичко е готово, господин Грей. Но трябва да поговоря с вас за другите неща, които открих в компютъра на господин Хайд.

— Ще ти се обадя, когато се прибера, Барни. Благодаря ти.

— Няма за какво, господин Грей.

Барни затвори. Гласът му звучеше много по-младежки, отколкото очаквах.

„Какво друго има в компютъра на Джак?“

— Не искаш да говориш с мен, така ли? — попитах тихо.

Крисчън ме стрелна с поглед, после отново впери очи напред и видях, че още е бесен.

— Не искам — измърмори намусено.

А, ето пак... детинска работа. Обгърнах се с ръце и отправих невиждащ поглед през прозореца. Може би трябваше просто да го помоля да ме остави при квартирата. Тогава щеше да продължи да „не ми говори“ от своята крепост в „Ескала“ и така и двамата щяхме да си спестим неизбежната кавга. Но още докато си го помислях, знаех, че не искам да го оставя на мрачните му настроения, не и след снощи.

Накрая спряхме пред неговия блок и Крисчън слезе от аудито, заобиколи с грациозна лекота от моята страна и ми отвори вратата.

— Хайде — нареди ми, докато Тейлър заемаше неговото място. Поех подадената ми ръка и го последвах през фоайето към асансьора.

— Защо си ми толкова ядосан, Крисчън? — прошепнах, докато чакахме.

— Знаеш защо — изсумтя той, докато се качвахме и въвеждаше кода за своя етаж. — Господи, ако ти се беше случило нещо, той вече

щеше да е мъртъв. — Гласът му ме вледени до мозъка на костите. Вратата се затвори.

— Сега обаче ще му съсия кариерата, за да не може повече да се възползва от млади асистентки, нещастникът му с нещастник. — Крисчън поклати глава. — Господи, Ана! — И неочаквано ме хвана и ме приклеци в ъгъла на кабината.

Пръстите му се заровиха в косата ми, той притегли лицето ми към своето и устата му покри моята в страстна, отчаяна целувка. Кой знае защо, това ме изненада. Усетих облекчението му, желанието му и остатъците от гнева му, докато езикът му обладаваше устата ми. Крисчън спря, впери очи в мен и ме притисна, тъй че не можех да помръдна. Остави ме задъхана, вкопчена в него за опора, вторачена в красивото лице, на което се изписваше решителност и нямаше нито следа от веселост.

— Ако ти се беше случило нещо... Ако ти беше направил нещо... — Усетих тръпките, които полазиха тялото му. — Блакберито — тихо заповяда той. — Отсега нататък. Ясно?

Кимнах и преглътнах конвулсивно, неспособна да откъсна поглед от хипнотизиращите му очи.

Асансьорът спря и Крисчън ме пусна.

— Каза, че си го ритнала в ташаците. — Гласът му прозвуча спокойно и долових нотки на възхищение. Явно ми беше простил.

— Да — прошепнах, все още замаяна от силата на целувката му и страстната му заповед.

— Добре.

— Рей е бил войник. Той ме научи.

— Радвам се, че го е направил. — Свъси вежди и прибави: — Ще трябва да го запомня. — Хвана ме за ръка и ме изведе от асансьора. Последвах го с облекчение. Настроението му едва ли можеше да стане по-лошо от преди малко.

— Трябва да се обадя на Барни. Няма да се бавя. — И отиде в кабинета си.

Госпожа Джоунс поставяше довършителните щрихи на нашата вечеря. Установих, че умирам от глад, но трябваше да си намеря някакво занимание.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попитах.

Тя се засмя.

— Не, Ана. Искате ли нещо за пиене? Изглеждате капнала.

— Бих изпила чаша вино.

— Бяло ли?

— Да, благодаря.

Седнах на бара и тя ми поднесе чаша охладено вино. Не знаех какво е, но имаше превъзходен вкус и се хлъзгаше леко в гърлото, успокоявайки опънатите ми нерви. За какво си бях мислила по-рано? Колко жизнерадостна се чувствам, откакто се запознах с Крисчън. Колко вълнуващ е станал животът ми. Божичко, не можеше ли да изживея поне няколко скучни дни?!

А ако с Крисчън изобщо не се бяхме срещнали? Щях да се завра в квартирата си, тотално изкрейзила от сблъсъка с Джек и от ужаса, че в петък пак ще трябва да се изправя пред този скапаняк. А сега имаше огромна вероятност никога повече да не го видя. Но кой щеше да ми стане шеф? Намръщих се. Не се бях сещала за това. Мамка му, дали изобщо още имах работа?

— Добър вечер, Гейл — поздрави влезлият в дневната Крисчън и ме откъсна от размишленията ми. Отиде при хладилника и си наля вино.

— Добър вечер, господин Грей. Вечерята в десет, нали?

— Да, благодаря.

Той вдигна чашата си.

— За бившите военни, които добре са подготвили своите дъщери. — Очите му омекнаха.

— Наздраве — казах и отговорих на тоста му.

— Какво има? — попита Крисчън.

— Не знам дали още съм на работа.

Той наклони глава настрани.

— А искаш ли?

— Разбира се.

— Значи още си на работа.

Колко просто. Той беше господарят на моята вселена. Извъртях очи към тавана и Крисчън се усмихна.

Госпожа Джоунс готвеше страхотен пирог с пиле. Беше ни оставила да се насладим на резултата от усилията ѝ и се чувствах

много по-добре, след като бях похапнала. Седяхме на бара и въпреки опитите ми да го придумам, Крисчън не искаше да ми каже какво е открил Барни в компютъра на Джак. Смених темата и реших да разчепкам мъчния въпрос за предстоящото гостуване на Хосе.

— Обади се Хосе — осведомих го нехайно.

— Така ли?

— Искат да ти донесете фотографиите в петък.

— Лична доставка. Много любезно от негова страна.

— Искат да излезе. На чашка. С мен.

— Ясно.

— Кейт и Елиът също би трябвало да се върнат — побързах да прибавя.

Крисчън остави вилницата си и се навъси.

— За какво точно ме молиш?

Наежих се.

— Не те моля за нищо. Информирам те за плановете си за петък. Виж сега, искам да се видя с Хосе и той трябва да пренощува някъде. Или тук, или в моя апартамент, но ако е в квартирата, и аз трябва да съм там.

Крисчън се ококори. Изглеждаше слисан.

— Той се опита да те сваля!

— Крисчън, оттогава минаха седмици. Той беше пиан, аз бях пиана, ти ме спаси — повече няма да се повтори. Той не е Джак, за бога!

— Итън е там. Може да му прави компания.

— Той иска да се види с мен, не с Итън.

Крисчън ми се намръщи.

— Той ми е просто приятел — подчертах.

— Това не ми харесва.

„Е, и?!“ Божичко, понякога можеше да изкара човек от кожата му. Дълбоко си поех дъх.

— Той ми е приятел, Крисчън. Не съм го виждала от изложбата. А и тогава беше за кратко. Знам, че ти нямаш приятели, освен онази ужасна жена, обаче да си ме чул да мърморя, че се срещаш с нея? — изсумтях и Крисчън изумено примига. — Искам да се видя с него. Проявих се като лоша приятелка. — Подсъзнанието ми се разтревожи. „С крак ли му тропаш? Я внимавай, момиче!“

Сивите му очи се впиха в мен.

— Наистина ли мислиш така?

— За какво?

— За Елена. Предпочиташ да не се виждам с нея ли?

— Абсолютно. Предпочитам да не се виждаш с нея.

— Защо не си ми казала?

— Защото не е моя работа. Ти я смяташ за своя единствена приятелка. — Свих ядосано рамене. Крисчън наистина не разбираше. Как стана така, че пак разговаряхме за нея? Не исках даже да мисля за госпожа Робинсън. Опитах се да върна разговора към Хосе. — Както не е твоя работа да определяш дали мога да се виждам с Хосе. Не разбираш ли?

Той ме гледаше озадачено. „О, какво му минава през ума?“

— Може да пренощува тук — каза Крисчън. — Така поне ще го държа под око.

„Слава богу!“

— Благодаря! Знаеш ли, ако ще живея тук... — Спрях. Крисчън кимна. Знаеше какво се опитвам да му кажа. — Не че нямаш достатъчно място — добавих.

Тъглчетата на устните му бавно се извиха нагоре.

— Подсмивате ли ми се, госпожице Стийл?

— Определено, господин Грей. — Скочих на крака, в случай че ръцете започнат да го сърбят, събрах чиниите и ги заредих в съдомиялната.

— Това е работа на Гейл.

— Вече я свърших. — Изправих се и го погледнах. Наблюдаваше ме напрегнато.

— Имам малко работа — каза той извинително.

— Добре, ще намеря с какво да се занимавам.

— Ела тук — заповяда ми Крисчън, но гласът му беше мек и съблазнителен, очите му блестяха. Без колебание се хвърлих в обятията му и го прегърнах през врата. Той просто ме притисна към себе си, без да прави нищо друго.

— Добре ли си? — прошепна в косата ми.

— Дали съм добре ли?

— След случилото се с онзи капут? След случилото се снощи? — тихо прибави той.

Вгледах се в тъмните му сериозни очи. „Добре ли съм?“

— Да — прошепнах.

Крисчън ме прегърна още по-силно. Почувствах се едновременно в пълна безопасност, обичана и обект на нежни грижи. Какво блаженство! Затворих очи и се насладих на усещането, че съм в ръцете му. Обичах този мъж. Обичах опияняващия му аромат, силата му, непостоянството му — обичах моя Петдесет нюанса.

— Не искам да се караме — промълви той, целуна ме по косата и дълбоко си пое дъх. — Както обикновено, ухаеш божествено, Ана.

— И ти. — Целунах го по шията.

За мое съжаление Крисчън скоро ме пусна.

— Няма да се бавя повече от два часа.

Вяло се размотавах из апартамента. Крисчън още работеше. Бях взела душ и носех долнище на анцуг и тениска. Скучаех. Не ми се четеше. Щом седнех някъде, си спомнях Джак и пръстите му върху мен.

Отбих се в предишната си спалня, стаята за подчинените. Хосе можеше да спи там — гледката щеше да му хареса. Наближаваше осем и петнайсет и слънцето залязваше. Светлините на града блещукаха под мен. Беше великолепно. Да, на Хосе щеше да му хареса тук. Разсеяно се зачудих къде ще закачи портретите ми Крисчън. Предпочитах да не го прави. Не изгарях от желание да гледам собствената си физиономия.

Слязох в коридора, стигнах пред стаята с играчките и без да се замисля, натиснах бравата. Крисчън обикновено я държеше заключена, но за моя изненада вратата се отвори. Странно. Чувствайки се като дете, което се е чупило от училище и е отишло в забранената гора, влязох в тъмната стая. Натиснах електрическия ключ и лампите под корниза осветиха мрака с мекото си сияние. Точно такава си я спомнях. Тук човек се чувстваше като в утроба.

Пред очите ми проблеснаха спомени от предишното ми идване тук. Коланът... Потреперих. Сега невинно висеше при другите на закачалката до вратата. Колебливо прокарах пръсти по коланите, камшиците, палките и бичовете. Божичко. Ето какво трябваше да изясня с доктор Флин. Можеше ли човек с такъв начин на живот да престане просто ей така? Струваше ми се абсолютно невероятно.

Отидох до леглото, седнах на мекия червен сатенен чаршаф и обходих с поглед всички уреди.

До мен се намираше пейката, над нея — бастуните. „Адски са много! Не стига ли и един?“ Е, колкото по-малко мислех за това, толкова по-добре. И голямата маса. Така и не я бяхме опитвали, каквото и да се правеше върху нея. Очите ми попаднаха върху кожения диван и аз отидох и седнах на него. Беше просто диван, нищо необичайно — нямаше ремъци, с които да се стяга нещо, или поне аз не виждах такива. Обърнах към „музейния“ скрин. Обзе ме любопитство. Какво държеше в него Крисчън?

Докато изтеглях горното чекмедже, усетих, че кръвта бучи в ушите ми. Защо бях толкова нервна? Това ми се струваше ужасно нередно, все едно бях влязла на чуждо място, както, разбира се, си и беше. Но щом той искаше да се ожени за мен, е...

Мама му стара, какви бяха всички тези неща? В различните отделения на чекмеджето грижливо бяха подредени инструменти и странни прибори — нямах си понятие какво представляват и за какво служат. Извадих един. Имаше форма на куршум и нещо като дръжка. „Ъъ... какво правиш с това, по дяволите?“ Не ми хрумваше абсолютно нищо. Имаше четири различни големини!

Усетих нещо и се обърнах.

Крисчън стоеше на прага и ме наблюдаваше с непроницаемо изражение. Откога беше там? Почувствах се като дете, спипано с ръка в буркана с бисквитки.

— Здравсти. — Усмигнах се нервно. Знаех, че съм пребледняла.

— Какво правиш? — меко попита той, но в гласа му долових особени нотки.

Уф, мамка му! Ядосан ли беше? Изчервих се.

— Ъъ... Беше ми скучно и изгарях от любопитство — измънках, засрамена, че ме е сварил тук. „Нали каза, че ще се забави два часа?!“

— Това е изключително опасна комбинация. — Крисчън замислено прокара показалец по долната си устна, без да откъсва очи от мен. Преглътнах мъчително и усетих, че устата ми е пресъхнала.

Той бавно влезе и тихо затвори вратата. Очите му бяха течен сив огън. „О, божичко!“ Крисчън небрежно се облегна на скрина, но

предполагах, че позата му е измамна. Богинята в мен не знаеше какво да прави.

— Е, точно какво ви е любопитно, госпожице Стийл? Може би ще съм в състояние да ви осветля.

— Вратата беше отворена... и аз... — Затаих дъх и запримигвах. Както обикновено, нямах представа как ще реагира и какво да кажа. Очите му бяха тъмни. Струваше ми се развеселен, ала не бях сигурна. Той опря лакти върху скрина и отпусна брадичката си върху ключените си пръсти.

— Днес идвах тук, чудех се какво да правя с всичко това. Сигурно съм забравил да заключа. — За миг се навъси, сякаш пропускът да заключи вратата бе ужасно провинение. Намръщих се — небрежността не му беше присъща.

— О?

— Но ето, че ти си тук, любопитна, както винаги. — Говореше меко, озадачено.

— Не ми ли се сърдиш? — прошепнах, като използвах и малкото останал в гърдите ми въздух.

Той наклони глава настрани и устните му весело потръпнаха.

— Защо да ти се сърдя?

— Почувствах се като натрапница... а и ти постоянно ми се сърдиш — отвърнах тихо, макар че бях облекчена.

Челото на Крисчън пак се покри с бръчки.

— Да, влязла си без разрешение, но не ти се сърдя. Надявам се един ден да живееш с мен тук и всичко това... — той посочи стаята с ръка — да е и твое.

Стаята с играчките да е и моя?... Зяпнах го — идваше ми прекалено много.

— Затова бях тук днес. Опитвах се да реша какво да правя. — Крисчън потупа устните си с показалец. — Постоянно ли ти се сърдя? Сутринта не ти бях сърдит.

О, вярно. Усмихнах се, като си го спомних когато се бяхме събудили, и това отвлече вниманието ми от мисълта какво ще се случи със стаята с играчките. Сутринта беше адски забавен!

— Беше в закачливо настроение. Обичам закачливия Крисчън.

— Така ли? — Той повдигна вежди и прелестната му уста се усмихна срамежливо. Леле-мале!

— Какво е това? — Протегнах към него сребърния куршумовиден предмет.

— Винаги жадна за информация, а, госпожице Стийл? Това е анален разширител.

— О...

— Купен за теб.

„Моля?!“

— За мен ли?

Крисчън бавно кимна. Лицето му отново беше станало сериозно и предпазливо.

Намръщих се.

— За всяка подчинена ли купуваш нови... ъъ... играчки?

— Някои неща. Да.

— Анални разширители?

— Да.

Добре... Преглътнах конвулсивно. Анален разширител. Изработен от плътен метал — това нещо не можеше да не е неудобно. Спомних си разговора ни за секс играчките и твърдите граници след моето завършване. Май бях казала, че бих опитала. Сега, след като вече бях видяла такова нещо, не знаех дали искам да го правя. Разгледах го още веднъж и го върнах в чекмеджето.

— А това? — Извадих дълъг черен гумен предмет, който се състоеше от смаляващи се топчета — първото голямо, последното много по-малко. Общо осем.

— Анална броеница. — Крисчън продължаваше да ме наблюдава внимателно.

„О!“ Разгледах я с хипнотичен ужас. Всичко това... в мен... там! Нямах представа.

— Ако я изтеглиш по време на оргазъм, има страхотен ефект — делово прибави той.

— И това ли е за мен? — прошепнах.

— Да, за теб е.

— Това аналното чекмедже ли е?

Той се подсмихна.

— Щом казваш.

Бързо го затворих. Усещах, че се изчервявам като червен светофар.

— Не ти ли харесва аналното чекмедже? — невинно попита Крисчън, видимо развеселен. Погледнах го и свих рамене в опит да скрия изумлението си.

— Не е на първо място в списъка ми с коледни подаръци — измърморих нехайно и колебливо изтеглих второто чекмедже. Той се ухили.

— В това има колекция от вибратори.

Бързо го затворих.

— А в следващото?

— О, там е по-интересно.

„О!“ Издърпах неуверено чекмеджето, без да откъсвам очи от красивото му, но доста самодоволно лице. Вътре имаше различни метални предмети и някакви щипки. Щипки! Извадих една голяма.

— Щипка за срамни устни — поясни Крисчън, небрежно заобиколи скрина и дойде при мен. Веднага я върнах обратно и избрах нещо по-деликатно — две малки щипки на верижка.

— Някои от тези неща са за причиняване на болка, но повечето са за удоволствие — тихо каза Крисчън.

— Какво е това?

— Щипки за гърди — тази е и за двете.

— За двете зърна ли?

Той ми се подсмихна.

— Е, щипките са две, бибчо. Да, за двете зърна, обаче имах предвид друго. Тези са и за удоволствие, и за причиняване на болка.

Аха.

Крисчън ги взе от ръката ми.

— Изпъни си кутрето.

Подчиних се и той защита едната щипка на върха на пръста ми. Не беше много болезнено.

— Усещането е изключително силно, но когато ги сваляш, са най-болезнени и приятни. — Махнах щипката от кутрето си. Хмм, това можеше да се окаже интересно. Тази мисъл ме накара да се разшавам.

— Харесва ми как изглеждат — промърморих и Крисчън се усмихна.

— Така ли, госпожице Стийл? Струва ми се, че и сам виждам.

Кимнах срамежливо и прибрах щипките в чекмеджето. Крисчън се наведе и извади още две.

— Тези се регулират. — И ми ги подаде да ги разгледам.

— Как се регулират?

— Можеш да ги носиш много стегнати... или пък хлабави. В зависимост от настроението си.

Как успяваше да го накара да звучи толкова еротично? Преглътнах с усилие и за да отклоня вниманието му, извадих инструмент, който приличаше на нож за тесто с шипчета.

— А това? — Намръщих се. Едва ли печеше сладкиши в стаята с играчките.

— Това е зъбчато колело.

— За какво е?

Крисчън се пресегна и го взе.

— Дай ми ръката си. С дланта нагоре.

Протегнах лявата си ръка и той внимателно я пое, плъзгайки палец по кокалчетата на пръстите ми. Полазиха ме тръпки. Допирът на неговата кожа до моята винаги ме възбуждаше. Крисчън прокара колелото по дланта ми.

— Ох! — Шиповете се забиха в кожата ми — резултатът не беше точно болка, а по-скоро гъделичкане.

— Представи си го по гърдите си — похотливо прошепна Крисчън.

„О!“ Изчервих се и рязко дръпнах ръката си. Дишането и сърдечният ми ритъм се бяха ускорили.

— Между удоволствието и болката има тънка граница, Анастейжа — меко произнесе той, докато оставяше уреда в чекмеджето.

— А щипките? — прошепнах.

— Можеш да направиш много неща с една щипка. — Очите му горяха.

Натиснах чекмеджето и то се затвори.

— Това ли е всичко? — весело попита Крисчън.

— Не... — Изтеглих четвъртото чекмедже и се озовах пред купчина кожа и ремъци. Дръпнах един ремък... и той се оказа свързан с топка.

— Топка за уста. За да мълчиш — развеселено ме осведоми той.

— Неясни граници — отвърнах.

— Спомням си — отвърна Крисчън. — Но пак можеш да дишаш. Зъбите ти захапват топката. — Той я взе от ръката ми и ми показа с пръсти как я захапват челюстите.

— Носил ли си такова нещо? — попитах.

Крисчън се вцепени и ме погледна.

— Да.

— За да сподавяш виковете си ли?

Той затвори очи — изкаран от търпение, струва ми се.

— Не, предназначението ѝ не е такова.

„О?“

— Става въпрос за степента на контрол, Анастейжа. Ако си завързана и не можеш да говориш, ще си съвсем безпомощна. И трябва да ми имаш пълно доверие, като знаеш, че ще имам толкова голяма власт над теб, че ще трябва да чета по тялото и реакциите ти, вместо да слушам думите ти. Това те прави по-зависима, дава ми абсолютен контрол.

Преглътнах с усилие.

— Говориш така, сякаш ти липсва.

— Говоря за нещо, което знам — тихо каза Крисчън. Очите му бяха сериозни. Атмосферата между нас се беше променила, сякаш той се изповядваше пред свещеник.

— Ти имаш власт над мен. Знаеш го — прошепнах.

— Така ли? Караш ме да се чувствам... безпомощен.

— Не! — „О, Крисчън...“ — Защо?

— Защото си единственият човек, който наистина може да ми причини болка. — Той протегна ръка и отметна косата ми зад ухото.

— О, Крисчън... същото се отнася и за теб. Ако не ме желаше... — Потреперих и забих поглед в сплетените си пръсти. В това се състоеше другото ми мрачно съмнение за нашето бъдеще. Ако той не беше толкова... пречупен, щеше ли да ме желае? Поклатих глава. Трябваше да се опитам да не мисля за това.

— Най-малко искам да ти причиня болка. Обичам те — промълвих аз, протегнах ръце и нежно го погалих по бузите. Той се наведе към мен, пусна топчето обратно в чекмеджето, постави ръце на кръста ми, притегли ме към себе си и попита с тих, съблазнителен глас:

— Приключихме ли с образователната част?

Дланта му се плъзна нагоре към тила ми.

— Защо? Какво ще правиш?

Той ме целуна нежно. И аз започнах да се топя.

— Днес за малко не те нападнаха, Ана — тихо, но предпазливо каза Крисчън.

— И какво от това? — Наслаждавах се на усещането на дланта му върху гърба ми, на близостта му. Той отдръпна глава и ми се намръщи.

— Как така: „И какво от това“?

Смаяно погледнах прелестното му навъсено лице.

— Крисчън, нищо ми няма.

Той ме прегърна и ме притисна към себе си.

— Само като си помисля какво е можело да се случи... — Зарови лицето си в косата ми.

— Кога ще проумееш, че съм по-силна, отколкото изглеждам? — успокоително прошепнах в шията му, вдишвайки разкошното му ухание. На света нямаше нищо по-хубаво от прегръдката на Крисчън.

— Знам, че си силна — тихо каза той и ме целуна по косата, но после за мое огромно разочарование ме пусна. „О?“

Наведох се и извадих друг предмет от отвореното чекмедже. Белезници, прикрепени към прът. Повдигнах го.

Очите на Крисчън потъмняха.

— Това е удължител с окови за глезени и китки.

— Как действа? — Бях искрено заинтригувана.

— Искаш да ти покажа ли? — Той за миг стисна клепачи.

Примигах. Когато ги отвори, очите му пламтяха.

— Да, искам да ми демонстрираш. Обичам да ме връзват — прошепнах. Богинята в мен направи овчарски скок от бункера върху шезлонга си.

— О, Ана — промълви Крисчън и на лицето му изведнъж се изписа мъка.

— Какво има?

— Не тук.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам те в леглото си, не тук. Ела. — Взе удължителя, хвана ме за ръка и бързо ме изведе от стаята.

Защо излизахме? Погледнах през рамо.

— Защо не тук?

Крисчън спря на стълбището и ме погледна.

— Ти може да си готова да се върнеш там, Ана, обаче аз не съм. Предишния път, когато бяхме там, ти ме напусна. Постоянно ти го повтарям — кога ще го проумееш? — Намръщи се и ме пусна, за да може да жестикулира.

— В резултат се промени цялото ми отношение. Радикално се преобрази целият ми мироглед. Казах ти го. Не ти казах, че... — Млъкна и прокара пръсти през косата си, търсеше подходящите думи. — Аз съм като възстановяващ се алкохолик, разбираш ли? Не намирам друго сравнение. Желанието го няма, но не искам да се изкушавам. Не искам да ти причинявам болка.

Изглеждаше разкъсан от угризения. Прободе ме остра болка. Какво бях направила с този човек? Бях ли направила живота му похубав? „Той е бил щастлив преди да се срещнем, нали?“

— Не мога да ти причиня болка, защото те обичам — прибави Крисчън. Гледаше ме с абсолютната искреност на момченце, което казва някаква съвсем простичка истина.

Пълната му откровеност ме накара да се задъхам. Обожавах го повече от всичко на света. Наистина обичах този мъж безусловно.

Нахвърлих му се толкова ненадейно, че трябваше да пусне удължителя, за да ме хване. Притиснах го към стената, обгърнах лицето му в шепите си, притеглих устните му към своите и опитах вкуса на изненадата му, вкарвайки езика си в устата му. Бях застанала едно стъпало над него, тъй че бяхме еднакво високи. Обзета от еуфория, го зацелувах страстно, заровила пръсти в косата му. Искаше ми се да го докосвам навсякъде, но се сдържах, защото бях наясно със страха му. Въпреки това желанието ми се усилваше, разцъфваше дълбоко в мен. Крисчън изпъшка, хвана ме за раменете и ме отблъсна от себе си.

— На стълбището ли искаш да те чукам? — промълви задъхано. — Защото в момента мога да го направя.

— Да — прошепнах и бях сигурна, че очите ми са потъмнели също като неговите.

Крисчън ми отправи премрежен поглед.

— Не. Искам те в леглото си. — И изведнъж ме праметна на рамото си, което ме накара да изпищя от изненада, и силно ме шляпна

по дупето, в резултат на което изпищях пак. По пътя надолу по стълбището той спря да вдигне падналия удължител.

Докато минавахме по коридора, госпожа Джоунс тъкмо излизаше от сервизното помещение. Усмихна ни се и аз извинително ѝ махнах с ръка. Крисчън май изобщо не я забеляза.

В спалнята ме пусна да стъпя на крака и остави удължителя на леглото.

— Знам, че няма да ми причиниш болка — казах задъхано.

— И аз знам, че няма да ти причиня болка. — И ме целуна дълго и силно, възпламенявайки и без това кипналата ми кръв.

— Желая те ужасно много — прошепна до устата ми. Дишаше тежко. — Сигурна ли си за това — след днес?

— Да, и аз те желая. Искам да те съблека. — Нямах търпение да го докосвам — направо ме сърбяха пръстите.

Очите му се разшириха и за миг Крисчън се поколеба, навярно обмисляше молбата ми.

— Добре — отвърна предпазливо.

Протегнах ръце към второто копче на ризата му и го чух да затаява дъх.

— Няма да те докосвам, ако не искаш — прошепнах.

— Не, докосвай ме — припряно каза Крисчън. — Няма проблем, добре съм.

Внимателно разкопчах копчето и пръстите ми се спуснаха към следващото. Очите му бяха разширени и блестяха, устните му бяха разтворени, дишането му ставаше все по-плитко. Беше невероятно красив дори в страха си... заради страха си. Разкопчах третото копче и погледнах меките косми по гърдите му.

— Искам да те целувам тук.

Той рязко си пое дъх.

— Да ме целуваш ли?

— Да.

Крисчън ахна, когато разкопчах следващото копче и съвсем бавно се наведох, за да направя намерението си очевидно. Той затаи дъх, но остана абсолютно неподвижен, докато нежно целувах меките косми на гърдите му. Разкопчах и последното копче и вдигнах лице към него. Крисчън ме наблюдаваше с изражение на удоволствие, спокойствие и... почуда.

— Става по-лесно, нали? — прошепнах.

Той кимна. Бавно отметнах ризата от раменете му и я оставих да падне на пода.

— Какво направи с мен, Ана? — промълви Крисчън. — Каквото и да е, не преставай. — И ме грабна в обятията си, зарови пръсти в косата ми и отметна главата ми назад, за да оголи гърлото ми.

Прокара устни нагоре към челюстта ми, като лекичко ме захапваше. Простенах. О, желях този мъж. Пръстите ми трескаво разкопчаха копчето на панталона му и смъкнаха ципа.

— О, бибчо — изпъшка Крисчън, докато ме целуваше зад ухото. Усетих еректиралния му член, твърд и голям, притиснат към мен. Исках го — в устата си. Рязко се отдръпнах назад и коленичих.

Той ахна.

Бързо дръпнах панталона и боксерките му надолу и пенисът му щръкна. Преди да успее да ме спре, го поех в устата си и силно го засмуках, като се наслаждавах на шокираното му смайване. Крисчън изумено наблюдаваше всяко мое движение с невероятно тъмни, изпълнени с плътска наслада очи. О, божичко. Засмуках го още по-силно. Той стисна клепачи и се остави на блаженството. Знаех какво правя с него — нещо хедонистично, освобождаващо и адски секси. Усещането беше зашеметяващо. Аз не само бях силна — бях всемогъща.

— Мамка му — изпъшка Крисчън, нежно обхвана главата ми и тласна хълбоците си, навлизайки по-дълбоко в устата ми. О, да, исках го — завъртях език около него, силно засмуках... и пак... и пак.

— Ана. — Той се опита да се отдръпне.

„О, не, недей, Грей! Искам те.“ Здравно го хванах за хълбоците, удвоих усилия и виждах, че е близо.

— Моля те — изпъшка той. — Ще свърша, Ана.

Добре. Богинята в мен отметна глава назад в екстаз и той свърши шумно и бурно в устата ми.

След миг отвори ясните си сиви очи, погледна ме и аз му се усмихнах, като облизвах устните си. Той също ми се ухили — дяволито и похотливо.

— О, значи такава игра играем, госпожице Стийл? — Наведе се, пъкна ръце под мишниците ми и ме изправи. Устата му внезапно покри моята.

— Усещам вкуса си. Твоят е по-хубав — промълви до устните ми. Съблече ми тениската и небрежно я захвърли на пода, вдигна ме и ме метна на леглото. Хвана долнището на анцуга ми, рязко го дръпна и го смъкна с едно бързо движение. Отдолу бях гола. Отпуснах се на леглото и зачаках. Като ме изпиваше с очи, Крисчън бавно съблече останалите си дрехи.

— Ти си красива жена, Анастейжа — каза одобрително.

Хмм... Кокетно наклоних глава настрани и му се усмихнах сияйно.

Крисчън ми се ухили дяволито и вдигна удължителя. Хвана левия ми глезен, бързо го закопча и стегна каишката, но не прекалено, дори пъкна кутрето си между нея и глезена ми, за да провери колко разстояние остава. И през цялото време не откъсваше поглед от моя — нямаше нужда да гледа какво прави. Хмм... имаше богат опит.

— Ще трябва да видим какъв е пък вашият вкус. Доколкото си спомням, вие сте рядък, изтънчен деликатес, госпожице Стийл.

„О!“

Крисчън бързо и ефикасно закопча другия ми глезен и сега ходилата ми бяха на шейсетина сантиметра едно от друго.

— Хубавото на този удължител е, че е телескопичен — измърмори той, щракна нещо на пръта и го натисна, като ме разкрачи още повече. Хей, почти на метър! Зяпнах и дълбоко си поех дъх. Мамка му, възбуждащо беше! Вече изгарях от желание.

Крисчън облиза долната си устна.

— О, ще се позабавляваме с това тук, Ана. — Спусна ръка, хвана пръта и го завъртя така, че ме претърколи по корем, което ме свари неподготвена и ме изненада.

— Виждаш ли какво мога да правя с теб? — похотливо рече Крисчън и отново го завъртя. Пак се озовах по гръб и задъхано вперих очи в него.

— Другите белезници са за китките ти. Ще си помисля за тях. Зависи дали си послушна.

— Кога не съм била послушна?

— Сещам се за няколко провинения — тихо отвърна той и прокара пръсти по петите ми. Гъделичкаше ме, но прътът не ми позволяваше да се движа, макар да се опитвах да се измъкна от ръцете му.

— За блакберито например.

Ахнах.

— Какво ще правиш?

— О, аз никога не разкривам плановете си. — Очите му блестяха палаво.

„Охо!“ Той беше умопомрачително секси, караше ме да се задъхвам. Изпълзя нагоре по леглото и застана на колене между краката ми, възхитително гол. Бях безпомощна.

— Хмм. Толкова сте разголена, госпожице Стийл. — Прокара пръстите на двете си ръце по вътрешните страни на бедрата ми, бавно, уверено, описваше малки кръгчета. Без да откъсва очи от моите.

— Всичко се свежда до очакването, Ана. Какво ще правя с теб? — Меките му думи проникнаха чак до най-дълбоката, най-мрачна част от мен. Опитах се да се извия и простенах. Пръстите му продължаваха бавно да се движат по бедрата ми, покрай сгъвките на коленете. Инстинктивно се опитах да стисна крака, ала не можех.

— Запомни: ако не искаш да правиш нещо, просто ми кажи да престана — прошепна Крисчън. Наведе се и започна да ме целува по корема, леки засмукващи целувки, докато дланите му продължаваха мъчителното си пътешествие нагоре по вътрешната страна на бедрата ми, докосваха ме и ме дразнеха.

— О, моля те, Крисчън — изпъшках.

— О, госпожице Стийл. Установих, че понякога сте безмилостна в любовните си атаки срещу мен. Мисля, че трябва да ви върна услугата.

Пръстите ми се вкопчиха в завивката и аз му се предадох. Устните му бавно се спускаха надолу, пръстите му се изкачваха нагоре, към уязвимия и разголен край на бедрата ми. Простенах, когато ги пъхна в мен, и повдигнах таза си, за да ги посрещна. Крисчън също изпъшка в отговор.

— Не преставаш да ме удивляваш, Ана. Толкова си влажна — прошепна той до границата между срамните ми косми и корема ми. Извих гръб, когато устните му ме докоснаха.

„О, божичко!“

Крисчън започна да описва бавни чувствени кръгове с език, докато пръстите му се движеха в мен. Тъй като не можех да затворя

крака, нито да помръдна, усещането беше силно, изключително силно. Можех само да извивам гръб.

— О, Крисчън! — извиках.

— Знам, бибчо — произнесе той и за да ме облекчи, леко подухна към най-чувствителната част от тялото ми.

— Оох! Моля те!

— Кажи името ми — заповяда Крисчън.

— Крисчън! — извиках и едва познах собствения си глас, толкова беше писклив и пълен с нега.

— Пак — каза той.

— Крисчън, Крисчън, Крисчън Грей! — закрещях аз.

— Ти си моя. — Тихият му гласът звучеше категорично и с един последен негов кръг с език аз свърших с разтърсващ оргазъм, който продължаваше ли продължаваше, тъй като краката ми бяха разкрячени невероятно широко.

Смътно осъзнах, че Крисчън ме е претърколил по корем.

— Ще опитаме и това, бибчо. Ако не ти харесва или ако ти е неудобно, само ми кажи и ще престанем.

Какво? Бях прекалено потънала в приятната възбуденост след оргазма, за да имам съзнателни и логични мисли. Седях в скута на Крисчън. Как се беше случило това?

— Наведи се напред, бибчо — прошепна той в ухото ми. — С глава и гърди на леглото.

Замаяно се подчиних. Той изви ръцете ми назад и ги окова за пръта близо до глезените ми. „О...“ Коленете ми бяха изтеглени нагоре, задникът ми висеше във въздуха, абсолютно уязвим, напълно негов.

— Невероятно си красива, Ана! — В гласа му долових почуда. Чух разкъсване на станиол и Крисчън прокара пръсти от кръста към вагината ми, като спря точно над ануса ми.

— Когато си готова, ще искам и това тук. — Показалецът му увисна над мен. Изпъшках и усетих, че се напрегам под нежното му докосване. — Не днес, сладката ми Ана, но някой ден... Искам те по всички начини. Искам да обладая всеки сантиметър от теб. Ти си моя.

Помислих си за аналния разширител и всичко дълбоко в мен се сви. Думите му ме накараха да простена и пръстите му се насочиха надолу към по-познати територии.

След секунди той рязко проникна в мен.

— Оох! По-нежно! — извиках аз и Крисчън се вцепени.

— Добре ли си?

— По-нежно... изчакай да свикна.

Той бавно се изхлузи от мен и внимателно отново ме изпълни, разтегна ме, два пъти, три пъти... Бях безпомощна.

— Да, вече съм готова — прошепнах с наслада.

Крисчън простена и ускори ритъма си... постоянно движение... безспир... нагоре, навътре, изпълваше ме... и беше разкошно. В моята безпомощност имаше наслада, удоволствие от това, че му се предавам, в това да знам, че го задоволявам по начина, по който иска той. Можех да го направя. Крисчън ме отвеждаше на онези мрачни места, места, за чието съществуване дори не подозирах, и двамата заедно ги изпълвахме с ослепителна светлина. О, да... ярка, ослепителна светлина.

И аз свърших повторно, ликувайки от онова, което правеше за мен, и високо изкрещях името му. Крисчън се вцепени, изливайки сърцето и душата си в мен.

— Ана, бибчо — извика и се отпусна до мен.

Пръстите му сръчно разкопчаха каишките, после той разтри глезените и китките ми. Когато свърши и аз най-после бях свободна, ме привлече в прегръдката си и се унесох изтощена.

Когато се събудих, бях свита на кълбо до него и той ме гледаше. Нямах представа колко е часът.

— Цяла вечност мога да те гледам как спиш, Ана — прошепна Крисчън и ме целуна по челото.

Усмихнах се и безсилно се примъкнах към него.

— Не искам никога да те оставя да си идеш — тихо каза той и ме прегърна.

„Хмм.“

— И аз не искам да си отида. Никога не ме оставяй — измърморих сънено. Клепачите ми просто отказваха да се отворят.

— Имам нужда от теб — промълви Крисчън, но гласът му беше далечен, безплътна част от сънищата ми. Той имаше нужда от мен... имаше нужда от мен... и докато накрая потъвах в мрака, в ума ми

плахо ми се усмихваше едно момченце със сиви очи и мръсна рошава коса с цвят на мед.

17.

Хмм.

Бавно се събуждах. Крисчън беше заровил нос в шията ми.

— Добро утро, бебчо — прошепна той и захапа ухото ми. Клепачите ми запърхаха, отвори се и после бързо се затвори. Силна утринна светлина нахлуваше в стаята и дланта му нежно галеше гърдите ми, като лекичко ме възбуждаше. Крисчън спусна ръката си надолу, хвана ме за хълбока и ме притисна към себе си.

Долепих се до него и почувствах еректиралия му член до дупето си. „О, божичко!“ Сутрешно събуждане ала Крисчън Грей.

— Радваш се да ме видиш — промърморих сънено и се заизвивах похотливо, притисната към него. Усетих усмивката му до челюстта си.

— Много се радвам да те видя — отвърна той и плъзна дланта си по корема ми, после надолу между краката ми. Пръстите му затанцуваха по срамните ми устни. — Има някои предимства човек да се буди до вас, госпожице Стийл — пошегува се Крисчън и нежно ме завъртя, така че да легна по гръб.

— Добре ли спа? — попита ме, докато пръстите му продължаваха чувствено да ме изтезават. Усмиваше ми се — с онази негова зашеметяваща усмивка на секси модел със свършени зъби. Задъхах се.

Хълбоците ми започнаха да се поклащат в ритъма на започнатия от пръстите му танц. Крисчън невинно ме целуна по устните и продължи надолу по шията ми, като бавно ме хапеше, целуваше и смучеше. Изстенах. Нежните му докосвания бяха леки, божествени. Дръзките му пръсти се спуснаха надолу и единият се плъзна в мен.

— О, Ана! — благоговейно прошепна той до гърлото ми. — Вече си готова. — Започна да движи пръста си в такт с целувките си. Устните му лениво се плъзнаха по ключицата ми, след това надолу към гърдите ми. Известно време изтезава със зъби и устни зърното първо

на едната, а после и на другата ми гърда, но... о, съвсем лекичко... и те се втвърдиха и удължиха в сладострастна реакция.

Простенах.

— Хмм — тихо изръмжа Крисчън и вдигна глава, за да ми отпрати ослепителен поглед. — Искам те веднага. — Пресегна се към нощното шкафче и се претърколи върху мен, като пое тежестта си с лакти; потъркваше носа си в моя, докато разтваряше краката ми със своите. След това застана на колене и разкъса станиоловото пакетче.

— Нямам търпение до събота. — В очите му блестеше похотлива наслада.

— Купонът за рождения ти ден ли? — попитах задъхано.

— Не. А защото тогава ще престана да използвам тези боклуци.

Изкисках се.

Крисчън ми се ухили, докато си нахлузваше презерватива.

— Кикотите ли се, госпожице Стийл?

— Не. — Опитах се да си придам сериозен вид и не успях.

— Сега не е моментът да се кикотите. — Той сърдито поклати глава и тихият му глас прозвуча сурово, а изражението му — „Мале мила!“ — беше едновременно ледено и вулканично.

Дъхът ми секна в гърлото.

— Нали ти харесваше да се кикотят — прошепнах дрезгаво, втрещена в тъмните бездни на буреносните му очи.

— Не сега. Има си време и място за кикотене. Трябва да те накарам да спреш и ми се струва, че знам как — зловецко произнесе Крисчън и тялото му покри моето.

— Какво бихте желали за закуска, Ана?

— Само мюсли, благодаря, госпожо Джоунс.

Изчервих се, докато заемах мястото си на бара до Крисчън. Предишния път, когато бях видяла благоприличната госпожа Джоунс, Крисчън безцеремонно ме отнасяше на рамо в спалнята си.

— Изглеждаш прекрасно — тихо каза Крисчън. Носех сивата си тясна пола и сива копринена риза.

— Ти също. — Усмихнах му се срамежливо. Той беше по бледосиня риза и дънки и имаше готин, свеж и съвършен вид, както винаги.

— Трябва да ти купим още поли — делово рече Крисчън. — Всъщност с удоволствие ще те заведем на пазар.

Хмм — пазар. Мразя да пазарувам. Но с Крисчън можеше и да не е чак толкова зле. Реших, че отвличането на вниманието е най-добрата защита.

— Чудя се какво ще се случи днес на работа.

— Ще трябва да намерят заместник на оня скапаняк. — Крисчън се намръщи, като че ли е настъпил нещо извънредно неприятно.

— Надявам се новият ми шеф да е жена.

— Защо?

— Ами защото има по-малка вероятност да възразиш, ако реша да изляза с нея — подразних го.

Устните му потрепнаха и той се зае с омлета си.

— Какво ти е толкова смешно? — попитах.

— Ти. Изяж си мюсли докрай, ако няма да ядеш друго.

Командореше, както винаги. Свих му устни, обаче се заех със закуската си.

— Ключът влиза ето тук. — Крисчън посочи под скоростния лост.

— Странно място — измърморих, но се радвах на всяка дребна подробност, направо подскачах като малко дете на удобната кожена седалка. Крисчън най-последно ми позволяваше да отида на работа с колата си.

Той ме наблюдаваше безизразно, макар че очите му блестяха весело.

— Много се вълнуваш, нали?

Кимнах, хилех се като идиотка.

— Усещаш ли миризмата на нова кола?! Направо съм влюбена в този сааб!

Крисчън сви устни.

— Влюбена значи, а? Ама ви бива да се изразявате, госпожице Стийл. — Той се отпусна на облегалката с престорено неодобрително изражение, ала не можеше да ме заблуди. Знаех, че му е приятно.

— Е, да тръгваме. — Крисчън посочи входа на гаража.

Плеснах с ръце, запалих двигателя и той замърка. Включих на скорост, отпуснах съединителя и саабът плавно потегли напред. Тейлър караше аудито зад нас и щом бариерата се вдигна, двете коли една след друга напуснаха „Ескала“.

— Може ли да пуснем радиото? — помолих, докато чакахме на първия стоп.

— Искам да се съсредоточиш — рязко възрази той.

— Моля те, Крисчън, мога да карам с пусната музика!

Крисчън се нацупи, но след малко се пресегна към радиото.

— Можеш да пускаш айпода си и дискове с емпетройки, както и нормални компактдискове.

Мощните мелодични звуци на „Полис“ внезапно изпълниха колата. Крисчън намали звука. „Хмм... «Царят на болката».“

— Твоят химн — подразних го и моментално съжалих, защото Крисчън силно стисна устни. „О, не!“ — Някъде имам този албум — продължих припряно, за да отвлека вниманието му. Хмм... някъде в квартирата, в която почти не бях живяла.

Зачудих се как е Итън. Днес трябваше да се опитам да му се обадя. Нямах да имам много работа.

В корема ми разцъфна тревога. Какво щеше да се случи, когато отидех в службата? Дали всички щяха да знаят за Джек? Дали всички щяха да знаят за участието на Крисчън? Дали все още щях да съм на работа? Божичко, ако останех без работа, какво щях да правя?

„Омъжи се за богаташа, Ана!“ — саркастично ми се хилеше подсъзнанието ми. Не му обърнах внимание — алчно копеле.

— Ей, госпожице Многознайка, къде се унесохте?! — върна ме в настоящето Крисчън, когато спрях на следващия светофар.

— Много си разсеяна. Съсредоточи се, Ана — сгълча ме той. — Катастрофите стават тъкмо заради разсеяност.

„Уф!“ Внезапно се върнах назад във времето, когато Рей ме учеше да шофирам. Нямах нужда от друг баща. Може би от съпруг, перверзен съпруг. „Хмм.“

— Просто си мислех за работата.

— Всичко ще е наред, бебчо. Довери ми се. — Крисчън се усмихна.

— Недей да се намесваш, моля те, искам да се оправям сама. Моля те, Крисчън. Това е важно за мен — казах колкото може по-

внимателно. Не исках да се караме. Той за пореден път упорито стисна устни и си помислих, че пак ще започне да ме мъмри.

„О, не!“

— Хайде да не се караме, Крисчън. Сутринта започнахме толкова добре! И снощи беше... — Думите ми изневериха. — Беше божествено.

Той не отговори. Погледнах го. Очите му бяха затворени.

— Да. Божествено — тихо отвърна Крисчън. — Говорех абсолютно сериозно.

— За какво?

— Че не искам да те оставя да си идеш.

— Не искам да си отида.

Той се усмихна и това беше нещо ново: срамежлива усмивка, която разпръскваше всичко по пътя си. Божичко, направо бе всемогъща.

— Добре — простичко каза Крисчън и видимо се отпусна.

Влязох в паркинга на половин пряка от СИП.

— Ще те изпратя до работа. После Тейлър ще ме вземе оттам — каза Крисчън и аз неловко се измъкнах от колата, спъвана от тясната пола, докато той слезе грациозно, господар на своето тяло... или поне оставяше такова впечатление. Хмм... човек, който не понася да го докосват, не може да е господар на своето тяло. Намръщих се на тази изникнала отникъде мисъл.

— Да не забравиш, че довечера в седем имаме среща с Флин — каза Крисчън, докато ми подаваше ръка. Натиснах бутона на дистанционното, за да заключа колата, и хванах ръката му.

— Няма да забравя. Ще съставя списък с въпроси към него.

— Въпроси ли? За мен?

Кимнах.

— Аз мога да отговоря на всеки твой въпрос, който се отнася за мен — обидено заяви той.

Усмихнах му се.

— Да, но искам да чуя безпристрастното мнение на скъпия шарлатанин.

Крисчън се намръщи, а после изведнъж ме грабна в прегръдката си, като стисна ръцете ми зад гърба ми.

— Мислиш ли, че трябва? — попита с нисък, дрезгав глас.

Видях тревогата в разширените му очи и сърцето ми се сви.

— Ако не искаш, няма. — Гледах го и примигвах. Искаше ми се да го погалья, да изтрия безпокойството от лицето му с ласки. Задърпах едната си ръка и Крисчън я пусна. Нежно го докоснах по бузата — гладка от сутрешното бръснене.

— От какво се тревожиш? — прошепнах успокоително.

— Че ще си отидеш.

— Колко пъти да ти повтарям, Крисчън — никъде няма да ходя. Ти вече ми каза най-лошото. Няма да те напусна.

— Тогава защо не ми отговори?

— Какво да ти отговоря? — Престорих се, че не го разбирам.

— Знаеш какво имам предвид, Ана.

Въздъгнах.

— Искам да се уверя, че ще ти бъда достатъчна, Крисчън. Това е всичко.

— И не приемаш моята дума за това, така ли? — ядоса се той и ме пусна.

— Крисчън, всичко това се случи ужасно бързо. И според собственото ти признание ти си петдесет нюанса преобаност. Аз не мога да ти дам всичко, от каквото се нуждаеш. Това просто не е за мен. И се чувствам неподходяща за теб, особено след като те видях с Лийла. Кой може да каже, че някой ден няма да срещнеш жена, която обича да прави същите неща като теб? И кой може да каже, че няма да... нали разбираш... да се влюбиш в нея? Жена, която е много по-подходяща за твоите потребности. — Призля ми дори от самата мисъл за Крисчън с друга.

— Познавам няколко жени, които обичат да правят същите неща като мен. Нито една от тях не ме привлича по начина, по който ме привличаш ти. Никога не съм имал емоционална връзка с нито една от тях. Ти си единствената, Ана.

— Защото никога не си им давал шанс. Прекалено дълго си останал заключен в своята крепост, Крисчън. Виж, хайде да разговаряме за това по-късно. Трябва да вървя на работа. Може би доктор Флин ще ни просветли по този въпрос. — Тази тема беше прекалено сериозна, за да я обсъждаме на паркинг в девет без десет сутринта, и Крисчън като никога явно се съгласи с мен, защото ми кимна. Но очите му останаха предпазливи.

На бюрото си намерих бележка веднага да отида в кабинета на Елизабет. Сърцето ми се качи в гърлото. О, това беше. Щяха да ме уволнят.

— Добро утро, Анастейжа — любезно се усмихна Елизабет и ми посочи стола пред бюрото си. Седнах и я погледнах въпросително с надеждата, че не чува бясното блъскане на сърцето в гърдите ми. Тя приглади гъстата си черна коса и вторачи в мен сериозните си ясни сини очи.

— Имам доста неприятна новина.

„Неприятна! О, не!“

— Повиках те, за да ти съобщя, че Джак неочаквано напусна издателството.

Изчервих се. Това не ми беше неприятно. Трябваше ли да й кажа, че вече знам?

— В резултат на неговото доста припряно напускане мястото му се освободи и бихме искали засега да го заемеш ти, докато му намерим заместник.

Какво? Усетих, че кръвта се оттича от главата ми. „Аз ли?!“

— Но аз съм тук само от седмица!

— Да, Анастейжа, разбирам, обаче Джак винаги е подчертавал твоите способности. Имаше големи надежди за теб.

Спрях да дишам и си помислих, че е имал големи надежди да ме вкара в кревата си, определено.

— Ето ти подробна трудова характеристика. Прегледай я внимателно и по-късно днес можем да я обсъдим.

— Но...

— Моля те, знам, че е неочаквано, но вече се свързах с основните автори на Джак. Твоите бележки по първите глави не са останали незабелязани от другите редактори. Имаш остър ум, Анастейжа. Всички смятаме, че можеш да се справиш.

— Добре. — „Това просто не е възможно.“

— Виж, помисли си. Междувременно можеш да заемеш кабинета на Джак.

Изправи се, с което ми показваше, че ме освобождава, и ми подаде ръка. Стиснах я, тотално зашеметена.

— Радвам се, че Джак си отиде — прошепна Елизабет и по лицето ѝ за миг премина смянка. „Мама му стара!“ Какво ѝ беше направил?

Когато се върнах на бюрото си, извадих блакберито и се обадох на Крисчън. Той вдигна веднага и попита загрижено:

— Добре ли си, Анастейжа?

— Току-що ми дадох мястото на Джак. Е, временно... — изломотих аз.

— Шегуваш се!

— Имаш ли нещо общо с това? — Гласът ми прозвуча по-остро, отколкото възнамерявах.

— Не. Абсолютно нищо. Тъй де, при цялото ми уважение, Анастейжа, ти си там само от една седмица — не че искам да те обидя.

— Знам. — Намръщих се. — Явно Джак наистина ме е ценил.

— Виж ти — ледено отбеляза Крисчън, после въздъхна. — Е, бибчо, щом смятат, че можеш да се справиш, сигурен съм, че ще успееш. Честито. Може би трябва да го отпразнуваме след срещата с Флин.

— Хмм. Сигурен ли си, че нямаш нищо общо с това?

Той помълча малко и след това произнесе с нисък заплашителен глас:

— Съмняваш ли се в мен?

Преглътнах мъчително. Божичко, колко лесно се ядосваше!

— Извинявай — прошепнах.

— Ако имаш нужда от нещо, съобщи ми. А, и още нещо.

— Какво?

— Използвай блакберито — изсумтя той.

— Добре, Крисчън.

Той не затвори, както очаквах, а дълбоко си пое дъх.

— Говоря сериозно. Ако имаш нужда от мен, тук съм. — Думите му прозвучаха много по-меко, помирително. О, колко беше непостоянен... настроението му се менеше като метроном, настроен на presto.

— Добре — казах аз. — Трябва да свършваме. Ще се местя на ново работно място.

— Ако имаш нужда от мен, обади се. Сериозно.

— Знам. Благодаря, Крисчън. Обичам те.

Усетих усмивката му отсреща. Бях си го върнала.

— И аз те обичам, бебчо. — О, дали някога щеше да ми омръзне да ми повтаря тези думи?

— Дочуване.

— Дочуване, бебчо.

Затворих и погледнах към кабинета на Джак. Моят кабинет! Мама му стара — Анастейжа Стийл, и. д. главен редактор. Кой да си го помисли? Трябваше да поискам повече пари.

Какво щеше да си каже Джак, ако научеше? Потръпнах при тази мисъл и разсеяно се зачудих какво прави тази сутрин, след като очевидно не е в Ню Йорк, както е очаквал. Влязох в новия си кабинет, седнах на бюрото и се заех да чета трудовата характеристика.

В дванайсет и половина ми се обади Елизабет.

— Ана, в един имаме среща в заседателната зала. С Джери Роч и Кей Бести — президента и вицепрезидента на издателството. Ще присъстват всички главни редактори.

Мамка му!

— Трябва ли да подготвя нещо?

— Не, това е просто неофициална среща, събираме се веднъж месечно. Ще има и обяд.

— Благодаря. — Затворих.

„Мама му стара!“ Прегледах актуалния списък с авторите на Джак. Да, общо взето ги бях покрила. Имах петте ръкописа, на които държеше той, плюс още два, които наистина трябваше да се обмислят за публикуване. Дълбоко си поех дъх — не можех да повярвам, че вече е обяд. Времето направо беше отлетяло и това ми харесваше. Тази сутрин ми се бяха струпали адски много вълнения. Изпиукването на календара ми съобщи, че имам среща.

О, не — Мия! В цялата суматоха бях забравила за нашия обяд. Извадих блакберито от чантата си и отчаяно затърсих номера ѝ.

Телефонът ми иззвъня.

— Той е, на рецепцията — прошепна Клер.

— Кой? — В първия момент си помислих за Крисчън.

— Русият бог.

— Итън ли?

О, какво ли искаше? Моментално се почувствах гузна, че не съм му се обадила.

Облечен в синя карирана риза, бяла тениска и дънки, Итън ми се усмихна широко.

— Леле! Изглеждаш секси, Стийл! — Кимна одобрително и ме прегърна приятелски.

— Какво е станало? — попитах аз.

Той се намръщи.

— Нищо. Просто исках да те видя. От известно време не сме се чували и исках да проверя как се отнася с теб твоят тузар.

Изчервих се и не успях да скрия усмивката си.

— Аха, ясно! — възкликна Итън и вдигна ръце в знак, че се предава. — Познавам по тайната усмивка. Не ми казвай нищо повече. Наминах просто да видя дали имаш време да обядваме заедно. Записвам курс по психология в Сиатълския университет през септември. За магистратурата.

— О, Итън! Случиха се цял куп неща. Имам да ти разказвам много, но точно сега не мога. Имам среща. — Внезапно ми хрумна нещо. — И се питам дали не можеш да ми направиш една адски голяма услуга? — Сключих умолително ръце.

— Естествено — озадачено отвърна той.

— Трябваше да обядвам със сестрата на Крисчън и Елиът, но не мога да се свържа с нея, а тази среща ми изскочи съвсем неочаквано. Ще обядваш ли с нея? Моля те!

— Уф, Ана! Не ми се дундурка някакво хлапе.

— Моля те, Итън. — Отправих му възможно най-синеокия поглед с най-дългите мигли, на който бях способна. Той се подсмихна и разбрах, че съм го убедила.

— Обаче ще ми стотвиш нещо вкусно — измърмори Итън.

— Естествено. Каквото кажеш и когато кажеш.

— Къде е тя?

— Би трябвало да се появи всеки момент. — И сякаш по даден знак чух гласа ѝ.

— Ана! — извика от входа тя.

Двамата се обърнахме и я видяхме — с идеална фигура, висока, с прическа боб. Носеше ментовозелена мини рокля и обувки на платформи с високи токове и каишки през стройните глезени. Изглеждаше зашеметяващо.

— Това ли е хлапето? — попита невярващо Итън.

— Да. Хлапето, което трябва да дундуркаш — прошепнах му в отговор. — Здравсти, Мия. — Прегърнах я набързо, докато тя безсрамно се вторачи в Итън.

— Мия, това е Итън, братът на Кейт.

Той кимна, вдигнал вежди от изненада. Мия примига няколко пъти, докато му подаваше ръка.

— Много ми е приятно да се запознаем — хладнокръвно каза Итън и Мия отново примига — за пръв път онемяла. И се изчерви.

О, божичко. Май не я бях виждала да се изчервява.

— Няма да мога да дойда на обяд — вяло я осведомих аз. — Итън се съгласи да те заведе, ако нямаш нищо против. Може ли да отложим срещата за друг път?

— Естествено — тихо отвърна тя. Мия да говори тихо — виж, това беше нещо ново.

— Да, отгук поемам аз. Чао, Ана — каза Итън и подаде на Мия ръка. Тя я пое със свенлива усмивка.

— Чао, Ана. — Мия се обърна към мен, произнесе само с устни: „О, боже мой!“ и подчертано ми намигна.

„Тя го хареса!“ Махнах им, докато излизаха от сградата. Зачудих се какво е отношението на Крисчън към гаджетата на сестра му. Смутих се дори от самата мисъл за това. Но пък тя беше на моя възраст и Крисчън не можеше да възрази, нали?

„Само че си имаме работа с Крисчън.“ Моето саркастично подсъзнание се завърна — с режещ език, плетена жилетка и дамска чанта в сгъвката на ръката. Пропъдих образа. Мия вече беше голяма и Крисчън можеше да се държи разумно, нали? Прогоних тази мисъл и тръгнах обратно към кабинета на Джак... ъъ... към моя кабинет, за да се приготвя за срещата.

Срещата свърши чак в три и половина. Мина добре. Дори успях да получа одобрение за двата ръкописа, които бях харесала. Усещането беше опияняващо.

На бюрото ми имаше грамадна кошница със зашеметяващи бели и бледорозови рози. Леле-мале — дори ароматът им беше божествен. Усмихнах се и взех придружаващата ги картичка. Знаех кой ги праща.

„Поздравления, госпожице Стийл!
При това съвсем сама!
Без помощ от Вашия свръхприятелски настроен
президент с мегаломански наклонности.“

С обич: Крисчън

Взех блакберито и му пратих имейл.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Мегаломаните...

Дата: 16 юни 2011, 15:43

До: Крисчън Грей

„... са любимият ми тип манияци. Благодаря за красивите цветя. Пристигнаха в огромна кошница, която ми напомня за пикници и одеяла.“ х

Подател: Крисчън Грей

Относно: Чист въздух

Дата: 16 юни 2011, 15:55

До: Анастейжа Стийл

„Маниак, а? Д-р Флин може би ще каже нещо по този въпрос.

Искаш ли да идем на пикник?

Може да се позабавляваме сред природата, Анастейжа...

Как минава денят ти, бебчо?“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей

Ентърпрайзис Холдинг“

О, божичко. Изчервих се, докато четях отговора му.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Разнородно

Дата: 16 юни 2011, 16:00

До: Крисчън Грей

„Денят отлетя. Не ми остана нито миг да помисля за нещо друго, освен за работа. Смятам, че ще се справя! Ще ти разкажа подробно, когато се прибера.

Сред природата звучи... интересно.

Обичам те.“

А. х

PS: Не се тревожи за д-р Флин.

Телефонът ми иззвъня. Обаждаше се Клер от рецепцията: отчаяно любопитстваше кой ми е пратил цветята и какво се е случило с Джак. Завряна в кабинета цял ден, бях пропуснала клюките. Набързо й казах, че кошницата е от гаджето ми и че не знам почти нищо за напускането на Джак. Блукберито ми сигнализира — бях получила нов имейл от Крисчън.

Подател: Крисчън Грей

Относно: Ще опитам...

Дата: 16 юни 2011, 16:09

До: Анастейжа Стийл

„... да не се тревожа.

До после, бебчо.“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей

Ентърпрайзис Холдинг“

В пет и половина разчистих бюрото си. Не можех да повярвам, че денят е свършил толкова бързо. Трябваше да се прибера в „Ескала“ и да се приготвя за срещата с доктор Флин. Изобщо не бях имала време да обмисля въпросите си. Днес можеше да проведем предварителна среща и Крисчън сигурно щеше да ми позволи пак да се видя с него.

Пропъдих тази мисъл и бързо си тръгнах от издателството, като магнах за довиждане на Клер.

Освен това трябваше да помисля за рождения ден на Крисчън. Знаех какво ще му подаря. Искан да го получи довечера преди срещата с Флин, но как? До паркинга имаше магазинче за туристически дрънкулки. Осени ме вдъхновение и влязох вътре.

Когато след половин час влязох в дневната, Крисчън разговаряше по джисемена си, изправен пред стъклената стена. Обърна се, лицето му грейна и той сложи край на разговора.

— Чудесно, Рос. Кажу на Барни и ще отидем оттам... Дочуване.

Бях спряла на прага и Крисчън се приближи до мен. Беше с бяла тениска и дънки — лошо момче, адски секси. „Леле-мале!“

— Добър ден, госпожице Стийл — каза той и се наведе да ме целуне. — Поздравления за повишението ви. — Прегърна ме. Ухаеше великолепно.

— Взел си душ.

— Току-що идвам от тренировка с Клод.

— О!

— Успях да го поваля по задник два пъти — похвали се той като малко момче, явно доволен от себе си. Усмивката му ми действаше заразно.

— Това не се ли случва често?

— Не. И е много приятно, когато се случи. Гладна ли си?

Поклатих глава.

— Какво има? — Крисчън се намръщи.

— Нервна съм. Заради срещата с доктор Флин.

— И аз. Как мина денят ти?

Набързо му го резюмирах. Крисчън внимателно ме слушаше.

— А, трябва да ти кажа още нещо — прибавих. — Трябваше да обядвам с Мия.

Той изненадано вдигна вежди.

— Не си ми го споменала.

— Знам, забравих. Не успях да отида заради срещата и Итън я заведе вместо мен.

— Аха, ясно. И престани да си хапеш устната.

— Ще ида да се освежа — бързо смених темата и излязох, преди да е успял да намисли нещо.

Кабинетът на доктор Флин се намираше недалеч от апартамента на Крисчън. „Много удобно за спешни сеанси“ — помислих си.

— Обикновено тичам отгук до вкъщи — каза Крисчън, докато паркираше моя сааб. — Страхотна кола. — Усмихна ми се.

— И аз така смятам — отговорих с усмивка. — Крисчън... — Погледнах го тревожно.

— Да?

— Заповядай. — Извадих от чантата си черната кутийка, която бях купила. — Това е за рождения ти ден. Искам да ти го дам сега — но само ако ми обещаеш да не го отваряш до събота, съгласен ли си?

Крисчън изненадано примига.

— Добре. — Каза го някак предпазливо.

Подадох му подаръка, без да обръщам внимание на озадаченото му изражение. Крисчън разклати кутийката и отвътре се разнесе тракане. Той се намръщи. Знаех, че си умира да види какво има вътре. После се ухили и в очите му грейна безгрижна момчешка възбуда. „О, божичко...“ Изглеждаше точно на своята възраст — и ужасно красив.

— Не го отваряй преди събота — предупредих го.

— Ясно де — отвърна Крисчън. — Защо тогава ми го даваш сега? — Пъхна кутийката във вътрешния джоб на синьото си раирано сако, близо до сърцето си.

„Съвсем уместно“ — помислих си аз и му се подсмяхнах.

— Защото мога, господин Грей.

Устните му се извиха в иронична усмивка.

— Госпожице Стийл, откраднахте ми репликата.

В разкошния кабинет на доктор Флин ни въведе енергична и любезна рецепционистка. Поздрави топло Крисчън, малко прекалено топло за моя вкус — беше достатъчно възрастна, за да му е майка.

Стаята издаваше съдържан добър вкус: бледозелени стени, две тъмнозелени кушетки срещу два кожени фотьойла. Имаше атмосфера на клуб за джентълмени. Доктор Флин седеше на бюрото си в отсрещния край на помещението.

Когато влязохме, той стана и дойде при нас. Носеше черен панталон и бледосиня риза с разкопчана яка — без вратовръзка. Ясносините му очи сякаш забелязваха всичко.

— Здравей, Крисчън.

— Здравей, Джон. — Ръкуваха се. — Спомняш си Анастейжа, нали?

— Как бих могъл да я забравя? Добре дошла, Анастейжа.

— Ана, моля — казах, докато той твърдо ми стискаше ръката. Английският му акцент наистина ужасно ми харесваше.

— Добре. Ана. — Психиатърът кимна любезно и ни поведе към кушетките.

Крисчън ми даде знак да седна на едната. Настаних се — опитвах се да изглеждам спокойна — и отпуснах длан върху страничната облегалка, докато той се изтегна на другата кушетка, така че бяхме под прав ъгъл един спрямо друг. Между нас имаше масичка с най-обикновена лампа. С интерес забелязах до нея кутия салфетки.

Бях очаквала друго. Представях си гола бяла стая с черно кожено канапе.

Доктор Флин седна на единия фотьойл и взе подвързан с кожа бележник. Крисчън кръстоса крака — всъщност опря глезена на единия си върху коляното на другия, и изпъна ръка по облегалката на кушетката. После протегна другата, хвана ръката ми на страничната облегалка и я стисна успокоително.

— Крисчън ме помоли да го придружавате на един от нашите сеанси — внимателно започна психиатърът. — Само за информация, ние се отнасяме към тях с пълна конфиденциалност...

Повдигнах вежди и той млъкна по средата на изречението.

— Хм... тъъ... подписах съм споразумение за конфиденциалност — казах малко засрамена, че съм го прекъснала.

Флин и Крисчън се вторачиха в мен и Крисчън пусна ръката ми.

— Какво споразумение за конфиденциалност? — Доктор Флин свъси вежди и въпросително погледна Крисчън, който сви рамене.

— Всичките си връзки с жени ли започваш със споразумение за конфиденциалност? — попита го психиатърът.

— Договорните да.

Устните на доктор Флин потрепнаха.

— Имал ли си други връзки с жени? — Изглеждаше развеселен.

— Не — отвърна Крисчън след съвсем кратка пауза и също се подсмихна.

— И аз така си мислех. — Докторът отново насочи вниманието си към мен. — Е, явно няма защо да се безпокоим за конфиденциалността, но ви предлагам в скоро време да обсъдите този въпрос. Доколкото разбрах, отношенията ви вече не са обект на такъв договор, нали?

— Надявам се да станат обект на друг вид договор — тихо каза Крисчън и ме погледна.

Изчервих се и доктор Флин присви очи.

— Простете ми, Ана, но аз знам за вас много повече, отколкото предполагате. Крисчън беше много разговорчив.

Нервно погледнах Крисчън. Какво му беше разказвал?

— Споразумение за конфиденциалност значи — продължи докторът. — Това сигурно ви е шокирало.

Примигнах и отговорих тихо и колебливо:

— О, този шок бледнее в сравнение с последните разкрития на Крисчън. — Гласът ми звучеше невероятно нервно.

— Убеден съм в това. — Флин ми се усмихна любезно. — Е, Крисчън, за какво искаш да разговаряме?

Крисчън сви рамене като намусен тийнейджър.

— Анастейжа искаше да се срещне с теб. Значи трябва да питаш нея.

На лицето на психиатъра отново се изписа изненада и той проникателно се втренчи в мен.

Това беше унижително. Забих поглед в скута си.

— Ще се почувствате ли по-удобно, ако Крисчън ни остави за известно време?

Очите ми се стрелнаха към Крисчън и той ме погледна въпросително.

— Да — прошепнах аз.

Крисчън се намръщи и отвори уста, но бързо я затвори и се изправи с рязко, грациозно движение.

— Ще изляза в чакалнята — каза и стисна устни.

„О, не!“

— Благодаря, Крисчън — безизразно рече доктор Флин.

Крисчън ми отправи продължителен въпросителен поглед, след това излезе — но не затръшна вратата. И слава богу. Веднага се отпуснах.

— Страх ли ви е от него?

— Да. Но не толкова, колкото по-рано. — Почувствах се нелоялна, но това беше самата истина.

— Не съм изненадан, Ана. С какво мога да ви помогна?

Вторачих се в сплетените си пръсти. Какво можех да го попитам?

— Доктор Флин, по-рано никога не съм имала връзка и Крисчън е... ами, той си е Крисчън. И през последната седмица се случиха ужасно много неща. Нямах възможност да ги премисля.

— Какво трябва да премисляте?

Погледнах го. Беше наклонил глава на една страна и ме наблюдаваше със съчувствие, струва ми се.

— Ами... Крисчън твърди, че лесно ще се откаже от... тъъ... — Запънах се и млъкнах. Оказваше се по-трудно, отколкото бях предполагала.

Доктор Флин въздъхна.

— Ана, за съвсем краткото време, откакто го познавате, вие постигнахте по-голям напредък с моя пациент, отколкото аз за последните две години. Оказахте му огромно въздействие. Разберете го.

— Той също ми оказа огромно въздействие. Просто не знам дали съм му достатъчна. За да задоволява потребностите си — прошепнах аз.

— Това ли ви е нужно от мен? Да ви вдъхна увереност ли?

Кимнах.

— Нужна е промяна — простичко поясни психиатърът. — Крисчън се оказа в ситуация, в която неговите методи да се справя вече не действат. С две думи, вие сте го принудили да се изправи пред някои от демоните си и да преосмисли нещата.

Примигнах. Същото ми беше казал и самият Крисчън.

— Да, неговите демони — промълвих аз.

— Ние не се занимаваме с тях — те са минало. Крисчън знае кои са демоните му, аз също — а сега и вие, сигурен съм. Много повече ме вълнува бъдещето — да отведе Крисчън там, където иска да бъде.

Намръщих се и той повдигна вежди.

— Научният термин е ФРКТ... извинявайте — усмихна се доктор Флин. — Това означава „фокусирана към решения кратка терапия“. По съществува си е целево ориентирана. Съсредоточаваме се върху това къде иска да е Крисчън и как да стигне там. Подходът е диалектически. Няма смисъл да си блъска главата в миналото — то е анализирано от всички лекари, психолози и психиатри, при които е ходил. Известно ни е защо е такъв, какъвто е, но е важно бъдещето. Къде си се представя Крисчън, къде иска да бъде. Трябваше вие да го напуснете, за да се съгласи да приеме сериозно този вид терапия. Той съзнава, че целта му е любовна връзка с вас. Съвсем просто е и в момента работим върху това. Естествено, има пречки — неговата афефобия например.

„Неговата какво?“ Ахнах.

— Извинете. Имах предвид страха му да го докосват. — Доктор Флин поклати глава, сякаш сам се укоряваше. — Сигурна съм, че знаете за него.

Изчервих се и кимнах. „А, това ли!“

— Той изпитва патологично отвращение от себе си. Убеден съм, че това не ви изненадва. И разбира се, парасомнията... ъъъ... кошмарите му.

Запримигвах в опит да запомня всички тези сложни думи. Всичко това ми беше известно. Но Флин не споменаваше нищо за основната ми тревога.

— Но той е садист. И като такъв, определено има потребности, които аз не мога да задоволя.

Докторът стисна устни.

— Това вече не се приема за термин в психиатрията. Не знам колко пъти съм му го повтарял. Даже вече не се определя като парафилия — още от деветдесетте години на миналия век.

Пак се оплетох в сложни понятия и неразбиращо запримигвах. Флин ми се усмихна любезно.

— Това ми е любимото му болно място. Крисчън просто си мисли най-лошото за всяка дадена ситуация. Свързано е с неговото отвращение от себе си. Естествено, съществува сексуален садизъм, но това не е заболяване, а съзнателно избран начин на живот. И няма никакъв проблем, ако се упражнява в безопасна, разумна връзка по взаимно съгласие между възрастни хора. Според мен всички

садомазохистични връзки на Крисчън са били такива. Вие сте първата му любовница, която не се е съгласила, и затова той няма желание да го прави.

„Любовница!“

— Едва ли е толкова просто.

— Защо да не е? — Докторът сви добродушно рамене.

— Ами... заради причините, по които го прави.

— Точно това е въпросът, Ана. От гледна точка на фокусираната към решения терапия, е съвсем просто. Крисчън иска да бъде с вас. За тази цел трябва да се откаже от по-екстремните аспекти на подобна връзка. В края на краищата вие не искате от него нещо неразумно... нали?

Изчервих се. Не исках нещо неразумно, нали?

— Да, така смятам. Но се боя, че той не смята така.

— Крисчън го съзнава и действа съобразно с това. Той не е луд. — Доктор Флин въздъхна. — Накратко, Крисчън не е садист, Ана. Той е гневен, уплашен, изключително интелигентен млад мъж, само че когато се е родил, са му се паднали адски кофти карти. Може цял живот да си блъскаме главите и да анализираме кой, как и защо. От друга страна, Крисчън може да продължи нататък и да реши как иска да живее. Той е намерил нещо, което няколко години му е вършило работа, повече или по-малко, но откакто ви е срещнал, вече не му върши. И в резултат променя начина си на действие. Ние с вас трябва да уважим неговия избор и да го подкрепим.

Зяпнах го.

— Така ли ми вдъхвате увереност?

— Толкова мога, Ана. В този живот няма гаранции. — Той се усмихна. — И това е моето професионално мнение.

И аз се усмихнах — мрачно. Лекарски шегички... божичко.

— Ама той се възприема като възстановяващ се алкохолик!

— Крисчън винаги мисли най-лошото. Както казах, това е свързано с неговото отвращение от себе си. Това му е в природата. Естествено, той е нервен от извършването на тази промяна в живота си. Така потенциално се разкрива за цял свят на емоционална болка, каквато случайно вече е изпитал — когато сте го напуснали. И естествено, се страхува. — Психиатърът замълча за миг. — Не е нужно да подчертавам колко важна роля играете вие в неговото

преображение. Но е така. Крисчън нямаше да е в това положение, ако не ви беше срещнал. Аз лично смятам, че аналогията с алкохолика не е особено подходяща, обаче ако засега му върши работа, трябва да го смятаме за невинен до доказване на противното.

Да смятаме Крисчън за невинен до доказване на противното. Тази мисъл ме накара да се намръщя.

— В емоционално отношение Крисчън е юноша, Ана. Напълно е пропуснал тази фаза от живота си. Насочил е цялата си енергия към бизнес успеха си и е надминал всякакви очаквания. Само че емоционалният му свят трябва да навакса.

— И как мога да му помогна аз?

Доктор Флин се засмя.

— Просто продължавайте да правите това, което правите. — И ми се ухили. — Крисчън е на седмото небе. Направо е радост за очите ми.

Изчервих се и богинята в мен сама се прегърна от радост. Нещо обаче ме смущаваше.

— Може ли да ви задам още един въпрос?

— Разбира се.

Дълбоко си поех дъх.

— Донякъде ми се струва, че ако не беше толкова пречупен, нямаше да... ме желае.

Психиатърът изненадано повдигна вежди.

— Имате много негативно мнение за себе си, Ана. И честно казано, това говори повече за вас, отколкото за Крисчън. Не е точно като неговото отвращение от себе си, но ме изненадвате.

— Ами, само го вижте... и после вижте мен.

Доктор Флин се намръщи.

— Вече го направих. Виждам един привлекателен млад мъж и една привлекателна млада жена. Защо не се възприемате като привлекателна, Ана?

„О, не...“ Не исках да говорим за мен. Вторачих се в пръстите си. Рязко почукване на вратата ме стресна. Крисчън влезе в стаята, ядосано вперил очи в нас. Изчервих се, а Флин благодушно се усмихна на Крисчън.

— Заповядай, Крисчън.

— Струва ми се, че времето изтече, Джон.

— Почти, Крисчън. Седни при нас.

Крисчън седна, този път до мен, и собственически постави ръка върху коляното ми. Това не остана незабелязано от психиатъра.

— Имате ли други въпроси, Ана? — попита ме доктор Флин с очевидна загриженост. Мамка му... не биваше да задавам последния въпрос. Поклатих глава.

— Крисчън?

— Днес не, Джон.

Флин кимна.

— Може би няма да е зле двамата да дойдете пак заедно. Сигурен съм, че Ана ще има още въпроси.

Крисчън неохотно кимна.

Изчервих се. Мамка му... той искаше да се разрови надълбоко. Крисчън стисна ръката ми, погледна ме напрегнато и тихо попита:

— Искаш ли?

Усмихнах му се и кимнах. Да, щяхме да го смятаме за невинен до доказване на противното, благодарение на добрия доктор от Англия.

Крисчън отново стисна ръката ми, обърна се към Флин и го попита:

— Как е тя?

„Аз ли?“

— Ще се оправи — успокоително отвърна психиатърът.

— Добре. Дръж ме в течение.

— Непременно.

Мама му стара. Говореха за Лийла.

— Е, време е да вървим да отпразнуваме твоето повишение — многозначително ми каза Крисчън.

Кимнах срамежливо и той се изправи.

Сбогувахме се набързо с доктор Флин и Крисчън неприлично припряно ме изтика навън.

На улицата се обърна към мен.

— Как мина? — Гласът му звучеше тревожно.

— Добре.

Той ме погледна подозрително. Наклоних глава настрани.

— Моля ви, не ме гледайте така, господин Грей. По докторско предписание ще ви смятам за невинен до доказване на противното.

— Какво означава това?

— Ще видиш.

Той стисна устни и присви очи.

— Качвай се в колата — заповяда ми и ми отвори вратата на сааба.

О, промяна на посоката. Блакберито ми започна да звъни. Извадих го от чантата си.

„Мамка му, Хосе!“

— Здравсти!

— Здравсти, Ана...

Вторачих се в господин Петдесет нюанса, който ме наблюдаваше подозрително. „Хосе“ — произнесох му с устни. Той продължи да ме гледа безизразно, но очите му станаха сурови. Да не си мислеше, че не забелязвам? Насочих вниманието си към Хосе.

— Извинявай, че не ти се обадох. За утре ли става дума? — попитах Хосе, обаче продължавах да се вирам в Крисчън.

— Да, виж — разговарях с някакъв тип в апартамента на Грей, тъй че знам къде да доставя снимките и би трябвало да съм там между пет и шест... после съм свободен.

„Уф.“

— Ами, аз всъщност в момента живея при Крисчън и ако искаш, той е съгласен да отседнеш там.

Крисчън силно стисна устни. Хмм — страхотен домакин!

Хосе помълча малко, докато смели новината. Потръпнах. Не бях имала възможност да разговарям с него за Крисчън.

— Добре — накрая отвърна той. — Тая работа с Грей сериозна ли е?

Извърнах се от колата и се насочих към отсрещния тротоар.

— Да.

— Колко?

Свих устни. Защо Крисчън трябваше да слуша този разговор?

— Сериозна е.

— Той с тебе ли е в момента? Затова ли ми отговаряш едносрично?

— Да.

- Добре. Значи ти е разрешено да излезеш утре, така ли?
- Естествено. — Надявах се. Автоматично стиснах палци.
- Къде ще се срещнем?
- Можеш да ме вземеш от работа — предложих аз.
- Добре.
- Ще ти пратя есемес с адреса.
- В колко часа?
- В шест?
- Хубаво. Тогава до утре, Ана. Нямам търпение да се видим.

Липсваш ми.

Ухилих се.

— Супер. До утре. — Затворих и се обърнах.

Крисчън се беше облегал на колата и внимателно ме наблюдаваше с непроницаемо изражение.

— Как е твоят приятел? — попита хладно.

— Добре е. Ще ме вземе от работа и сигурно ще отидем да пийнем по нещо. Ще дойдеш ли с нас?

Крисчън се поколеба. Сивите му очи бяха студени.

— Не те ли е страх, че може да опита нещо?

— Не! — троснах му се.

— Добре. — Той вдигна ръце в знак, че се предава. — Излезте с приятеля ти и ще се видим по-късно вечерта.

Очаквах кавга и лесното му съгласие ме изненада.

— Виждаш ли, мога да бъда и сговорчив — подсмихна се Крисчън. Извих устни. „Ще видим.“

— Може ли аз да карам?

Изненадан от молбата ми, Крисчън примига.

— Предпочитам да не караш.

— Защо?

— Защото не обичам да ме возят.

— Сутринта не възрази и като че ли търпиш да те вози Тейлър.

— Имам пълно доверие в шофьорските умения на Тейлър.

— А в моите нямаш, така ли? — Сложих ръце на кръста си. — Честно казано, шантавият ти стремеж да контролираш всичко не познава граници. Карам кола от петнайсетгодишна!

Той сви рамене, като че ли това нямаше абсолютно никакво значение. О, направо ме побъркваше! Невинен до доказване на

противното ли? Глупости!

— Колата моя ли е? — попитах.

Крисчън ми се намръщи.

— Естествено, че е твоя.

— Тогава ми дай ключовете, ако обичаш. Карала съм я два пъти, и то само до и от работа. Само ти се забавляваш с нея. — Бях се нацупила максимално. Устните на Крисчън потръпнаха от опита му да потисна усмивката си.

— Но ти не знаеш къде отиваме.

— Сигурна съм, че ще ме осведомите, господин Грей.

Той ме гледаше зашеметен, после ми отпрати своята нова срамежлива усмивка, която тотално ме разоръжи и ме накара да се задъхам.

— Голяма работа, а? — измърмори Крисчън.

Изчервих се.

— Общо взето, да.

— Е, в такъв случай... — Той ми подаде ключовете, заобиколи от лявата страна и ми отвори вратата.

— Тук наляво — нареди ми Крисчън и потеглихме на север към 1–5. — По дяволите, по-полека, Ана. — Той се хвана за таблото.

О, за бога! Извъртях очи, но не се обърнах да го погледна. По уредбата тихо се носеше гласът на Ван Морисън.

— Намали!

— Намалявам!

Крисчън въздъхна.

— Какво каза Флин? — Ясно долових тревогата в гласа му.

— Вече ти обясних. Каза, че трябва да те смятам за невинен до доказване на противното. — По дяволите, навярно трябваше да оставя Крисчън да кара. Тогава щях да мога да го наблюдавам. Всъщност... Дадох мигач и понечих да отбия.

— Къде отиваш? — изсумтя той.

— Ще ти отстъпя волана.

— Защо?

— За да мога да те гледам.

Крисчън се засмя.

— Не, не — ти искаше да караш. Е, карай сега и аз ще те гледам.
Намръщих му се.

— Гледай си пътя! — извика той.

Кръвта ми кипна. Ха! Отбих до тротоара преди поредния светофар, изскочих от сааба, затръшнах вратата и заставах на тротоара със скръстени ръце, гневно вторачена в него. Крисчън също слезе и попита ядосано:

— Какво правиш?

— Не. Ти какво правиш?

— Нямах право да паркираш тук.

— Знам.

— Тогава защо паркира?

— Защото ми писна да ме командориш. Или карай ти, или млъкни и ме остави да карам.

— Анастейжа, връщай се в колата, преди да са ни глобили.

— Няма.

Тотално объркан, той примига, после прокара пръсти през косата си и гневът му се превърна в смущение. Изведнъж придоби ужасно комичен вид и аз не успях да се сдържа и му се усмигнах. Крисчън се намръщи и изсумтя:

— Какво има?

— Ти.

— О, Анастейжа! Ти си най-вбесяващата жена на света! — Крисчън разпери ръце. — Добре, ще карам.

Хванах го за самото и го притеглих към себе си.

— Не — вие сте най-вбесяващият мъж на света, господин Грей.

Той ме погледна с потъмнели, напрегнати очи, после обви ръце около кръста ми и силно ме прегърна.

— Тогава сигурно сме създадени един за друг — каза тихо и дълбоко си пое дъх, заровил нос в косата ми. Прегърнах го и аз и затворих очи. За пръв път от сутринта се отпусках така.

— О... Ана, Ана, Ана — промълви той, притиснал устни към косата ми. Прегърнах го още по-силно и останахме неподвижни, наслаждавайки се на този неочакван миг на покой на улицата. Накрая Крисчън ме пусна и отвори дясната врата. Качих се и седнах, а той заобиколи отляво.

Потеглихме. Крисчън разсеяно си тананикаше с Ван Морисън.

Леле. Никога не го бях чувала да пее, дори под душа, съвсем никога. Навъсих се. Имаше чудесен глас — естествено. Хмм... дали ме беше чувал да пея?

„Нямаше да ти предложи да се омъжиш за него, ако те беше чувал!“ Подсъзнанието ми стоеше със скръстени ръце и носеше кариран шлифер. Песента свърши и Крисчън се ухили.

— Знаеш ли, ако ни бяха глобили, колата е на твоето име.

— Е, добре че ме повишиха — мога да си позволя глобата — заявих самодоволно, заяпана в прелестния му профил. Устните му потрепнаха. Докато завиваше по рампата на север към 1–5, по уредбата започна нова песен на Ван Морисън.

— Къде отиваме?

— Изненада. Какво друго каза Флин?

Въздъгнах.

— Разправяше за ФФФРТК или нещо подобно.

— ФРКТ. Най-новата терапевтична възможност — измърмори той.

— Опитвал ли си други?

Крисчън изсумтя.

— Подлагали са ме на всичките, бебчо. Когнитивизъм, психоанализа, функционализъм, гещалт, бихейвиоризъм... Какво ли не. — В гласа му се долавяха горчивина и озлобление, които ме натъжиха.

— Смяташ ли, че последната терапия ще помогне?

— Какво ти обясни Флин?

— Че не бива да се съсредоточаваш върху миналото. Фокусирай се върху бъдещето — там, където искаш да бъдеш.

Крисчън кимна, но в същото време сви рамене с предпазливо изражение и упорито продължи да ме разпитва:

— Какво друго?

— Говореше за страха ти да те докосват, въпреки че го нарече по друг начин. И за кошмарите и отвращението ти от самия теб. — Погледнах го и на привечерната светлина видях, че замислено гризе нокътя на палеца си. Той също ми хвърли бърз поглед.

— Гледайте си пътя, господин Грей — смърх го.

Това го развесели и в същото време като че ли започваше да се дразни.

— Ти се бави вътре цяла вечност, Анастейжа. Какво друго ти каза Флин?

Преглътнах с усилие и прошепнах:

— Той не смята, че си садист.

— Така ли? — тихо попита Крисчън и се намръщи. Атмосферата в колата започваше да се нажежава.

— Каза, че този термин не се признавал в психиатрията. Още от деветдесетте години — смотолевих в опит да подобря настроението му.

Лицето му стана мрачно и той бавно въздъхна.

— Мненията ни с Флин се разминават по този въпрос.

— Той каза, че винаги мислиш най-лошото за себе си. Това вече е вярно, знам го — измърморих. — Също спомена за сексуален садизъм — обаче каза, че това било съзнателно избран начин на живот, а не психическо заболяване. Може би това имаш предвид.

Крисчън пак хвърли поглед към мен и мрачно стисна устни.

— Така значи, само един разговор с добрия доктор и вече си специалистка — изсумтя кисело и насочи вниманието си напред.

„О, божичко...“ Въздъхнах.

— Виж, щом не искаш да чуеш какво ми каза Флин, недей да ме питаш.

Не исках да се караме. Пък и той имаше право: какво разбирах аз от всичките му дивотии, по дяволите? Изобщо исках ли да разбирам? Можех да изброя очевидните неща — неговия стремеж към абсолютен контрол, собственическите му наклонности, ревността му, прекалената му загриженост — и бях напълно наясно на какво се дължат. Дори можех да разбера защо не обича да го докосват — бях виждала физическите белези. Можех само да си представя психическите и веднъж бях зърнала кошмарите му. И доктор Флин казваше...

— Искам да знам за какво сте разговаряли — прекъсна размислите ми Крисчън, докато отбиваше от 1–5 по изход 172 и продължаваше на запад към бавно залязващото слънце.

— Нарече ме твоя любовница.

— Така ли? — помирително рече той. — Е, Флин е много придиричлив по отношение на термините, които използва. Според мен това е точно описание, не смяташ ли?

— Възприемаше ли подчинените си като свои любовници?

Челото му отново се покри с бръчки, но този път беше потънал в размисъл. Пак продължихме на север. „Къде отиваме?“

— Не. Те ми бяха сексуални партньорки — измърмори той предпазливо. — Ти си единствената ми любовница. И искам да станеш нещо повече.

О... пак тази вълшебна дума, вибрираща от обещания. Тя ме накара да се усмихна и аз вътрешно се прегърнах, опитвайки се да овладее радостта си.

— Знам — прошепнах, като полагах всички усилия да скрия вълнението си. — Просто имам нужда от време, Крисчън. Трябва да осмисля тези последни няколко дни. — Той ме изгледа странно, навярно озадачен, наклонил главата си настрана.

След малко светофарът, на който бяхме спрели, светна зелено. Крисчън кимна, усили музиката и с това сложи край на дискусията ни.

Пак пееше Ван Морисън, вече по-оптимистично — за това, че било чудна нощ за танци на лунна светлина. Погледнах през прозореца към боровете и смърчовете, позлатени от помръкващите слънчеви лъчи, хвърлящи дълги сенки по пътя. Крисчън беше завил по улица в жилищен квартал и пътувахме на запад към Залива.

— Къде отиваме? — за пореден път попитах аз, когато завихме отново. Зърнах крайпътен знак: „Девето авеню, СЗ“. Озадачих се.

— Изненада — отвърна Крисчън и се усмихна загадъчно.

18.

Минавахме покрай едноетажни добре поддържани дървени къщи. Деца играеха баскетбол, караха колела или тичаха по улицата. Кварталът изглеждаше богаташки, хаотично застроен, с къщи, сгушени сред дърветата. Може би отивахме на гости? На кого?

След няколко минути направихме остър завой наляво и се озовахме пред близо двуметрова стена от пясъчник с орнаментиран бял метален портал. Крисчън натисна бутона на електрическия прозорец, който с тихо жужене потъна във вратата, въведе някакъв номер на клавиатурата и порталът гостоприемно се отвори.

Крисчън се обърна към мен. Лицето му изглеждаше променено — неуверено, дори нервно.

— Какво има? — попитах. Не успях да скрия тревогата си.

— Една идея — тихо отвърна той и потегли напред.

Движихме се по обточена с дървета алея, широка колкото да се разминат две коли. От едната страна дърветата всъщност си бяха гъста гора, а от другата зад тях имаше огромен участък, който трябваше да е някогашна нива, оставена на угар, сега обрасла с трева и диви цветя, които придаваха на мястото идиличен селски вид. Привечерният вятър пращаше леки вълни по повърхността на тревата и късното слънце позлатяваше цветята. Прелестна, абсолютно ведра картина — и изведнъж си се представих легнала в тревата, вперила очи в ясното синьо лятно небе. Тази мисъл ме развълнува и в същото време, кой знае защо, ме изпълни с носталгия. Странно.

Алеята зави към дъговидна отбивка пред внушителна къща от розов пясъчник в средиземноморски стил. Приличаше на дворец. Всички лампи светеха, всички прозорци сияеха ярко в здрача. Пред четириместния гараж беше паркирано готино черно беемве, но Крисчън спря пред портика.

Хмм... зачудих се кой живее тук и защо му отиваме на гости.

Крисчън ме погледна нервно, угаси мотора и ме попита:

— Ще се опиташ ли да подходиш непредубедено?

— Крисчън, опитвам се да подхождам непредубедено, откакто се запознах с теб — отвърнах малко намръщено.

Той се усмихна иронично и кимна.

— Точна забележка, госпожице Стийл. Да вървим.

Тъмната дървена врата беше отворена. На прага ни чакаше жена с тъмнокестенява коса, искрена усмивка и ярколилав костюм. Добре че бях облякла новата си синя рокля, за да направя впечатление на доктор Флин. Е, не бях на супервисоки токчета като нея, но пък не бях и по дънки.

— Добър вечер, господин Грей. — Жената се усмихна любезно.

— Добър вечер, госпожице Кели — учтиво я поздрави Крисчън. Ръкуваха се.

Госпожица Кели ми се усмихна и ми подаде ръка. Стиснах я. Забелязах, че се е изчервила и хвърля на Крисчън замечтани погледи, сякаш казващи: „Страхотен е, ще ми се да беше мой“.

— Олга Кели — представи се тя.

— Ана Стийл — отвърнах. Каква беше тази жена? Тя се отдръпна настрани и ни покани вътре. Когато влязох, ме очакваше поредният шок. Къщата бе празна — съвсем празна. Намирахме се в голямо външно антре. Избелелите стени бяха светложълти, с петна, показващи къде са висели картини. Бяха останали само старомодните кристални полилеи. На пода имаше овехтяло дюшеме. От двете ни страни имаше затворени врати, но Крисчън не ми даде време да проумея какво става.

— Ела — каза той, хвана ме за ръка и ме поведе през сводестия портал пред нас в по-голям вътрешен вестибюл. В центъра му се издигаше вито стълбище с разкошен железен парапет. Крисчън обаче продължи към дневната, в която имаше само един голям избелял златист килим — най-големият, който бях виждала. А, имаше и четири кристални полилея.

Но неговото намерение ми се изясни, когато пресякохме стаята и излязохме през отворения френски прозорец на голяма каменна тераса. Под нас се ширеше морава колкото половин футболно игрище, ала истинската гледка се разкриваше зад него. „Леле-мале!“

Безкрайната панорама беше поразителна, дори зашеметяваща — здрач над Залива. В далечината тъмнееше остров Бейнбридж, а още по-нататък в тази кристалноясна вечер бавно потъваше залязващото

слънце и хвърляше кървави и огненооранжеви отблясъци отвъд националния парк „Олимпик“. В осеяното с опали и аквамарини синьо небе се разливаха яркочервени багри и потичаха заедно с по-тъмните лилави оттенъци на редките пухкави облачета и сушата отгатак Залива. Природата в най-красивия ѝ вид, зрителна симфония, изпълнявана в небето и отразяваща се в дълбоките неподвижни води на Залива. Буквално се удавих в гледката, докато се стараех да попия цялата ѝ красота.

Установих, че благоговейно съм затаила дъх и Крисчън още ме държи за ръка. Когато неохотно извърнах очи от панорамата, той ме наблюдаваше тревожно.

— Да се насладя на гледката ли ме доведе? — прошепнах.

Крисчън кимна сериозно.

— Зашеметяваща е, Крисчън. Благодаря ти — промълвих и оставих очите си да ѝ се възхитят отново. Той пусна ръката ми и попита тихо:

— Какво ще кажеш да ѝ се наслаждаваш през остатъка от живота си?

„Моля?!“ Рязко обърнах лице към него: сепнати сини очи, срещащи замечтани сиви.

— Винаги съм искал да живея на брега. Плавам из Залива и си мечтая за тези къщи. Този имот е отскоро на пазара. Искам да го купя, да разруша къщата и да построя нова — за нас — прошепна той. Очите му сияеха от надежди и мечти.

„Мама му стара! — Не знам как запазих равновесие. Виеше ми се свят. — Да живея тук?! В този рай? През остатъка от живота си...“

— Това е просто една идея — предпазливо прибави Крисчън.

Обърнах се към къщата. Колко ли струваше? Трябваше да е... пет-десет милиона долара. Нямах представа. По дяволите! Отново се обърнах към него.

— Защо ще я разрушаваш?

Лицето му се напрегна. „О, не!“

— Искам да използвам най-новите екологично чисти технологии. Елиът може да построи къщата.

Отново погледнах назад. Госпожица Олга Кели стоеше в отсрещния край на дневната, до вратата. Тя беше агент на недвижими имоти, естествено. Забелязах, че стаята е огромна и двойно по-висока

от нормалното, малко напомняше дневната в „Ескала“. Горے имаше мецанин — това трябваше да е площадката на втория етаж. Имаше огромна камина и френските прозорци се отваряха към терасата. Къщата притежаваше някакво старомодно очарование.

— Може ли да разгледаме вътре?

Крисчън примига и озадачено сви рамене.

— Естествено.

Щом влязохме в дневната, лицето на госпожица Кели грейна като коледна елха. С удоволствие щеше да ни разведе и да ни изнесе урока си.

Къщата се оказа огромна: хиляда и сто квадрата на повече от двайсет и четири декара земя. Освен голямата дневна имаше трапезария — не, цяла банкетна зала! — с кухня и втора дневна, музикална стая, библиотека, кабинет и за мое огромно изумление, вътрешен басейн и фитнес център със сауна и парна баня.

В мазето имаше кино — божичко! — и игрална зала. Хмм... какви игри можехме да играем там?

Госпожица Кели подчертаваше всевъзможни детайли, но самата къща наистина беше красива и се усещаше, че някога е била щастлив семеен дом. Сега изглеждаше позапусната, но това можеше да се поправи с малко нежни грижи.

Докато следвахме госпожица Кели по разкошното централно стълбище към втория етаж, едва сдържах вълнението си... къщата си имаше всичко, за което можеше да мечтае човек.

— Не можеш ли да направиш *тази* къща по-екологична?

Крисчън примига слисано.

— Трябва да питам Елиът, той е специалистът.

Госпожица Кели ни въведе в голямата спалня, чиито френски прозорци се отваряха към балкон, също с невероятна гледка. Можех да си седя на леглото и по цял ден да зяпам яхтите и променящото се време.

На този етаж имаше още пет спални. „Деца!“ Припряно оставих настрана тази идея. И без това вече трябваше да обмислям прекалено много неща. Госпожица Кели задълбочено обясняваше на Крисчън, че в имението можели да се построят конюшни. „Коне!“ Пред очите ми преминаха ужасяващи сцени от няколкото ми урока по езда, но Крисчън като че ли не я слушаше.

— Конюшната ще е там, където сега е моравата, така ли? — попитах аз.

— Да — оживено потвърди госпожица Кели.

На мен лично моравата ми изглеждаше като място, където да лежиш във високата трева и да си правиш пикници, а не да препускат някакви четирикраки дяволски изчадия.

Когато се върнахме в голямата дневна, госпожица Кели дискретно изчезна и Крисчън отново ме изведе на терасата. Слънцето вече беше залязло и светлините на градчетата на Олимпийския полуостров блещукаха от срещнатата страна на Залива.

Крисчън ме притегли в прегръдката си и повдигна брадичката ми с показалец.

— Прекалено много за осмисляне, а? — попита ме с неразгадаемо изражение.

Кимнах.

— Искан да се уверя, че ти харесва, преди да я купя.

— Гледката ли?

Беше негов ред да кимне.

— Гледката е невероятна и къщата ми харесва както си е.

— Наистина ли?

Усмихнах се.

— Ти ме спечели още с моравата, Крисчън.

Устните му се разтвориха и той рязко си пое дъх, после на лицето му грейна широка усмивка, пръстите му изведнъж се заровиха в косата ми и устата му покри моята.

На връщане Крисчън беше в много по-добро настроение.

— Е, ще я купиш ли? — попитах аз.

— Да.

— И ще обявиш „Ескала“ за продан, така ли?

Той свъси вежди.

— Защо?

— За да платиш за... — Ох, естествено. Изчервих се.

Крисчън ми се подсмихна.

— Мога да си го позволя, повярвай ми.

— Харесва ли ти да си богат?

— Да. Покажи ми някой, на когото не му харесва — отвърна той малко навъсено.

Я по-добре да сменим темата.

— И ти ще трябва да се научиш да си богата, Анастейжа, ако ми кажеш „да“ — тихо каза Крисчън.

— Никога не съм се стремил към богатство, Крисчън.

— Знам. Затова те обичам. Но пък и ти никога не си гладна — простичко прибави той. Думите му ми подействаха отрезвяващо.

— Какво ще правим сега? — попитах нарочно весело, за да сменя темата.

— Ще празнуваме. — Крисчън се отпусна.

„О!“

— Какво ще празнуваме, купуването на къщата ли?

— Вече успя да забравиш, така ли? Твоето назначаване за изпълняващ длъжността главен редактор.

— А, да! — Засмях се. Колкото и да е невероятно, наистина бях забравила. — Къде?

— Нависоко в моя клуб.

— В какъв твой клуб?

— Един от всичките.

Майл Хай Клъб се намираше на седемдесет и шестия етаж на Кълъмбия Тауър, по-високо дори от апартамента на Крисчън. Много модерно заведение, от което се разкриваше шеметна гледка към Сиатъл.

— Шампанско „Кристал“, мадам? — Той ми подаде чаша изстудено шампанско, когато се настаних на един от столовете на бара.

— О, благодаря ви, сър — кокетно наблегнах на обръщението, като му пърхах с клепки.

Крисчън ме погледна и очите му потъмняха.

— Да не би да флиртувате с мен, госпожице Стийл?

— Да, господин Грей, познахте. И какво ще направите?

— Със сигурност ще измисля нещо — тихо отвърна той. — Ела, масата ни е готова.

Докато отивахме към масата, Крисчън ме спря с ръка на лакътя и ми нареди:

— Иди си събуи бикините.

„О?“ По гърба ме полазиха тръпки на очакване.

— Върви — тихо изкомандва Крисчън.

Майчице мила, какво беше намислил? Не се усмихваше — изглеждаше абсолютно сериозен. Всички мускули под кръста ми се напрегнаха. Подадох му чашата си, рязко се обърнах и тръгнах към тоалетната.

Мамка му. Какво се канеше да прави?

Тоалетните бяха върхът на модерния дизайн — всичко в тъмно дърво, черен гранит и конуси светлина от стратегически разположени халогени. Подсмихвах се, докато се избавях от бельото си, усамотена в кабината. И отново се благодарих, че съм със синята рокля. Струваше ми се подходящо облекло за срещата с добрия доктор Флин — но не бях очаквала събитията да вземат такъв неочакван обрат.

Вече бях възбудена. Защо Крисчън ми оказваше такова въздействие? Малко негодувах срещу лекотата, с която попадах под неговата магия. Вече знаех, че няма да прекараме вечерта в обсъждане на всичките ни проблеми и неотдавнашните събития... но как да му устоя?

Погледнах се в огледалото — очите ми блестяха и се бях зачервила от възбуда. „Проблеми-проблеми.“

Дълбоко си поех дъх и излязох от тоалетната. „Тъй де, да не би за пръв път да съм без бикини?“ Богинята в мен се беше увила в розова боа с пера и цялата накичена с диаманти, си развяваше оная работа на високи токчета.

Когато стигнах до масата, Крисчън любезно се изправи. Изражението му продължаваше да е непроницаемо. Както обикновено, изглеждаше свършен, хладнокръвен, спокоен и уравновесен. Естествено, знаех, че външният му вид лъже.

— Седни до мен — каза той. Настаних се и той също седна. — Вече ти поръчах. Надявам се, че не възразяваш. — Подаде ми преполовената чаша шампанско, като се взираше в мен, и под погледа му кръвта ми отново се разгорещи. Той отпусна длани върху бедрата си. Напрегнах се и леко се разкрачих.

Сервитьорът донесе поднос стриди върху натрошен лед. „Стриди!“ Спомних си как двамата бяхме обсъждали неговия договор

в частната трапезария в „Хийтман“. О, божичко! Оттогава изминахме дълъг път.

— Мисля, че предишния път стридите ти харесаха — тихо и съблазнително рече Крисчън.

— Опитвала съм стриди само тогава. — Задъхвах се, гласът ми ме издаваше. На устните му плъзна усмивка.

— О, госпожице Стийл, кога най-после ще се научите?

Взе една стрида от подноса и вдигна другата си ръка от бедрото си. Потръпнах от очакване, но той се пресегна за резенче лимон.

— На какво да се науча? — Божичко, пулсът ми препускаше бясно. Неговите дълги опитни пръсти леко изстискаха лимона върху стридата.

— Яж — каза той и поднесе черупката към мен. Отворих уста и Крисчън внимателно опря черупката върху долната ми устна. — Бавно наклони главата си назад — измърмори той. Подчиних се и стридата се хлъзна по гърлото ми. Крисчън не ме и докосна — само черупката.

Той също изяде една стрида, след това ми подаде втора. Продължихме това мъчително упражнение, докато се справихме и с дванайсетте. Кожата му нито веднъж не се допря до моята. Това ме влудяваше.

— Още ли обичаш стриди? — попита Крисчън, докато преглъщах последната.

Кимнах изчервена, копнееща за неговото докосване.

— Добре.

Зашавах на стола си. Защо беше толкова възбуждащо?

Той небрежно постави дланта си върху собственото си бедро и аз започнах да се топя. Веднага. Моля те. Докосни ме. Богинята в мен стоеше на колене, само по бикини — и умоляваше. Крисчън прокара дланта си нагоре-надолу по бедрото си, вдигна я и отново я върна там.

Сервитьорът напълни чашите ни с шампанско и отнесе чиниите ни. След секунди се върна с ордъврите: морски костур — „Не мога да повярвам!“ — с аспержи, картофи соте и сос холандез.

— Любимо ястие ли, господин Грей?

— Определено, госпожице Стийл. Макар да ми се струва, че в „Хийтман“ беше треска. — Дланта му се плъзгаше нагоре-надолу по бедрото му. Дишането ми се ускори още повече, но той продължаваше

да не ме докосва. Действаше ми невероятно разсейващо. Не можех да се съсредоточа върху разговора.

— Като че ли си спомням, че тогава бяхме в една частна трапезария и обсъждахме договори.

— Щастливи дни — подсмихна се Крисчън. — Надявам се този път да успея да те чукам. — Той вдигна ножа си.

„Ха!“

Той отхапа от костура си. Правеше го нарочно.

— Не разчитай — промърморих нацупено и Крисчън ме погледна развеселен. — Като стана дума за договори — споразумението за конфиденциалност.

— Скъсай го — простичко отвърна той.

„Леле-мале!“

— Моля? Наистина ли?

— Да.

— Сигурен ли си, че няма да изтичам с репортаж в „Сиатъл Таймс“? — подразних го аз.

Крисчън се засмя — прекрасен смях! Изглеждаше невероятно млад.

— Да. Имам ти доверие. Ще те смятам за невинна до доказване на противното.

О! Усмихнах му се и отвърнах:

— Подобно.

Очите му заблестяха.

— Много се радвам, че носиш рокля — прошепна той изкусително. И бам — желанието потече по и без това врящата ми кръв.

— Защо тогава не ме докосваш? — изсъсках.

— Липсва ли ти моето докосване? — Крисчън се ухили. Забавляваше се... копелето му с копеле.

— Да — кипнах аз.

— Яж — заповяда ми той.

— Значи няма да ме докоснеш, така ли?

— Няма. — Крисчън поклати глава.

„Какво?!“ Ахнах.

— Само си представи как ще се чувстваш, когато се приберем — тихо каза той. — Нямам търпение да се приберем.

— Ти ще си виновен, ако се възпламеня тук, на седемдесет и шестия етаж — изскърцах със зъби аз.

— О, Анастейжа! Ще намерим начин да угасим огъня. — Крисчън ми се ухили похотливо.

Ядосано забих вилицата в костура. Богинята в мен лукаво присви очи и потъна в размисъл. И ние можехме да играем тази игра. Бях усвоила правилата по време на вечерята в „Хийтман“. Отхапах от рибата и тя буквално се стопи в устата ми. Затворих очи от наслада. Когато отново ги отворих, започнах да съблазнявам Крисчън Грей, като изключително бавно надигах роклята си и разкривах бедрата си.

Той за миг се вцепени и вилицата му увисна във въздуха.

„Докосни ме.“

Крисчън обаче продължи да яде. Лапнах още една хапка костур, без да му обръщам внимание. После оставих ножа си и прокарах длан по вътрешната страна на долната част на бедрото си, като леко почуквах по кожата си с върховете на пръстите си. Действаше разсейващо даже за самата мен, особено защото копнеех да ме докосва. Крисчън отново замръзна. После каза тихо и дрезгаво:

— Знам какво правиш.

— Знам, че знаете, господин Грей — прошепнах. — Тъкмо това е смисълът. — Избрах една аспержа, погледнах го изпод клепки, после натопих стръка в соса холандез и започнах да въртя връхчето му вътре.

— Няма да си разменим местата, госпожице Стийл. — Крисчън се пресегна и взе аспержата от ръката ми — и за мое огромно изумление и досада отново успя да не ме докосне. Не, не беше честно, това не вървеше по плана. „Ха!“

— Отвори си устата — заповяда той.

Губех този сблъсък на воли. Отново го погледнах и видях, че сивите му очи пламтят. Съвсем лекичко разтворих устни и прокарах езика си по долната. Крисчън се усмихна и очите му потъмняха още повече.

— По-широко — каза той и също разтвори устни, за да видя езика му. Вътрешно простенах и прехапах долната си устна, после направих каквото ми казваше.

Чух го рязко да си поема дъх — и той не беше железен. Добре, най-после пробивах защитата му.

Без да откъсвам очи от него, поех аспержата в устата си и засмуках края ѝ леко... деликатно... Сосът напълни устата ми със слюнки. Захапах стръка и тихо простенах.

Крисчън затвори очи. „Да!“ Когато пак ги отвори, зениците му бяха разширени. Това ми оказа моментално въздействие. Изпъшках и се пресегнах да докосна бедрото му. За моя изненада той ме сграбчи за китката с другата си ръка.

— О, не, недейте, госпожице Стийл. — Вдигна ръката ми към устата си и леко докосна кокалчетата на пръстите ми с устните си. Заизвивах се на стола си. Най-последно! Още, моля те!

— Без докосване — тихо ме смъмри Крисчън и върна дланта ми върху моето коляно. Адски досадно — този кратък контакт беше абсолютно незадоволяващ.

— Не играеш честно. — Нацупих се.

— Знам. — Той вдигна чашата си с шампанско в наздравица и аз го последвах.

— Поздравявам ви с повишението, госпожице Стийл. — Чукнахме се.

— Да, случи се доста неочаквано. — Изчервих се, а Крисчън се навъси, сякаш през ума му минаваше неприятна мисъл.

— Яж — изкомандва той. — Няма да се приберем вкъщи, докато не си изядеш всичко. Тогава наистина ще го отпразнуваме. — Изражението му беше толкова секси, толкова похотливо, толкова властно, че се разтопих.

— Не съм гладна. Искам друго.

Крисчън поклати глава. Забавляваше се неимоверно, но въпреки това ме изгледа с присвити очи.

— Яж, иначе още сега ще те преметна през коляното си и ще направим шоу на другите гости.

Думите му ме накараха да се заизвивам на мястото си. Нямах да посмее! Той и неговата сърбяща го длан! Силно стиснах устни и се вторачих в него. Той взе една аспержа и потопа върха ѝ в соса.

— Изяж я — прошепна тихо и съблазнително.

С готовност се подчиних.

— Наистина не се храниш достатъчно. Отслабнала си, откакто се познаваме. — Гласът му звучеше нежно.

Не ми се мислеше за теглото ми. Всъщност ми харесваше да съм слаба. Преглътнах аспержата.

— Искам само да се приберем и да се любим — казах тъжно.

Крисчън се ухили.

— Аз също. Яж.

Неохотно насочих вниманието си към чинията и започнах да ям. Честно, бях си събула бикините и така нататък. Чувствах се като малко дете, на което са отказали сладкиши. Той беше страшно възбуждащ, прелестен, секси, палав — и само мой.

Крисчън ме заразително за Итън. Оказа се, че имал бизнес с Кейт и бащата на Итън. Хмм... светът е малък. Испитах облекчение, че не споменавах за доктор Флин и къщата, тъй като не можех да се съсредоточа върху разговора. Исках да се прибираме.

Сексуалното очакване между нас се усилваше. Адски го биваше в това. Караше ме да чакам. Подготвяше декорите. Между хапките поставяше длан на бедрото си, съвсем близо до мен, но все още не ме докосваше, само за да ме възбуди още повече.

Копеле! Накрая изядох храната си и оставих ножа и вилицата в чинията.

— Добро момиче — измърмори Крисчън и тези две думи съдържаха огромно обещание.

Навъсих му се.

— А сега какво? — Коремът ме присвиваше от желание. О, желяех го този мъж!

— Сега ли? Тръгваме си. Струва ми се, че имате известни очаквания, госпожице Стийл. Които възнамерявам да удовлетвори, доколкото ми позволяват силите.

„Охо!“

— Доколкото... ти позволяват... силите ли? — изпелтечих аз. „Мама му стара!“

Той се ухили и се изправи.

— Не трябва ли да платим?

— Аз съм член на клуба. Ще ми го пишат на сметката. Хайде, Анастейжа, след теб, моля. — Той се отдръпна настрани и аз също станах от мястото си, съзнавайки, че съм без бикини.

Крисчън впи в мен потъмнелите си очи, сякаш ме събличаше с поглед, и плътското му одобрение ме изпълни с наслада. Почувствах се

невероятно секси — този красив мъж ме желаше. Винаги ли щях да се възбудам от това? Нарочно спрях пред него и пригладих роклята на хълбоците си.

— Нямам търпение да се приберем — прошепна в ухото ми той, ала продължаваше да не ме докосва.

На излизане каза нещо за колата на салонния управител, но аз не го слушах. Богинята в мен беше нажежена до бяло от нетърпение. Божичко, можеше да освети цял Сиатъл.

Докато чакахме асансьора, към нас се присъединиха две двойки на средна възраст. Когато вратата се отвори, Крисчън ме хвана за лакътя и ме въведе в дъното на кабината. Огледах се — бяхме заобиколени от тъмни опушени огледала. Другите двойки също влязоха и един мъж с доста грозен кафяв костюм поздрави Крисчън.

— Добър вечер, Грей.

Крисчън мълчаливо му кимна в отговор.

Двойките застанаха пред нас с лице към вратата. Явно бяха приятели — жените си бърбеха шумно, възбудени и ентусиазирани след вечерята. Стори ми се, че всички са подпийнали.

Когато вратата се затвори, Крисчън за кратко приклепна до мен, за да си завърже връзките на обувката. Странно, те не бяха развързани. Той дискретно постави ръка на глезена ми, с което ме сепна, и докато се изправяше, дланта му бързо се понесе нагоре по крака ми, плъзгайки се възхитително по кожата ми чак догоре. „Охо!“ Трябваше да сподавя изненаданото си ахване, когато пръстите му стигнаха до дупето ми. Крисчън мина зад мен.

„О, божичко!“ Зяпнах хората пред нас, вторачена в тиловете им. Нямаха и представа какво се каним да правим. Крисчън обви свободната си ръка около кръста ми, притегли ме към себе си и ме притисна здраво, докато пръстите му продължаваха да шарят. „Мама му стара... тук в асансьора?!“ Кабината плавно се спускаше, спря на петдесет и третия етаж да прибере още някакви хора, но аз не обръщах внимание. Бях се съсредоточила върху всяко движение, което описваха неговите пръсти. Обикаляха... сега се плъзгаха нагоре, търсеха, докато се отдръпвахме назад.

Отново сподавих стона си, когато пръстите му намериха своята цел.

— Винаги сте готова, госпожице Стийл — прошепна той, докато пъхаше пръста си в мен. Аз се заизвивах и ахнах. Как можеше да го прави в присъствието на всички тези хора?

— Не мърдай и пази тишина — предупредително промълви в ухото ми Крисчън.

Бях зачервена, потна, изпълнена с желание, приклещена в асансьор със седем души, шест от които не подозираха какво става в ъгъла. Пръстът му влизаше и излизаше от мен, после пак и пак. Дишането ми... Божичко, ужасно се срамувах. Искаше ми се да му кажа да престане... и да продължава... и да престане. Облегнах се на него и той ме прегърна още по-здро, притискайки еректиралния си пенис към хълбока ми.

Отново спряхме на четирийсет и четвъртия етаж. „О... докога ще продължава това изтезание? Вътре... вън... вътре... вън...“ Започнах лекичко да се търкам в упорития му пръст. След като толкова дълго не ме докосваше, беше избрал точно сега! Тук! И това ме караше да се чувствам ужасно... развратна.

— Шшт — прошепна той, привидно безразличен, когато в асансьора се качиха още двама души. Започваше да става претърпкано. Крисчън отстъпи още назад и се оказахме притиснати в ъгъла. Той продължи изтезанието и зарови нос в косата ми. Бях сигурна, че приличаме на млади влюбени, които се натискат в ъгъла, ако някой изобщо си дадеше зор да се обърне да види какво правим... Крисчън пъхна в мен още един пръст.

Простенах — добре че хората пред нас продължаваха да си приказват в пълно неведение.

„О, Крисчън, какво правиш с мен?!“ Отпуснах глава на гърдите му, затворих очи и се предадох на безмилостните му пръсти.

— Недей да свършваш — прошепна той и като наклони дланта си към корема ми, лекичко го натисна, без да прекъсва сладостното си мъчение. Усещането беше изключително.

Накрая асансьорът стигна до първия етаж. Вратата се отвори с остър сигнал и пътниците почти незабавно започнаха да се изсипват навън. Крисчън бавно измъкна пръстите си от мен и ме целуна по тила. Обърнах се към него и той ми се усмихна, после пак кимна на мъжа с грозния кафяв костюм, който му отговори, докато слизаше от асансьора с жена си. Почти не им обърнах внимание — трябваше да се

съсредоточа, за да остана изправена и да овладее дишането си. Божичко, чувствах се измъчена и незадоволена. Крисчън ме пусна и ме остави да стоя сама на краката си, без да се облягам на него.

Обърнах се към него. Изглеждаше хладнокръвен и невъзмутим, както обикновено. Хмм... Не беше честно.

— Готова ли си? — Очите му дяволито блестяха, когато лапна първо показалеца, а после и средния си пръст и ги засмука. — Адски гот, госпожице Стийл — прошепна Крисчън.

За малко да свърша на място.

— Не мога да повярвам, че го направи — промълвих. Направо се разпадах по шевовете.

— Ще се изненадате на какво съм способен, госпожице Стийл. — Той се пресегна и отметна кичур коса зад ухото ми. Леката му усмивка издаваше, че е развеселен.

— Искам да се прибираме, но може би ще успеем само да стигнем до колата. — Крисчън ми се ухили, хвана ме за ръка и ме изведе от асансьора.

„Какво? Секс в колата?!“ Не можехме ли да го направим направо тук, на студения мраморен под на фойето... моля?

— Ела.

— Да, с удоволствие.

— Госпожице Стийл! — с престорен ужас ми се скара той.

— Никога не съм правила секс в кола — измърморих. Крисчън спря и постави същите онези два пръста под брадичката ми, повдигна главата ми и впери очите си в моите.

— Много се радвам да го чуя. Трябва да отбележа, че много щях да се изненадам, да не кажа, че щях да побеснея, ако не беше така.

Изчервих се и примигах. Естествено — нали бях правила секс само с него. Намръщих се.

— Не исках да кажа това.

— А какво искаше да кажеш? — неочаквано сурово попита той.

— Просто така е думата, Крисчън!

— Да, всички просто час по час повтарят: „Никога не съм правила секс в кола“. Направо ти се изплъзва от езика.

„Какъв му е проблемът?“

— Казах го, без да се замислям, Крисчън. За бога, ти току-що... въз... направи онова нещо с мен в асансьор, пълен с хора. В главата ми

е пълен хаос.

Той повдигна вежди и ме попита предизвикателно:

— Какво съм направил с теб?

Навъсих се. Искаше да го кажа.

— Възбуди ме невероятно силно. А сега ме заведи вкъщи и ме чукай.

Крисчън ме зяпна, после изненадано се засмя. Изглеждаше млад и безгрижен. О, обожавах смеха му, защото не се смееше често.

— Вие сте родена романтичка, госпожице Стийл.

Той ме хвана за ръка, излязохме от сградата и се насочихме към изправения до моя сааб камериер.

— Значи искаш секс в кола — измърмори Крисчън, докато палеше.

— Честно казано, щях да съм доволна и на пода във фойето.

— Повярвай ми, Ана, аз също. Обаче няма да ми е приятно да ме арестуват по това време на нощта, а не искам да те чукам в тоалетната. Е, поне не днес.

„Моля?“

— Искаш да кажеш, че е имало такава възможност?!

— О, да.

— Да се връщаме.

Той се обърна да ме погледне и се засмя. Това ми подеждва заразно и скоро двамата се заливахме в смях — прекрасен, пречистващ, разтърсващ смях. Крисчън се пресегна, постави длан на коляното ми и леко започна да го милва с опитните си пръсти. Престанах да се смея.

— Търпение, Анастейжа — прошепна Крисчън и потегли по сиягълските улици.

Той паркира сааба в гаража на „Ескала“ и угаси двигателя. Изведнъж атмосферата в колата се промени. Погледнах го с похотливо очакване, опитвайки се да овладее бясното биене на сърцето си. Крисчън се обърна към мен, облегна се на вратата, опря лакът на волана и хвана долната си устна с палец и показалец.

Устата му ме разсейваше. Искях я върху себе си. Той ме наблюдаваше напрегнато с потъмнели очи. Гърлото ми пресъхна.

Крисчън ми се усмихна бавно и възбуждащо.

— Ще се чукаме в колата по време и място, които ще избира аз. Сега искам да те имам на всяка свободна повърхност в апартамента ми.

Все едно говореше на онази моя част, която се намираше под кръста ми... богинята в мен изпълни четири арабески и па дьо баск.

— Добре. — Божичко, задъхвах се, отчаяно го желяех.

Той леко се наведе напред. Затворих очи в очакване на целувката му, като си мислех: „Най-после“. Ала не се случи нищо. След няколко безкрайни секунди вдигнах клепачи и видях, че се взира в мен. Не можех да отгатна какво си мисли, но преди да успея да кажа каквото и да е, Крисчън отново отвлече вниманието ми.

— Ако сега те целуна, няма да стигнем до апартамента. Ела.
„Ха!“ Този мъж не можеше да е по-вбесяващ!

Пак чакахме асансьора и тялото ми тръпнеше в очакване. Крисчън ме държеше за ръка и ритмично прокараваше палеца си по кокалчетата на пръстите ми. Всяко негово движение отекваше в мен. О, исках ръцете му върху цялото ми тяло. Стига ме беше изтезавал.

— А къде отиде моменталното задоволяване? — измърморих, докато чакахме.

— То не е подходящо във всяка ситуация, Анастейжа.

— Откога така?

— От тази вечер.

— Защо ме измъчваш така?

— Каквото повикало, такова се обадило, госпожице Стийл.

— Как съм те измъчвала?

— Струва ми се, че знаеш.

Погледнах го. Изражението му беше неразгадаемо. „Той иска да му отговоря... това е.“

— И аз си падам по забавеното задоволяване. — Свенливо му се усмихнах.

Крисчън неочаквано ме дръпна за ръката и изведнъж се озовах в прегръдката му. Той сграбчи косата на тила ми и нежно изтегли главата ми назад.

— Какво да направя, за да те накарам да кажеш „да“? — попита трескаво, с което отново ме свари неподготвена. Примигах пред прелестното му, сериозно, отчаяно лице.

— Дай ми малко време... моля те — промълвих. Той изпъшка и най-после ме целуна, дълго и силно. И после се озовахме в асансьора, кълбо от ръце, усти, езици, устни, пръсти и коса. По вените ми течеше желание, гъсто и силно, което замъгли разума ми. Крисчън ме притисна към стената, прикова ме с хълбоците си, заровил едната си ръка в косата ми, а с другата хванал брадичката ми.

— Аз съм твой — прошепна той. — Съдбата ми е в твоите ръце, Ана.

Думите му бяха опияняващи и в моето разгорещено състояние ми се искаше да разкъсам дрехите му. Смъкнах му сакото и когато кабината спря на неговия етаж, се измъкнахме във фойето.

Крисчън ме прикова към стената до асансьора, сакото му падна на пода, дланта му се плъзгаше по крака ми. Устните му не се откъсваха от моите. Той надигна роклята ми.

— Първата свободна повърхност — промълви Крисчън и рязко ме повдигна. — Обвий ме с крака.

Подчиних се и той се завъртя и ме подпря на масата, така че застана между краката ми. Усетих, че обичайната ваза с цветя липсва. „А?“ Крисчън бръкна в джоба на дънките си, измъкна станиолово пакетче и ми го подаде, докато разкопчаваше ципа си.

— Знаеш ли колко ме възбуждаш?

— Какво? — попитах задъхано. — Не... ами...

— Възбуждаш ме постоянно — каза той и издърпа пакетчето от ръцете ми. О, бързаше ужасно, но след всичките му изтезания го желаех веднага. Крисчън ме гледаше, докато си нахлузваше презерватива, после подложи длани под бедрата ми и ме разкрачи още повече.

След това се намести и спря.

— Искам очите ти да са отворени. Искам да те виждам — прошепна и като хвана двете ми ръце със своята, бавно потъна в мен.

Опитвах се, наистина се опитвах, но усещането беше невероятно силно. Бях го чакала много дълго. „О, пълнотата, това чувство...“ Простенах и надигнах гръб от масата.

— Отвори си очите! — изръмжа Крисчън, стегна ръцете ми и проникна в мен толкова рязко, че извиках.

Примигах и отворих очи. Той се взираше в лицето ми ококорен. Бавно се измъкна и отново потъна в мен, устата му беше отворена и напрегната... но безмълвна. От възбудата му, от реакцията му към мен аз пламнах, кръвта закипя във вените ми. Сивите му очи прогаряха дупки в моите. Крисчън ускори ритъма и аз изпитвах върховна наслада, блаженство, докато се гледахме един друг и едновременно се разпадахме на частици.

Извиках, когато изригнах около него, и Крисчън ме последва.

— Да, Ана! — възкликна той и се стовари отгоре ми, пусна ръцете ми и положи глава на гърдите ми. Краката ми още бяха обвити около него и под търпеливите майчински очи на многобройните Богородици аз притиснах главата му към себе си и се опитах да успокоя дишането си.

Крисчън вдигна глава и ме погледна.

— Още не съм свършил с теб.

И ме целуна.

Лежах гола в леглото на Крисчън, просната върху гърдите му, задъхана. Мама му стара — имаше ли свършване неговата енергия? Той прокараваше пръсти по гърба ми.

— Задоволена ли сте, госпожице Стийл?

Измърках утвърдително. Не ми бяха останали сили да говоря. Повдигнах глава, насочих разфокусирания си поглед към него и се насладих на топлите му нежни очи. Съвсем бавно наведох главата си към него, за да разбере, че се готвя да го целуна по гърдите.

В първия момент той се напрегна и аз леко целунах космите на гърдите му, вдишвайки неповторимото му ухание, примесено с пот и мирис на секс. Направо ми се зави свят. Крисчън се претърколи на една страна и ме погледна.

— Сексът такъв ли е при всички? Изненадана съм, че хората изобщо излизат от домовете си — измърморих и изведнъж се засрамах.

Той се ухили.

— Не знам за всички, но с теб е адски специален, Анастейжа. —
Наведе се и ме целуна.

— Защото вие сте адски специален, господин Грей — съгласих
се аз, усмигнах се и го погалих по лицето. Той примига слисано.

— Късно е. Заспивай. — Целуна ме, после легна и ме притегли
към себе си.

— Не обичаш да те хвалят.

— Заспивай, Анастейжа.

Хмм... Но той наистина беше адски специален. Божичко... защо
не можеше да го проумее?

— Къщата ми хареса — прошепнах аз.

Известно време той не отговори, но усетих, че се усмихва.

— Обичам те. Заспивай. — Крисчън зарови нос в косата ми и аз
се унесох, отпусната на сигурно място в обятията му. Сънувах залези,
френски врати, широки стълбища... и едно меднокосо момченце, което
тичаше по моравата, заливаше се в смях и се кикотеше, докато играеше
на гоненица с мен.

— Трябва да вървя, бебчо. — Крисчън ме целуна точно под
ухото.

Отворих очи — беше сутрин. Обърнах лице към него, но той се
надвесваше над мен вече облечен, свеж, прекрасен.

— Колко е часът? — „О, не... не искам да закъснявам.“

— Не се паникьосвай. Имам среща за закуска. — Крисчън
потърка носа си в моя.

— Ухаеш чудесно — измърморих и се протегнах под него.
Чувствах крайниците си приятно тежки и вдървени от снощните ни
подвизи. Обвих ръце около врата му.

— Не отивай.

Той наклони глава настрани и повдигна вежди.

— Госпожице Стийл, да не би да се опитвате да попречите на
един човек честно да си изкара прехраната?

Сънено му кимнах и Крисчън ми отправи новата си срамежлива
усмивка.

— Колкото и да ме изкушаваш, трябва да тръгвам. — Целуна ме
и се изправи. Носеше адски готин тъмносин костюм, бяла риза и синя

вратовръзка и приличаше точно на президент на фирма... секси президент.

— До после, бебчо — прошепна той и излезе.

Погледнах часовника и установих, че вече е седем — бях проспала алармата. Е, трябваше да ставам.

Под душа ме осени вдъхновение. Мислех си за друг подарък за рождения ден на Крисчън. Изключително трудно е да купиш нещо на човек, който има всичко. Вече му бях връчила главния си подарък и ми оставаше втората изненада, която му бях купила от сувенирния магазин, но това сега всъщност щеше да е за мен. Само трябваше да го приготвя.

В дрешника си облякох тъмночервена тясна рокля с доста ниско правоъгълно деколте. Да, това ставаше за работа.

„А сега за подаръка на Крисчън.“ Затършувах в неговите чекмеджета в търсене на вратовръзките му. В най-долното открих избелелите оръфани дънки, които носеше в стаята с играчките — и с които изглеждаше адски секси. Леко ги погалих с цяла длан. О, божичко, платът наистина беше много мек.

Под тях намерих голяма плоска черна картонена кутия. Веднага ме загложди любопитство. Какво имаше вътре? Докато я зяпах, отново ме обзе чувството, че навлизам в чуждо лично пространство. Извадих я и я разклатих. Тежеше като че ли вътре има хартия или ръкописи. Не успях да устоя и вдигнах капака — и веднага отново го затворих. Мама му стара — снимки от Червената стая. Шокът ме накара да седна върху петите си, докато се мъчех да изтрия образа от паметта си. „Защо отворих кутията? Защо ги е запазил?“

Потреперих. Моето подсъзнание ми се навъси. „Това е било преди теб. Забрави ги.“

Имаше право. Когато станах, забелязах, че вратовръзките му висят в края на релсата му със закачалки. Намерих любимата ми и бързо излязох.

Онези фотографии бяха ПА — преди Ана. Подсъзнанието ми одобрително кимна, но аз се насочих към дневната с натезало сърце. Госпожа Джоунс любезно ми се усмихна, но после по лицето ѝ мина сянка.

— Всичко наред ли е, Ана?

— Да — измърморих разсеяно. — Имате ли ключ за... тъъ... стаята с играчките?

Госпожа Джоунс се вцепени за миг от изненада.

— Да, разбира се. — Тя откопча малка връзка ключове от колана си. — Какво искате за закуска, мила? — попита и ми подаде връзката.

— Само мюсли. Няма да се бавя.

Вече се колебаех за този подарък, но само заради откриването на онези снимки. „Нищо не се е променило!“ — отново ми се сопна моето подсъзнание, вторачено над половинките си очила. „Единствената снимка, която видя, беше секси“, обади се и богинята в мен и аз мислено ѝ се навъсих. „Така е — прекалено секси за мен.“

Още какво криеше от мен Крисчън? Бързо прерових скрина с „музейните“ чекмеджета, взех каквото ми трябваше, излязох и заключих вратата. Нямах да е добре, ако Хосе откриеше всичко това!

Върнах ключовете на госпожа Джоунс и седнах да си изям закуската. Чувствах се странно в отсъствието на Крисчън. Сцената от фотографията танцуваше в ума ми неканена. Зачудих се коя е жената. Може би Лийла?

На път за работа се замислих дали да кажа на Крисчън, че съм открила снимките му. „Не!“ — изпищя подсъзнанието ми, надянало маската си на Едвард Мунк. Съгласих се с него.

Когато седнах на бюрото си, блакберито ми изпиука.

Подател: Крисчън Грей

Относно: Повърхности

Дата: 17 юни 2011, 08:59

До: Анастейжа Стийл

„Пресметнах, че могат да свършат работа поне 30 повърхности. С нетърпение очаквам да ги опитаме всичките. После пък идват подовете, стените — и да не забравяме балкона.

След това моят кабинет...

Липсваш ми.“

х

Крисчън Грей
Надървен Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Неговият имейл ме накара да се усмихна и всичките ми предишни съмнения се изпариха. Сега той искаше мен и спомените от снощните ни сексуални лудории нахлуха в ума ми... „в асансьора, във фойето, в леглото“. Надървен биваше. Разсеяно се зачудих за женския аналог на думата.

Подател: Анастейжа Стийл
Относно: Романтика?
Дата: 17 юни 2011, 09:03
До: Крисчън Грей
„Господин Грей,
Вие имате еднопосочен ум.
Липсваше ми на закуска.
Но госпожа Джоунс беше много услужлива.“

А. х

Подател: Крисчън Грей
Относно: Заинтригуван
Дата: 17 юни 2011, 09:07
До: Анастейжа Стийл
„Какво ти е услужила госпожа Джоунс?
Какво сте намислили, госпожице Стийл?“

Крисчън Грей
Любопитен Главен изпълнителен директор на „Грей
Ентърпрайзис Холдинг“

Как се беше досетил?

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Не си ври носа

Дата: 17 юни 2011,09:10

До: Крисчън Грей

„Почакай и ще видиш — това е изненада.

Трябва да работя... остави ме на мира.

Обичам те.“

А. х

Подател: Крисчън Грей

Относно: Раздразнен

Дата: 17 юни 2011, 09:12

До: Анастейжа Стийл

„Не мога да понасям да криеш нещо от мен.“

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на „Грей

Ентърпрайзис Холдинг“

Втренчих се в екранчето на блакберито. Страстта в думите му ме изненада. Защо се чувстваше така? Аз не криех еротични снимки на бившите си.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Ще се смиля над теб

Дата: 17 юни 2011, 09:14

До: Крисчън Грей

„За рождения ти ден е.

Още една изненада.

Не бъди толкова кисел.“

А. х

Той не отговори веднага и ме повикаха на заседание, така че нямах време дълго да разсъждавам за това.

Когато имах възможност отново да погледна блакберито си, с ужас осъзнах, че е четири следобед. Къде беше излетял денят? Нямах нови имейли от Крисчън и реших да му изпратя един.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Привет

Дата: 17 юни 2011,16:03

До: Крисчън Грей

„Не ми ли говориш?

Не забравяй, че с Хосе набързо ще излезем да пием по нещо и че той ще пренощува вкъщи.

Моля те, помисли си дали не искаш да дойдеш с нас.“

А. х

Крисчън не отговори и започнах да се тревожа. Надявах се, че е добре. Позвъних му, но се включи телефонният секретар и Крисчън лаконично каза: „Тук Грей — моля, оставете съобщение“.

— Здравсти... въз... аз съм. Ана. Добре ли си? Обади ми се. — Запънах се по средата на съобщението. Никога не му бях оставяла войс имейл. Изчервих се и затворих. „Той естествено знае, че си ти, идиотке!“ — наруга ме подсъзнанието ми. Изкушавах се да позвъня на асистентката му Андреа, но реших да не прекалявам. Неохотно се върнах към работата си.

Джииесемът ми неочаквано извънх и сърцето ми трепна. „Крисчън!“ Но не — обаждаше се Кейт, моята най-добра приятелка, най-послед!

— Ана! — извика тя, откъдето и да се обаждаше.

— Кейт! Прибра ли се? Липсваш ми.

— И ти на мен. Имам много да ти разправам. На летището сме с мъжа на живота ми — изкиска се тя по възможно най-нетипичния за нея начин.

— Супер. И аз имам много да ти разправам.

— В квартирата ли ще се видим?

— Ще излизам на по чаша с Хосе. Ела с нас.

— Хосе в Сиатъл ли е? Непременно! Прати ми есемес къде сте.

— Добре.

— Добре ли си, Ана?

— Да, бива.

— Още ли си с Крисчън?

— Да.

— Добре. Хайде, чао засега!

Леле-мале! Кейт се беше прибрала. Как да ѝ разкажа за всичко, което се бе случило? Трябваше да го запиша, за да не забравя нещо.

След час служебният ми телефон иззвъня. „Крисчън?“ Не, обаждаше се Клер.

— Само какъв мъж пита за теб на рецепцията! Откъде ги познаваш всичките тия секси пичове, Ана?

Трябваше да е Хосе. Погледнах си часовника — шест без пет. По тялото ми пробягаха леки тръпки на възбуда. Не го бях виждала цяла вечност.

— Хей, Ана! Изглеждаш страхотно. Станала си истинска жена!

Само защото носех тази рокля... божичко!

Хосе ме прегърна и измърмори изумено:

— И колко си висока!

— Това е заради токчетата, Хосе. И ти не изглеждаш зле.

Носеше дънки, черна тениска и фланелена риза на черно-бяло каре.

— Ще си взема нещата и можем да тръгваме.

— Супер. Ще те почакам тук.

Взех две бири от претъпкания бар и тръгнах към масата, на която седеше Хосе.

— Успя ли да намериш апартамента на Крисчън?

— Да. Не съм влизал вътре. Оставих снимките при сервизния асансьор. Взех ги някой си Тейлър. Мястото изглежда голяма работа.

— Да. Трябва да видиш какво е вътре.

— Нямам търпение. Salud, Ана. Сياتъл ти се отразява добре.

Изчервих се и се чукнахме с шишетата. Всъщност добре ми се отразяваше Крисчън.

— Salud. Разкажи ми как мина изложбата.

Той засия и се зае да ми разправя надълго и широко. Не успял да продаде само три от снимките си — изплатил целия си студентски заем и дори му останали малко пари.

— И получих поръчка за няколко пейзажа от Портландското бюро по туризма. Супер, а? — гордо завърши Хосе.

— О, това е чудесно! Но няма ли да ти попречи на ученето?

— Ами... След като вас вече ви няма, плюс три от момчетата, с които често излизахме, ми остава повече време.

— И не си ангажиран с някоя секси мацка, така ли? Когато се видяхме предишния път, около теб се навъртаха половин дузина мадами.

— Не, Ана. Никоя от тях не е жена за мен — изперчи се той.

— А, естествено. Хосе Родригес — големият мачо! — Изкисках се.

— Ей, и аз си имам звездните мигове, Стийл. — Изглеждаше някак наранен. Скастрих се наум и се опитах да го успокоя.

— Разбира се, че имаш.

— Е, как е Грей? — попита Хосе с внезапно охладнял глас.

— Добре е. Добре сме.

— Та значи е сериозно, викаш?

— Да. Сериозно е.

— Не е ли прекалено стар за теб?

— О, Хосе. Знаеш ли какво казва майка ми — че съм родена възрастна.

Той кисело сви устни.

— Как е майка ти? — И с тези думи ние напуснахме опасната зона.

— Ана!

Обърнах се и видях Кейт и Итън. Тя изглеждаше великолепно: изрусяла от слънцето светлорижа коса, златист тен, сияйнобяла усмивка и адски стройна в бялата си фланелка и тесни бели джинси. Всички погледи бяха вперени в нея. Скочих от стола и я прегърнах. О, колко ми липсваше тази жена!

Кейт ме отблъсна от себе си и ме задържа на една ръка разстояние, за да ме огледа внимателно. Изчервих се под оценяващия ѝ поглед.

— Отслабнала си. Много си отслабнала. И ми се струваш променена. Пораснала. Какво става? — майчински закудкудяка тя. — Роклята ти ми харесва. Добре ти стои.

— Откакто замина, се случиха страшно много неща. Ще ти разправам по-късно, когато останем сами. — Просто още не бях готова за инквизицията на Катрин Кавана.

Тя ме изгледа подозрително.

— Добре ли си?

— Да. — Усмихнах ѝ се. Макар че щях да съм по-спокойна, ако знаех къде е Крисчън.

— Супер.

Обърнах се към брат ѝ.

— Здравсти, Итън.

Той ме прегърна и Хосе му се намръщи.

— Как мина обядът с Мия? — попитах.

— Интересно — загадъчно отвърна Итън.

„О?“

— Итън, познаваш ли Хосе?

— Срещали сме се веднъж — измърмори Хосе, преценявайки го с поглед, докато двамата се ръкуваха.

— Да, у Кейт във Ванкувър — каза Итън и му се усмихна любезно. — Хубаво, а сега кой иска нещо за пиене?

Отидох в тоалетната. Докато бях там, пратих есемес на Крисчън къде сме, в случай че иска да се присъедини към нас. Нямах пропуснати обаждания и имейли от него. Това не беше в негов стил.

— Какво става, Ана? — попита Хосе, когато се върнах на масата.

— Не мога да се свържа с Крисчън. Надявам се, че е добре.

— Разбира се, че е добре. Искаш ли още една бира?

— Да, благодаря.

Кейт се наведе към мен.

— Итън ми каза, че някакво побъркано бивше гадже влязло с пистолет в квартирата.

— Ами... да. — Извинително свих рамене. О, божичко, точно сега ли трябваше да говорим за това?

— Ана, какво се е случило, по дяволите? — Кейт внезапно млъкна и си погледна телефона.

— Здравсти, бибчо — каза, след като прие обаждането. „Бибчо!“ После се намръщи и се обърна към мен. — Елиът е... иска да говори с теб.

— Здравей, Ана. — Тихият глас на Елиът звучеше мрачно и изведнъж ме побиха тръпки.

— Какво има?

— Крисчън. Не се прибра от Портланд.

— Какво?! Какво искаш да кажеш?

— Хеликоптерът му е изчезнал.

— Чарли Танго ли? — прошепнах аз и дъхът ми секна. — Не!

19.

Взирах се като хипнотизирана в яркооранжевите пламъци с кобалтовосини върхове, които танцуваха и се гънеха в камината в апартамента на Крисчън. И въпреки топлината, която се излъчваше от огъня, и наметнатото на раменете ми одеяло, умирах от студ. Студ, който проникваше до мозъка на костите ми.

Долавях спотаени гласове, много гласове. Ала те бяха фон, далечен брътвеж. Не чувах думите. Можех да се съсредоточа единствено върху тихото съскане на газ от огъня.

Мислите ми се насочиха към къщата, която бяхме разгледали предишния ден, и към огромните камини там — истински камини за дърва. Искаше ми се да се любя с Крисчън пред истински огън. Да, щеше да е забавно. Той несъмнено щеше да измисли начин да го направи незабравимо, както винаги когато се любехме. Даже когато само се бяхме чукали, иронично си изсумтях аз. Да, и тези случаи бяха незабравими. „Къде е той?“

Пламъците подскачаха и мъждукаха, държаха ме в плен, вцепеняваха ме. Фокусирах се единствено върху тяхната ярка, изпепеляваща красота. Омагьосвах ме.

„Анастейжа, ти успя да ме омагьосаш.“

Беше ми го казал първия път, когато спа с мен в леглото ми. „О, не...“

Обгърнах се с ръце и светът отлетя някъде далеч, а действителността постепенно избледня в съзнанието ми. Зловещата пустота в мен продължаваше да се разширява. Чарли Танго беше изчезнал.

— Ана. Заповядай. — Внимателният глас на госпожа Джоунс ме върна в стаята, в настоящето, към мъката. Тя ми подаде чаша чай. Поех я с благодарност и тракането на чашата в чинийката издаде треперенето на ръцете ми.

— Благодаря — промълвих с глас, предрезгавял от непролетите сълзи и буцата в гърлото ми.

Мия седеше срещу мен на огромния подковообразен диван, хваната за ръка с Грейс. Двете ме гледаха и прелестните им лица излъчваха тревога. Безизразно примигах. Не можех да им отправя успокоителна усмивка, не можех дори да пролея сълзи — нямаше нищо, просто празнота и растяща пустота. Озърнах се към Елиът, Хосе и Итън, които стояха около бара, всички със сериозни лица, и тихо разговаряха. Обсъждаха нещо. Зад тях госпожа Джоунс шеташе в кухнята.

Кейт следеше местните новини в малката дневна. Чувах далечния звук на големия плазмен телевизор. Не можех да понеса пак да гледам новините... „ИЗЧЕЗНАЛ Е КРИСЧЪН ГРЕЙ“... красивото му лице по телевизията.

Разсеяно ми хрумна, че никога не съм виждала толкова много хора в тази стая и че въпреки това големината ѝ ги прави да изглеждат малко. Островчета от изгубени, тревожни души в дома на моя Петдесет нюанса. Какво щеше да си помисли той за тяхното присъствие тук?

Някъде другаде Тейлър и Карик разговаряха с властите, които ни подаваха информация — абсолютно безполезна. Него го нямаше, факт. Нямаше го от осем часа. Ни вест, ни кост от него. Бяха прекъснали издирването — поне това знаех. Заради мрака. И не знаехме къде е. Можеше да е ранен, гладен или нещо още по-страшно. „Не!“

Отправих поредната безмълвна молитва към Бог. „Моля те, нека Крисчън е добре. Моля те, нека Крисчън е добре...“ Безспирно повтарях тези думи в ума си — моята мантра, моят спасителен пояс, нещо конкретно, за което да се хвана в отчаянието си. Отказвах да мисля най-лошото. „Не, не отивай там.“ Имаше надежда.

„Ти си моят спасителен пояс.“

Спомних си думите на Крисчън. Да, винаги има надежда. Не биваше да се отчайвам. Думите му заотекваха в главата ми.

„Сега съм убеден привърженик на моменталното задоволяване. Използвай момента, Ана.“

Защо не бях използвала момента?

„Правя го, защото най-после срещнах жена, с която искам да прекарам остатъка от живота си.“

Затворих очи в безмълвна молитва, като леко се поклащах. „Моля те, нека остатъкът от живота му не е толкова кратък. Моля те,

моля те.“ Не бяхме имали достатъчно време... имахме нужда от още. Бяхме направили изключително много през последните няколко седмици, бяхме стигнали невероятно далеч. Не можеше да свърши ей така. Всичките ни нежни мигове: червилото, когато за пръв път ме беше любил в хотел „Олимпик“, когато ми се предложи, коленичил пред мен, когато най-после го бях докосвала.

„Аз съм си същият, Ана. Обичам те и имам нужда от теб. Докосвай ме. Моля те.“

О, колко го обичах! Щях да съм нищо без него, нищо — само сянка без светлина. „Не, не, не... бедният ми Крисчън.“

„Такъв съм аз, Ана. И съм твой. Какво да направя, за да те накарам да го проумееш? Да те накарам да видиш, че те желая по всякакъв възможен начин. Че те обичам.“

„И аз те обичам, мой мили Петдесет нюанса.“

Отворих очи и отново неவிждащо ги вперих в огъня, докато в ума ми прехвърчаха спомени от миговете ни заедно: момчешката му радост, когато плавахме с яхтата и летяхме с безмоторния самолет, изисканият му, адски секси вид на маскарада, танцът, о, да, вихреният танц там, в апартамента, на песента на Синатра, тихата му безпокойна надежда в къщата предишната вечер... онази зашеметяваща гледка.

„Ще поставя света си в краката ти, Анастейжа. Желая те, телом и духом, завинаги.“

„О, моля те, нека е добре. Не може да го няма. Той е центърът на моята вселена.“

И неволно от гърлото ми се изтръгна ридание. Притиснах длан към устата си. Не. Трябваше да съм силна.

Изведнъж до мен се появи Хосе... или стоеше тук от известно време? Нямах представа.

— Искаш ли да се обадя на майка ти или баща ти? — внимателно ме попита той.

Не! Поклатих глава и стиснах ръката му. Не можех да говоря, знаех, че ако опитам, ще се разпадна на части, но топлото, нежно стискане на дланта му не успя да ме утеши.

О, мама. Долната ми устна затрепери при мисълта за майка ми. Трябваше ли да ѝ се обадя? Не. Не можех да понеса нейната реакция. Може би Рей, той нямаше да е толкова емоционален — никога не даваше воля на емоциите си, даже когато „Маринърс“ падаха.

Грейс се изправи и отиде при момчетата. Мия дойде, седна до мен и ме хвана за другата ръка.

— Той ще се върне — каза тя и отначало гласът ѝ звучеше решително, но на последната дума ѝ изневери. Очите ѝ бяха разширени и зачервени, пребледнялото ѝ лице изглеждаше изпито от безсънието.

Погледнах Итън, който наблюдаваше Мия, и Елиът, който прегръщаше Грейс. Погледнах часовника. Минаваше единайсет, отиваше към полунощ. „Проклето време!“ Разяждащата ме пустота растеше с всеки час, поглъщаше ме, задушаваше ме. Дълбоко в себе си знаех, че се подготвям за най-лошото. Затворих очи и отправих поредната беззвучна молитва, стискайки ръцете на Мия и Хосе.

Отново вдигнах клепачи и се вторачих в пламъците. Виждах срамежливата му усмивка — най-любимото ми от всички негови изражения, поглед към истинския Крисчън, моя истински Крисчън. Той обхващаше в себе си страшно много хора: маниак на тема контрол и дебнене, президент на компания, секс бог, доминант — и в същото време истинско момченце с неговите играчки. Усмихнах се. Колата, яхтата, безмоторният самолет, хеликоптерът Чарли Танго... моето изгубено момче, в момента изгубено наистина. Усмивката ми се стопи и ме прониза болка. Спомних си го под душа, докато търкаше следите от червилото.

„Аз съм нищожество, Анастейжа. Човешка обвивка. Аз нямам сърце.“

Буцата в гърлото ми стана още по-голяма. „О, Крисчън, имаш, имаш сърце, и то е мое.“ Исках да го обичам вечно. Въпреки че беше толкова сложен и мъчен. Обичах го. Винаги щях да го обичам. Никога нямаше да има друг. Никога.

Спомних си как бях седяла в „Старбъкс“, претегляйки плюсовете и минусите на Крисчън. Всички тези минуси, дори снимките, които бях намерила сутринта, сега бяха абсолютно маловажни. Имаше значение само той и дали ще се върне. „О, Господи, моля те, върни го, моля те, нека е добре. Ще ходя на черква... ще направя всичко.“ О, ако ми го върнеше, щях да използвам мига. Гласът му отново отекна в главата ми: „Използвай момента, Ана“.

Вторачих се в огъня още по-напрегнато. Ярκο пламтящите езици продължаваха да се облизват взаимно и да се увиват един около друг. И

тогава Грейс изпищя, и действителността премина на забавен кадър.

— Крисчън!

Завъртях глава навреме, за да видя, че Грейс тичешком пресича огромното помещение от мястото, където допреди малко нервно се разхождаше, някъде зад мен, към прага, където стоеше изуменият Крисчън. Беше само по риза и панталон и държеше в ръце тъмносиньото си сако, обувките и чорапите си. Изглеждаше уморен, мръсен и невероятно красив.

И жив! Вцепенено се вирах в него и се опитвах да разбера дали халюцинирам, или той наистина е тук.

Лицето му разкриваше тотално объркване. Крисчън остави сакото и обувките си на пода навреме, за да прегърне Грейс, която му се хвърли на шията и силно го целуна по бузата.

— Мамо? Какво е станало?

Крисчън я гледаше изумено.

— Мислех, че никога повече няма да те видя — промълви Грейс, давайки израз на всеобщия ни страх.

— Ето ме, мамо. — В гласа му долових смаяни нотки.

— Днес умирах хиляди пъти — прошепна тя, отразявайки собствените ми мисли. После се задъха и се разрида, неспособна повече да сдържа сълзите си. Крисчън се намръщи, ужасен или огорчен, не можех да преценя точно, после я прегърна и я притисна силно към себе си.

— О, Крисчън — задавено изхлипа тя, заровила лице в шията му, забравила всякаква сдържаност, и той не се отдръпна. Просто я прегръщаше, полюшваше я, утешаваше я. От очите ми бликнаха парещи сълзи.

— Той е жив! — извика от коридора Карик. — Мамка му, ти си тук! — Той се появи от кабинета на Тейлър, стиснал джиесема си в ръка, и ги прегърна двамата, затворил очи от облекчение.

— Татко?

Мия изписка нещо непонятно от мястото си до мен, скочи и се втурна да се присъедини към родителите си, като прегърна едновременно и тримата.

Накрая сълзите потекоха по бузите ми. Той беше тук, жив и здрав. Ала не можех да помръдна.

Карик пръв се откъсна от групата, избърса очи и потупа сина си по рамото. После ги пусна Мия и накрая Грейс отстъпи назад и промълви:

— Извинявай...

— Успокой се, мамо, всичко е наред.

— Къде беше? Какво стана? — Грейс се разплака.

— Мамо. — Той отново я прегърна и я целуна по темето. — Тук съм. Добре съм. Просто ми отне адски много време да се прибера от Портланд. Къде е комитетът по посрещането? — Вдигна глава и плъзна поглед по дневната, докато очите му не срещнаха моите.

И веднага се присвиха. Хосе също така веднага пусна ръката ми. Крисчън стисна устни. Аз го изпивах с поглед и се наслаждавах на обзелото ме облекчение. Чувствах се капнала, изтощена. Ликувах, ала сълзите ми не спираха да текат. Крисчън отново насочи вниманието си към майка си.

— Добре съм, мамо. Какво се е случило?

Грейс го погали по бузите.

— Крисчън, ти изчезна. Не се върна в Сиатъл. Защо не се свърза с нас?

Той изненадано повдигна вежди.

— Мислех, че няма да ми отнеме толкова време.

— Защо не позвъни?

— Батерията на джиесема ми падна.

— Защо не спря някъде... да се обадиш за наша сметка?

— Мамо, това е дълга история.

— О, Крисчън! Никога повече не ми причинявай такова нещо! Разбираш ли? — почти му изкрещя тя.

— Да, мамо. — Той избърса сълзите ѝ с палци и пак я прегърна и когато Грейс мъничко се овладя, я пусна, за да прегърне Мия. Тя силно го плесна по гърдите и му се скара:

— Да знаеш само как ни уплаши!

— Добре де, нали съм тук!

Елиът пристъпи напред и Крисчън предаде Мия на Карик, който вече прегръщаше с една ръка жена си и сега обвини другата си ръка около кръста на дъщеря си.

Елиът за миг прегърна Крисчън — и за огромна негова изненада после силно го удари по гърба, явно за да скрие обзелото го вълнение.

Въпреки че по лицето ми продължаваха да се стичат сълзи, аз я виждах — безусловната любов, която бликаше в дневната. Той можеше да я рине с лопати — просто досега никога не я беше приемал и дори в момента не можеше да я проумее.

„Виж, Крисчън, всички тези хора те обичат! Може би сега най-после ще повярваш.“

Кейт стоеше зад мен — нямах представа кога е дошла от малката дневна — и нежно ме галеше по косата.

— Той наистина е тук, Ана — прошепна ми успокоително.

— А сега ще ида да видя моето момиче — каза Крисчън на родителите си и те кимнаха, усмихнаха се и се отдръпнаха настрана.

Той се приближи към мен — сивите му очи блестяха, макар да изглеждаха уморени и все още слисани. Някъде дълбоко в себе си намерих сили да се изправя и да се хвърля в разтворените му ръце.

— Крисчън! — изхлипах.

— Шшт — каза той и ме притисна към себе си, зарови лице в косата ми и дълбоко си пое дъх. Вдигнах разплаканото си лице към неговото и Крисчън ме целуна — прекалено за кратко — и прошепна:

— Здравсти.

— Здравсти — отвърнах. Буцата в гърлото ми пареше.

— Уплаши ли се?

— Мъничко.

Крисчън се ухили.

— Виждам. — И с нежно движение избърса сълзите, които отказваха да престанат да се стичат по бузите ми.

— Мислех... мислех... — Задавих се.

— Виждам. Шшт... Тук съм. Тук съм... — И пак ме целуна невинно.

— Добре ли си? — попитах го. Пуснах го и заопипвах гърдите, ръцете, кръста му — о, колко приятен беше допирът до този топъл, жизнен, чувствен мъж — за да се уверя, че наистина е тук и стои пред мен. Че се е завърнал. Крисчън дори не трепна. Само напрегнато се взираше в очите ми.

— Добре съм. Тук съм.

— О, слава богу! — Отново го прегърнах през кръста и той ме притисна към себе си. — Гладен ли си? Искаш ли нещо за пиене?

— Да.

Понечих да се отдръпна, за да му донеса нещо, ала Крисчън не ме пусна. Пъхна дланта ми под мишницата си и подаде ръка на Хосе.

— Добър вечер, господин Грей.

— Викай ми Крисчън.

— Добре дошъл, Крисчън. Радвам се, че си добре... и... въъ... благодаря, че ми позволи да пренощувам у вас.

— Няма проблем. — Крисчън присви очи, но вниманието му привлече госпожа Джоунс, която изведнъж се появи до него. И едва сега видях, че икономката не е спретната както обикновено. Досега не го бях забелязала. Косата ѝ беше разпусната и носеше светлосив клин и огромен сив блузон с логото на баскетболния отбор на Вашингтонския щатски университет, в който изглеждаше съвсем дребничка и много по-млада.

— Искате ли да ви донеса нещо, господин Грей? — Тя избърса очите си с книжна кърпичка.

Крисчън ѝ се усмихна нежно.

— Една бира, ако обичаш, Гейл, будвар, и нещо за хапване.

— Аз ще ти донеса. — Искях да направя нещо за мъжа на живота ми.

— Не. Остани при мен — тихо каза той и ме притисна към себе си още по-силно.

Останалите от семейството му се приближиха към нас, както и Итън и Кейт. Крисчън стисна ръката на Итън и млясна Кейт по бузата. Госпожа Джоунс се върна с бутилка бира и чаша. Той взе бирата, но поклати глава към чашата. Икономката се усмихна и се върна в кухнята.

— Изненадан съм, че не искаш нещо по-силно — отбеляза Елиът.

— Е, какво ти се случи, по дяволите? Аз научих, когато татко ми се обади, за да ми съобщи, че хеликоптерът ти изчезнал.

— Хайде да седнем и ще ви разкажа. — Крисчън ме притегли към дивана и всички се настаняха, отпразвили погледи към него. Той отпи голяма глътка бира, после забеляза застаналия на прага Тейлър и му кимна. Тейлър му кимна в отговор.

— Как е дъщеря ти?

— Сега е добре. Фалшива тревога, сър.

— Добре — усмихна се Крисчън.

Дъщеря му ли? Какво ѝ беше на дъщерята на Тейлър?

— Радвам се, че се върнахте, сър. Имате ли нужда от мен?

— Трябва да приберем хеликоптера.

— Сега ли? Или може и утре сутрин?

— По-скоро утре сутрин, Тейлър.

— Добре, господин Грей. Нещо друго, сър?

Крисчън поклати глава и повдигна бутилката към него. Тейлър му отправи една от редките си усмивки — по-редки дори от тези на Крисчън, струва ми се — и се оттегли, навярно в кабинета или стаята си.

— Та какво стана, Крисчън? — подкани го Карик.

И Крисчън ни разказа. С Рос, неговата заместничка, летели с хеликоптера по работа, свързана с някакво спонсорство за Вашингтонския щатски университет във Ванкувър. Почти не го слушах, толкова бях замаяна. Просто го държах за ръка и зяпах поддържаните му нокти, дългите му пръсти, бръчките по кокалчетата му, часовника на китката му — омега с три малки циферблата. Гледах и красивия му профил, докато той продължаваше разказа си.

— Рос никога не беше виждала връх Сейнт Хелънс, затова на връщане заобиколихме оттам. Преди известно време бях чул, че са вдигнали временната забрана за полети, и исках да хвърля един поглед. И добре че го направихме. Летяхме ниско, на шейсетина метра над земята, когато датчиците на таблото замигаха. Имахме пожар в опашката — не ми оставаше друг избор, освен да изключа цялата електроника и да кацна. — Крисчън поклати глава. — Приземих се до Сребърното езеро, изкарах Рос и успях да угася огъня.

— Пожар значи? И в двата двигателя? — ужаси се Карик.

— Да.

— Мамка му! Но аз си мислех...

— Знам — прекъсна го Крисчън. — Страхотен късмет, че летях толкова ниско.

Потреперих. Той пусна ръката ми, прегърна ме и попита:

— Студено ли ти е?

Поклатих глава.

— Как угаси пожара? — попита Кейт, влизайки в режим на разследваща журналистка. Божичко, понякога задаваше много точни въпроси.

— С пожарогасител. Длъжни сме да имаме, по закон — спокойно отвърна Крисчън.

В ума ми изскочиха едни негови думи: „Всеки ден благодаря на Божието providение, че именно ти дойде да ме интервюираш, а не Катрин Кавана“.

— Защо не се обади или не използва радиостанцията? — попита Грейс.

Крисчън поклати глава.

— Електрониката беше изключена, съответно и радиостанцията. Не исках да рискувам да я включа заради пожара. Джипиесът на моето блакбери обаче работеше и успяхме да стигнем до най-близкия път. Отне ни четири часа. Рос изоставаше. — Той неодобрително стисна устни. — Джиесемите ни нямаха сигнал. В Гифърд няма покритие. Батерията на Рос падна първа. Моята свърши по пътя.

Напрегнах се и Крисчън ме притегли в скута си.

— И как се прибрахте в Сиатъл? — попита Грейс, като леко примига при вида на двама ни, несъмнено. Изчервих се.

— На автостоп. Имахме общо шестстотин долара и мислехме, че ще трябва да платим на някого да ни докара, но един шофьор на камион спря и се съгласи да ни качи. Отказа да вземе пари и дори раздели обяда си с нас. — Той поклати слисано глава. — Отне ни цяла вечност. А и той нямаше джиесем — странно, но факт. — Крисчън млъкна и погледна семейството си.

— А че ние ще се тревожим? — иронично рече Грейс. — О, Крисчън! За малко да се побъркаме!

— Даваха те по новините, брат ми.

— Досетих се по фоторепортерите отпред. Извинявай, мамо, трябваше да помоля шофьора да спре и да телефонирам. Но бързах да се прибера. — И хвърли поглед към Хосе.

„А, така значи, защото Хосе ще ноцува тук.“ Тази мисъл ме накара да се намръщя. Божичко, всички тези тревоги...

Грейс поклати глава.

— Радвам се, че се връщаш цял и невредим, скъпи.

Започвах да се отпускам и опрях главата си на гърдите му.

Миришеше на природа, малко на пот и на душ гел — на Крисчън, най-любимата миризма на света. По лицето ми пак потекоха сълзи, този път от благодарност.

— И двата двигателя ли? — намръщено повтори Карик.

— Иди го разбери. — Крисчън сви рамене и ме погали по гърба.

— Ей — прошепна, постави пръсти под брадичката ми и повдигна главата ми. — Стига си плакала.

Избърсах си носа с опакото на дланта по възможно най-непристойния за една дама начин.

— Стига си изчезвал. — Подсмръкнах и той се ухили.

— Електрическа повреда... странно, нали? — не преставаше Карик.

— Да, и на мен ми хрумна, татко. Но в момента искам просто да си легна. Утре ще мисля за всичко това.

— Значи медиите знаят, че прочутият Крисчън Грей е открит жив и здрав, така ли? — попита Кейт.

— Да. Андреа и хората от моя пиар отдел ще се оправят с пресата. Рос трябваше да ѝ се обади, след като я оставихме у тях.

— Да, Андреа ми позвъни, за да ми съобщи, че си жив — каза баща му.

— Трябва да ѝ дам повишение на тази жена. Макар вече да е доста късно — отвърна Крисчън.

— Това май беше намек, дами и господа, че моят скъп брат трябва да си ляга — иронично каза Елиът. Крисчън му направи физиономия.

— Кари, синът ми е в безопасност. Вече можеш да ме отведеш вкъщи.

„Кари?“ Грейс гледаше мъжа си с обожание.

— Да. Мисля, че няма да е зле и ние да си легнем — усмихна ѝ се Карик.

— Останете — предложи им Крисчън.

— Не, миличък, искам да се прибирам. Вече съм спокойна, след като знам, че ти няма нищо.

Той неохотно ме пусна на дивана и се изправи. Грейс го прегърна пак, притисна глава към гърдите му и доволно затвори очи. Той обви ръце около нея.

— Страшно се бях притеснила, скъпи — прошепна майка му.

— Добре съм, мамо.

Тя се отдръпна и напрегнато се вгледа в него.

— Да. Така ми се струва — бавно отвърна Грейс, погледна към мен и се усмихна. Изчервих се.

Изпратихме Карик и Грейс до фоайето. Зад мен Мия и Итън разпалено си шушукаха нещо, но не чувах какво.

Мия срамежливо се усмихваше на Итън, който я зяпаше и клатеше глава. Изведнъж тя скръсти ръце, въртна се и му обърна гръб. Явно ядосан, той заразтрива челото си с ръка.

— Мамо, татко, изчакайте ме — нацупено извика Мия. Сигурно и тя беше непостоянна като брат си.

Кейт силно ме прегърна.

— Виждам, че тук са станали някои адски сериозни промени, докато аз съм тънела в блажено неведение на Барбадос. Вие двамата явно сте луди един по друг. Радвам се, че с него всичко е наред. И не само за него, Ана — и за теб.

— Благодаря, Кейт.

— Да. Кой да знае, че ще открием любовта едновременно? — Тя се ухили. Леле-мале. Признаваше го!

— С братя! — изкисках се аз.

— Някой ден може да станем етърви — пошегува се Кейт.

Напрегнах се, после мислено се изритях по задника, когато тя се отдръпна и ме измери с поглед, сякаш ме питаше какво крия.

Изчервих се. По дяволите, трябваше ли да ѝ кажа, че ми е предложил?

— Хайде, бебчо — повика я от асансьора Елиът.

— Хайде да си поговорим утре, Ана. Сигурно си уморена до смърт.

Бях спасена.

— Естествено. Ти също, Кейт — днес си изминала страшно много път.

Прегърнахме се още веднъж и двамата с Елиът последваха семейство Грей в асансьора. Итън стисна ръката на Крисчън и ме прегърна приятелски. Изглеждаше разсеян, но се качи при другите и вратата се затвори.

Когато се върнахме от фоайето, Хосе чакаше в коридора.

— Вижете, аз ще се оттеглям... ще ви оставя да си почивате — каза той.

Изчервих се. Защо се чувствах толкова неловко?

— Знаеш ли къде да отидеш? — попита Крисчън.

Хосе кимна.

— Да, икономката...

— Госпожа Джоунс — подсетих го аз.

— Да, госпожа Джоунс ми показа. Имаш страхотен дом, Крисчън.

— Благодаря — любезно отвърна Крисчън. Застана до мен, прегърна ме през раменете и ме целуна по косата.

— Ще отида да хапна каквото ми е приготвила госпожа Джоунс. Лека нощ, Хосе. — Крисчън влезе в дневната и ни остави с Хосе на прага.

Леле-мале! Да ме остави сама с Хосе!

— Е, лека нощ. — Видът му издаваше, че се чувства неловко.

— Лека нощ, Хосе, и ти благодаря, че остана.

— Естествено, Ана. Ще съм на твое разположение винаги, когато твоето богато и секси гадже изчезне.

— Хосе! — смъмрих го аз.

— Майтап. Не се сърди. Утре сутрин ще си тръгна рано. Ще се видим някой ден, нали? Липсваш ми.

— Разбира се, Хосе. Скоро, надявам се. Извинявай, че тази вечер беше толкова... кофти.

— Да. — Той се ухили. — Кофти. — После ме прегърна. — Сериозно, Ана, радвам се, че си щастлива, но ако имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш.

Погледнах го.

— Благодаря.

Хосе ми отпрати тъжна, горчива усмивка и се качи горе.

Обърнах се към дневната. Крисчън стоеше до дивана и ме наблюдаваше с непроницаемо лице. Най-после бяхме сами.

— Той все пак го понася тежко — каза Крисчън.

— И откъде знаете, господин Грей?

— Познавам симптомите, госпожице Стийл. Струва ми се, че страдам от същата болест.

— Мислех, че повече няма да те видя — промълвих. Ето, думите бяха изречени. Най-ужасните ми страхове, събрани в едно кратко изречение и вече прогонени.

— Не беше чак толкова зле, колкото звучи.

Вдигнах сакото и обувките му от пода и тръгнах към него.

— Аз ще ги взема. — Той посегна към сакото си.

Гледаше ме така, като че ли живееше единствено заради мен, и същото се отразяваше на моето лице, сигурна бях. Той беше тук, наистина тук. И сега ме притегли в обятията си, и силно ме прегърна.

— Крисчън — промълвих и сълзите ми потекоха отново.

— Шшт — успокоително рече той и ме целуна по косата. — Знаеш ли... през няколкото ужасяващи секунди преди да кацнем всичките ми мисли бяха за теб. Ти си моят талисман, Ана.

— Мислех, че съм те изгубила — прошепнах. Стояхме вкопчени един в друг — преоткривахме връзката си и взаимно се утешавахме. Притиснах го към себе си още по-силно и осъзнах, че продължавам да държа обувките му. Пуснах ги и те изтрополиха на пода.

— Ела с мен под душа — каза Крисчън.

— Добре. — Погледнах го. Не исках да го пускам. Той протегна ръка и повдигна брадичката ми с пръсти.

— Знаете ли, даже разплакана сте хубава, госпожице Стийл. — Наведе се и нежно ме целуна. — И устните ви са невероятно меки. — Отново ме целуна, още по-дълбоко.

„О, божичко... и като си помисля, че можех да го изгубя... не...“
Пропъдих тази мисъл и му се оставих.

— Трябва да оставя сакото — прошепна той.

— Пусни го — отвърнах до устните му.

— Не мога.

Отдръпнах се и го погледнах озадачено.

Крисчън ми се подсмихна.

— Заради това. — Извади от вътрешния джоб кутийката, която му бях подарила. После преметна сакото на облегалката на дивана и остави кутийката отгоре.

„Използвай момента, Ана“ — подкани ме подсъзнанието ми. Е, минаваше полунощ, тъй че рожденият му ден беше настъпил.

— Отвори си подаръка — прошепнах и сърцето ми бясно се разтуптя.

— Надявах се да го кажеш — усмихна се Крисчън. — Чакането ме влудяваше.

Ухилих му се дяволито. Чувствах се лекомислена. Той ми отпрати срамежливата си усмивка и аз се разтопих въпреки

блъскащото се в гърдите ми сърце, наслаждавах се на веселата му и в същото време заинтригувана физиономия. Крисчън ловко разопакова кутийката и я отвори. Челото му се покри с бръчки, докато вадеше малкия правоъгълен пластмасов ключодържател с картина, състояща се от пиксели, мигащи като електронен екран. Изобразяваше силуета на Сиатъл и отгоре пишеше името с главни букви.

Той го разглежда известно време, после озадачено вдигна очи към мен и се намръщи. Бръчките загрозяваха прелестното му чело.

— Обърни го. — Затаих дъх.

Крисчън се подчини и очите му отново се стрелнаха към моите, разширени и сиви, изпълнени с почуда и радост. Устните му се разтвориха смаяно.

На ключодържателя светваше и угасваше думата „ДА“.

— Честит рожден ден — прошепнах аз.

20.

— Ще се омъжиш за мен, така ли? — Той явно не вярваше на очите си.

Кимнах нервно, изчервена, тревожна и не съвсем наясно с реакцията му — на мъжа, когото си мислех, че съм изгубила. Как не разбираше колко много го обичам?

— Кажи го — тихо заповяда Крисчън, вперил в мен напрегнат, възбуден поглед.

— Да, ще се омъжа за теб.

Той рязко си пое дъх и изведнъж ме грабна и ме завъртя по абсолютно неприсъщ за моя Петдесет нюанса начин. Смееше се, млад и безгрижен, излъчващ радостно въодушевление. Вкопчих се в раменете му, усещах мускулите му под пръстите си, и заразният му смях ме понесе на крилете си — шеметна и объркана, момиче, тотално обладано от мъжа на живота си. Крисчън ме пусна да стъпя на пода и ме целуна. Силно. Дланите му бяха от двете страни на лицето ми, езикът му беше настойчив, убедителен... възбуждащ.

— О, Ана — прошепна той до устните ми и ликуването му ме зашемети. Обичаше ме, нямаше съмнение в това, и аз се насладих на вкуса на този разкошен мъж, мъжа, когото си мислех, че повече няма да видя. Радостта му личеше ясно — по блесналите му очи и младежката му усмивка — и облекчението му беше осезаемо.

— Мислех, че съм те изгубила — промълвих, все още замаяна и задъхана от целувката му.

— Бебчо, някаква си повредена сто трийсет и петица не може да ме раздели от теб.

— Каква сто трийсет и петица?

— Чарли Танго. Официално се казва Юрокоптер ЕС135, най-безопасният в своя клас. — На лицето му се изписа някаква непонятна, но мрачна емоция и привлече вниманието ми. Какво криеше от мен? Преди да успея да го попитам, той се вцепени, погледна ме намръщено

и за миг ми се стори, че ще ми каже. Примигах, взряна в замислените му сиви очи.

— Чакай малко! Ти ми го подари преди да се срещнем с Флин. — Крисчън повдигна ключодържателя. Изглеждаше почти ужасен.

О, божичко, накъде клонеше? Кимнах, като се опитвах да запазя хладнокръвие.

Той зяпна.

Извинително свих рамене.

— Исках да знаеш, че каквото и да каже Флин, за мен няма да промени нищо.

Крисчън примига смаяно.

— Значи снощи цяла вечер съм те молил за отговор, а вече съм го бил получил?! — изуми се той.

Отново кимнах. Отчаяно се опитвах да преценя реакцията му. Крисчън ме гледаше изумен, но после присви очи и устните му се извиха иронично.

— Толкова тревоги за нищо — каза заплашително. Ухилих му се и пак свих рамене. — А, я не ми се правете на много печена, госпожице Стийл. В момента искам... — Прокара пръсти през косата си, после поклати глава и смени подхода.

— Не мога да повярвам, че ме остави да се измъчвам — прошепна удивено и лицето му едва забележимо се промени. Очите му заблестяха дяволито, устните му се извиха в похотлива усмивка.

Мама му стара. Полазиха ме тръпки. Какво беше намислил?

— Струва ми се, че заслужавате някакво наказание, госпожице Стийл — тихо каза Крисчън.

„Наказание ли? Уф, мамка му!“ Знаех, че се преструва, но въпреки това предпазливо отстъпих назад.

Той се ухили.

— Такава ли била играта? Защото ще те хвана. — И в очите му затанцуваха игриви пламъчета. — И си хапеш долната устна — прибави заплашително.

Всичките ми вътрешности изведнъж се свиха. „О, божичко!“ Бъдещият ми съпруг искаше да си играем. Направих още една стъпка назад и се обърнах да побягна — ала напразно. Крисчън с един скок ме сграбчи и аз изпищях от радост, изненада и шок. Той ме метна на рамото си и ме понесе по коридора.

— Крисчън — прошепнах като си мислех за Хосе на втория етаж, макар че едва ли можеше да ни чуе. Хванах се за кръста му, после в пристъп на смелост го плеснах по дупето. И той ми отговори със същото.

— Ох! — изскимтях аз.

— Време за душ — триумфално заяви Крисчън.

— Остави ме! — Неуспешно опитах да си придам неодобрителен вид. Съпротивата ми се оказа напразна — ръката му здраво обгръщаше бедрата ми и кой знае защо не можех да престана да се кикотя.

— Много ли си харесваш тези обувки? — весело попита той, когато отвори вратата на банята си.

— Предпочитам да са на пода, а не във въздуха — помъчих се да му изръмжа, но не се получи много добре, понеже не успях да овладеея смеха си.

— Вашето желание е заповед за мен, госпожице Стийл. — И без да ме свали долу, Крисчън ми събу обувките и ги пусна на плочките. Спря до тоалетната масичка и изпразни джобовете си — неработещото блакбери, ключове, портфейл, ключодържателя. От този ъгъл можех само да си представя как изглеждам в огледалото. Когато свърши, Крисчън продължи направо към огромната душ кабина.

— Крисчън! — смъмрих го. Намеренията му бяха очевидни.

Той пусна водата на максимум. „Божичко!“ Върху гърба ми шурнаха ледени струи и аз изпищях — после млъкнах, понеже пак се сетих за Хосе. Беше студено и аз бях напълно облечена. Вледеняващата вода напои роклята, бикините и сутиена ми. Бях подгизнала и въпреки това не можех да престана да се кикотя.

— Недей! — изписках. — Пусни ме! — Пак го плеснах, този път по-силно, и Крисчън ме пусна — остави ме да се хлъзна по мокрото му тяло. Бялата риза лепнеше върху гърдите му, панталоните му бяха подгизнали. И аз бях мокра, зачервена, замаяна и задъхана, и той ми се усмихваше, изглеждаше адски... невероятно секси.

После изражението му стана сериозно, очите му заблестяха и Крисчън отново обхвана лицето ми в шепи и притегли устните ми към своите. Целуна ме нежно и това тотално привлече вниманието ми. Вече не ме интересуваше, че съм облечена и абсолютно мокра под душа. Бяхме просто ние двамата под обливащата ни вода. Той се беше върнал, жив и здрав. Беше мой.

Ръцете ми неволно се насочиха към ризата му, прилепнала към всяка извивка, към всеки мускул на гърдите му, космите му бяха сплескани под мократа ѝ белота. Измъкнах я от панталона му и той простена до устата ми, ала устните му не се отделиха от моите. Когато започнах да го разкопчавам, се пресегна към ципа ми и бавно го смъкна. Устните му ставаха все по-настойчиви, по-предизвикателни, езикът му проучваше устата ми — и в тялото ми изригна желание. Рязко дръпнах ризата му и я разкъсах. Копчетата се разхвърчаха, отскачаха от плочките и потъваха в канала. Докато смъквах мократа риза от раменете и ръцете му, го притиснах към стената и предотвратих опитите му да ме съблече.

— Бутонелите — промълви той и вдигна китките си, на които висеше подгизналата му риза.

С трескави пръсти откопчах първо единия, а след това и втория златен бутонел и небрежно ги оставих да паднат на плочките. Ризата ги последва. Очите му търсеха моите под заливащата ни вода, погледът му пламтеше, горящ от желание. Протегнах ръце към колана на панталона му, но той поклати глава, хвана ме за раменете и ме завъртя с гръб към себе си. Свали докрай ципа на роклята ми, отметна мократа коса от тила ми и прокара език нагоре по врата ми, а после обратно, като ме целуваше и смучеше.

Изстенах и Крисчън бавно свлече роклята от раменете ми, после надолу под гърдите ми, целуваше ме по шията под ухото. Разкопча ми сутиена и го свали, обхвана гърдите ми с шепи и прошепна в ухото ми:

— Невероятно си красива.

Ръцете ми бяха обездвижени от сутиена и роклята, която висеше разкопчана под гърдите ми. Дланите ми обаче бяха свободни. Наклоних глава, за да му дам по-свободен достъп до шията си, и изпъчих гърдите си към неговите вълшебни пръсти. Пресегнах се зад гърба си и се насладих на рязкото му поемане на дъх, когато търсещите ми длани докоснаха еректиралния му пенис. Крисчън тласна таза си към моите очакващи го длани. По дяволите, защо не ми беше позволил да му събуя панталона?

Той леко започна да подръпва зърната ми и те се втвърдиха и удължиха под ловките му докосвания. Всичките ми мисли за панталона му изчезнаха и в корема ми напъпиха шиповете на удоволствието. Отметнах глава назад към него и простенах.

— Да — промълви Крисчън, завъртя ме към себе си, потърси устата ми със своята и смъкна сутиена, роклята и бикините ми, които се присъединиха към неговата риза в мокра купчина на пода.

Взех душ гела от етажерката до нас. Крисчън се вцепени, когато разбра какво се каня да направя. Втренчена в очите му, аз изстисках малко сладко ухаещ гел в шепата си и вдигнах ръка към гърдите му в очакване на неговия отговор на неизречения ми въпрос. Очите му се разшириха и той едва забележимо ми кимна.

Леко поставих длан в средата на гърдите му и започнах да втривам гела в кожата му. Крисчън рязко си пое дъх, но продължи да стои абсолютно неподвижно. След малко ме хвана за хълбоците, но не ме отблъсна. През цялото време ме наблюдаваше предпазливо, по-скоро напрегнато, отколкото уплашено, ала устните му се разтвориха и дишането му се ускори.

— Така добре ли е? — прошепнах.

— Да. — Лаконичният му отговор прозвуча почти като ахване. Помислих си за многото пъти, когато сме били заедно под душа, включително горчивия спомен от „Олимпик“. Е, вече можех да го докосвам. Миех го с нежни кръгове, къпех мъжа на живота си, насочвах се към подмишниците му, гърдния му кош, надолу по плоския му твърд корем, към пътечката от косми под пъпа му и към пояса на панталона му.

— Сега е мой ред — промълви Крисчън и посегна към шампоана, като ни избута от водните струи и изцеди малко върху темето ми.

Реших, че ми дава знак да престана да го мия, затова пъхнах пръсти под пояса му. Той се зае да сапунисва косата ми и дългите му силни пръсти замасажираха скалпа ми. Изпъшках одобрително, затворих очи и се оставих на божественото усещане. След тазвечерния стрес имах нужда тъкмо от такова нещо.

Крисчън се засмя и аз отворих едното си око. Усмиваше ми се.

— Харесва ли ти?

— Ммм...

Той се ухили.

— И на мен. — Наведе се, целуна ме по челото и властно заповяда: — Обърни се. — Подчиних се и пръстите му сладостно продължиха да разтриват скалпа ми, миеха, отпускаха, любеха. О,

какво блаженство! Той се пресегна за още шампоан и грижливо насапуниса дългите къдрици по гърба ми. Когато свърши, отново ме притегли под душа.

— Наведи си главата назад — нареди ми тихо, после грижливо изми пяната. След като приключи, отново се обърнах към него и се насочих направо към панталона му.

— Искам да те изкъпя целия — прошепнах. Той ми отправи онази крива усмивка и вдигна ръце в жест, с който казваше: „Цял съм твой, бебчо“. Ухилих се — това беше моят Крисчън. Бързо му свалих ципа и скоро панталоните и боксерките му лежаха при останалите ни дрехи. Изправих се и се пресегнах за душ гела и гъбата.

— Май се радваш, че ме виждаш — измърморих иронично.

— Винаги се радвам да ви видя, госпожице Стийл — засмя се той.

Насапунисах гъбата и поднових пътешествието си по гърдите му. Изглеждаше по-отпуснат — може би защото всъщност не го докосвах. Насочих се надолу по корема му, по пътечката от косми под пъпа му, през триъгълника от косми между краката му и накрая към еректиралния му член.

Вдигнах очи към него и той ми отвърна с премежен, изпълнен с чувствено желание поглед. „Хмм... Този поглед ми харесва.“ Пуснах гъбата и продължих с ръце, като го хванах здраво. Крисчън стисна клепачи, отметна глава и простена, изтласквайки хълбоците си към мен.

О, да! Адски беше възбуждащо. Богинята в мен се освести, след като цяла вечер се бе олюляла и ревала в ъгъла, и сега беше с курвенско червено червило.

Пламтящите му очи изведнъж се впиха в моите. Беше си спомнил нещо.

— Днес е събота — възкликна той, очите му похотливо заблестяха и той ме хвана за кръста, притегли ме към себе си и бясно ме зацелува.

„Ха! Смяна на ритъма!“

Едната му длан се плъзна надолу по гладкото ми мокро тяло, към вулвата ми, пръстите му търсеха и дразнеха, устните му бяха безмилостни и ме оставяха без дъх. Другата му ръка беше заровена в

косата ми и ме придържаше, докато понасях цялата тежест на развихрената му страст. Пръстите му се хлъзнаха в мен.

— Ааах! — простенах в устата му.

— Да — прошепна Крисчън и ме повдигна с длани под дупето.

— Обвий краката си около мен, бебчо. — Краката ми се подчиниха и аз се вкопчих в шията му като пиявица. Той ме опря в стената на кабината и остана неподвижен, вторачен в мен.

— Не си затваряй очите — промълви. — Искам да те виждам.

Примигах. Сърцето ми биеше бясно, кръвта кипеше във вените ми, разкъсваше ме желание, могъщо и неистово. И тогава той проникна в мен, о, мъчително бавно, изпълни ме, облада ме, кожа, притисната в кожа. Тласнах хълбоците си към него и високо простенах. Щом влезе в мен докрай, Крисчън отново спря. Лицето му беше напрегнато, съвсем сериозно.

— Ти си моя, Анастейжа — прошепна той.

— Завинаги.

Крисчън се усмихна победоносно и се раздвижи, а аз запъшках.

— И вече можем да съобщим на всички, защото ти каза „да“. — Гласът му звучеше благоговейно и той се наведе, покри устата ми със своята и започна да се движи... бавно и сладостно. Затворих очи и отметнах глава назад, извих гръб, подчинявайки волята си на неговата, робиня на неговия опияняващо бавен ритъм.

Зъбите му одраскаха челюстта ми, брадичката ми и се спуснаха по шията ми, докато ритъмът се ускоряваше и ме тласкаше напред и нагоре — далеч от земната повърхност, от душа, от вледеняващия ужас, който бях преживяла тази вечер. Бяхме само аз и мъжът на моя живот и се движехме в унисон, движехме се като един, всеки напълно погълнат от другия. Пъшкането и сумтенето ни се сливаха. Наслаждавах се на изключителното усещане от неговото обладаване, докато тялото ми разцъфваше около него.

„Можех да го изгубя... обичам го...“ Обичах го невероятно много. Изведнъж бях завладяна от безкрайността на любовта си, от дълбочината на чувствата ми към него. Щях да прекарам остатъка от живота си, обичайки този мъж, и с тази благоговейна мисъл изригнах около него в изцеляващ, пречистващ оргазъм, като виках името му и по бузите ми се стичаха сълзи.

Той свърши и се изпразни в мен. После, заровил лице в шията ми, се свлече на пода, като ме притискаше към себе си, целуваше лицето ми и пиеше сълзите ми, докато топлата вода ни обливаше и миеше телата ни.

— Пръстите ми са гъбясали — измърморих отмаляла и задоволена, отпуснала глава на гърдите му. Той вдигна пръстите ми към устните си и ги целуна един по един.

— Наистина трябва вече да излизаме от душа.

— Тук ми е удобно. — Седях между краката му и Крисчън ме притискаше към себе си. Не ми се мърдаше.

Той измърмори в знак на съгласие, но аз изведнъж се почувствах уморена до смърт. През последната седмица се бяха случили страшно много неща — достатъчно за безкрайна сапунена опера — а сега щях и да се омъжвам. От устните ми се изтръгна невярващ кикот.

— Какво ви е толкова смешно, госпожице Стийл? — нежно ме попита Крисчън.

— Тази седмица беше доста натоварена.

Той се ухили.

— Така си е.

— Слава богу, че се завърнахте жив и здрав, господин Грей — казах и отрезвях от мисълта какво е можело да се случи. Той се напрегна. Моментално съжалих, че съм му напомнила.

— Беше ме страх — за моя огромна изненада призна Крисчън.

— Преди ли?

Той кимна сериозно.

„Мама му стара.“

— Значи го представи откъм смешната му страна, за да успокоиш семейството си, така ли?

— Да. Бях прекалено ниско, за да кацна нормално. Обаче някак си успях.

По дяволите. Очите ми се стрелнаха към неговите. Той се беше намръщил. Водата продължаваше да се лее върху нас.

— Имаше ли голяма вероятност да не успееш?

Крисчън ме погледна.

— Огромна. — Замълча за миг. — За няколко ужасни секунди си мислех, че повече няма да те видя.

Прегърнах го силно.

— Не мога да си представя живота без теб, Крисчън. Обичам те толкова много, че чак се страхувам.

— И аз — промълви той. — Животът ми ще е празен без теб. Обичам те невероятно много. — Ръцете му се стегнаха около мен и той зарови нос в косата ми. — Никога няма да те пусна да си отидеш.

— Не искам да си отида. Никога. — Целунах го по шията. Той се наведе и нежно ме целуна.

След малко обаче се размърда и каза:

— Хайде, да те изсушим и после в кревата. Уморен съм до смърт, а и ти изглеждаш като пребита.

Изборът му на думи ме накара да се отдръпна и да повдигна вежди. Той наклони глава настрани и ми се подсмихна.

— Имате нещо да кажете ли, госпожице Стийл?

Поклатих глава и колебливо се оправих.

Седях на леглото. Крисчън настоя да изсуши косата ми — много го биваше в това. Стана ми неприятно, когато се сетих как е събрал такъв опит, затова веднага пропъдих тази мисъл. Минаваше два през нощта и бях готова да заспя. Крисчън ме погледна, после отново разгледа ключодържателя, легна до мен и невярващо поклати глава.

— Адски е гот. Най-чудесният подарък за рожден ден, който съм получавал. — Погледна ме с меки, топли очи. — По-хубав е даже от плаката на Джузепе Денатале^[1] с автограф.

— Щях да ти кажа по-рано, но понеже приближаваше рожденият ти ден... Какво се подарява на човек, който има всичко? Реших да ти подаря... себе си.

Той остави ключодържателя на нощното шкафче и ме притегли към гърдите си.

— Съвършен е. Като теб.

Подсмихнах се, въпреки че не виждаше лицето ми.

— Аз изобщо не съм съвършена, Крисчън.

— Подхилвате ли ми се, госпожице Стийл?

Откъде знаеше?

— Възможно е. — Изкикотих се. — Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се. — Той зарови лице в шията ми.

— Това, че не се обади на връщане от Портланд, заради Хосе ли беше всъщност? Тревожил си се, че съм тук сама с него, нали?

Крисчън не отговори. Обърнах се да го погледна. Очите му бяха напрегнати.

— Съзнаваш ли, че това е нелепо? Че така подложи семейството си и мен на ужасен стрес? Всички адски много те обичаме.

Той примига, после ми отправи срамежливата си усмивка.

— Нямах представа, че ще се разтревожите толкова.

Свих устни.

— Кога ще си го набиеш в дебелата глава, че те обичаме?

— Дебела глава ли? — Крисчън изненадано повдигна вежди.

Кимнах.

— Да. Дебела глава.

— Не знаех, че черепът ми е по-дебел от останалите кости в тялото ми.

— Говоря сериозно! Престани да се опитваш да ме разсмееш. Още съм ти сърдита, макар това донякъде да се компенсира от факта, че се прибра жив и здрав, докато аз си мислех... — Гласът ми секна, когато си спомних онези мъчителни няколко часа. — Е, знаеш какво си мислех.

Очите му омекнаха и той ме погали по лицето.

Извинявай. Права си.

— А и бедната ти майка. Беше много трогателно да те видя с нея.

Той се усмихна.

— Никога не я бях виждал в такова състояние. — Споменът го накара да примига. — Да, обикновено тя е изключително хладнокръвна. Направо ме изуми.

— Виждаш ли? Всички те обичат. — Усмихнах се. — Сега сигурно най-после ще повярваш. — Наведох се към него и нежно го целунах. — Честит рожден ден, Крисчън. Радвам се, че си тук, за да отбележиш този празник с мен. И още не знаеш какво съм ти приготвила за утре... въъ... за днес де.

— Още ли има? — смая се той и на лицето му се разля умопомрачителна усмивка.

— О, да, господин Грей, обаче ще трябва да изчакате.

Събудих се внезапно от сън или кошмар. Паникьосано се завъртях в леглото и за свое облекчение видях Крисчън да спи дълбоко до мен. И тъй като се бях размърдала, той се раздвижи, протегна ръка в съня си, прегърна ме, отпусна глава на рамото ми и тихо въздъхна.

В стаята нахлуваше светлина. Осем часът. Крисчън никога не спеше до толкова късно. Легнах по гръб и оставих силно разтуптяното си сърце да се успокои. Откъде тази тревога? Може би вследствие от снощи?

Обърнах се и го погледнах. Той беше тук. Жив и здрав. Дълбоко си поех дъх и вперих очи в прелестното му лице. Лице, което вече ми бе съвсем познато, с всичките му трапчинки и сенки, завинаги запечатано в ума ми.

В съня си изглеждаше много по-млад, но... усмихнах се: днес остаряваше с цяла година. Помислих си за подаръка си и сама се поздравих. Ооо... какво щеше да прави днес? Сигурно трябваше да започна, като му поднеса закуска в леглото. Пък и Хосе може още да беше тук.

Заварих го на бара, ядеше мюсли. Изчервих се, когато го видях. Той знаеше, че съм прекарала нощта с Крисчън. Защо изведнъж изпитах толкова силен срам? Нито бях гола, нито нещо друго. Бях по дългия си до пода копринен пенъоар.

— Добро утро, Хосе.

— Ей, Ана! — Лицето му грейна, беше искрено зарадван да ме види. В изражението му нямаше и следа от насмешка или укор.

— Добре ли спа? — попитах го.

— Да. Страхотна гледка се разкрива от горе.

— Да. Невероятно е. — Също като собственика на този апартамент. — Искаш ли истинска мъжка закуска? — подразних го.

— С удоволствие.

— Днес Крисчън има рожден ден — ще му поднеса закуска в леглото.

— Буден ли е?

— Не, мисля, че е капнал от снощи. — Бързо извърнах глава и се насочих към хладилника, за да не види, че съм се изчервила. „Божичко,

та това е Хосе!“ Когато извадих яйцата и бекона от хладилника, той подметна:

— Наистина го харесваш, а?

Свих устни.

— Аз го обичам, Хосе.

Той се ококори за миг, после отново се усмихна.

— Как няма да го обичаш? — И махна с ръка към дневната.

Намръщих се.

— Много ти благодаря!

— Ей, Ана, майтап бе.

Хмм... винаги ли щяха да ме обвиняват в това? Че се омъжвам за Крисчън заради парите му?

— Сериозно, майтапя се. Ти никога не си била такава момиче.

— Искаш ли омлет? — попитах го, за да сменя темата. Не ми се караше с него.

— Естествено.

— И за мен — каза влезлият в дневната Крисчън. Мамка му, носеше само долнище на пижама, което му висеше адски секси на хълбоците. — Здравсти, Хосе.

— Здравсти, Крисчън — отвърна Хосе.

Крисчън се обърна към мен и се подсмихна на зяпването ми. Правеше го нарочно. Присвих очи, като отчаяно се опитвах да възвърна равновесието си. Изражението на Крисчън едва забележимо се промени. Знаеше, че знам какво е намислил, но не му пукаше.

— Канех се да ти донеса закуска в леглото.

Той се приближи, прегърна ме с една ръка, повдигна брадичката ми и шумно ме млясна по устните. Абсолютно неприсъщо за моя Петдесет нюанса!

— Добро утро, Анастейжа. — Искаше ми се да му се намръщя и да му кажа да се държи прилично — обаче все пак имаше рожден ден. Изчервих се. Защо защитавах толкова безпощадно своята територия?

— Добро утро, Крисчън. Честит рожден ден — казах с усмивка.

— Нямам търпение да получа втория си подарък — отвърна Крисчън и с това се приключи. Изчервих се като Червената стая на болката и нервно се озърнах към Хосе, който изглеждаше така, все едно е глътнал нещо неприятно. Извърнах се и се заех с готвенето.

— Е, какви са плановете ти за днес, Хосе? — привидно небрежно попита Крисчън, докато сядаше на бара.

— Ще ходя да видя баща ми и Рей, таткото на Ана.

Крисчън се навъси.

— Те познават ли се?

— Служили са заедно. Бяха изгубили връзка, докато ние с Ана не постъпихме в колежа. Стана много гот, сега са първи приятели. Ще ходим за риба.

— За риба ли? — искрено се заинтригува Крисчън.

— Да, по онова крайбрежие има страхотен улов. Морската пъстърва става доста едра.

— Вярно е. С брат ми Елиът веднъж уловихме една петнайсеткилограмова.

За риболов ли си приказваха? Какво толкова има в риболова? Никога не съм го разбирала.

— Петнайсеткилограмова? Не е зле. Бащата на Ана обаче държи рекорда. Почти двайсет.

— Майтапиш се! Тя изобщо не ми е казвала.

— Честит рожден ден, между другото.

— Мерси. Е, къде ходиш на риба?

Изключих се. Нямаше нужда да ги слушам. И в същото време бях облекчена. Виждаш ли, Крисчън? Хосе не е чак толкова лош.

Когато Хосе реши да си тръгва, двамата се държаха много по-свободно един с друг. Крисчън бързо се облече по тениска и дънки и бос ни придружи с Хосе до фоайето.

— Благодаря за гостоприемството — каза му Хосе, докато се ръкуваха.

— Винаги си добре дошъл — отвърна Крисчън.

Хосе ме прегърна.

— Всичко хубаво, Ана.

— И на теб. Много се радвам, че се видяхме. Другия път ще излезем както трябва.

— Само да не забравиш. — Той ни махна от асансьора и си тръгна.

— Виждаш ли, не е толкова лош — казах на Крисчън.

— Само че още иска да ти свали гащите. Но не мога да го обвинявам.

— Крисчън, това не е вярно!

— Стига де, не се прави на скромна! — Той ми се захили. — Желаете те. Много.

Намръщих се.

— Крисчън, той ми е само приятел, добър приятел. — И изведнъж осъзнах, че така твърдеше и самият Крисчън за госпожа Робинсън. Тази мисъл ме смути.

Той разпери помирително ръце.

— Не искам да се караме.

„О! Та ние не се караме... нали?“

— И аз.

— Не му ли каза, че ще се женим?

— Не. Мислех, че първо трябва да кажа на мама и Рей. — Уф! За пръв път мислех за това, откакто се бях съгласила. Божичко, какво щяха да кажат родителите ми?

— Да, права си. А аз... въъ... трябва да питам баща ти. Да го помоля за ръката ти.

Засмях се.

— О, Крисчън, да не живеем в осемнайсети век!

„Мама му стара. Какво ще каже Рей?“ Мисълта за този разговор ме изпълни с ужас.

— Такава е традицията. — Крисчън сви рамене.

— Хайде да го обсъдим по-късно. Искам да ти дам другия подарък. — Целях да отвлека вниманието му. Мисълта за подаръка направо прогаряше дупка в съзнанието ми. Трябваше да му го дам, за да видя как ще реагира.

Той ми отпрати момчешката си усмивка и сърцето ми за миг спря. Никога нямаше да ми омръзне да гледам тази усмивка.

— Пак си хапеш устната.

Докосна брадичката ми и ме полазиха тръпки. Без да кажа нищо и докато все още имах малко смелост, го хванах за ръка и го поведох към спалнята. Заведох го до леглото и извадих двете кутии, които бях скрила под моята страна на кревата.

— Цели два подаръка! — изненада се той.

Дълбоко си поех дъх.

— Купих ги преди... въъ... вчерашния инцидент. Сега не съм сигурна. — Бързо му подадох едната кутия, преди да съм се отказала.

Крисчън ме погледна озадачено, доловил колебанието ми.

— Сигурна ли си, че искаш да я отворя?

Кимнах нервно.

Крисчън разкъса опаковката и изненадано се вторачи в кутията.

— Чарли Танго — прошепнах.

Той се засмя. В кутията имаше дървено вертолетче с голям ротор, който се задвижваше със слънчева енергия.

— Със слънчева батерия — измърмори той. — Леле! — И преди да съм се усетила, вече седеше на леглото и го сглобяваше. Приключи бързо и го постави върху дланта си. Син дървен хеликоптер. Крисчън ме погледна и ми отпрати разкошната си момчешка усмивка, после го протегна към прозореца. Слънчевите лъчи окъпаха вертолетчето и роторът се завъртя.

— Виж само! — Той го заразглежда внимателно. — Какво можем да правим вече с тази технология! — Вдигна играчката пред очите си, втрепенен във въртящия се ротор. Беше като хипнотизиран и аз също зяпах като хипнотизирана как се унася в размисъл, вторачен във вертолетчето. За какво мислеше?

— Харесва ли ти?

— Страхотно е, Ана. Благодаря. — Той ме прегърна и ме целуна, после продължи да наблюдава въртящия се ротор. — Ще го сложа при безмоторния самолет в кабинета си — каза разсеяно, без да откъсва очи от ротора. После отдръпна ръката си от слънчевата светлина и въртенето постепенно спря.

Неволно се ухилих до уши и мислено се поздравих. Харесваше му. Естествено, нали той си падаше по алтернативни технологии. Крисчън остави вертолетчето на скрина и се обърна към мен.

— Ще ми прави компания, докато поправим Чарли Танго.

— Може ли да се поправи?

— Не знам. Надявам се. Иначе ще ми липсва.

„Ще му липсва?“ Изумих се от пронизалата ме ревност към неодушевен предмет. Подсъзнанието ми избухна в презрителен смях. Не му обърнах внимание.

— Какво има в другата кутия? — попита Крисчън, ококорен от почти детинско вълнение.

„Мамка му!“

— Не съм сигурна дали този подарък е за теб, или за мен.

— Така ли?

Видях, че съм разпалила любопитството му. Нервно му подадох втората кутия. Той леко я разклати и се чу тежко изтракване. Крисчън ме погледна.

— Защо си толкова нервна? — попита озадачено.

Свих рамене, едновременно засрамена и възбудена, и се изчервих. Крисчън повдигна вежди.

— Заинтригувахте ме, госпожице Стийл. — Гласът му отекна в мен и породи желание и очакване под лъжичката ми. — Трябва да кажа, че реакцията ви ми доставя удоволствие. Какво сте намислили?

Стиснах устни и затаих дъх.

Той отвори кутията и извади картичка. Останалата част от съдържанието беше увита в мека хартия. Крисчън отвори картичката и очите му се стрелнаха към моите — ококорени от шок или изненада, не можех да определя.

— Да правя груби неща с теб ли?

Кимнах и преглътнах с усилие. Той предпазливо наклони глава, преценявайки реакцията ми, и се навъси. После отново насочи вниманието си към кутията. Разкъса бледосинята хартия и извади маска за очи, щипки за зърна, анален разширител, своя айпод, сребристосивата си вратовръзка — и накрая ключа за стаята с играчките.

Погледна ме със сериозно, непроницаемо изражение. „Уф, мамка му.“ Да не бях сбъркала?

— Искаш да си играем ли? — попита тихо.

— Да — прошепнах аз.

— За рождения ми ден ли?

— Да. — Гласът ми просто не можеше да е по-смирнен.

На лицето му се изписаха безброй емоции, нито една от които не ми беше понятна, но накрая се установи на безпокойство. „Хмм...“ Не точно онази реакция, която очаквах.

— Сигурна ли си? — Гледаше ме втренчено.

— Без бичове и бой обаче.

— Това ми е ясно.

— Тогава да. Сигурна съм.

Той поклати глава и се взря в съдържанието на кутията.

— Полудяла за секс и ненаситна. Е, мисля, че ще мога да направя нещо с тези неща — измърмори все едно на себе си и прибра подаръците в кутията. Когато ме погледна отново, изражението му се беше променило напълно. Очите му пламтяха и устните му бавно се извиха в еротична усмивка. Протегна ми ръка.

— Хайде — каза и това не беше покана. Стомахът ми се сви, рязко и силно, дълбоко под лъжичката.

Подадох му покорно ръка.

— Тръгвай — заповяда той и аз го последвах. Сърцето ми се беше качило в гърлото. Желанието подпали кръвта ми и вътрешностите ми се свиха от жадно очакване. Най-последно!

---

[1] Канадски шампион по кикбокс. — Б.пр. ↑

21.

Крисчън спря пред стаята с играчките.

— Сигурна ли си? — попита ме за пореден път с възбуден, но и тревожен поглед.

— Да — промълвих и му се усмигнах плахо.

Очите му омекнаха.

— Нещо, което не искаш да правиш?

Неочакваният му въпрос ме изненада. Хрумна ми нещо.

— Не искам да ме снимаш.

Крисчън се вцепени и изражението му стана строго. Той наклони глава настрани и ме погледна замислено.

„Уф, мамка му.“ Мислех, че ще ме попита защо, но за щастие не го направи.

— Добре. — Крисчън се намръщи, докато отключваше вратата, после застана отстрани и ме въведе вътре. Усецах очите му върху себе си, докато влизаше след мен и затваряше вратата.

Остави кутията с подаръка ми върху скрина, извади айпода, включи го и махна към музикалния център на стената. Опушените стъклени врати беззвучно се отвориха. Крисчън натисна няколко бутона и в стаята отекна шум на мотриса в метро. После намали звука и последвалият бавен, хипнотичен електронен ритъм ни обгърна. Запя певица. Не знаех коя е, но имаше мек и в същото време дрезгав глас. Ритъмът беше отмерен, бавен... еротичен. „О, божичко!“ Музика, на която да се любиш.

Крисчън се обърна към мен. Аз стоях в средата на стаята, сърцето ми биеше бясно, кръвта пееше във вените ми и пулсираше — или поне така ми се струваше — в такт със съблазнителния ритъм на песента. Той бавно и небрежно се приближи към мен и подръпна брадичката ми, за да не хапя долната си устна.

— Какво ти се прави, Анастейжа? — измърмори Крисчън и леко ме целуна по ъгълчето на устата, без да пуска брадичката ми.

— *Ти* имаш рожден ден. Прави каквото ти се иска — прошепнах.

Той прокара палеца си по долната ми устна и челото му отново се смръщи.

— Да не би да си тук, защото смяташ, че на мен ми се иска да съм тук? — Думите му бяха изречени меко, ала погледът му ме пронизваше напрегнато.

— Не. И на мен ми се иска да съм тук.

Очите му потъмняха и станаха по-дръзки, докато преценяваше отговора ми. И сякаш мина цяла вечност, докато отново отвори уста.

— О, има ужасно много възможности, госпожице Стийл. — Гласът му беше нисък, възбуден. — Но да започнем с това да останете гола. — Той дръпна колана на пеньоара ми, който се разтвори и разкри копирената ми нощница, после се отдръпна и спокойно седна на страничната облегалка на кожения диван.

— Съблечи се. Бавно. — И ме изгледа чувствено, предизвикателно.

Конвулсивно преглътнах и стиснах бедрата си. Вече бях мокра между краката. Богинята в мен беше чисто гола и чакаше на опашка, умоляваше ме да побързам. Свлякох пеньоара от раменете си, без да откъсвам погледа си от неговия, и го оставих да се свлече на пода. Неговите хипнотизиращи сиви очи започваха да пламтят и той прокара показалец по устните си.

Смъкнах тънките презрамки на нощницата си, погледах го малко, после ги пуснах. Тя се изхлузи, безшумно се плъзна по тялото ми и се събра на вълнички в краката ми. Бях гола, задъхана и напълно готова.

Крисчън не реагира веднага и аз се удивих на откровено похотливото одобрение, което се изписа на лицето му. Той се изправи, отиде при скрина и взе сребристосивата си вратовръзка — любимата ми. Докато се обръщаше и небрежно се приближаваше към мен, я опъваше в ръцете си и на устните му играеше усмивка. Когато застана пред мен, очаквах да поиска да протегна ръце, ала Крисчън не го направи.

— Струва ми се, че сте облечена прекалено леко, госпожице Стийл — прошепна той, постави вратовръзката на шията ми и бавно, но сърчно я завърза на идеален уиндзорски възел. Докато го стягаше, пръстите му се отъркаха в основата на гърлото ми и по тялото ми пробяга електричество, което ме накара да ахна. Крисчън остави

широкия край на вратовръзката достатъчно дълъг, за да покрие космите между краката ми.

— Сега изглеждате много яко, госпожице Стийл — каза той, наведе се и нежно ме целуна по устните. Целувката беше съвсем лека — исках още, в тялото ми напираше буйно желание.

— Какво да правим сега с теб? — попита Крисчън. После хвана вратовръзката и рязко я дръпна, принуждавайки ме да политна в ръцете му. Пръстите на едната му ръка се заровиха в косата ми, отметнаха главата ми назад и Крисчън ме целуна истински, силно, с безмилостен, упорит език. Другата му ръка се плъзна надолу по гърба ми и ме стисна за дупето. Когато ме пусна, той също се задъхваше и ме гледаше със сиви очи от течен огън. Аз дишах тежко, напълно загубила самообладание. Бях сигурна, че след тази чувствена агресия устните ми ще се подуят.

— Обърни се — заповяда Крисчън и аз се подчиних. Той освободи косата ми от вратовръзката, бързо я сплете и я завърза. После дръпна плитката и ме принуди да отметна глава назад.

— Имаш красива коса, Анастейжа — прошепна Крисчън и ме целуна по гърлото, целувка, която прати тръпки по гръбнака ми.

— Само трябва да кажеш „стига“. Знаеш го, нали?

Кимнах, без да отварям очи, наслаждавах се на устните му по кожата ми. Той пак ме завъртя и вдигна края на вратовръзката.

— Ела. — И ме поведе към скрина, където лежеше останалата част от съдържанието на кутията.

— Тези неща, Анастейжа. — Крисчън повдигна аналния разширител. — Този е прекалено голям номер за теб. Като анална девственица, не бива да започваш с него. Ще започнем ето с това. — Изпъна кутрето си и аз изумено ахнах. С пръсти... *там*? Крисчън ми се подсмихна и ми хрумна неприятната мисъл за аналния фистинг, за който се споменаваше в договора.

— Само с пръст — и то един — тихо каза той с онази своя свръхестествена способност да четете мислите ми. Очите ми се стрелнаха към неговите. Как го правеше?

— Тези щипки са болезнени. — Крисчън заоглежда щипките за зърна. — Ще използваме тези тук. — И сложи друг чифт върху скрина. Приличаха на грамадни черни фиби с висулки от черни камъни. —

Тези могат да се регулират — поясни Крисчън с глас, който издаваше искрена загриженост.

Примигах и се ококорих. Крисчън, моят учител по секс. Той знаеше много повече от мен за всичко това. Никога нямаше да го настигна. Намръщих се. Той знаеше повече от мен за повечето неща... освен за готвенето.

— Ясно? — попита Крисчън.

— Да — прошепнах с пресъхнала уста. — Ще ми кажеш ли какво възнамеряваш да правиш?

— Не. Ще го правя в движение. Това не е сцена, Ана.

— Как да се държа?

Той се намръщи.

— Както искаш.

„О!“

— Моя двойник ли очакваше, Анастейжа? — попита Крисчън, едновременно малко подигравателно и озадачено. Отново примигах.

— Ами, да. Той ми харесва — отговорих.

Крисчън се усмихна, протегна ръка и прокара палец по бузата ми.

— Виж ти. — Палецът му се плъзна по долната ми устна. — Аз съм ти любовник, Анастейжа, не съм твой господар. Обичам да слушам смеха и момичешкото ти кискане. Харесвам те отпусната и щастлива, каквато си на портретите на Хосе. Това е момичето, което попадна в моя кабинет. Това е момичето, в което се влюбих.

Зяпнах го с отворена уста и в сърцето ми разцъфна желана топлина. Радост — стопроцентова радост.

— Но след като казах всичко това, също бих искал да правя груби неща с вас, госпожице Стийл, и моят двойник знае някой и друг номер. Тъй че правете каквото ви се казва и се обърнете. — Очите му заблещукаха дяволито и радостта рязко се премести надолу и сви и напрегна всеки мускул под кръста ми. Подчиних се. Зад мен той изтегли едно от чекмеджетата и след малко отново се изправи пред мен.

— Ела — заповяда ми и като хвана края на вратовръзката, ме поведе към масата. Докато минавахме покрай дивана, забелязах, че всички камшици са изчезнали. Това ме разсея. Дали бяха там при

предишното ми влизане в стаята? Не си спомнях. Крисчън ли ги беше преместил? Госпожа Джоунс? Крисчън прекъсна размислите ми.

— Искам да коленичиш тук горе — каза, когато стигнахме до масата.

О! Какво беше намислил? Богинята в мен нямаше търпение да узнае — тя вече беше скочила върху масата и гледаше Крисчън с обожание.

Той внимателно ме повдигна и аз застанах на колене пред него, изненадана от собствената си грациозност. Сега очите ни бяха на едно равнище. Крисчън плъзна длани по бедрата ми, хвана ме за коленете, разкрачи ме и застана точно пред мен. Изглеждаше много сериозен, очите му бяха потъмнели, премрежени... похотливи.

— Ръцете зад гърба. Ще ти сложа белезници.

Извади кожени белезници от задния си джоб и се пресегна зад мен. Къде щеше да ме отведе този път?

Близостта му ме опияняваше. Този мъж щеше да стане мой съпруг. Можеше ли една жена да желае мъжа си толкова страстно? Не си спомнях да съм чела за такова нещо. Не бях в състояние да му устоя и прокарах разтворените си устни по челюстта му, усетих наболата му четина, шеметна комбинация от дращене и мекота под езика ми. Крисчън се вцепени и затвори очи. Дишането му стана неравномерно и той се отдръпна.

— Престани. Иначе ще свършим много по-бързо, отколкото ни се иска и на двамата. — В първия момент ми се стори, че ще се ядоса, но той се усмихна и разгорещените му очи весело проблеснаха.

— Ти си неустоим. — Нацупих се.

— Така ли? — иронично възкликна той.

Кимнах.

— Е, не ме разсейвай, иначе ще ти запуша устата.

— Обичам да те разсейвам — прошепнах и го изгледах упорито.

Той повдигна вежди.

— Или пък ще те напляскам.

О! Опитах се да скрия усмивката си. До не много отдавна тази заплаха щеше да ме усмири. Изобщо нямаше да имам смелост да го целуна по собствена инициатива, докато се намираше в тази стая. Сега съзнавах, че вече не ме е страх от него. Какво откритие само! Ухилих се дяволито и Крисчън ми се подсмихна.

— Дръж се прилично — изръмжа и отстъпи назад, като ме гледаше и пляскаше с кожените белезници по дланта си. Действията му бяха безмълвно предупреждение и аз се опитах да си придам разкаян вид. Струва ми се, че успях. Крисчън отново се приближи до мен.

— Така е по-добре — каза и отново се наведе с белезниците. Устоях да не го докосна, но вдишах разкошното му Крисчъново ухание, все още свежо от снощния душ. „Хмм...“ Трябваше да го бутилирам.

Очаквах да ми окове китките, но Крисчън постави белезниците над лактите ми. Това ме накара да извия гръб и да изпъча гърдите си напред, въпреки че лактите ми в никакъв случай не бяха долепени един към друг. Когато свърши, той се отдръпна, за да ми се полюбува.

— Добре ли се чувстваш?

Не бях в най-удобната поза, обаче изпитвах такава възбуда от очакването да видя докъде ще доведе това, че кимнах, премаляла от желание.

— Чудесно. — Той измъкна маската от задния си джоб.

— Струва ми се, че вече видя достатъчно — измърмори и нахлузи маската върху очите ми. Дишането ми се ускори. „Леле!“ Защо фактът, че не виждам, беше толкова еротичен? Бях коленичила на масата и чаках — сладостно очакване, възбуждащо и тежко дълбоко под лъжичката ми. Обаче можех да чувам и мелодичният ритъм на песента продължаваше да отеква в тялото ми. Досега не й бях обърнала внимание. Сигурно беше включена на повторение.

Крисчън се отдръпна. Какво правеше? Чух, че отиде при скрина и издърпа едно чекмедже, после го затвори. След миг се върна и го усетих пред себе си. Във въздуха се разнесе остър, богат мускусен аромат. Разкошен — почти ми потекоха слюнки.

— Не искам да развалям любимата си вратовръзка — прошепна Крисчън и бавно я развърза.

Рязко си поех дъх, когато краят ѝ се плъзна по тялото ми и ме погъделичка. Да развали вратовръзката си ли? Наострих уши, за да определя какво се готви да прави. Потриваше ръце една в друга. Кокалчетата на пръстите му изведнъж се спуснаха по линията на челюстта ми.

Тялото ми се изпъна от полазилите ме възхитителни тръпки, пратени от неговото докосване. Дланта му се сви върху шията ми, мазна от сладостно ухаещото масло, гладко се плъзна надолу по гърлото ми, по ключицата ми и нагоре по рамото ми. Пръстите му нежно размачкваха плътта ми. О, ще ме масажират. Не го очаквах.

Той постави другата си длан върху другото ми рамо и се отправи на поредното бавно възбуждащо пътешествие по ключицата ми. Тихо простенах, докато се спускаше към копнеещите ми за неговите ласки гърди. Какво сладостно мъчение! Още повече извих гръб под сръчните му ръце, ала дланите му се плъзнаха към страните ми, бавно, отмерено, в такт с музиката, и усърдно избягваха гърдите ми. Отново изпъсках, ала не знаех дали от удоволствие, или от разочарование.

— Невероятно си красива, Ана — промълви Крисчън с нисък дрезгав глас, доближил устни до ухото ми. Носът му проследи линията на челюстта ми, докато той продължаваше да ме масажира — под гърдите, по корема, надолу... Бегло ме целуна по устните, после прокара носа си надолу по шията ми, по гърлото. „Мамка му, цялата горя...“ От близостта му, ръцете му, думите му.

— И скоро ще станеш моя жена, за която ще се грижа — прошепна той.

„О, божичко!“

— Която ще обичам и уважавам.

„Господи!“

— И която ще боготворя с тялото си.

Отметнах глава и простенах. Пръстите му пробягаха през космите между краката ми, по вулвата ми и той започна да трие клитора ми с длан.

— Госпожа Грей — прошепна Крисчън, докато дланта му се притискаше към плътта ми.

Изпъсках.

— Да — каза той, като продължаваше да ме възбужда с ръка. — Отвори си устата.

Задъхвах се, тъй че устата ми вече беше отворена. Отворих я още повече и той пхна между устните ми голям студен метален предмет. Имаше форма на прекалено голям бебешки биберон с малки жлеbove или вдлъбнатини и нещо като верижка на края.

— Смучи — тихо заповяда Крисчън. — Ще пъхна това нещо в теб.

„В мен ли? Къде в мен?“ Сърцето ми се качи в гърлото.

— Смучи — повтори той и спря да ме милва.

„Недей, не спирай!“ — исках да извикам, но устата ми беше пълна. Хлъзгавите му длани се понесоха обратно нагоре по тялото ми и накрая обхванаха пренебрегнатите ми гърди.

— Не спирай да смучеш.

Крисчън леко претърколи зърната ми между палците и показалците си и те се втвърдиха и удължиха под ловките му ласки, пращайки синапсни вълни на удоволствие чак до слабините ми.

— Имаш невероятно красиви гърди, Ана — прошепна той и в отговор зърната ми се втвърдиха още повече. Крисчън измърмори одобрително и аз простенах. Устните му се плъзнаха от шията ми към едната ми гърда, като леко я хапеха и смучеха, надолу към зърното ми, и изведнъж усетих ужилването на щипката.

— Ох! — изпъшках през предмета в устата ми. Усещането беше невероятно, възбуждащо, болезнено, приятно... о, тази щипка! Крисчън леко я облиза и в същото време ми постави втората. Нейното ухапване беше също толкова остро... и също толкова възхитително. Простенах високо.

— Усети ги — промълви той.

„О, усещам ги. Усещам ги. Усещам ги!“

— Дай ми това нещо. — Крисчън леко подръпна металния биберон в устата ми и аз го пуснах. Дланите му отново се спуснаха по тялото ми и заобиколиха към гърба ми.

Ахнах. Какво щеше да прави? Коленете ми се напрегнаха, когато плъзна пръсти в цепката на дупето ми.

— Шшт, спокойно — произнесе той до ухото ми и ме целуна по шията, докато пръстите му ме милваха и дразнеха.

„Какво ще прави?“

Другата му ръка се насочи по корема ми към вулвата ми и Крисчън пак започна да ме търка с дланта си. Пръстите му потънаха в мен и аз високо простенах.

— Ще пъхна това нещо в теб — прошепна той. — Не тук. — Пръстите му се плъзнаха в цепката на дупето ми, размазвайки маслото. — Ето тук. — Пръстите му обикаляха, влизаха и излизаха, докосваха

предната стена на влагалището ми. Аз стенех и защипаните ми зърна се подуваха.

— Оох!

— Тихо, тихо. — Крисчън отдръпна пръстите си и вкара предмета в мен. После обхвана лицето ми в шепи и ме целуна, устата му завладя моята и чух съвсем слабо изщракване. Разширителят в мен завибрира — *там долу!* Ахнах. Усещането беше изключително — никога не бях изпитвала такова нещо.

— О!

— Спокойно. — Той заглуши стоновите ми с устата си. Дланите му се спуснаха и съвсем лекичко подръпнаха щипките. Нададох силен вик.

— Моля те, Крисчън!

— Шшт, бибчо. Потърпи.

Това ми идваше прекалено — цялото това стимулиране... навсякъде. Ритъмът на тялото ми започваше да се ускорява и както бях на колене, не бях в състояние да го контролирам. „О, божичко...“ Щях ли да изтърпя?

— Добро момиче — успокоително произнесе той.

— Крисчън — изпъшках аз и гласът ми прозвуча отчаяно дори в собствените ми уши.

— Шшт, усещам го, Ана. Не се бой. — Сега ръцете му бяха на кръста ми, но не можех да се съсредоточа върху тях, а само върху предмета, който беше в мен, и върху щипките. Ритъмът ми се ускоряваше, приближаваше експлозията — с непрекъснатите вибрации и сладостното, невероятно сладостно изтезание с щипките. Скоро щеше да стане непоносимо. Дланите му се спуснаха надолу и отпред, мазни и хлъзгави, докосваха, опипваха, мачкаха кожата ми — мачкаха дупето ми.

— Невероятно си красива — промълви той и изведнъж леко пъхна мазния си пръст в мен... *там!* В задника ми! Ужас! Усещането беше чуждо, забранено... ала, ооо... страшно... приятно. И Крисчън започна бавно да го движи, навътре и навън, докато зъбите му драскаха вдигнатата ми нагоре брадичка.

— Невероятно си красива, Ана.

Бях се издигнала високо — много високо над адски широка клисура — и се носех във въздуха, и в същото време шеметно падах,

спусках се стремглаво към земята. Вече не можех да издържам и закрепях, когато тялото ми конвулсивно се сви и свърши от непоносимото стимулиране. И когато изригна, се превърнах в чисто усещане — навсякъде. Крисчън свали първо едната, а после и другата щипка и в резултат зърната ми започнаха да парят от прилива на сладостно-мъчително усещане, ала беше невъобразимо приятно и оргазъмът ми, същият оргазъм, продължаваше ли продължаваше. Пръстът му си остана на мястото, хлъзгаше се навътре и навън.

— Ааах! — извиках аз и той ме обгърна със собственото си тяло, докато вътрешностите ми продължаваха безмилостно да пулсират.

— Не! — простенах умолително и този път Крисчън измъкна вибратора от мен, както и пръста си. Конвулсиите на тялото ми не преставаха.

Той освободи едната гривна на белезниците и ръцете ми паднаха напред. Главата ми се люшна на рамото му и аз изчезнах, изчезнах за цялото това непреодолимо усещане. Превърнах се в кълбо от накъсано дишане, изчерпано желание и сладостна, желана забрава.

Смътно осъзнах, че Крисчън ме вдига. Пренесе ме на леглото и ме остави върху хладния сатенен чаршаф. След малко все още мазните му длани нежно заразтриваха задната страна на бедрата, коленете, прасците и раменете ми. Усетих, че леглото хлътва, когато се изтегна до мен.

Крисчън ми свали маската, но нямах сили да отворя очи. Той намери плитката ми, развърза я, наведе се и леко ме целуна по устните. Единствено моето неравномерно дишане нарушаваше тишината в стаята и постепенно се успокояваше, докато бавно се спусках на земята. Музиката беше утихнала.

— Невероятно си красива — отново каза Крисчън.

Когато убедих клепачите си да се вдигнат, той ме гледаше и леко се усмихваше.

— Здравсти — каза тихо. Успях да изсумтя нещо в отговор и усмивката му стана още по-широка. — Достатъчно груб ли бях?

Кимнах и неохотно му се ухилих. Божичко, още малко по-груб — и щеше да се наложи да напляскам и двама ни.

— Май се опитваше да ме убиеш — измърморих.

— Смърт от оргазъм. — Той се засмя. — Има и по-лоши неща. — Но после явно му хрумна неприятна мисъл, защото едва

забележимо се намръщи. Това ме натъжи. Протегнах ръка и го погалих по лицето.

— Съгласна съм да ме убиваш така когато пожелаеш — прошепнах. Забелязах, че е гол и готов за действие. Когато повдигна дланта ми към устните си и целуна кокалчетата на пръстите ми, се наведох, обхванах лицето му в шепи и притеглих устата му към своята. Крисчън леко ме целуна, после спря.

— Ето какво искам да правя — измърмори и се пресегна под възглавницата си за дистанционното на музикалния център. Натисна един от бутоните и в стаята отекнаха тихи акорди на китара.

— Искам да те любя — каза Крисчън и ме погледна. В сивите му очи пламтеше искрена обич. Един познат глас тихо запя в далечината „Когато за пръв път видях лицето ти“. И устните му намериха моите.

Когато мускулите ми се свиха около него и отново свърших, Крисчън се разпадна на части в прегръдките ми и отметнал глава, извика името ми. После силно ме притисна към себе си и останахме седнали в средата на грамадното му легло. И в този момент — този миг на радост с този мъж на тази музика — силата на моето преживяване тази сутрин тук с него и всичко случило се през последната седмица отново ме връхлетяха, не само физически, но и емоционално. Всички тези чувства ме завладяха напълно. Бях ужасно влюбена в него. За пръв път започвах да разбирам как Крисчън възприема моята безопасност.

Спомних си вчерашната злополука с вертолета, потръпнах и очите ми се насълзиха. Ако нещо се случеше с него... обичах го невероятно много. Сълзите потекоха по бузите ми. Крисчън имаше страшно много страни — неговата мила и нежна страна, неговата груба страна на доминант („Мога да правя каквото ми скимне с теб!“), всичките му петдесет нюанса. И всички бяха изумителни. Всички бяха мои. Бях наясно с това, че не се познаваме достатъчно и че имаме да преодоляваме цяла планина от проблеми, ала бях убедена, че ще го направим един заради друг, а и имахме цял живот да се справим.

— Ей — прошепна той, обхвана главата ми в шепи и ме погледна. Членът му още беше в мен. — Защо плачеш? — Гласът му бе загрижен.

— Защото невероятно много те обичам — отговорих.
Крисчън притвори очи като дрогиран, поглъщайки думите ми.
Когато отново ги отвори, в тях пламтеше любовта му.
— И аз те обичам, Ана. Ти ме правиш... цял. — И ме целуна
нежно, докато Роберта Флак довършваше песента си.

Разговаряхме сякаш цяла вечност, седнали на леглото в стаята с играчките, аз в скута му, с преплетени крака. Червените сатенени завивки ни обгръщаха като кралски пашкул и нямах представа колко време е минало. Крисчън избухна в смях, когато имитирах Кейт по време на фотосеанса в „Хийтман“.

— Само като си помисля, че можеше да дойде да ме интервюира
тя! Бог да благослови настинката! — И ме целуна по носа.

— Май беше пипнала грип, Крисчън — поправих го, като
разсеяно прокарах пръсти през космите на гърдите му и се удивлявах,
че го понася толкова спокойно. После прибавих: — Всички камшици
са изчезнали.

Той отметна косата зад ухото ми за кой ли път.

— Реших, че никога няма да преминеш тази граница.

— Да, и аз така мисля — отвърнах, после хвърлих поглед към
бичовете, палките и нагайките на отсрещната стена. Крисчън проследи
погледа ми и попита весело, но искрено:

— И тях ли искаш да изхвърля?

— Без нагайката... кафявата. И онзи велурен камшик. —
Изчервих се.

Крисчън ми се усмихна.

— Добре, нагайката и камшикът. Госпожице Стийл, вие не
преставате да ме изненадвате.

— Както и вие, господин Грей. Това е едно от нещата, които
обичам във вас. — Нежно го целунах в ъгълчето на устата.

— Какво друго в мен обичаш? — попита той и очите му се
разшириха.

Разбирах, че за него е адски трудно да зададе този въпрос. Това
ме изпълни с уважение и примигах. Обичах всичко в него — дори
неговите петдесет нюанса. Знаех, че животът с Крисчън никога няма
да е скучен.

— Ето това. — Погалих с показалец устните му. — Обичам това тук и всичко, което излиза от него, и онова, което правиш с него. И онова, което е вътре. — Помилвах го по слепоочието. — Ти си невероятно интелигентен, остроумен и начетен, компетентен си в ужасно много области. Но най-много обичам това, което е тук вътре. — Нежно притиснах длан към гърдите му и усетих равномерното биене на сърцето му. — Ти си най-състрадателният човек, когото познавам. Нещата, които правиш, работата ти, внушават благоговение.

— Благоговение ли? — озадачи се той, но в гласа му се долавяха весели нотки. После лицето му се преобрази и той се усмихна срамежливо. Прииска ми се да му се нахвърля. И го направих.

Дремех, завита със сатен и Грей. Крисчън ме събуди, като зарови нос в косата ми.

— Гладна ли си?

— Хмм, умирам от глад.

— И аз.

Понадигнах се и го погледнах. Беше се изтегнал на леглото.

— Днес имате рожден ден, господин Грей. Ще ви сготвя нещо. Какво ви се яде?

— Направи ми изненада. — Крисчън прокара длан по гърба ми и нежно ме погали. — Трябва да проверя блакберито си за съобщенията, които съм пропуснал вчера. — Въздъхна, стана от леглото и разбрах, че нашите специални мигове са свършили... засега.

— Хайде да вземем душ — предложи Крисчън.

Коя бях аз, че да откажа на рожденика?

Крисчън разговаряше по телефона в кабинета си. Тейлър беше при него. Изглеждаше сериозен, но носеше неофициално облекло — дънки и тясна черна тениска. Аз готвех обяда в кухнята. Бях открила в хладилника пържоли от съомга и ги задушавих с лимон, правех салатата и варях бейби картофки. Чувствах се невероятно отпусната и доволна, на седмото небе — буквално. Обърнах се към големия прозорец и погледнах разкошното синьо небе. „Всички тези разговори... целият този секс... хмм.“ Спокойно можех да свикна с това.

Тейлър се появи от кабинета и ме откъсна от размислите ми. Намалих айпода си и извадих едната слушалка от ухото си.

— Здравсти, Тейлър.

— Здравейте, Ана.

— Добре ли е дъщеря ти?

— Да, благодаря. Бившата ми жена реши, че има апендицит, но както обикновено, просто всяваше паника. — Тейлър ме изненада, като извъртя очи към тавана. — Софи е добре, макар че има някаква гадна стомашно-чревна инфекция.

— Съжалявам.

Той се усмихна.

— Открихте ли Чарли Танго?

— Да. Спасителният екип пътува натам. Би трябвало да го докарат на летище „Боинг Фийлд“ късно вечерта.

— А, чудесно.

Тейлър ми се усмихна напрегнато.

— Това ли е всичко, мадам?

— Да, да, разбира се. — Изчервих се... дали някога щях да свикна с това Тейлър да ме нарича „мадам“? Караше ме да се чувствам адски стара, най-малко на трийсет.

Той ми кимна и излезе от дневната. Крисчън още разговаряше по телефона. Докато чаках картофите да заврат, ми хрумна нещо. Взех си чантата и извадих блакберито си. Имах есемес от Кейт.

„Ще се видим довечера.

Искам хуубавичко да си побъбрим!“

Отговорих й.

„Подобно.“

Щеше да ми е приятно да си поприказвам с Кейт.

Отворих имейл програмата и написах кратко съобщение на Крисчън.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Обяд

Дата: 18 юни 2011, 13:12

До: Крисчън Грей

„Уважаеми господин Грей,

Пиша Ви, за да Ви съобщя, че Вашият обяд е почти готов.

И че по-рано днес преживях умопомрачително перверзно чукане.

Умопомрачителното перверзно чукане е препоръчително за рожден ден.

И още нещо: обичам Ви.“

А. х

(Ваша годеница)

Подател: Крисчън Грей

Относно: Перверзно чукане

Дата: 18 юни 2011, 13:15

До: Анастейжа Стийл

„Кой момент ти се видя най-умопомрачителен?

Водя си записки.“

Крисчън Грей

Освирепял от глад и изпосталял след сутрешните усилия Главен изпълнителен директор на „Грей Ентърпрайзис Холдинг“

PS: Подписът ти ми харесва.

PPS: Къде остана изкуството да водиш разговор?

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Освирепял от глад?

Дата: 18 юни 2011, 13:18

До: Крисчън Грей

„Уважаеми господин Грей,

Позволявам си да привлека Вашето внимание към първия ред от предишния ми имейл, с който Ви информирах, че обядът Ви наистина е почти готов... тъй че да ги нямаме тия глупости, че сте били освирепял от глад и изпосталял. Що се отнася до най-умопомрачителните моменти от перверзното чукане... честно казано — всички. С интерес бих прочела Вашите записки. И аз си харесвам подписа в скобите.“

А. х

(Ваша годеница)

PS: Откога си толкова словоохотлив? И разговаряш по телефона!

Изпратих имейла и вдигнах поглед. Крисчън стоеше пред мен и се подсмиваше. Преди да успее да кажа каквото и да е, той тичешком заобиколи кухненския остров, грабна ме в ръцете си и силно ме целуна.

— Това е всичко, госпожице Стийл — каза Крисчън и ме пусна, след което се върна — по дънки, бос, с незапасана бяла риза — в кабинета си, оставяйки ме без дъх.

Направих сметанов сос с кресон и силантро към съомгата и сервирах всичко на бара. Не обичах да го прекъсвам, когато работи, но сега застанах на прага на кабинета му. Крисчън пак разговаряше по телефона, целият рошава коса, все едно току-що се е чукал, и ясни сиви очи — истински празник за очите. Когато ме усети, вдигна поглед и не откъсна очите си от мен. Леко се намръщи — нямах представа дали на мен, или заради разговора.

— Просто ги пусни вътре и ги остави на мира. Разбра ли, Мия? — изсъска Крисчън. — Хубаво.

Имитирах ядене и той се ухили и кимна.

— До скоро. — Крисчън затвори. — Още един разговор?

— Естествено.

— Тази рокля е много къса — прибави той.

— Харесва ли ти? — Завъртях се. Беше една от покупките на Керълайн Актън. Меко тюркоозна рокля с презрамки, навярно по-подходяща за плажа, но днес беше прекрасен ден — в много отношения. Крисчън се навъси и усмивката ми се стопи.

— Изглеждаш фантастично с нея, Ана. Просто не искам никой друг да те вижда така.

— О! — Намръщих му се. — Ние сме си въкъци, Крисчън. Наоколо е само персоналът.

Той сви устни — или се опитваше да сподави смеха си, или наистина смяташе, че не е смешно. Но накрая кимна успокоен. Поклатих глава. Сериозно ли говореше? Обърнах се и влязох в кухнята.

След пет минути Крисчън се появи и ми подаде телефона.

— Рей се обажда.

Дъхът ми секна. Взех слушалката и затиснах микрофона с длан.

— Казал си му! — изсумтях. Крисчън кимна и очите му се разшириха от негодуващия ми вид.

„Мамка му!“ Дълбоко си поех дъх.

— Здравсти, татко.

— Крисчън току-що ми поиска ръката ти — каза Рей.

Тишината помежду ни се проточи, докато отчаяно се опитвах да измисля какво да му отговоря. Както обикновено, Рей мълчеше и не ми подсказваше какво е отношението му към новината.

— Ти какво му каза? — успях най-сетне да кажа аз.

— Че искам да се чуя с теб. Доста е внезапно, не смяташ ли, Ани? Не го познаваш достатъчно отдавна. Тъй де, той е симпатяга, разбира от риболов... ама толкова скоро? — Гласът му бе спокоен — не, всъщност успокояващ.

— Да. Внезапно е... Един момент. — Припряно се отдалечих от кухненския остров и от тревожния поглед на Крисчън и се насочих към огромния прозорец. Балконските врати бяха отворени и излязох под слънчевите лъчи. Не можех да отида чак до парапета, беше ми прекалено високо.

— Знам, че е внезапно и така нататък, но... е, обичам го. И той ме обича. Иска да се ожени за мен и в сърцето ми никога няма да има

друг. — Изчервих се, като си помислих, че никога не съм водила толкова интимен разговор с втория си баща.

Рей мълчеше. После попита:

— Каза ли на майка си?

— Не.

— Ани... Знам, че той е страшно богат и добра партия, ама чак пък брак? Това е адски сериозна стъпка. Сигурна ли си?

— Той е мъжът, с когото ще прекарам остатъка от живота си — прошепнах.

Рей помълча, после въздъхна.

— Той е всичко за мен — продължих.

— Ани, Ани, Ани! Ти си голям инат. Моля се на Господ да осъзнаваш какво вършиш. Дай ми го пак, ако обичаш.

— Добре, татко. Ще ме предадеш ли на Крисчън на сватбата?

— О, миличка. — Гласът му секна от възмущение и очите ми бликнаха сълзи. — Нищо няма да ми достави по-голяма радост — отвърна Рей накрая.

„О, Рей! Страшно те обичам...“ Преглътнах конвулсивно, за да овладея сълзите си.

— Благодаря, татко. Ей сега ще ти дам Крисчън. Бъди любезен с него. Обичам го — прошепнах аз.

Струва ми се, че Рей се усмихна от отсрещния край на връзката, но не бях сигурна. С него човек никога не може да е сигурен.

— Естествено, Ани. И ела да навестиш своя старец и да ми доведеш тоя Крисчън.

Върнах се в дневната — бясна, че Крисчън не ме е предупредил — и му подадох телефона, като демонстрирах с изражението си, че съм му страшно сърдита. Той весело взе слушалката и тръгна към кабинета си.

След две минути се появи пак.

— Получих доста неохотната благословия на втория ти баща — съобщи ми гордо. Всъщност толкова гордо, че ме накара да се изкикотя, и той също ми се ухили. Държеше се така, сякаш току-що е договорил ново голямо сливане или придобиване, както, струва ми се, в известен смисъл си и беше.

— По дяволите, ти си отлична готвачка, жено. — Крисчън преглътна последната си хапка и повдигна чашата си бяло вино към мен. Похвалата му ме накара да се изчервя и ми хрумна, че ще мога да му готвя само през уикендите. Намръщих се. Обичам да готвя. Може би трябваше да му направя торта за рождения ден. Погледнах си часовника. Още имаше време.

— Ана? — откъсна ме от мислите ми той. — Защо ме помоли да не те снимам? — Въпросът му ме сепна още повече, защото гласът му звучеше измамно меко.

„Уф... мамка му.“ Снимките. Вторачих се в празната си чиния и закърших пръсти в скута си. Какво можех да отговоря? Бях си обещала да не споменавам, че съм открила неговата версия на плеймейтките на „Плейбой“.

— Ана — изсумтя Крисчън. — Какво има? — Гласът му ме стресна и ми заповяда да го погледна. Кога си бях помислила, че не ме е страх от него?

— Намерих твоите снимки — прошепнах аз.

Той се облеци и попита невярващо:

— Сейфа ли си отваряла?

— Сейф ли? Не. Не знаех, че имаш сейф.

Той се намръщи.

— Не разбирам.

— В твоя скрин. Кутията. Търсех вратовръзката ти и кутията беше под дънките... онези, които обикновено носиш в стаята с играчките. Освен днес. — Изчервих се.

Крисчън ме зяпна ужасен и нервно прокара пръсти през косата си. Потънал в размисъл, поглади брадичката си, но не успя да скрие изписалото се на лицето му озадачено раздражение. Внезапно поклати глава нетърпеливо — но и развеселено — и в ъгълчето на устата му разцъфтя възхитена усмивка. Той долепи върховете на пръстите си пред себе си и отново насочи вниманието си към мен.

— Не е онова, което си мислиш. Съвсем бях забравил за тях. Онази кутия е преместена. Мястото на снимките е в сейфа ми.

— Кой я е преместил? — попитах едва чуто.

Той преглътна с усилие.

— Само един човек може да го направи.

— О! Кой? И какво искаш да кажеш, че не е онова, което си мисля?

Крисчън въздъхна. Стори ми се засрамен. „Така и трябва!“ — изръмжа подсъзнанието ми.

— Ще ти прозвучи цинично, но те са застраховка — каза той и зачака реакцията ми.

— Застраховка ли?

— Срещу изобличаване.

Просветна ми така, че чак главата ми закънтя.

— О! — промълвих, защото не се сещах какво друго да кажа. Затворих очи. Това беше. Чиста проба петдесет нюанса извратеност. — Да. Прав си. Наистина звучи цинично. — Станах да вдигна чиниите. Не исках да знам повече.

— Ана.

— Те знаеха ли? Момичетата... подчинените?

Крисчън се намръщи.

— Разбира се, че знаеха.

Уф, добре, и това беше нещо. Той се пресегна, хвана ме и ме притегли към себе си.

— Снимките трябва да са в сейфа. Не са за развлечение. — Замълча за миг. — Може и да бяха, когато ги направих. Но... — Отново замълча и ме погледна умолително. — Вече не означават нищо.

— Кой ги е сложил в скрина ти?

— Може да е била само Лийла.

— Тя знае ли комбинацията на сейфа ти?

Крисчън сви рамене.

— Не бих се изненадал. Комбинацията е много дълга и я използвам рядко. Това е единственият номер, който съм си записал и оттогава не се е променял. — Поклати глава. — Чудя се какво друго знае тя и дали е вадила още нещо оттам. — Навъси се, после отново насочи вниманието си към мен. — Виж, ще унищожа снимките. Ако искаш, още сега.

— Те са си твои, Крисчън. Прави с тях каквото решиш.

— Не се дръж така. — Той впери очи в моите. — Не искам онзи живот. Искам нашия живот — заедно.

Мама му стара. Откъде знаеше, че зад ужаса ми от онези снимки всъщност се крие моята параноя?

— Мислех, че сутринта сме прогонили всички стари призраци, Ана. Поне така се чувствах. А ти?

Примигах, като си спомних нашата изключително приятна, романтична и направо мръсна сутрин в стаята с играчките.

— Да. — Усмихнах се. — Да, и аз се чувствах така.

— Добре. — Крисчън се наведе и ме целуна, притисна ме към себе си. — Ще ги унищожа. И след това се налага да поработя. Извинявай, бибчо, но имам адски много работа следобед.

— Няма нищо. Трябва да се обадя на майка ми. — Направих физиономия. — А после ще изляза на пазар и ще ти направя торта.

Той се ухили и очите му грейнаха като на момченце.

— Торта ли?

Кимнах.

— Шоколадова?

— Шоколадова ли искаш? — Усмивката му ми подейства заразно.

Той кимна.

— Ще видя какво мога да направя, господин Грей.

Той пак ме целуна.

Карла мълчеше изумено.

— Кажй нещо, мамо.

— Не си бременна, нали, Ана? — ужасено прошепна тя.

— Не, не, не, нищо подобно. — Сърцето ми се сви от разочарование и ми домъчня, че мисли така за мен. После обаче си спомних, че е била бременна с мен, когато се е омъжила за баща ми.

— Съжалявам, скъпа. Просто е толкова внезапно. Тъй де, Крисчън е страхотна партия, но ти си много млада и трябва да си поживееш повечко.

— Мамо, не можеш ли просто да се зарадваш за мен? Обичам го.

— Просто трябва да свикна с тази мисъл, скъпа. Смаяна съм. Още в Джорджия виждах, че между вас двамата има нещо много специално, но чак брак?...

В Джорджия той искаше да съм му подчинена, само че нямаше да й го кажа.

— Определихте ли дата?

— Не.

— Ще ми се баща ти да беше жив — прошепна тя. О, не... не и това. Не сега.

— Знам, мамо. И аз бих искала да го познавам.

— Той те държа само веднъж на ръце и беше адски горд. Смяташе, че си най-красивото момиче на света. — За кой ли път разказваше тази позната история... Сега щеше да се разплаче.

— Знам, мамо.

— И после умря. — Тя подсмръкна. Това винаги я разстройваше.

— Мамо — казах тихо. Искаше ми се да протегна ръка по телефона и да я прегърна.

— Аз съм една глупава старица — измърмори Карла и пак подсмръкна. — Разбира се, че се радвам за теб, скъпа. Рей знае ли? — прибави и ми се стори, че е възвърнала равновесието си.

— Крисчън току-що ми поиска ръката от него.

— О, много мило! Чудесно. — Гласът ѝ звучеше меланхолично, но пък все пак полагаше усилия.

— Да, така е — успех да кажа.

— Ана, скъпа, много те обичам. Наистина се радвам за теб. Трябва да ми дойдете на гости.

— Добре, мамо. И аз те обичам.

— Боб ме вика, трябва да затварям. Нека аз да запазя дата. Трябва да подготвим... голяма сватба ли ще правите?

Голяма сватба, глупости. Изобщо не бях мислила за това. Голяма сватба ли? Не. Не исках голяма сватба.

— Още не знам. Ще ти се обадя веднага щом имам яснота.

— Добре. Грижи се за себе си и се пази. Сега двамата трябва да се забавлявате... по-късно ще имате много време за деца.

Деца! „Хмм...“ Ето го пак — не много добре завоалирания намек, че ме е родила прекалено рано.

— Мамо, аз не съм ти съсипала живота, нали?

Тя ахна.

— О, не, Ана, не си и помисляй такова нещо! Ти беше най-хубавото нещо, което ни се е случвало с баща ти. Просто ми се ще той да беше тук, за да те види пораснала, булка. — Отново ставаше тъжна и съзливо-сентиментална.

— И на мен ми се иска. — Поклатих глава, като си мислех за своя митологичен баща. — Трябва да затварям, мамо. Ще ти се обадя пак.

— Обичам те, скъпа.

— И аз, мамо. Дочуване.

Истинско удоволствие беше да готвиш в кухнята на Крисчън. За мъж, който не разбира от готвене, той сякаш имаше всичко. Предполагах, че и госпожа Джоунс обича да готви. Трябваше ми само малко качествен шоколад за глазурата. Оставих двата блата на тортата да изстиват, взех си чантата и надникнах в кабинета на Крисчън. Той съсредоточено се взираше в компютърния екран, но вдигна глава и ми се усмихна.

— Само ще отскоча до магазина да взема някои продукти.

— Добре. — Крисчън се навъси.

— Какво има?

— Ще си обуеш ли дънки или нещо друго?

О, я стига.

— Това са само крака, Крисчън.

Той сериозно впери очи в мен. Щяхме да се скараме. А имаше рожден ден. Нацупих се. Чувствах се като непослушна тийнейджърка.

— А ако бяхме на плажа? — опитах по друг начин.

— Не сме на плажа.

— Щеше ли да възразяваш, ако бяхме?

Крисчън се замисли за миг, после каза:

— Не.

Ухилих му се.

— Е, просто си представи, че сме там. Чао. — Обърнах се и хукнах към фойето. Добрах се до асансьора, преди да успее да ме настигне. Докато вратата се затваряше, му махнах, мило ухилена, а той безпомощно — но за щастие развеселено — ме наблюдаваше с присвити очи. Поклати глава и след миг изчезна от погледа ми.

О, това беше възбуждащо. Адреналинът пулсираше във вените ми и сърцето ми сякаш се опитваше да изскочи от гърдите ми. Но със спускането на кабината намаляваше и въодушевлението ми. Мамка му, какво бях направила?

Дърпах тигъра за опашката. Когато се приберях, щеше да е бесен. Моето подсъзнание ми се мръщеше над половинките си очила с върбова пръчка в ръка. Мамка му. Замислих се за това, че нямам почти никакъв опит с мъжете. Никога не бях живяла с мъж, е, освен с Рей, но той не се броеше. Той ми беше баща... е, поне го смятах за свой баща.

А сега имах Крисчън. Той всъщност никога не беше живял с жена, струва ми се. Трябваше да го попитам — ако още ми говореше.

Но бях категорично на мнение, че трябва да нося каквото искам. Спомних си неговите правила. Да, сигурно не му беше лесно, обаче сега му бях тропнала с крак. И несъмнено щях да си понеса последствията. Разсеяно се зачудих какво ще направи, но първо имах нужда от пари.

Зяпнах разписката от банкомата: 51689,16 долара. Това правеше петдесет хиляди долара повече, отколкото трябваше! „Анастейжа, ако кажеш «да», ще трябва да се научиш и да си богата.“ И така се започна. Взех своите нищожни петдесет долара и тръгнах към магазина.

Когато се прибрах, отидох направо в кухнята. Не можех да се избавя от тревожното си чувство. Крисчън още беше в кабинета си. Божичко, беше стоял там почти целия следобед. Реших, че е най-добре да се изправя пред него и да видя каква поразия съм направила. Предпазливо надникнах през прага. Крисчън говореше по телефона и гледаше през прозореца.

— И специалистът по юрокоптери трябва да пристигне в понеделник следобед, така ли?... Добре. Само ме дръж в течение. Кажи им, че предварителното заключение ми трябва или в понеделник вечер, или във вторник сутрин. — Затвори и се завъртя на стола си, но спря, когато ме видя. Лицето му остана безизразно.

— Здравсти — прошепнах. Той не отговори и сърцето ми падна в стомаха. Предпазливо влязох в кабинета и заобиколих бюрото. Крисчън продължаваше да мълчи и очите му не се откъсваха от моите. Застанах пред него, като се чувствах петдесет нюанса глупаво.

— Върнах се. Сърдиш ли ми се?

Той въздъхна, пресегна се, хвана ме за ръката, притегли ме в скута си и ме прегърна, после зарови нос в косата ми.

— Да.

— Извинявай. Не знам какво ми стана. — Свих се в скута му и вдишах божественото му Крисчъново ухание. Чувствах се на сигурно място, независимо че ми се сърдеше.

— И на мен. Носи каквото искаш — измърмори той и прокара длан по голия ми крак към бедрото ми. — Пък и тази рокля си има предимствата. — Наведе се да ме целуне и когато устните ни се докоснаха, изведнъж ме изпълни страст, похот или дълбоко вкоренена необходимост да поправа нещата и в кръвта ми потече желание. Обхванах главата му в шепи и зарових пръсти в косата му. Тялото му реагира и той изпъшка, жадно захапвайки долната ми устна, гърлото ми, ухото ми, езикът му нахлу в устата ми и още преди да се усетя той свали ципа на панталона си, разкрачи ме върху себе си и потъна в мен. Хванах се за облегалката на стола му, ходилата ми едва докосваха пода... и започнахме да се движим.

— Харесва ми как се извиняваш — прошепна той в косата ми.

— И на мен — как го правиш ти. — Изкисках се, сгушена до гърдите му. — Свърши ли?

— Господи, Ана, още ли искаш?

— Не! Имам предвид работата ти.

— Ще свърша след около половин час. Чух съобщението ти по гласовата ми поща.

— От вчера.

— Стори ми се разтревожена.

Силно го прегърнах.

— Така е. Не е в твой стил да не отговаряш.

Крисчън ме целуна по косата.

— Тортата ти би трябвало да е готова след половин час. — Усмихнах му се и се изхлузих от скута му.

— Нямам търпение. Докато я печеше, ухаеше страхотно, даже като че ли ми напомняше за нещо.

Отправих му срамежлива усмивка. Чувствах се малко неловко и неговото лице отразяваше моето. Божичко, наистина ли бяхме толкова

различни? Може би се дължеше на ранните му спомени от печенето. Наведох се, леко го целунах по тъглчето на устата и се върнах в кухнята.

Когато го чух да излиза от кабинета, бях напълно готова. Запалих единствената златна свещичка на тортата му. Докато се приближаваше към мен, той ми се ухили до ушите и аз тихо запях „Честит рожден ден“. Крисчън се наведе и духна свещичката със затворени очи.

— Намислих си желание — каза, когато отново ги отвори, и кой знае защо, погледът му ме накара да се изчервя.

— Глазурата още не се е втвърдила. Надявам се да ти хареса.

— Нямам търпение да я опитам, Анастейжа — промълви Крисчън и думите му прозвучаха адски секси.

Отрязах по едно парче и грабнахме виличките.

— Ммм — измуча той одобрително. — Точно затова искам да се ожена за теб.

И аз се засмях от облекчение... харесваше му.

— Готова ли си да се срещнеш със семейството ми? — Крисчън угаси двигателя на аудито. Бяхме паркирали на отбивката пред къщата на родителите му.

— Да. Ще им съобщиш ли?

— Разбира се. Нямам търпение да видя реакциите им. — Усмихна ми се дяволито и слезе от колата.

Минаваше седем и половина и макар през деня да беше топло, от залива подухваше прохладен ветреца. Носех смарагдовозелена официална рокля с широк зелен колан — бях я намерила сутринта, докато тършувах в дрешника. Крисчън ме хвана за ръка и ме поведе към входа. Карик широко отвори вратата още преди да почукаме.

— Здравей, Крисчън. Честит рожден ден, сине. — Пое протегнатата ръка на Крисчън и за негова изненада го притегли в кратка прегръдка.

— Тъъ... благодаря, татко.

— Много се радвам да те видя пак, Ана. — Карик прегърна и мен и ние го последвахме вътре.

Преди да влезем в дневната, Кейт се втурна по коридора към нас. Изглеждаше бясна.

„О, не!“

— Вие двамата! Искам да говоря с вас — изръмжа тя с глас, който ни предупреждаваше да не се ебаваме с нея. Нервно погледнах Крисчън, който сви рамене и реши да приеме поведението ѝ на шега, докато я следвахме към трапезарията. Озадаченият Карик остана на прага на дневната. Кейт затвори вратата и се обърна към мен.

— Какво е това?! — изсъска тя и размаха пред очите ми някакъв лист.

Тотално объркана, аз го взех и набързо го прегледах. Устата ми пресъхна.

Беше отговорът ми по имейла до Крисчън, когато обсъждахме договора.

22.

От лицето ми се оттече всякакъв цвят, кръвта ми се вледени от страх. Инстинктивно застанах между нея и Крисчън.

— Какво е това? — предпазливо попита той.

Не му обърнах внимание. Не можех да повярвам, че Кейт се държи така.

— Кейт! Това няма нищо общо с теб. — Злобно се вторачих в нея. Страхът ми се замени с гняв. Как смееше? Точно сега, точно днес! На рождения ден на Крисчън! Изненадана от реакцията ми, тя примига с ококорените си зелени очи.

— Какво е това, Ана? — повтори Крисчън, този път малко заплашително.

— Просто ни остави, Крисчън, моля те.

— Няма. Покажи ми го. — Той протегна ръка. Знаех, че е излишно да споря с него — гласът му звучеше студено и твърдо. Неохотно му подадох имейла.

— Какво е правил с теб? — попита Кейт, без да му обръща внимание. Изглеждаше адски загрижена. Изчервих се, защото пред очите ми светкавично прелетяха безброй еротични картини.

— Не е твоя работа, Кейт. — Не успях да скрия раздражението си.

— Откъде го взе? — попита Крисчън. Лицето му не изразяваше нищо, но гласът му беше... заплашително мек. Кейт се изчерви.

— Това няма значение. — И след смразяващия му поглед побърза да продължи: — Беше в джоба на едно сако, което предполагам е твое. Намерих го в спалнята на Ана, висеше на вратата. — Пронизана от огнения му сив поглед, Кейт в първия момент се поразколеба, но после се окопити и му се намръщи.

Носеше прилепнала яркочервена рокля и приличаше на факел, в който пламтеше враждебност. Но защо ще ми рови в дрехите, по дяволите? Обикновено се случваше обратното.

— Казала ли си на някого? — Гласът му беше като копринена ръкавица.

— Не! Не съм, разбира се — обидено изсумтя Кейт.

Крисчън кимна и видимо се отпусна, обърна се и тръгна към камината. С Кейт мълчаливо наблюдавахме как взима запалка от лавицата, запалва имейла и го пуска на решетката.

Тишината в стаята бе потискаща.

— Даже на Елиът ли? — попитах Кейт.

— На никого — тросна се тя и на лицето ѝ се изписа озадачено и оскърбено изражение. — Просто исках да се уверя, че си добре, Ана.

— Добре съм, Кейт. Отлично. Моля те, ние с Крисчън сме добре, много добре. Това е стара история. Просто я забрави.

— Да я забравя ли? — Тя повдигна вежди. — Как да я забравя? Какво ти е направил?

В зелените ѝ очи заблестя искрено безпокойство.

— Нищо не ми е направил, Кейт. Честно — добре съм.

Тя примига.

— Наистина ли?

Крисчън ме прегърна, притегли ме към себе си, без да откъсва очи от нея, и каза тихо:

— Ана се съгласи да стане моя жена, Катрин.

— Твоя жена? — изписка Кейт и се ококори невярващо.

— Да, ние ще се женим. Тази вечер ще обявим годеежа си.

— О! — Кейт ме зяпна. Изглеждаше смаяна. — Оставям ви сами за шестнайсет дни и ето какво се случва! Много е внезапно. Значи когато вчера казах... — Тя ме погледна объркано. — И как се вписва във всичко това този имейл?

— Не се вписва, Кейт. Забрави го — моля те. Аз го обичам и той ме обича. Престани с това. Не му разваляй рождения ден и нашата вечер — прошепнах.

Кейт примига и неочаквано в очите ѝ заискриха сълзи.

— Няма. Разбира се, че няма. Но ти... ти добре ли си?

— Никога не съм била по-щастлива — отговорих.

Кейт посегна и ме хвана за ръката въпреки ръката на Крисчън на рамото ми.

— Наистина ли си добре? — поиска да се увери.

— Да. — Засмях се. Настроението ми се оправяше. Кейт отново беше до мен. Тя ми се усмихна, заразена от моето щастие. Освободих се от ръката на Крисчън и Кейт ненадейно ме прегърна.

— О, Ана, ужасно се разтревожих, когато прочетох това нещо. Не знаех какво да си мисля. Ще ми обясниш ли? — прошепна тя.

— Някой ден, не сега.

— Добре. Няма да кажа на никого. Много те обичам, Ана, като родна сестра. Просто си мислех... Не знаех какво да си мисля. Извинявай. Ако си щастлива, и аз съм щастлива. — Погледна Крисчън и повтори извинението си. Той ѝ кимна с леден поглед и изражението му не се промени. Уф, мамка му, още ѝ се сърдеше.

— Наистина ужасно съжалявам. Ти си права, не е моя работа — прошепна ми тя.

На вратата се почука и се сепнахме. Грейс подаде глава в стаята и попита Крисчън:

— Всичко наред ли е, скъпи?

— Всичко е наред, госпожо Грей — побърза да отговори Кейт.

— Да, мамо — потвърди Крисчън.

— Добре. — Грейс влезе. — Тогавя няма да възразите, ако прегърна сина си на рождения му ден. — Погледна ни с грейнало лице. Крисчън я прегърна.

— Честит рожден ден, скъпи — тихо каза майка му, затворила очи в обятията му. — Щастлива съм за теб.

И го погали по бузата.

Крисчън ѝ отправи своята хилядамегаватова усмивка.

„Тя знае! Кога ѝ е казал?“

— Е, деца, ако сте свършили тук, цял куп хора чакат да се уверят, че наистина си жив и здрав, Крисчън, и да ти честитят рождения ден.

— Идваме.

Грейс тревожно погледна мен и Кейт и усмивките ни явно я успокоиха. Дори ми намигна. Крисчън ми подаде ръка и аз я поех.

— Още веднъж се извинявам, Крисчън — засрамено му каза Кейт. Кейт да е засрамена — наистина невероятна гледка. Той ѝ кимна и последвахме майка му в коридора.

— Майка ти знае ли за нас? — попитах го притеснено.

— Да.

— О... — Само като си помисля, че нашата вечер можеше да бъде провалена от упоритата госпожица Кавана! Тази мисъл ме накара да потръпна — последиците от наклонностите на Крисчън, разкрити пред всички.

— Но пък какво интересно начало на вечерта! — Усмихнах му се мило. Той ме погледна — и веселите пламъчета се бяха върнали в очите му. Слава богу!

— Както винаги, госпожице Стийл, имате невероятна способност да омаловажавате. — Вдигна ръката ми към устните си и целуна кокалчетата на пръстите ми, докато влизахме в дневната под внезапен, спонтанен и оглушителен взрив на аплодисменти.

По дяволите. Колко души имаше тук?

Бързо обходих помещението с поглед: цялото семейство Грей, Игън с Мия, доктор Флин с жена си, предполагам. Плюс Мак от яхтата, един висок и красив афроамериканец — спомних си, че го бях видяла в офиса на Крисчън, когато за пръв път отидох там — Лили, спривавата приятелка на Мия, две жени, които изобщо не познавах, и... О, не. Сърцето ми спря за миг. *Онази* жена. Госпожа Робинсън.

Появи се Гретхен с поднос шампанско. Носеше дълбоко деколтирана черна рокля, косата ѝ беше вдигната, а не на опашки, и цялата изчервена, тя пърхаше с клепки на Крисчън. Аплодисментите стихнаха и той стисна ръката ми, докато всички погледи с очакване се впериха в него.

— Благодаря на всички. Май ще имам нужда от това. — Взе две чаши от подноса на Гретхен и ѝ отправи бърза усмивка. Стори ми се, че тя ще опъне петалата или най-малкото ще припадне.

Крисчън ми подаде едната чаша, вдигна своята към стаята и всички моментално се юрнаха напред. Атаката се предвождаше от вещицата в черно. Тази жена изобщо обличаше ли нещо в друг цвят?

— Ужасно се разтревожих, Крисчън. — Елена го прегърна и го целуна по двете бузи. Той не ме пусна, въпреки че се опитах да освободя ръката си.

— Добре съм, Елена — хладно отвърна Крисчън.

— Защо не ми се обади? — Молбата ѝ прозвуча отчаяно, очите ѝ търсеха неговите.

— Бях зает.

— Не получи ли съобщенията ми?

Крисчън неловко се разшава и ме притегли към себе си с една ръка. Лицето му остана безизразно.

Тя вече не можеше да не ми обръща внимание, затова любезно се обърна към мен и измърка:

— Здравей, Ана. Изглеждаш прелестно, скъпа.

— Здравей, Елена — измърках в отговор аз. — Благодаря.

Срещнах погледа на Грейс. Тя се мръщеше, докато ни наблюдаваше.

— Елена, трябва да направя едно съобщение — каза Крисчън.

Ясните ѝ сини очи помръкнаха.

— Разбира се. — Тя се усмихна фалшиво и се отдръпна.

— Внимание, моля — извика Крисчън и изчака малко, докато в стаята се възцари тишина и всички погледи отново се насочат към него.

— Благодаря ви, че днес сте тук. Трябва да кажа, че очаквах спокойна семейна вечеря, така че това е приятна изненада за мен. — Вторачи се многозначително в Мия, която се ухили и му махна с ръка. Той нетърпеливо поклати глава и продължи: — Вчера ние с Рос... — кимна към рижата жена, застанала наблизко с някаква дребна тантуреста блондинка — преживяхме сериозно премеждие.

А, значи това беше Рос, с която работеше. Тя се ухили и повдигна чашата си към него.

— Затова съм особено радостен, че днес съм тук и мога да споделя с всички вас една чудесна новина. Тази хубавица... — Крисчън обърна лице към мен — госпожица Анастейжа Роуз Стийл, се съгласи да стане моя жена и искам вие да научите това първи.

Гостите заахкаха смаяно, тук-там някой изръкопляска, после всички избухнаха в аплодисменти! Божичко — това наистина се случваше. Струва ми се, че бях придобила цвета на роклята на Кейт. Крисчън ме хвана за брадичката, повдигна устните ми към своите и леко ме целуна.

— Скоро ще си моя.

— Вече съм — прошепнах аз.

— Официално — произнесе той само с устни и ми се ухили дяволито.

Лили, която стоеше до Мия, се оклюма. Гретхен все едно беше изяла нещо гадно и горчиво. Докато се озъртах тревожно, зърнах

Елена. Устата ѝ зееше. Изглеждаше изумена, дори ужасена, и аз не успях да устоя и изпитах искрено удоволствие, че я виждам онемяла от смайване. Всъщност какво правеше тук тя, по дяволите?

Карик и Грейс ме откъснаха от суровите ми мисли и скоро всички от семейство Грей ме прегръщаха, целуваха и предаваха един на друг.

— О, Ана, страшно се радвам, че ще станеш член на нашето семейство — възкликна Грейс. — Промяната, която настъпи в Крисчън... Той е... щастлив. Много съм ти благодарна.

Изчервих се, засрамена от нейния изблик, но и тайно зарадвана.

— Къде е пръстенът? — попита Мия, докато ме прегръщаше.

— Тъъ... — „Пръстен! Божичко!“ Изобщо не се бях и сетила за пръстен. Погледнах Крисчън.

— Ще го изберем заедно — озъби ѝ се той.

— О, я не ме гледай така, Грей — смъмри го сестра му, после го прегърна. Тя беше единственият човек, за когото бях сигурна, че не се бои от страховития поглед на Грей.

— Кога ще се жените? Определили ли сте дата? — попита Мия.

Той раздражено поклати глава.

— Нямам представа. Не сме определили дата. Тепърва ще обсъдим този въпрос с Ана.

— Надявам се, че ще направите голяма сватба. Тук! — въодушевено продължи Мия, без да обръща внимание на язвителния му тон.

— Сигурно утре ще отскочим до Вегас и ще се оженим набързо — изръмжа Крисчън и беше възнаграден с едно истинско начупване на Мия Грей.

Дойде и Елиът и стисна Крисчън в мечешка прегръдка за втори път през последните два дни.

— Само така, брат ми. — И го тупна по гърба.

Заради бурната реакция на гостите минаха няколко минути, докато отново се озова при Крисчън заедно с доктор Флин. Елена не се виждаше никаква. Гретхен намусено доливаше шампанско.

До психиатъра стоеше поразителна млада жена с дълга тъмна, почти черна коса, внушително деколте и прелестни кафяви очи.

— Здравей, Крисчън — каза Флин и Крисчън радостно стисна ръката му.

— Добре дошли, Джон, Риан. — Крисчън целуна дребничката красива брюнетка по бузата.

— Радвам се за теб, Крисчън. Животът ми щеше да е извънредно скучен — а и беден — без теб.

Крисчън се подсмихна.

— Джон! — смъмри го Риан за огромно забавление на Крисчън.

— Риан, това е Анастейжа, моята годеница. Ана, това е съпругата на Джон.

— Приятно ми е да се запозная с жената, която най-после плени сърцето на Крисчън — любезно ми се усмихна Риан.

— Благодаря — отвърнах малко засрамена.

— Страхотна изненада ни сервира, Крисчън — усмихна се доктор Флин и поклати глава.

Нямах представа, че Флин ще е тук, както и Елена. Присъствието им ме стресна и аз затършувах в ума си дали има какво да го питам, но пък рождените дни не са най-подходящото място за психиатрични консултации.

Няколко минути водихме общ разговор. Риан беше домакиня с две малки момчета. Заключих, че тя е причината доктор Флин да практикува в Съединените щати.

— Тя е добре, Крисчън, и реагира положително на лечението. Още няколко седмици и ще можем да помислим за изписване. — Доктор Флин и Крисчън бяха снишили гласове, но аз не можех да не ги подслушвам, доста нелюбезно отсвирвайки Риан.

— Та в момента животът ми се върти само около телевизора и памперсите...

— Това сигурно ви отнема повечето време. — Изчервих се и отново насочих вниманието си към Риан, която мило се смееше. Знаех, че Крисчън и Флин разговарят за Лийла.

— Ще те помоля да я попиташ нещо — тихо каза Крисчън.

— Е, а вие с какво се занимавате, Анастейжа?

— Ана, моля. Работя в едно издателство.

Крисчън и доктор Флин снишиха гласове още повече и аз се пръсках от любопитство. Те обаче млъкнаха, когато при нас дойдоха двете непознати ми допреди малко жени — Рос и топчестата блондинка, която Крисчън представи като нейната партньорка Гуен.

Рос се оказа очарователна и скоро установих, че двете живеят почти срещу „Ескала“. Тя не пестеше хвалбите си за пилотските умения на Крисчън. За пръв път летяла с Чарли Танго и по собствените ѝ думи, нямало да се поколебае да го направи пак. Рос беше една от малкото жени, които не бяха заслепени от него... е, и по очевидна причина.

Гуен непрекъснато се кикотеше и имаше страхотно чувство за хумор. Крисчън явно ги познаваше добре и се чувстваше с тях напълно свободно. Не разговаряха за работа, но виждах, че Рос е изключително интелигентна, и освен това имаше разкошен гърлен тютюнджийски смях.

Грейс прекъсна веселия ни разговор, за да ни съобщи, че вечерята е тип шведска маса, сервирана в кухнята. Гостите бавно се насочиха към дъното на къщата.

Мия ме спипа в коридора. С кукленската си бледорозова рокля и високите си токчета се извисяваше над мен като коледна елха. Носеше две коктейлни чаши.

— Ана — прошепна ми заговорнически. Озърнах се към Крисчън, който ме пусна със съчувствен поглед, и двете се вмъкнахме в трапезарията.

— Заповядай. — Мия ми подаде едната чаша. — Това е един от специалните коктейли на баща ми с лимон и мартини, много приятен е от шампанското. — Наблюдаваше ме тревожно, докато отпих първата глътка.

— Хмм... много е приятен. Обаче е силен. — Какво искаше? Да ме напие ли се опитваше?

— Имам нужда от съвет, Ана. И не мога да питам Лили, тя е ужасно критична към всичко. — И ми се ухили. — Освен това те ревнува. Май се е надявала някой ден да свали Крисчън. — При тази абсурдна мисъл избухна в смях и аз вътрешно потръпнах.

Явно щеше да се наложи дълго да се примирявам с това — че други жени желаят мъжа на моя живот. Прогоних тази мисъл от ума си и се съсредоточих върху конкретния проблем. Отпих още една глътка мартини.

— Ще се опитам да ти помогна. Кажи.

— Както знаеш, с Итън се запознахме неотдавна, благодарение на теб. — И ми се усмихна широко.

— Да. — Накъде клонеше?

— Той не иска да излиза с мен, Ана. — Мия се нацупи.

— О! — Примигах смаяно и си помислих: „Може би просто не си пада много по теб“.

— Виж, прозвуча тъпо. Той не иска да излиза с мен, защото сестра му излиза с брат ми. Нали разбираш, смята го за нещо като кръвосмешение. Обаче аз съм сигурна, че ме харесва. Какво да правя?

— А, ясно — измърморих в опит да спечеля малко време. Какво можех да й отговоря? — Не можете ли да останете приятели и да поизчакате? Тъй де, та вие се познавате съвсем отскоро.

Тя повдигна вежди.

— Виж, знам, че и аз се запознах неотдавна с Крисчън, но... — Намръщих се. Не бях сигурна какво искам да кажа. — Мия, с Итън трябва да се оправите сами. Аз бих опитала подхода с приятелството.

Мия се ухили.

— Тази физиономия си я научила от Крисчън.

Изчервих се.

— Ако искаш съвет, питай Кейт. Тя може би ще е по-наясно с чувствата на брат си.

— Мислиш ли?

— Да. — Усмихнах й се окуражително.

— Супер. Мерси, Ана. — Мия ме прегърна и възбудено — и изненадващо, като се имаше предвид височината на токовете й — хукна към вратата, несъмнено отиваше да тормози Кейт. Отпих още една глътка мартини и понечих да я последвам, но изведнъж се заковах на място.

В стаята нахлу Елена. Лицето й бе мрачно, гневно и решително. Тя тихо затвори вратата и ми се намръщи.

„Уф, мамка му.“

— Здравей, Ана — изсумтя госпожа Робинсън.

Призовах на помощ цялото си самообладание, леко замаяна от двете чаши шампанско и смъртоносния коктейл, който държах в ръка. Кръвта се оттече от лицето ми, но аз мобилизирах своето подсъзнание и богинята в мен, за да изглеждам колкото може по-спокойно и невъзмутимо.

— Здравей, Елена. — Говорех тихо, но уверено — въпреки пресъхналата ми уста. Защо се страхувах толкова много от тази жена?

И какво искаше тя от мен?

— Бих ти отправила най-искрени поздравления, но мисля, че няма да е уместно.

Пронизващите ѝ сини очи ледено се впираха в моите. Бяха изпълнени с ненавист.

— Нито се нуждая, нито желая твоите поздравления, Елена. Изненадана съм и съм разочарована, че те виждам тук.

Тя повдигна вежди, явно впечатлена.

— Не те мислех за достойна съперница, Анастейжа. Ти обаче ме изненадваш на всяка крачка.

— Аз пък изобщо не съм мислила за теб — излъгах я хладнокръвно. Крисчън щеше да се гордее с мен. — А сега, ако ме извиниш, имам да върша много по-приятни неща, отколкото да си губя времето с теб.

— Не бързай толкова, госпожичке — изсъска Елена и ми препречи пътя, като се облегна на вратата. — Какво си въобразяваш, че правиш, като се съгласяваш да се омъжиш за Крисчън, по дяволите? Ако и за миг си мислиш, че можеш да го направиш щастлив, страшно се заблуждаваш.

— Какво съм се съгласила да правя с Крисчън не ти влиза в работата. — Усмехнах се със саркастична любезност.

Тя не ми обърна внимание.

— Той има потребности — потребности, които ти изобщо не можеш да удовлетвориш.

— Ти пък какво знаеш за неговите потребности? — изръмжах. В тялото ми се освободи адреналин и в мен изригна огнено възмущение. Как смееше тази тъпа кучка да ми чете проповеди? — Ти си просто извратена педофилка и ако зависеше от мен, щях да те хвърля в седмия кръг на ада и да те оставя да се пържиш там. А сега се махай от пътя ми — или трябва да те принудя?

— Тук вече направи огромна грешка. — Елена размаха дългия си мършав пръст със съвършен маникюр към мен. — Как смееш да осъждаш нашия начин на живот? Ти не разбираш нищо и си нямаш представа в какво се забъркваш. И ако си мислиш, че той ще е щастлив със скучна златотърсачка като теб...

Писна ми! Лиснах остатъка от мартинито в лицето ѝ и я намокрех цялата.

— Недей да ми обясняваш в какво се забърквам! — извиках й. — Кога най-после ще проумееш, че това не е твоя работа!

Елена ужасено ахна и почна да бърше лепкавата течност от лицето си. Струва ми се, че се канеше да се нахвърли върху мен, но вратата изведнъж се отвори.

На прага стоеше Крисчън. Трябваше му само една наносекунда, за да прецени ситуацията: аз пребледняла и разтреперана, тя — мокра и бясна. Прелестното му лице се изкриви от гняв и той застана между нас и попита ледено и заплашително:

— Какви ги вършиш, Елена?

Госпожа Робинсън примига и промълви:

— Тя не е подходяща за теб, Крисчън.

— Какво? — почти извика той. Не виждах лицето му, но цялото му тяло се напрягаше и излъчваше враждебност. — Откъде знаеш какво е подходящо за мен?

— Ти имаш потребности, Крисчън — с още по-мек глас отвърна Елена.

— Казах ти вече, това не е твоя работа! — изрева той. Уф, явно беше ужасно разгневен. Щяха да ни чуят.

— Какво искаш? — Крисчън замълча за миг, яростно вторачен в нея. — Да не си мислиш, че си ти? Ти? Мислиш си, че ти си подходяща за мен, така ли? — Вече говореше по-тихо, но от гласа му се излъчваше презрение и изведнъж повече не исках да съм там. Не исках да присъствам на този интимен сблъсък. Чувствах се като натрапница. Обаче бях вцепенена — крайниците ми отказваха да помръднат.

Елена конвулсивно преглътна и се изпъна. Позата й едва забележимо се промени, стана по-властна, и тя пристъпи към него.

— Аз съм най-хубавото, което ти се е случвало — арогантно му изсъска госпожа Робинсън. — Я се виж сега. Един от най-богатите, най-преуспели предприемачи в Съединени щати — подчинен, управляван... Ти не се нуждаеш от нищо. Защото си господар на собствената си вселена.

Крисчън отстъпи назад, сякаш го беше ударила, и я зяпна едновременно невярващо и разярено.

— Харесваше ти, Крисчън, не се опитвай да се самозалъгваш. Ти беше на път да се самоунищожиш и аз те спасих от това, спасих те от

живот зад решетките. Повярвай ми, бебчо, щеше да свършиш там. Аз те научих на всичко, което знаеш, на всичко, от което имаш нужда.

Крисчън пребледня.

— Ти ме научи да се чукам, Елена — тихо и изумено отвърна той. — Но това е кухо, също като теб. Нищо чудно, че Линк те е напуснал.

В гърлото ми се надигна жлъч. Не трябваше да съм там. Но се бях вцепенила, отвратително хипнотизирана, докато двамата се изкормваха един друг.

— Ти никога не си ме прегръщала — продължи Крисчън. — Никога не си ми казвала, че ме обичаш.

Елена присви очи.

— Любовта е за глупаците, Крисчън.

— Махай се от дома ми — сепна ни непреклонният, яростен глас на Грейс. Три глави светкавично се завъртяха към прага, където стоеше тя. Грейс свирепо се взираше в Елена, която пребледня под средиземноморския си тен.

Времето сякаш спря, докато ние колективно си поемахме дълбоко дъх и Грейс решително влизаше в трапезарията. В очите ѝ пламтеше гняв и те не се откъснаха от Елена, докато тя не се изправи пред блондинката. Госпожа Робинсън тревожно се ококори. Грейс я зашлеви по лицето и плесницата високо отекна в стаята.

— Махни си мръсните лапи от сина ми, курва такава! Вън от дома ми — веднага! — процеди Грейс през зъби.

За миг Елена се хвана за почервяващата си буза и ужасено запримигва към Грейс. После изхвърча от трапезарията.

Грейс бавно се обърна към Крисчън и над нас като одеяло се спусна напрегнато мълчание, докато двамата се гледаха. Накрая Грейс каза:

— Ана, преди да ти го оставя, имаш ли нещо против да ми дадеш една-две минути насаме със сина ми? — Говореше тихо, дрезгаво, ала властно.

— Не, разбира се — прошепнах и излязох колкото може по-бързо, като нервно поглеждах през рамо. Но никой от двамата не ме погледна. Продължаваха да се взират един в друг и безмълвният им разговор оглушително кънтеше в стаята.

В коридора за момент се обърках. Сърцето ми биеше бясно, кръвта бучеше в ушите ми... Бях ужасно паникьосана. Бездруго всичко това беше ужасно мъчително. А сега знаеше и Грейс. Нямах представа какво ще каже на Крисчън и макар да знаех, че не бива, се доближих до вратата и се опитах да ги подслушам.

— Откога, Крисчън? — попита Грейс толкова тихо, че едва долових гласа ѝ.

Не чух неговия отговор.

— На колко беше? — Гласът ѝ ставаше все по-настойчив. — Кажи ми. На колко години беше, когато започна всичко това?

Пак не чух Крисчън.

— Всичко наред ли е, Ана? — попита Рос зад гърба ми.

Обърнах се.

— Да. Добре е. Благодаря. Аз...

Рос се усмихна.

— Ще изляза да пуша.

За миг си помислих да отида с нея, но казах:

— Аз отивам до тоалетната. — Трябваше да дойда на себе си и да осмисля всичко, което бях видяла и чула. Горе ми се струваше най-подходящото място да остана сама.

Втурнах се по стълбището, като прескачах по две стъпала наведнъж. Качих се на третия етаж. Имаше едно-единствено място, където исках да съм.

Отворих вратата на някогашната стая на Крисчън и я затворих след себе си. Задъхвах се. Отидох при леглото, плъснах се отгоре и се вторачих в чисто белия таван.

Това несъмнено бе един от най-мъчителните сблъсъци в живота ми и се чувствах вцепенена. Моят годеник и неговата бивша любовница — никоя бъдеща булка не бива да присъства на такава сцена. От друга страна, отчасти се радвах, че тя бе разкрила истинската си същност и че бях там, за да я видя.

Мислите ми се насочиха към Грейс. Бедната Грейс, да чуе всичко това. Прегърнах една от възглавниците на Крисчън. Сигурно бе чула, че Крисчън и Елена са имали връзка — но не и каква. Слава богу. Изпъшках.

Но какво правех аз? Злата вещица може би имаше право.

Не, отказвах да го повярвам. Тя беше студена и жестока. Поклатих глава. Елена грешеше. И в миг на зашеметяваща яснота разбрах, че не оспорвам *как* е живял доскоро Крисчън — а че се питам *защо*. Основанията му да прави каквото бе правил с безброй момичета — изобщо не исках да знам колко. Не ме смущаваше какво са правили. Всички те бяха големи хора. Всички бяха приемали тази — как се беше изразил Флин? — безопасна, разумна връзка по взаимно съгласие. Смущаваше ме причината. Тя идваше от мрака.

Стиснах очи и ги стиснах и с ръце. Но сега Крисчън беше продължил напред и двамата бяхме в страната на светлината. Аз бях заслепена от него, той — от мен. Можехме да се напътстваме един друг. Хрумна ми нещо. „Мамка му!“ Каква разяждаща, примамлива мисъл — и се намирах на единственото място, където можех да се избавя от този призрак. Надигнах се и седнах на леглото. Да, трябваше да го направя.

Неуверено се изправих, събух си обувките, отидох при бюрото му и разгледах таблото над него. Снимките на младия Крисчън си бяха там — по-трогателни отвсякога на фона на сцената между него и госпожа Робинсън, на която бях присъствала преди малко. В ъгъла беше и малката черно-бяла снимка — майка му, проституиращата наркоманка.

Включих настолната лампа и насочих светлината към снимката. Дори не знаех името ѝ. Ужасно приличаше на него, но беше по-млада и по-тъжна — и докато се вирах в печалното ѝ лице, изпитвах единствено състрадание. Опитах се да открия приликите между нейното и своето лице. Вторачих се в снимката, взрях се и не открих сходства. Освен навярно косата, но ми се стори, че нейната е по-светла. Изобщо не приличах на нея. Какво облекчение!

Подсъзнанието ми стоеше със скръстени ръце и ме гледаше неодобрително над половинките си очила. „Защо се самоизмъчваш? Нали вече каза «да». Сега си носи последиците.“ Свих устни. Да, бях го направила, с радост. Исках да съм с Крисчън до края на живота си. Седнала в поза лотос, богинята в мен ведро се усмихна. Да. Бях взела правилното решение.

Трябваше да отида при него — Крисчън щеше да се разтревожи. Нямах представа колко време съм била в стаята му. Той сигурно щеше да си помисли, че съм избягала. Ох, той винаги си мислеше най-

лошото. Надявах се, че двамата с Грейс са свършили. Потръпнах, като си помислих още какво може да му е казала тя.

Срещнах го на стълбището за втория етаж — търсеше ме. Лицето му бе напрегнато и уморено, не на онзи безгрижен Петдесет нюанса, с когото бях пристигнала.

Спрях на площадката, а той на последното стъпало, тъй че очите ни бяха на едно равнище.

— Здравсти — предпазливо каза Крисчън.

— Здравсти — отвърнах предпазливо.

— Безпокоях се...

— Знам — прекъснах го. — Извинявай, не можех да участвам в празника. Просто трябваше да се махна, нали разбираш. Да помисля. — Погалих го по бузата. Той затвори очи и отпусна лицето си в шепата ми.

— И реши да го направиш в моята стая, така ли?

— Да.

Той ме хвана за ръка, притегли ме към себе си и аз с радост се отпуснах в прегръдката му, най-любимото ми място в целия свят. Ухаеше на свежо пране, душ гел и Крисчън — най-успокояващият и възбуждащ аромат на планетата. Той дълбоко си пое дъх, заровил нос в косата ми.

— Съжалявам, че трябваше да изтърпиш всичко това.

— Ти не си виновен, Крисчън. Но тя защо беше тук?

Той ме погледна и извинително сви рамене.

— Елена е семейна приятелка.

Опитах се да не реагирам.

— Вече не е. Как е майка ти?

— В момента ми е адски сърдита. Много се радвам, че си тук и че има тържество. Иначе лошо ми се пишеше.

— Толкова ли е ядосана?

Крисчън кимна сериозно и усетих, че нейната реакция го озадачава.

— Можеш ли да я обвиняваш? — попитах тихо.

Той силно ме притисна към себе си и ми се стори неуверен.

— Не.

„Ха! Какъв успех!“

— Може ли да седнем някъде? — помолих аз.

— Естествено. Тук ли?

Кимнах и седнахме на стъпалата.

— Е, как се чувстваш? — Тревожно стиснах ръката му и погледнах тъжното му сериозно лице.

Крисчън въздъхна.

— Освободен. — Сви рамене, после лицето му грейна — прекрасна, безгрижна Крисчънова усмивка, изтрила умората и напрежението.

— Наистина ли? — усмихнах се и аз. Божичко, бих пълзяла по натрошено стъкло за тази усмивка.

— Нашите делови отношения приключиха. Край.

Намръщих му се.

— Ще закриеш ли салоните за красотата?

— Не съм чак толкова отмъстителен, Анастейжа — изсумтя Крисчън. — Ще ѝ ги подаря. В понеделник ще говоря с адвокатата си. Поне това ѝ дължа.

Повдигнах вежди.

— И край с госпожа Робинсън, така ли?

Той весело се усмихна и поклати глава.

— Край.

Ухилих се.

— Съжалявам, че я изгуби като приятел.

Крисчън отново сви рамене и се усмихна.

— Сериозно?

— Не — признах и се изчервих.

— Ела. — Той се изправи и ми подаде ръка. — Да се присъединим към тържеството в наша чест. Може даже да се напия.

— Ти изобщо напиваш ли се? — попитах го и стиснах ръката му.

— Не съм се напивал от тийнейджър.

Слязохме долу.

— Яла ли си? — хвана ме натясно Крисчън.

„Уф, мамка му.“

— Не.

— А трябва. Ако се съдеше по вида на Елена и вонята, която се носеше от нея, си я заляла с един от смъртоносните коктейли на баща ми. — Погледна ме и не успя да скрие усмивката си.

— Крисчън, аз...

Той вдигна ръка.

— Недей да спориш, Анастейжа. Ако ще пиеш — и ще заливаш бившите ми с алкохол, — трябва да ядеш. Това е правило номер едно. И ми се струва, че водихме този разговор още след първата ни нощ заедно.

О, да. В „Хийтман“.

Докато минавахме по коридора, Крисчън спря и ме погали по лицето. Пръстите му се плъзнаха по линията на челюстта ми.

— Лежах буден часове наред и те гледах как спиш — прошепна той. — Може още тогава да съм се влюбил в теб.

„О!“

Крисчън се наведе и леко ме целуна, и аз се разтопих, цялото напрежение от последния час се оттече от тялото ми.

— Трябва да ядеш — повтори той.

— Добре — съгласих се, защото в момента бях готова на всичко за него. Крисчън ме хвана за ръка и ме поведе към купона, който беше в разгара си.

— Лека нощ, Джон, Риан.

— Още веднъж нашите поздравления, Ана. Бъдете щастливи. — Доктор Флин любезно ни се усмихна. Двамата с Риан стояха хванати под ръка в коридора, докато се сбогувахме.

— Лека нощ.

Крисчън затвори вратата и поклати глава. Когато ме погледна, очите му блестяха от възбуда.

„Какво става?“

— Остана само семейството. Майка ми май е пийнала повечко. — Грейс пееше караоке в дневната. Кейт и Мия й правеха конкуренция.

— Можеш ли да я обвиняваш? — Усмигнах му се, за да разсея напрежението. Успях.

— Подхилвате ли ми се, госпожице Стийл?

— Да.

— Какъв ден само!

— Крисчън, напоследък всеки ден с теб е такъв — казах сардонично.

Той поклати глава.

— Основателна забележка, госпожице Стийл. Ела, искам да ти покажа нещо.

Хвана ме за ръка и ме поведе към кухнята, където Карик, Итън и Елиът си приказваха за бейзбол, пиеха поредния коктейл и дояждаха остатъците.

— На разходка, а? — многозначително рече Елиът, докато излизахме през стъклената врата. Крисчън не му обърна внимание. Карик се намръщи на Елиът и поклати глава в безмълвен укор.

Докато се качвахме по стъпалата към моравата, си събух обувките. Лунният полумесец ярко сияеше над залива. Морето искреше и отразяваше светлините на Сиатъл в безброй сиви нюанси. В хангара за лодки светеше — мъждукащ факел на фона на студения блясък на луната.

— Искам утре да отида на черква, Крисчън.

— О?

— Молих се да се върнеш жив и ти се върна. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Добре.

Известно време продължихме да вървим ръка за ръка във ведро мълчание. После ми хрумна нещо.

— Къде ще закачиш портретите, които ми направи Хосе?

— Мислех да ги закачим в новата къща.

— Купил си я?!

Той спря и ме погледна. Гласът му издаваше обзелата го тревога.

— Да. Нали ти хареса?

— Хареса ми. Кога я купи?

— Вчера сутринта. Сега трябва да решим какво да правим с нея. — Гледаше ме и облекчено, и притеснено.

— Не я разрушавай. Моля те. Къщата е прекрасна, просто трябва да се направи основен ремонт.

Той се усмихна.

— Добре. Ще говоря с Елиът. Той познава една добра архитектка, която ангажирахме за имота ми в Аспен.

Кимнах. И изведнъж си спомних за предишния път, когато пресичахме моравата на лунна светлина. О, може би и сега отивахме в хангара за лодки. Засмях се.

— Какво ти е толкова смешно?

— Спомних си предишния път, когато ме заведе в хангара.

Крисчън също се засмя.

— Да, беше забавно. Всъщност... — Той рязко спря и ме метна на рамото си. Изпищях, въпреки че можеше да ни чуят.

— Ти беше адски ядосан, ако си спомням вярно — казах задъхано.

— Винаги съм адски ядосан, Анастейжа.

— Не, не си!

Крисчън спря пред дървената врата и ме плесна по дупето. Плъзна ме надолу по тялото си, остави ме на земята и ме прегърна.

— Да, вече не съм. — И ме целуна силно. Когато се отдръпна, бях останала без дъх и в тялото ми кипеше желание.

Крисчън ме погледна и на светлината на светлата ивица, идваща от вътрешността на хангара, видях в очите му тревога. Моят тревожен мъж, нито бял, нито черен рицар, а просто мъж — красив, не чак толкова извратен мъж. Обичах го. Вдигнах ръка и го погалих по лицето, прокарах пръсти по страните му, после по линията на челюстта към брадичката му. Оставих показалеца си да докосне устните му. Той се отпусна.

— Искам да ти покажа нещо — прошепна той и отвори вратата.

Флуоресцентните лампи студено осветяваха внушителната моторница, която леко се поклащаше на тъмните вълни. До нея имаше лодка с гребла.

— Ела. — Крисчън ме хвана за ръка и ме поведе към дъсчените стъпала, отвори вратата и се отдръпна настрани, за да ме пусне да мина.

Ченето ми увисна. Помещението беше неузнаваемо. Навсякъде имаше цветя... Някой бе създал вълшебно кътче от красиви диви цветя, коледни лампички и миниатюрни фенери, които хвърляха наоколо бледа мека светлина.

Рязко се обърнах към него. Той ме наблюдаваше с непроницаемо изражение. После сви рамене и измърмори:

— Нали искаше сърчица и цветя.

Примигах. Не вярвах на очите си.

— Ти вече имаш моето сърце! — И посочи.

— А ето ги и цветята — тихо довърших аз. — Прекрасно е, Крисчън.

Не се сещах какво друго да кажа. Сърцето ми се беше качило в гърлото и в очите ми напиха сълзи.

Крисчън ме въведе вътре и преди да се усетя, коленичи пред мен. По дяволите! Не го очаквах! Дъхът ми секна.

Той извади от вътрешния джоб на самото си пръстен и ме погледна. Сивите му очи блестяха.

— Обичам те, Анастейжа Стийл. Искам да те обичам, да се грижа за теб и да те закрилям до края на живота си. Бъди моя. Винаги. Сподели живота си с мен. Омъжи се за мен.

Примигах и сълзите ми рухнаха. Моят Петдесет нюанса, мъжът на живота ми. Обичах го невероятно много и докато ме заливаше истинско емоционално цунами, успях да промълвя една-единствена думичка:

— Да.

Той бавно ми сложи пръстена. Красив, платинен, с овален диамант. И ужасно голям! Голям, но семпъл и зашеметяващ с простотата си.

— О, Крисчън — изхлипах аз, внезапно преизпълнена с радост, коленичих до него, зарових пръсти в косата му и го целунах, целунах го от все сърце и душа. Целунах този красив мъж, който ме обичаше и когото обичах аз, и той обви ръце около мен, дланите му се насочиха към косата ми, устата му покри моята. Дълбоко в себе си знаех, че винаги ще съм негова и че той винаги ще е мой. Бяхме стигнали дотук заедно и макар да ни оставаше да вървим още много, бяхме създадени един за друг. Бяхме обречени да успеем.

Той дръпна от цигарата и огънчето ярко засия в мрака. Бавно издиша дима и две кръгчета се разсеяха пред него, бледи и призрачни на лунната светлина. Разшава се на мястото си от отегчение, удари една бърза глътка евтин бърбън от шише, увито в оръфана кафява хартия, после пак го пъкна между бедрата си.

Не можеше да повярва, че още е на вярна следа. Устните му се извиха в сардонична усмивка. Хеликоптерът беше безразсъден и дързък ход. Едно от най-вълнуващите неща, които бе правил през

живота си. Но напразно. Подсмихна се иронично. „Кой да си помисли, че копелето наистина може да управлява тоя шибан вертолет?“

Изсумтя.

Бяха го подценили. Ако дори за миг си мислеше, че с това ще му се размине, Грей още нищо не знаеше.

През целия му живот се случваше все същото. Хората постоянно го подценяваха — някакъв тип, който чете книги. Майната му! Човек с фотографска памет, който чете книги. О, какви неща беше научил, какви неща знаеше! Отново изсумтя. „Да, за теб, Грей. Нещата, които знам за теб.“

Не е зле за едно хлапе от клоаките на Детройт.

Не е зле за хлапето, спечелило стипендия за Принстън.

Не е зле за хлапето, което си скъсваше задника в колежа и постъпи в издателство.

А сега всичко това отиваше по дяволите заради Грей и неговата кучка. Той навъсено погледна къщата, сякаш тя олицетворяваше всичко, което мразеше. Ала нямаше какво да прави там. Единствената драма беше онази сочна блондинка в черно, дето с олюляване слезе на отбивката, цялата обляна в сълзи, и отпраши с белия мерцедес.

Той мрачно се подсмихна, после потръпна. По дяволите, ребрата му! Още го боляха от ритниците на мутрите на Грей.

Сцената отново се появи пред очите му. „А си докоснал пак госпожица Стийл, а съм те убил!“

Онзи гадняр също щеше да си го получи. Да, само да знаеше какво му се пише!

Отпусна се на облегалката. Май се очертаваше дълга нощ. Щеше да остане, да наблюдава и да чака. Отново си дръпна от червеното марлборо. Все щеше да дойде и неговият момент. И то скоро.

Издание:

Е. Л. Джеймс. Петдесет нюанса по-тъмно

Английска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2012

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-337-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.